

Văn Phòng Chủ Tịch Phi Nhân Loại

Contents

Văn Phòng Chủ Tịch Phi Nhân Loại	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Thẻ Giới Mới Xinh Đẹp	2
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	10
4. Quyển 1 - Chương 4	16
5. Quyển 1 - Chương 5	20
6. Quyển 1 - Chương 6	26
7. Quyển 1 - Chương 7	31
8. Quyển 1 - Chương 8	35
9. Quyển 1 - Chương 9	40
10. Quyển 1 - Chương 10	45
11. Quyển 1 - Chương 11	48
12. Quyển 2 - Chương 12: Lòng Người Không Đáy	52
13. Quyển 2 - Chương 13	59
14. Quyển 2 - Chương 14	65
15. Quyển 2 - Chương 15	73
16. Quyển 2 - Chương 16	79
17. Quyển 2 - Chương 17	86
18. Quyển 2 - Chương 18	92
19. Quyển 2 - Chương 19	99
20. Quyển 2 - Chương 20	104
21. Quyển 2 - Chương 21	111
22. Quyển 2 - Chương 22	118
23. Quyển 2 - Chương 23	122
24. Quyển 3 - Chương 24: Phần Tử Khủng Bố	129
25. Quyển 3 - Chương 25	134
26. Quyển 3 - Chương 26	140
27. Quyển 3 - Chương 27	146
28. Quyển 3 - Chương 28	153
29. Quyển 3 - Chương 29	159
30. Quyển 3 - Chương 30	166
31. Quyển 3 - Chương 31	174
32. Quyển 3 - Chương 32	182
33. Quyển 3 - Chương 33	187
34. Quyển 3 - Chương 34	193
35. Quyển 3 - Chương 35	202
36. Quyển 3 - Chương 36	207
37. Quyển 3 - Chương 37	211
38. Quyển 3 - Chương 38	215
39. Quyển 3 - Chương 39	221
40. Quyển 3 - Chương 40	225
41. Quyển 3 - Chương 41	231

42. Quyển 3 - Chương 42	235
43. Quyển 3 - Chương 43	240
44. Quyển 3 - Chương 44	246
45. Quyển 3 - Chương 45	252
46. Quyển 3 - Chương 46	258
47. Quyển 3 - Chương 47: Ngoại Truyện	265

Văn Phòng Chủ Tịch Phi Nhân Loại

Giới thiệu

Tên gốc: Phi nhân tổng tài biệnThế loại: Huyền huyền, thần tiên ma quái, linh dị thần quái, hoan hỉ oan giaBản gốc: Ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-phong-chu-tich-phi-nhan-loai>

1. Quyển 1 - Chương 1: Thế Giới Mới Xinh Đẹp

2,5 vạn đủ để một người sinh tồn trong vòng bao lâu? Đây là một vấn đề cần được suy xét nghiêm túc, vì thế Thước Cẩn đã dành nguyên một ngày để lập dự toán và nghiệm chứng tính khả thi, cứ nhìn đồng giấy vo viên quảng khắp sàn là đủ hiểu hần đồn bao nhiêu tâm sức cho việc này.

Thước Cẩn vo tròn tờ giấy cuối cùng quảng ra sau đầu, nằm bò xuống bàn chán nản rên hừ hừ. Cho dù tính toán tiết kiệm đến mức độ nào, với số tiền đó, hần cảm thấy bản thân chỉ có thể cầm cự được nhiều nhất hai tháng là cực hạn, với điều kiện phải hạ chất lượng cuộc sống xuống mức thấp nhất có thể.

Về bản dự toán dành cho cuộc sống “kém chất lượng” của hần...

- Bữa sáng 40 đồng/ngày: Sữa nhập khẩu (sữa trong nước có melamine ai dám uống?!), hoa quả hữu cơ (loại thường phun thuốc trừ sâu ba lần một ngày làm sao ăn được?!), bánh mì sản xuất trong ngày (loại có chất bảo quản tuyệt đối không thể ăn!), trứng gà vỏ xanh(1)/ thịt lợn muối xông khói (tốt nhất đừng hỏi lý do nữa). Bữa sáng là quan trọng nhất, không thể ăn uống qua loa!
- Bữa trưa 70 đồng/ngày: Đến nhà hàng gần đây ăn một phần cơm chiên hoặc mì ống.
- Bữa tối 70 đồng/ngày: Như trên.
- Hoa quả 30 đồng/ngày: Phải là hoa quả hữu cơ.
- Đồ ăn vặt 25... 20 đồng/ngày: Hàng nhập khẩu.
- Nước uống 10 đồng/ngày: Nước máy không uống được! Evian(2) thì đắt quá, tạm mua loại bình thường vậy.
- Đồ dùng hằng ngày 1000 đồng/tháng: Thực ra hần cũng không biết chi phí cho khoản này là bao nhiêu, nhưng mà cứ ghi đại thôi.
- Quần áo 300 đồng/tháng: Tạm thời chỉ cần mua đồ lót để thay.
- Tiền nhà: Có phòng, không cần thuê nhà. Tiền đồ đạc tạm thời mặc kệ đi.
- Tiền điện nước sinh hoạt:... Không biết, cứ tạm mặc định là 500 đồng/tháng.
- Tiền xăng:... Hình như vẫn còn nhiều phiếu xăng, tạm thời không tính.
- Tiền xã giao: phải dành ra 2000 đồng/tháng cho khoản này, đây đã là mức rẻ nhất rồi!
- Chi phí khác: Uống trà, mua đồ và các hoạt động khác 1000 đồng/tháng.

Tổng cộng: 1,2 vạn/tháng.

Mà 2,5 vạn bằng 1,2 vạn nhân hai lần còn dư 1000 đồng. Kết luận lại là chỉ đủ hai tháng thôi..... Điều kiện sống bình dân đúng là quá gian khổ!

Bạn đã nhìn thấy chưa, nếu bạn cũng là một người bình thường trải qua cuộc sống hằng ngày bình dân, vậy xin cứ thoải mái ném cho tên thần kinh này vài quả trứng thối và lá rau đi!

Tên thần kinh này tuyệt đối không phải là một thành phần thuộc hệ bình dân như chúng ta, mà là một tên phá gia chi tử đến cùi gạo dầu muối là gì cũng không biết. Về lý do tại sao hắn chỉ còn 2,5 vạn để chi tiêu, đây là một câu chuyện rất bi thương rất bi kịch và cũng rất thối nát...

Các đời Thước gia từ xưa đến nay đều là thương nhân lớn, cho dù là thời kỳ chiến tranh đạn bom khói lửa bay đầy trời cũng không thể ngăn cản gia tộc họ Thước trở nên giàu mạnh, phát triển đến tận ngày hôm nay. Mẹ hắn là con gái của gia đình quyền thế, ông ngoại hắn là người có công với cách mạng, tuy rằng tuổi tác đã cao, không còn gia nhập chính trường nữa, nhưng sức khỏe vẫn rất tốt, thể lực trải dài khắp nơi. Hắn còn có một người cậu giữ chức vụ quan trọng ở Trung ương, anh cả là Đại tá trong quân đội, anh hai thừa kế sản nghiệp kinh doanh của Thước gia. Quan trọng nhất là các thế lực nêu trên đều cực kỳ cưng chiều che chở cho thành phần ất ơ nhất nhà như hắn.

Thước Cần dưới sự yêu thương bao bọc của mọi người, 20 năm qua vô lo vô nghĩ mà lớn lên, chẳng biết cái gì gọi là khó khăn cuộc sống. Nói hắn phá gia chi tử thực ra cũng không đúng. Vài lần hiếm hoi bị đám thiếu gia nhà giàu lôi đi đốt tiền cũng đều không đáng kể, căn bản là vì hắn quá lười, không có động lực để phá hoại tài sản gia đình. So với đi ra ngoài xã giao này nọ, hắn càng thích ở nhà xem TV, lên mạng chơi game hơn.

Lúc Thước Cần học xong trung học, cha già nhà hắn đem hắn nhét vào khoa tiếng Trung của trường đại học tốt nhất cả nước, hy vọng hắn sẽ không biến thành một tên bất tài.

Đáng tiếc Thước Cần là người không bao giờ làm những chuyện bản thân không thích, ví dụ như nghe giảng. Ban đầu còn ba ngày câu cá hai ngày phơi nắng, sau đó hắn trực tiếp trốn luôn khỏi trường, tiếp tục cuộc đời ung dung tự tại vui sướng hạnh phúc của bản thân.

Ngày qua ngày, cuối cùng đến một ngày nọ, Thước đại lão gia bùng nổ.

Túm cổ được thằng con không còn từ gì để miêu tả của mình đang trốn tiết về nhà, Thước Vệ Bình lập tức dùng ba nghìn từ chửi bới giáo huấn, nào là không biết cầu tiến ăn không ngồi rồi, lại đến bại hoại gia phong là mất mặt gia đình, thậm chí còn cả cái gì mà làm ảnh hưởng đến phẩm chất dân tộc làm cho đất nước xấu hổ...

Thước Cần chưa bao giờ bị mắng chửi kinh hoàng như thế, sao lại đem cả sứ mệnh vĩ đại gánh vác vinh quang gia đình và danh dự dân tộc quăng lên vai hắn, thế là thế quái nào?!

Lúc Thước Cần còn chưa kịp ổn định lại tinh thần, đề tài đã chuyển từ truyền thống dân tộc sang vấn đề kế thừa hương khói.

Ba à, cho dù người oán giận anh cả, anh hai không cho người lên chức ông nội thì cũng đừng chĩa mũi dùi về phía con chứ...

Đại não của Thước Cần cuối cùng cũng khôi phục trạng thái hoạt động, hắn đưa tay vuốt vuốt gương mặt bị máu chó gội cho đầm đìa, “Ba, con mới có 20 tuổi thôi.”

“20 tuổi thì làm sao? 22 là đủ tuổi kết hôn theo pháp luật rồi!”

“Hiện tại con không có hứng thú với phụ nữ.” Thước Cần bĩu môi, hắn hiện tại chỉ yêu bình trà nhỏ và kiếm Cần Khôn (trang bị trong game) thôi.

Cả phòng khách lặng ngắt như tờ.

Thước Cần khó hiểu nhìn sắc mặt cha già nhà mình biến đổi điên cuồng từ đỏ sang trắng, từ trắng sang xanh, cuối cùng lại từ xanh về đỏ.

Thước đại lão gia ôm ngực, bộ dạng y như bệnh tim tái phát: “Phản! Phản rồi! Cái thằng bất hiếu này, sao mày dám làm ra chuyện đồi phong bại tục như thế hả! Từ hôm nay trở đi mày không còn là người của cái nhà này nữa, cũng đừng mong lấy được một đồng của tao! Cút ngay!”

Thước Cần ngớ người. Đầu tiên là vô duyên vô cớ bị mắng te tua, bây giờ lại còn bị đuổi ra khỏi nhà, cái tiết tấu như thần gì thế này?!

Mọi người trong nhà xưa nay đều yêu thương hẳn, chưa từng nói nặng một câu, hôm nay bị đuổi đi, hẳn cảm thấy uất ức vô cùng, không cam lòng gào lên: “Con không cần! Ba yên tâm, con sẽ không lấy một đồng nào của ba hết, cho dù về sau ba muốn cho con cũng không nhận đâu!”

Nói xong, hẳn hiên ngang xoay người đi ra khỏi cửa, lái xe rời đi.

Năm phút sau, đúng năm phút, Thước Cần dừng xe ở ven đường, chỉ muốn tự đập nát đầu mình.

Hắn vừa nói cái gì thế này? Không lấy một đồng nào?! Có cho cũng không nhận?! Sao cái loại khẩu khí như thằng ngu mắc bệnh trung nhị giai đoạn cuối lại xuất phát từ mồm hắn cơ chứ Orz...

Đền thần của Aladdin, vừng ơi mở ra, phạt pháp mười phương phổ độ chúng sinh, làm ơn hãy ban cho con sức mạnh để con trở thành She-ra, nhầm rồi, trở thành He-man(3)..... Xin cho thời gian đảo ngược trở lại, để con có cơ hội sửa sai, con sẽ không bao giờ nói ra câu nói nào tàn như phim truyền hình kia một lần nữa đâu QAQ.

Đau khổ trở lại căn hộ đứng tên mình, ăn hết một ổ nhỏ, tâm hồn vỡ nát của Thước Cần mới cảm thấy được an ủi phần nào. Hôm nay cha hẳn không biết ăn nhầm thuốc gì, đột nhiên nổi giận quát mắng, hơn nữa hẳn còn chẳng hiểu vì sao bản thân lại bị mắng!

Lại còn nói cái gì mà đồi phong bại tục? Hắn chỉ nói hiện tại hắn chưa muốn yêu đương thôi mà.... Khoan đã, trong lòng Thước Cần đột nhiên có một loại dự cảm xấu ập đến. Hắn cẩn thận ngẫm lại từng chi tiết nhỏ trong cuộc nói chuyện ban nãy, cuối cùng cũng hiểu vấn đề nằm ở đâu rồi.

Hắn bắt đầu dĩ “bị” come out.

Ba à, làm ơn nhìn ý trên mặt chữ, đừng có cắt câu lấy nghĩa được không! Con chỉ nói con hiện tại chưa có hứng thú với phụ nữ chứ có phải sau này cũng không có hứng thú đâu, càng không hề nói bản thân có hứng thú với đàn ông! Trời ơi đất ơi! Sao lại bất công thế này! Sao lại không phân biệt được tốt xấu thế này! Tuyệt bay thẳng sáu ở đâu mau đến đây rửa sạch nỗi oan này cho tôi đi! Cần phải ăn hết một túi táo để trấn an trái tim phải chịu sự tàn phá nặng nề này!

Chuyện tốt không ra cửa, tiếng xấu truyền ngàn dặm. Lúc Thước Cần còn đang nuốt nước mắt gặm táo, Hồ Diệu, anh em tốt từ thời quần tã của hắn đã gọi điện thoại tới.

“Cần Cần yêu quý, nghe nói hôm nay cậu đã vô cùng anh dũng come out hả?”

Biết ngay mà.

“Cút đi đồ con ghê! Tôi đang khó chịu đây, cậu lặn đến đây cho tôi trút giận mau lên!”

“Không được đâu. Ba tôi đã cảnh cáo rồi, sau này tôi phải duy trì khoảng cách với cậu.”

“Sao chú Hồ lại đối xử với tôi như thế!”

“Bởi vì ông ấy sợ con trai mình bị đàn ông lừa đi mất.”

“... Đúng là kết bạn sai người rồi. Tạm biệt.”

“Này này, tôi đùa mà, cậu chẳng thú vị gì cả. Nhưng mà cậu đã nói những gì thế hả? Tam thiếu gia nhà họ Thước bỏ nhà đi, thế sống chết không lấy một xu từ Thước gia là thế nào? Bây giờ khắp thành phố đều đang bàn tán chuyện này đây.”

Khắp thành phố... Được lắm, xem như cha già nhà hắn lợi hại. Cho dù mặt mũi gia tộc lớn, cho dù con trai tính hướng thật sự có vấn đề, cũng không đến mức phải đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ. Rõ ràng truyền thống cao cả nhất của Thước gia không phải chăm chỉ cần cù dùng cảm nhân ái, mà là sĩ diện! Sĩ diện đến mức chỉ vì hiểu lầm tai hại mà chặt đứt cả đường sống của con trai!

Biết tìm ai bây giờ... Anh cả đi chấp hành nhiệm vụ cơ mật gì gì đó rồi, không liên lạc được. Anh hai ra nước ngoài tiến hành hội thảo, bận rồi. Còn mẹ hắn, sau khi bị cha già thêm mắm dặm muối, đảm bảo nghe tin con trai “cong rồi” sẽ ngất lên ngất xuống mất. Những người khác, nếu nhờ giúp đỡ thì chẳng khác nào tự lấy đá đập chân mình. Cho dù ông ngoại chủ động giúp hắn, cha gì cũng sẽ biết thôi, hắn thà chết đói cũng không thể chịu lép vế trong chuyện này được! Rõ ràng hắn đâu có làm sai!

Thước Cẩn thiếu gia không một xu dính túi bắt đầu lục lọi khắp nhà, moi ra được 2,5 vạn tiền mặt, bắt đầu công cuộc lập dự toán chi tiêu vất vả nêu trên.

100 200 rồi lại 50, Thước Cẩn chính là điển hình sống cho hình ảnh một cậu ấm trung nhị chẳng biết làm gì.

Ngày thứ ba sau khi bị tổng cổ ra khỏi nhà, Thước Cẩn cảm thấy là đàn ông thì phải biết cố gắng vươn lên, phải tự lực cánh sinh, phải biết kiếm tiền tự nuôi sống bản thân. Nhưng hắn còn chưa tốt nghiệp, đến các công ty cũng chỉ được thực tập, lương ít vô cùng. Tiếng Anh của hắn không tệ, hay là đi làm phiên dịch viên? Quá nhàm chán. Tự gây dựng sự nghiệp? Cũng được, nhưng tiền vốn một xu cũng không có.

Thước Cẩn thiếu gia chỉ biết nói miệng nhưng không chịu làm, ngồi phân tích nửa ngày trời, cuối cùng lại nằm bò ra ghế sofa uống trà, lần đầu tiên giờ một tờ báo cũ không biết từ đâu ra đọc...

Tập đoàn Vạn Vật thông báo tuyển dụng trợ lý đặc biệt văn phòng chủ tịch.

Tuổi từ 20 trở lên. Giới tính: không hạn chế. Kinh nghiệm: Không yêu cầu. Nghiệp vụ: Hiểu biết rộng, tổ chức tâm lý vững vàng. Đảm bảo cung cấp điều kiện tốt nhất để làm việc. Lương thỏa thuận.

Ứng tuyển tại Trà lâu Vạn Vật, số 111 đường Côn Luân.

Thông báo tuyển dụng kỳ lạ trên mặt báo bắt ngờ thu hút sự chú ý của Thước Cẩn. Mặc dù hắn không quan tâm đến việc kinh doanh, nhưng vì anh hai lúc nào cũng quanh quẩn chỉ nói mấy vấn đề công ty, nên hắn cũng biết được một vài tin tức trong ngành. Tập đoàn Vạn Vật là một tập đoàn lớn, vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường nhóm ngành nhà hàng ẩm thực, quan chức cấp cao và các nhân vật lớn đều là khách quen của chuỗi nhà hàng tập đoàn Vạn Vật, bản thân Thước Cẩn cũng đã từng đến ăn tại một nhà hàng chi nhánh của bọn họ. Thông tin về người thành lập tập đoàn Vạn Vật vẫn luôn là một điều bí ẩn, nghe đồn đó là người thừa kế của một gia tộc giàu có ở nước ngoài, thực lực hùng hậu, tài chính dồi dào, nhân mạch trải rộng. Một tập đoàn quy mô như thế, tuyển dụng trợ lý cho boss lớn lại đăng trên mục quảng cáo bé tí của một tờ báo, hơn nữa vì sao không đòi hỏi bằng cấp kinh nghiệm mà lại yêu cầu có tố chất tâm lý vững vàng?

“Tam thiếu của chúng ta đã sa cơ lỡ vận đến độ đi tản bộ ở nơi hẻo lánh thế này rồi không có tiền bắt xe về?” Hồ Diệu nhận được điện thoại đến đón người, vừa lái xe vừa không quên châm chọc Thước Cẩn.

“Im đi. Đồ con ghê nhà cậu nếu còn dám cười tôi nữa thì dừng xe lại, tôi không ngồi nổi xe của Hồ đại thiếu gia.”

Sự thật là Thước Cẩn rảnh rỗi đến độ mò mẫm đi tìm theo địa chỉ mà thông báo tuyển dụng kỳ quái trên mặt báo ghi.

“Được rồi được rồi, coi như tôi chưa nói. Tim cậu cải tạo hóa thành pha lê rồi à, mới nói vài câu đã te tua nát bét thế hả.”

“Khoan đã! Lùi xe lại! Nhanh, lùi lại!” Thước Cẩn đột nhiên kéo tay áo Hồ Diệu kêu loạn lên.

“Người anh em, bạn cậu đang lái xe đấy, nhỡ đâm vào phân cách thì làm sao!” Hồ Diệu sợ đến mức hai tay đặt trên vô lăng run lên, chậm rãi đạp phanh vào số lùi, “Lùi lại làm gì?”

Tòa nhà vừa mới xuất hiện thoáng qua trên cửa kính xe xuất hiện từng từng trước mắt Thước Cẩn. Đây là một căn nhà lớn hai tầng mang phong cách cổ, tầng tầng mái cong cổ kính thấp thoáng sau tán cây hòe, trên cửa lớn có một tấm biển sơn đen mạ vàng, bên trên viết bốn chữ lớn theo thể chữ lệ: Trà lâu Vạn Vật.

Thước Cẩn điên cuồng dụi mắt, chuyện này mẹ nó quá kỳ dị! Ban nãy hắn lượn đi lượn lại không biết bao nhiêu vòng trên con đường này, ngay cả số 111 cũng không thấy chữ dừng nói là trà lâu. Bây giờ cái nhà cổ này đột nhiên từ đâu chui ra, cho dù hắn có dụi cũng làm gì có chuyện không nhìn thấy một tòa nhà to thế này?!

Chú thích:

- (1) Trứng gà vỏ xanh là trứng của giống gà Mapuche ở Nam Mỹ, có nguồn gốc từ gà Araucana ở châu Âu, được quảng cáo là có hàm lượng dinh dưỡng cao hơn trứng thường, nhưng đến nay vẫn chưa có nghiên cứu khoa học nào chứng minh cho việc này.
- (2) Hăng nước khoáng thiên nhiên nhập khẩu từ Pháp.
- (3) Công chúa She-ra và He-man (hoàng tử Adam) là hai anh em song sinh, nhân vật trong loạt truyện tranh và phim hoạt hình Masters of the Universe.

2. Quyển 1 - Chương 2

Mặc dù chuyện này rất kỳ lạ, nhưng một người theo chủ nghĩa duy vật như Thước Cẩn cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng kéo Hồ Diệu đi vào quán trà.

Cửa lớn bằng gỗ chạm khắc hoa văn mở rộng, để lộ ra một bộ bình phong bằng gỗ tử đàn bọc lụa trắng, tổng cộng có tám tấm, trên mặt lụa ẩn hiện vô số các loại cây cối chim muông.

Chịu ảnh hưởng từ ông ngoại, Thước Cẩn cũng am hiểu khá nhiều về cổ vật, vừa nhìn đã biết đây là đồ cổ. Một quán trà có thể đặt thứ quý giá như thế trước cửa, xem ra hẳn tốn công đi chuyển này cũng không uống phí.

Vòng qua bình phong bước vào bên trong, tiếng nước róc rách và không khí tươi mát lập tức tràn ngập trong không gian. Thước Cẩn và Hồ Diệu không nhịn được hít sâu một hơi. Không khí ở đây có cảm giác trong lành như đang ở trên núi cao sau cơn mưa, dường như chỉ cần hít thở thôi cũng đủ để tâm hồn khoan khoái nhẹ nhàng.

Thước Cẩn kinh ngạc đưa tay vén tấm rèm trúc bên quầy tính tiền lên, bên trong là một gian phòng trang nhã được bài trí theo phong cách cổ xưa, ánh sáng cũng không có quá nhiều, chỉ có khoảng ba bốn bàn cho khách, cũng không tìm được tiếng nước chảy phát ra từ đâu.

“Xin hỏi hai vị cần gì?” Lúc Thước Cẩn và Hồ Diệu đang nhìn xung quanh, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp lạnh như băng.

Thước Cẩn quay đầu lại, đứng phía sau bọn họ là một người đàn ông trẻ tuổi, vóc dáng cao lớn, để đầu đinh, mặc áo sơ mi đen, có lẽ là nhân viên phục vụ. Nhưng nhìn cách ăn mặc và vẻ mặt lạnh lùng của người này, so với nhân viên phục vụ thì càng giống xã hội đen đến thu phí bảo kê hơn...

“Đến đây đương nhiên là để uống trà rồi, nếu không bọn tôi còn có thể làm gì?” Hồ Diệu rất không hài lòng với thái độ của người phục vụ mặt liệt này.

“Trà lâu của chúng tôi còn bán trà cụ (1) và lá trà, có rất nhiều khách hàng đến mua. Mời hai vị tùy ý ngồi, sẽ có người đến phục vụ hai vị.” Người nọ dùng thanh âm đều đều nói xong lời thoại tiêu chuẩn, xoay người đi ra phía sau tấm màn trúc.

.... Trình độ phục vụ gì thế này, không phải tập đoàn Vạn Vật lúc nào cũng được đánh giá cao về vấn đề chăm sóc khách hàng sao? Người này chắc là đi cửa sau vào rồi. Thước Cẩn vừa oán thầm trong lòng vừa ngồi xuống ghế đối diện Hồ Diệu.

Hắn mở cuốn danh sách các loại trà ra, cẩn thận nhìn kỹ từng loại. Cuốn danh sách này làm bằng giấy nhám nâu, từng hàng chữ ngay ngắn bên trên được viết bằng bút lông, vừa tinh tế lại đẹp đẽ. Mỗi loại trà ngoài giá thành còn có hình ảnh và thông tin cơ bản, đặc biệt hơn nữa là phía sau còn ghi chú rõ được trồng ở nơi nào, bằng loại đất gì.

“Tôi nói này, uống trà ngon đến thế à? Sao cậu phải mê mẩn như thế hả.” Hồ Diệu hoàn toàn không thể hiểu được sở thích như ông già của Thước Cần. Người trẻ tuổi như bọn họ đa phần đều thích uống rượu và cà phê, nếu không thì cũng là các loại nước ngọt linh tinh như Fanta Coca, chỉ có Thước Cần lúc nào cũng thích uống trà.

Thước Cần còn đang mải mê nghiên cứu các loại trà, căn bản không nghe được. Hồ Diệu chán nản chọc chọc chậu hoa nhỏ đặt trên bàn, đang chọc thì đột nhiên dừng khựng lại.

“Cậu vừa nói gì cơ?” Thước Cần hỏi.

Không có tiếng trả lời.

Hắn lại hỏi thêm một lần nữa.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thước Cần ngẩng đầu lên, phát hiện hai mắt Hồ Diệu đang sáng bừng lên, nhìn chăm chăm thứ gì đó sau lưng hắn.

Hắn tò mò quay đầu nhìn theo, ở phía sau cách chỗ bọn họ không xa có một cô gái đang đứng bên bàn nói chuyện với khách hàng. Áo vải bông trắng viền hoa xanh, váy dài màu lam thẫm, mái tóc đen dài được buộc đơn giản bằng một sợi dây vải, thả xuống cần cổ thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng mềm mại như bước ra từ trong tranh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt bọn họ đang nhìn mình, cô gái nghiêng đầu cười với hai người: “Xin chờ một lát, tôi sẽ qua chỗ hai vị nhanh thôi.”

Hồ Diệu bị nụ cười này làm cho ngơ ngẩn cả người, còn Thước Cần lại chỉ có một suy nghĩ, thì ra ‘đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn’ (2) không phải chỉ để hình dung tiếng đàn tỳ bà mà còn có thể dùng để miêu tả giọng nói của một người. Âm thanh của cô gái này trong trẻo như một viên trân châu rót vào tai người nghe, thậm chí còn nhẹ nhàng rung lên, sau đó mới chậm rãi biến mất.

Hắn lấy lại tinh thần, lắc lắc tay trước mặt Hồ Diệu: “Hồ thiếu gia, tỉnh lại đi, nước miếng của cậu chảy ra rồi.”

Hồ Diệu vội vàng đưa tay lau khước miệng mới phát hiện ra mình bị lừa, tức giận nhắc chân đạp Thước Cần.

“Có loại trai xinh gái đẹp nào mà cậu chưa từng gặp, sao lại dờ cả người ra thế hả? Người kia cũng không đến mức nghiêng nước nghiêng thành, chỉ có khí chất là đặc biệt thôi.”

Hồ Diệu hạ thấp người xuống, ghé sát vào Thước Cần: “Nói đến cũng kỳ lạ. Lúc mới bắt đầu nhìn, tôi có cảm giác như cô ấy đến từ thiên đường, như một tiên nữ bước ra từ trong tranh vẽ. Nhưng bây giờ nhìn lại thì không có cảm giác đó nữa.”

“Có phải cậu mắc chứng rối loạn phân ly (3) không?”

Lúc này cô gái kia đã đi đến bàn bọn họ ngồi, mỉm cười nói: “Rất xin lỗi hai vị, hôm nay trong trà lâu không có đủ người, đã để hai vị phải đợi lâu. Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?”

Thước Cần dựa lưng vào ghế: “Mùa thu đương nhiên phải uống An Khê Thiết Quan Âm (4), đảm bảo là trà mới phải không?”

“Quý khách là người trong nghề, sau khi thưởng thức chắc chắn sẽ biết chúng tôi chỉ dùng lá trà mới để pha. Nếu quý khách uống vào cảm thấy không đúng, chúng tôi sẽ bồi thường gấp đôi. Còn vị này dùng gì?” Cô gái quay đầu nhìn về phía Hồ Diệu.

Nhìn thấy hồn vía Hồ Diệu lại sắp sửa bay lên mây, Thước Cần đành phải gọi trà hộ: “Cho cậu ta một bình trà hoa cúc thanh nhiệt giải độc, thêm hai đĩa bánh trà”.

“Xin hai vị chờ một lát.” Cô gái viết vài chữ, xoay người rời đi.

“Với sự quan sát của tôi, dáng người em gái này chắc chắn là vô cùng nóng bỏng!” Hồ Diệu lầm bầm.

“Cô ấy mặc đồ rộng thùng thình như thế mà cậu cũng nhìn ra được?”

“Trước đây gọi cậu ra ngoài mở mang tầm mắt thì cậu không chịu đi, cái đồ dầy thì muộn.”

“Cút.”

Trà lâu này khiến cho người ta có cảm giác thư thái giải tỏa, nhưng cũng không có gì quá đặc biệt. Điều khiến Thước Cần tò mò là tại sao phòng vẫn tuyển trợ lý cho chủ tịch tập đoàn lại phải tiến hành ở một nơi như thế này.

Hắn yên lặng tiếp tục quan sát. Có một người khách nữa bước vào, nhưng người này không ngồi xuống mà chỉ đứng quanh quẩn ở gần quầy, trông có vẻ vội vàng.

Người đàn ông trẻ tuổi đầu dính mặc áo sơ mi đen ban nãy bước đến, thấp giọng nói vài câu. Người khách trung niên khoa tay múa chân lắp bắp trả lời gì đó. Áo sơ mi đen gật đầu, dẫn người kia rẽ về phía một cầu thang khuất trong góc, đi lên lầu hai.

Không lâu sau, hai người họ đi xuống, trong tay người đàn ông trung niên ôm theo một cái bọc nhỏ, liên tục cúi đầu khom lưng với người mặc áo sơ mi đen, vẻ mặt biết ơn vô cùng. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, người không biết còn tưởng ông ta mới là người phục vụ, còn áo sơ mi đen là khách hàng. Cuối cùng áo sơ mi vẫn duy trì bản mặt liệt tiến người ra cửa, sau đó lại quay về tiếp tục đứng sau quầy.

Lẽ nào trên lầu hai có thứ gì quý hiếm?

Nghĩ vậy, Thước Cần đưa tay vấy vấy áo sơ mi đen.

“Tôi có thể giúp được gì cho quý khách?” Áo sơ mi đen đi tới, đứng thẳng người trước bàn, mặt không cảm xúc.

Thước Cần cẩn thận hỏi: “Tôi muốn mua lá trà, ở lầu hai phải không? Có thể đưa chúng tôi đi xem không?”

“Được, xin mời đi theo tôi.”

Thước Cần vội vàng túm lấy Hồ Diệu, đi theo áo sơ mi đen lên lầu hai.

Khu vực trên lầu hai cũng không có gì bất thường, trừ vài phòng trà khép kín cũng chỉ có một gian phòng lớn bày đầy các loại trà cụ tinh xảo và lá trà. Cảm giác tò mò trong lòng biến mất, thay vào đó là cảm giác hứng thú với các loại trà thượng hạng, Thước Cần nhanh chóng vui vẻ chọn mua trà.

Lúc đang chọn trà, hắn lại làm như lơ đãng hỏi vài câu: “Trà lâu này là do tập đoàn Vạn Vật mở phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nếu người phục vụ không đủ, sao các anh không tuyển thêm người?”

“Hôm nay là cuối tuần, đa số nhân viên đều nghỉ.”

..... Đây là quán trà đấy, cũng nghỉ cuối tuần như công nhân viên chức?!

“Chỗ này mở được bao lâu rồi?”

“Năm năm.”

“Ông chủ của các anh ở đâu?”

“Đây là thông tin cơ mật, tôi xin phép không trả lời.”

“....”

Được rồi, hỏi một nhân viên phục vụ, chắc anh ta cũng không biết đâu mà trả lời.

“Tiểu Hồ, thanh toán đi.”

“Này này, tên lẩm tiền như cậu mua lăm trà thế này sao lại bắt tôi phải thanh toán cho cậu hả?”

“Tôi bây giờ là người nghèo rồi hiểu không? Nghèo rồi. Không có tiền.”

“Là tên nào nói có chết cũng không ăn của bố thí hả?”

“Sao cậu không thử dài?”

“Có!”

“Xong. Thanh toán đi.”

“.....”

Trên đường trở về, Thước Cần xoay đi xoay lại lọ đựng lá trà trong tay. Trà lâu này đến cả lọ đựng lá trà cũng đều tư thiết kế công phu như thế, rất thú vị. Tập đoàn Vạn Vật có thể nhanh chóng vươn lên đứng đầu trong ngành nhà hàng thực phẩm, xem ra cũng phải tốn không ít công sức đầu tư vào từng chi tiết nhỏ. Trợ lý chủ tịch... Nếu hắn đi làm trợ lý cho boss lớn của Vạn Vật, chắc chắn sẽ học hỏi được rất nhiều, đến lúc đó sẽ khiến cha già nhà hắn nhìn hắn bằng con mắt khác, khiến ông nhận ra rằng cho dù không dựa vào Thước gia hắn vẫn có thể sống đầy đủ!

Hồ Diệu bị tiếng cười ha ha đột nhiên vang lên của hắn dọa cho giật bắn, thành khẩn đề nghị: “Sắp đến bệnh viện tâm thần Phục Khang rồi, tôi dừng xe ở đó nhé?”

“Hả? Đến đó làm gì?” Thước Cần ngừng cười, khó hiểu hỏi.

“Làm thủ tục nhập viện cho cậu chứ làm gì.”

“...Cút con mẹ cậu đi!”

...

Bóng đêm đen đặc. Ngọn đèn lồng màu đỏ trước cửa trà lâu Vạn Vật phát ra ánh sáng le lói ảm đạm.

Ninh Cửu Nguyệt thu dọn bàn trà cuối cùng, che miệng khẽ ngáp một cái. Chủ tịch và quản lý đều phải tay mặc kệ việc kinh doanh, cuối tuần trong quán lúc nào cũng thiếu người, xem ra phải nhanh chóng tuyển thêm người mới thôi, nếu không cứ ảnh hưởng đến giấc ngủ thế này chẳng mấy chốc sẽ già đi mất.

Ninh Cửu Nguyệt đưa mắt nhìn Đỗ Khâm đang bước lên bậc thang: “Này, tôi đi trước đây.”

Đỗ Khâm gạt đầu, bước chân vẫn không dừng lại.

Đóng cửa sổ trên lầu hai, kiểm tra xem mọi thứ đã được sắp xếp gọn gàng chưa, công việc này đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu đêm, dường như đã trở thành thói quen.

Ngay lúc Đỗ Khâm dọn dẹp xong, vừa xoay người đi, đồ đạc trên giá phía sau đột nhiên nhẹ nhàng rung lên như có sự sống, một lát sau lại biến mất. Vô số những ngăn tủ bằng gỗ tử đàn và giá treo dần dần hiện ra, cứ thế kéo dài kéo dài mãi, không có điểm dừng...

Đỗ Khâm đứng ở đầu cầu thang quay đầu nhìn lại, mặt không đổi sắc phát phát tay, lầu hai một lần nữa lại chìm vào bóng tối.

Chú thích:

(1) Trà cụ thường bao gồm ấm, chén tổng, chén quân, chén gửi trà, đĩa nhỏ, bình chuyên trà, bồn đựng bã trà và chứa nước tráng ấm, thuyền trà (chậu nhỏ để ấm và hứng nước trong ấm trào ra), hộp đựng trà, ống đựng những vật dụng như cồng xúc trà (thìa bằng gỗ hay một ống tre vát một đầu để lường trà trước khi đổ vào ấm), đồ móc bã trà, tấm thông vôi, cái kẹp chén, khăn lau, v.v... Xem chi tiết hơn tại Dụng cụ uống trà – Cách dùng ấm, cách pha trà.

(2) Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn: nghĩa gốc để tả tiếng mưa rơi trên lá sen. Trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị, câu này được dùng để chỉ tiếng đàn tỳ bà làm lay động lòng người. Ngoài ra còn được dùng để miêu tả những âm thanh trong trẻo

(3) Chứng rối loạn phân ly (Hysteria): là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Những người bị “hysteria” thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu. Tỷ lệ gặp ở 0,3 – 0,5% dân số, thường gặp

ở nữ giới. Biểu hiện bệnh rất đa dạng: Những dấu hiệu dạng cơ thể như mệt mỏi hụt hơi, khó thở, đau nhức... nhưng không có bằng chứng xác đáng về bệnh cơ thể; Những biểu hiện về tâm thần kinh như khóc cười, sợ hãi vô cớ, la hét, mất hoặc tăng cảm giác..., ý thức chỉ bị ảnh hưởng. Đặc điểm quan trọng là bệnh nhân rất dễ tự ám thị và bị ám thị lý kỳ hóa hiện tượng, kịch tính hóa, thích được mọi người chú ý.

(4) An Khê Thiết Quan Âm: thuộc loại Trà Ô Long vùng An Khê, tỉnh Phúc Kiến. Là loại trà bán lên men, giữa trà xanh không lên men và hồng trà lên men, đứng thứ 3 trong thập đại danh trà của Trung Quốc.

3. Quyển 1 - Chương 3

Nói là làm, Thước Cần mang theo chí khí bùm bùm gọi đến số điện thoại ghi trên tờ báo. Đầu bên kia có một giọng nữ dịu dàng thông báo cho hắn biết không cần phải đến trà lâu nữa, mà vào chiều thứ sáu có thể đến thẳng trụ sở chính của tập đoàn để phỏng vấn, thậm chí ngay cả thông tin cá nhân của hắn cũng không hỏi. Thước Cần cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng vẫn tự trấn an bản thân, lên đường bắt đầu công cuộc làm công ăn lương vào một chiều thứ sáu mưa tầm tã.

Xe chạy thẳng vào số 1 đường U Đô, ngút tầm mắt là tầng tầng ngói xanh tường trắng, cây cối xum xuê, yên bình cổ kính. Trụ sở tập đoàn Vạn Vật không đặt ở cao ốc hiện đại hay văn phòng cao cấp trong khu trung tâm, mà lại chọn một tòa thành cổ ở vùng ngoại ô. Nghe nói đây là khu vực kiến trúc cổ được đưa vào diện bảo tồn, chỉ được trùng tu, không cho phép xây mới hay dỡ bỏ. Có thể lấy được giấy phép sử dụng đất ở khu này, xem ra quan hệ của Vạn Vật với chính phủ cũng không đơn giản.

Đi dọc theo biển chỉ đường làm bằng gỗ, Thước Cần dừng xe lại, đội mưa chạy vào một tòa nhà cổ bốn tầng. Trong sảnh vẫn giữ nguyên sắc thái cổ kính, chỉ có đồ đạc và các trang thiết bị mang xu hướng hiện đại. Một mỹ nữ tóc xoăn đứng sau quầy tiếp tân khẽ mỉm cười: “Xin chào, chào mừng ngài đến tập đoàn Vạn Vật. Tôi là Candy, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?”

Trên tóc Thước Cần vẫn còn đọng nước mưa, trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác bức bối khó hiểu: “Tôi đến phỏng vấn. Lịch hẹn là hai giờ chiều, nhưng bị tắc đường nên đến muộn.”

Nhân viên tiếp tân đối với việc hắn đến muộn hoàn toàn không tỏ ra bất mãn, thậm chí còn vô cùng ân cần đưa khăn cho hắn lau nước mưa dính trên người, sau đó gọi điện thoại nội bộ thông báo, mời hắn đi thẳng đến văn phòng chủ tịch ở tầng bốn.

Thang máy làm bằng kính trong suốt, đi qua mỗi tầng, thông qua vách tường kính, Thước Cần đều có thể nhìn thấy rất nhiều nhân viên đang bận rộn làm việc. Đi cùng thang máy với hắn còn có hai người, trước ngực đều đeo thẻ, đang thảo luận một hạng mục mới nào đó, tiếng Anh tiếng Trung lẫn lộn, nghe có vẻ vô cùng chuyên nghiệp.

Trái ngược với các tầng dưới, trên tầng bốn yên lặng đến quỷ dị, bên phải hành lang là hai cánh cửa lớn khắc gỗ, trên biển hiệu đề bốn chữ “Văn phòng chủ tịch”. Thước Cần nâng tay lên, còn chưa kịp gõ, cửa đã mở ra. Người phục vụ trẻ tuổi mặc áo sơ mi đen hôm trước gặp trong trà lâu đã đổi sang một bộ vest đen, vẫn giữ nguyên bản mặt than, sừng sững xuất hiện sau cánh cửa.

Thước Cần vội vàng lùi về sau.

Người kia liếc mắt đánh giá hắn một lượt: “Đến phỏng vấn?”

Thước Cần thận trọng gật đầu.

“Cửu Nguyệt.” Người kia quay đầu gọi một tiếng.

Theo tiếng gọi, một người quen nữa đi đến từ sau lưng người đàn ông mặc vest. Cô gái thanh tú mặc đường trang giản dị ở trà lâu đã biến thân thành một nữ nhân viên công sở đầy tri thức.

Cái দেখ, mẹ nó đừng bảo cái công ty này lừa đảo đấy nhé?! Đi lừa đảo mà còn qua loa đến độ diễn viên cũng không buồn thay là cái thể loại quái gì?!

“Cậu Thước, tôi là Ninh Cửu Nguyệt, thư ký hành chính của Chủ tịch. Cậu không quản mưa gió đến đây phỏng vấn thế này, tập đoàn chúng tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Ninh Cửu Nguyệt dẫn Thước Cần vào phòng. Trong văn phòng bày trí đơn giản trang nhã, chỉ đặt bốn chiếc bàn làm việc hình chữ L. Ngoài Ninh Cửu Nguyệt và người đàn ông mặc vest đen còn một người nữa, là một thanh niên trẻ tuổi có phong cách rất thời thượng, người nọ chỉ ngẩng đầu liếc hắt một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu, mười ngón tay gõ như bay trên bàn phím máy tính.

Ninh Cửu Nguyệt dẫn Thước Cần đi đến cánh cửa gỗ đen ở tận cuối phòng, gõ hai tiếng: “Chủ tịch, ứng cử viên đến rồi.”

Bên trong có một giọng nam trầm thấp đáp lại. Ninh Cửu Nguyệt kéo tay nắm cửa, quay đầu cười nói: “Cậu vào trong đi.”

Đến cũng đến rồi, hẳn phải xem xem rốt cuộc tên cầm đầu cái đám người lừa đảo này là thần thánh phương nào! Thước Cần chỉnh lại cà vạt trên cổ, hùng hổ đi vào phòng.

Trong phòng hình như không có ai, ánh sáng lơ mơ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vài món đồ nội thất cũ, cách bài trí mang theo hơi hướng như thời trung cổ, so với văn phòng của một chủ tịch, nơi này trông giống thư phòng của ông ngoại hẳn hơn. Khắp phòng chỉ có một thứ đồ vật hiện đại duy nhất lạc lõng nằm trơ trọi trên mặt bàn, một chiếc notebook.

“Cậu đến muộn.”

Một giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên trong bóng tối, Thước Cần sợ đến mức suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, bên cạnh giá sách không biết từ bao giờ đã có thêm một bóng người.

Đột, lúc này nhìn một vòng rõ ràng không có ai!

Hắn rón rén lùi lại hai bước, chuẩn bị tông cửa xông ra, nhưng cánh cửa gỗ phía sau như trúng tà, kéo kiểu gì cũng không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng sấm, tia chớp lóe lên xé tan bóng tối u ám. Thước Cần theo bản năng vội nhắm mắt lại. Chờ đến khi hắn mở mắt ra, bóng người cạnh giá sách đã hiện ra rõ ràng. Đó là một người đàn ông rất anh tuấn, trên người mặc một chiếc áo sơ mi vải thô, tay áo tùy ý xắn lên đến khuỷu, mang theo cảm giác lạnh đậm tùy tính.

Đèn trong phòng đã được bật.

Người nọ chậm rãi đi về phía hắn: “Tôi không thích những người không tuân thủ thời gian.”

Thước Cần khó khăn nuốt nước bọt ực một cái: “Chuyện đó, mưa to quá, đường bị ngập...”

“Cậu có thể lựa chọn một phương pháp an toàn, ví dụ như đi sớm hơn. Dù sao cũng vẫn cảm ơn cậu đã đến. Mời ngồi.”

Ngữ khí của người nọ ôn hòa nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một cảm giác áp bức không cho phép người khác từ chối, Thước Cần bất tri bất giác đi đến, ngồi xuống đối diện với anh ta.

“Uống trà không? Lục An Qua Phiến (1) thượng hạng, trà lâu vừa đưa đến.” Người nọ倒了 một lần nước trong bình trà, ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Căng thẳng sao?”

Thước Cần lắc đầu, sợ hãi và bất an trong lòng dưới ánh mắt ôn hòa của người nọ chậm rãi biến mất. Người đàn ông này khiến hắn nhớ đến anh cả, nói câu nào cũng khiến hắn không tự chủ được rơm rập nghe theo. Nhưng anh cả nhà hắn cả người tỏa ra cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến người ta kính sợ, còn người đàn ông này, khéo mắt chân mày mang theo vẻ trầm ổn lịch lãm ưu nhã ung dung, động tác lạnh đậm tùy tính lại ẩn chứa một sức mạnh khiến người khác bất giác sinh ra cảm giác tín nhiệm. Thước Cần sinh ra trong một gia tộc lớn mạnh có thể lực, từ nhỏ hắn đã gặp rất nhiều nhân vật có máu mặt, nhưng không ai có phong thái giống như người đàn ông này.

“Ngài là Chủ tịch?”

“Đúng vậy.”

“Chào ngài, tôi là Thước Cần, tôi đến... để phỏng vấn vào vị trí trợ lý đặc biệt của ngài.” Nếu đã bắt đầu, hẳn chỉ có thể kiên trì diễn tiếp. Có trời mới biết từ lúc bước chân vào đây hẳn đã hối hận sắp chết rồi.

“Tôi họ Thiều, tên là Thiều Khuynh Tri.”

Chước.... Cái họ khỉ gió gì thế này....

Thiều (– shao) có nghĩa là tốt đẹp. Chước (– shao) có nghĩa là cái thìa, cái muôi. Hai từ này đồng âm với nhau.

Người nọ nhìn vẻ mặt kỳ dị của hắn, giải thích bổ sung: “Thiều trong Thiều quang, Khuynh trong Khuynh cái như cổ, Tri trong Nhất điệp tri thu.” (2)

“Ha ha ha, Diệp Khuynh Tri, tên rất hay.” Thước Cần lớn tiếng khen ngợi.

“Là Thiều, Thiều Khuynh Tri.”

“.....” Thước Cần ngoan ngoãn cầm miệng, cúi thấp đầu, chỉ muốn chui luôn vào trong chén trà.

“Sao cậu lại biết chúng tôi đang tuyển người?” Thiều Khuynh Tri không để ý đến tình cảnh xấu hổ của hắn, vừa rót trà vừa hỏi.

“Tôi đọc được quảng cáo trên một tờ báo...” Thước Cần cảm thấy não mình đúng là bị nước vào! Rõ ràng đã nghi ngờ cái thông báo tuyển dụng kỳ dị của bọn họ, bây giờ lại tự nhảy vào lưới. Mẹ nó, cái tập đoàn Vạn Vật này trông toàn thành phần nguy hiểm như thế, có khi lại là hang ổ dụ dỗ thanh thiếu niên mới lớn chưa có định hướng cuộc sống gia nhập vào con đường đâm thuê chém mướn tà đạo giang hồ xã hội đen cũng nên!

“Thời buổi bây giờ có rất ít người xem báo để tìm việc.” Thiều Khuynh Tri cười khê, “Cậu đến trà lâu rồi phải không?”

Thước Cần gật đầu.

“Đúng là duyên phận. Sao cậu lại lựa chọn tập đoàn của chúng tôi?”

“Hoạt động của tập đoàn Vạn Vật những năm gần đây rất phát triển, tương lai nhất định sẽ còn tiến xa trong nền kinh tế thị trường. Tôi hi vọng có thể trở thành một thành viên trong tập thể này, cùng công ty tiếp tục tiến lên.”

Chí hướng cao cả này nếu cha già nhà hắn mà nghe được nhất định sẽ ngồi thấp hương trong từ đường ba ngày ba đêm!

“Tại sao lại muốn ứng tuyển vào vị trí này?”

Thước Cần im lặng nghĩ, các người chỉ tuyển mỗi vị trí này, không ứng tuyển vào nó thì còn ứng tuyển vào đâu được nữa, ngoài miệng lưu loát trả lời, để phối hợp còn trưng ra vẻ mặt vô cùng sùng bái: “Đi theo người đứng đầu một tập đoàn lớn như ngài là cơ hội để tôi được học hỏi trau dồi kinh nghiệm và kiến thức hạn hẹp của bản thân.”

“Vậy cậu có gì muốn hỏi tôi không?”

“Không có.” Nhanh tổng cổ tôi đi đi...

“Chúc mừng, cậu được nhận.”

“.....” Cái địch, cái anh giai này anh diễn sâu quá rồi phải không...

“Thiều chủ tịch, ngài không hỏi bằng cấp gia cảnh trình độ học vấn tuổi tác khả năng mà cứ thế nhận người luôn?”

Thiều Khuynh Tri tựa lưng vào ghế, mỉm cười đánh giá hắn: “Cậu không thắc mắc nội dung công việc là gì, cũng không đòi hỏi tiền lương và các chế độ đãi ngộ khác, tôi làm sao có thể đòi hỏi quá nhiều yêu cầu từ phía cậu?”

“..... Ha ha, như thế hình như không tốt lắm đâu, ngài tuyển nhân viên để làm việc mà....” Thước Cần cảm thấy quần bách vô cùng, ngoài cười gượng ra hẳn thật sự không biết phải làm gì tiếp.

“Vị trí này tương đối đặc thù, tuyển ai sẽ do tôi trực tiếp quyết định. Thời gian thử việc 6500 đồng/tháng, sau khi được nhận làm nhân viên chính thức lương tăng lên 7000. Bảo hiểm hằng năm do công ty trả, tiền thưởng cuối năm gấp đôi lương chính thức. Mỗi tuần nghỉ ba ngày, những ngày đi làm công ty sẽ bao ăn bữa trưa và bữa tối. Mỗi năm được nghỉ có lương vì lý do cá nhân 10 ngày, nghỉ có lương do ốm đau bệnh tật 10 ngày, có thể bảo hiểm y tế doanh nghiệp. Cậu hài lòng chứ?”

“.....” Đãi ngộ này tốt đến kỳ dị, cho dù là 500 doanh nghiệp hàng đầu cũng không dám đưa ra chế độ lương thưởng kiểu này với sinh viên mới tốt nghiệp chứ đừng nói là loại còn chưa học xong như hắn. Những điều kiện này đối với người thiếu tiền trầm trọng như Thước Cần đúng là một cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống. Nhưng ở đời những chuyện gì càng quá thuận lợi thì càng nguy hiểm.

Hắn tung ra quả bom hạng nặng: “Thieu chủ tịch, thực ra tôi mới hai mươi tuổi thôi, còn chưa tốt nghiệp.”

Thieu Khuynh Tri nhướn mày: “Nếu dựa theo pháp luật lao động, chúng tôi không thể ký kết hợp đồng lao động với cậu.”

Đúng vậy đúng vậy, thế nên mau chúc tôi may mắn lần sau đi nhanh lên!

“Vậy cậu có thể cam đoan đi làm đầy đủ tất cả các ngày không?”

“Ngày nào không có tiết thì được, nhưng còn ngày có tiết thì.....” Nhìn thấy chân mày Thieu Khuynh Tri hơi nhú lại, thanh âm của Thước Cần càng về sau càng nhỏ dần, cuối cùng im bặt.

Thieu Khuynh Tri cân nhắc nói: “Thế này đi, tôi sẽ bảo phòng nhân sự ký hợp đồng thực tập với cậu, thanh toán lương theo ngày, mỗi ngày 350 đồng. Về chế độ, trừ bảo hiểm hằng năm không thể cấp cho cậu, những hạng mục khác vẫn giữ nguyên, hợp đồng ký trước hai năm.”

Thước Cần nội tâm đổ máu. Tôi lạy anh! Sao anh lại thỏa hiệp nhanh như thế hả tên lừa đảo!!! Tôi có phải là người duy nhất đi phỏng vấn đâu!!!

“Tuần sau đi làm luôn được không?”

“Chắc là.... được....”

“Tốt lắm. Hoan nghênh cậu trở thành thành viên mới của Vạn Vật.” Thieu Khuynh Tri đứng dậy, nhiệt tình nắm lấy tay Thước Cần.

Bàn tay của boss ấm áp hữu lực, an tâm vững vàng, khiến người ta có cảm giác vui sướng khi được nhận vào làm...

Vui sướng? Vui vui cái mông ấy!!!! Hắn muốn đi khỏi nơi quỷ quái này, hắn muốn về nhà!!!!

Vừa về đến nhà, Thước Cần đã vội vàng tra cứu đủ loại nguồn tin, xác định trụ sở tập đoàn Vạn Vật đúng là nằm ở số 1 đường U Đô, nhân viên làm việc ở đó đều rất hài lòng với đãi ngộ của công ty, không phải bị lừa, nhưng hắn vẫn cảm thấy sai sai ở đâu đó. Thành phần của văn phòng chủ tịch đã quá dị, boss lại càng quá dị hơn. Địa vị của gia đình hắn tương đối miễn cảm, không thể dây vào mấy thành phần phức tạp được. Bỏ đi, hoa càng đẹp thì càng có độc.

“Chào mừng cậu gia nhập cùng chúng tôi, anh chàng đẹp trai!” Candy đứng sau quầy tiếp tân nhìn về mặt bi tráng của Thước Cần, nhiệt tình chào hỏi hắn.

Thước tam thiếu khóc không ra nước mắt. Rõ ràng hắn đã quyết định sẽ không đi làm, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cứ thấy áy náy đến phát điên, ma xui quỷ khiến thế nào lại vác mặt đến đây.

Trong văn phòng trên tầng bốn vẫn là ba người kia, Thieu Khuynh Tri thậm chí còn đích thân dắt hắn đi giới thiệu một vòng.

“Ninh Cửu Nguyệt, mỹ nữ duy nhất trong văn phòng chủ tịch, nhớ đối xử nhẹ nhàng với cô ấy.”

“.....”

“Đỗ Khâm, quản lý hệ thống bảo mật, ngoài lạnh trong nóng, tốt nhất đừng dây vào cậu ta.”

“.....”

“La Vũ, thư ký riêng, tính cách tùy tiện, hay bắt nạt với người khác, lâu dần sẽ quen thôi.”

“.....”

Boss à, ngài vui đập nhân viên của mình như thế cũng được sao?

“Đây là đồng nghiệp mới của mọi người, Thước Cầm. Là một thanh niên mang theo nhiệt huyết mãnh liệt và chí hướng cao cả của tuổi trẻ, từ bây giờ cậu ấy là trợ lý đặc biệt của tôi.”

Thiều Khuynh Tri không nhìn về mặt phức tạp của ba người kia, đưa cho Thước Cầm đang ngơ ngẩn một xấp giấy: “Đây là bộ hợp đồng phòng nhân sự chuẩn bị cho cậu, mang ra bàn kia xem, nếu không có gì thắc mắc thì ký tên.”

Khóe mắt La Vũ co giật, nhìn theo bóng lưng bi tráng lẫm liệt như đi ra chiến trường của Thước Cầm.

“Boss, anh thật sự muốn nhận thằng nhóc mặc vest Armani này vào làm à? Trông không giống con nhà bình thường đâu, hơn nữa có vẻ như cậu ta đang nghi ngờ rồi.”

“Biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn đi lên núi, đây không phải chính là người chúng ta đang cần sao?” Thiều Khuynh Tri thần nhiên nói, “Hơn nữa cậu ta đã phá vỡ giới hạn.”

Đỗ Khâm lạnh lùng lên tiếng: “Vừa nhìn đã biết là loại không chăm chỉ, không biết trời cao đất dày.”

Ninh Cửu Nguyệt vô cùng vui vẻ: “Như thế không tốt à? Chứng minh thần kinh cậu ấy đủ thô, biết đâu lại trụ được lâu dài với chúng ta.”

Đỗ Khâm hừ lạnh: “Nhớ mua vài cái bảo hiểm thương tật tai nạn cho cậu ta, chẳng may ngất xỉu ngã chấn thương sọ não cũng tính là tai nạn lao động đấy.”

Thiều Khuynh Tri khai phá tư tưởng: “Đừng đánh giá thấp đồng nghiệp mới như thế. Quy luật vận động và phát triển của sự vật là không ngừng biến đổi. Cũng đã bao nhiêu năm rồi, cần phải trẻ hóa nhân lực, như vậy Vạn Vật mới có thể tồn tại lâu dài.”

Ở bên kia, Thước Cầm đang nhìn chằm chằm vào tay phải của chính mình, có cảm giác như vừa mới ký tên vào “khế ước bán thân”...

Ninh Cửu Nguyệt hoàn toàn không thể thấu hiểu nỗi u buồn của hắn, rất vui vẻ dẫn hắn đến từng tầng giới thiệu với mọi người. Các giám đốc và quản lý đều vô cùng khách sáo, thậm chí còn bắt đầu lôi kéo quan hệ. Các nhân viên bình thường cũng rất nhiệt tình, đặc biệt là nữ nhân viên, mắt người nào người nấy sáng quắc như mèo thấy mỡ.

Ninh Cửu Nguyệt trêu chọc: “Công ty chúng ta nhiều nữ ít nam, có rất nhiều cô gái còn độc thân, cậu phải cẩn thận đấy.”

Sau khi đi tham quan một vòng, Ninh Cửu Nguyệt dẫn Thước Cầm đến một phòng họp nhỏ, mở máy chiếu powerpoint, tiện tay cầm lấy thứ gì đó, dùng một động tác vô cùng xinh đẹp ném thứ đó vào trán hắn: “Ma mới, hồn vía cậu lại bay đi đâu rồi.”

Thước Cầm bị thứ kia đập trúng, đầu óc choáng váng, hai mắt hoa lên, phải vịn tay vào thành ghế mới đứng vững được. Hắn cúi đầu nhìn xung quanh, cuối cùng cũng tìm thấy hung khí tấn công mình — một hạt lạc. Địch, một người đàn ông 20 tuổi phát triển đầy đủ về thể chất như hắn lại bị một hạt lạc đập cho hôn mê là thế quái nào..... Thước Cầm ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn cánh tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Ninh Cửu Nguyệt, ngoan ngoãn đứng thẳng sống lưng chăm chú nghe giảng.

“Để giúp cậu nhanh chóng quen thuộc với công việc, công ty đã sắp xếp một khóa huấn luyện vô cùng chuyên nghiệp vô cùng phong phú. Nhưng chẳng may hôm nay bên bộ phận huấn luyện lại phải ra ngoài để huấn luyện thường niên cho các chi nhánh, mà cậu lại là trợ lý đặc biệt của boss” Ninh Cửu Nguyệt nhấp chuột “Vậy nên tôi sẽ đích thân huấn luyện cậu, nội dung chính bao gồm các vấn đề sau:

1/ Diễn văn chào mừng của chủ tịch;

2/ Nguồn gốc và truyền thống của tập đoàn;

3/ Giá trị và tầm nhìn của tập đoàn;

4/ Trách nhiệm cộng đồng;

5/ Tổ chức nghiệp vụ;

6/ Chính sách cơ cấu nhân sự;

7/ Nhiệm vụ công việc cụ thể...”

“.....” Biểu tình nghiêm túc trên mặt Thước Cần chậm rãi nứt ra, “Một mình tôi phải học nhiều thứ như thế sao.....”

Đôi mày xinh đẹp của Ninh Cửu Nguyệt hơi nhíu lại: “Cậu là người bên cạnh boss, phải nắm rõ mọi thứ như lòng bàn tay.”

Khóe miệng Thước Cần giật giật. Tôi nắm rõ như lòng bàn tay rồi thì còn cần boss làm quái gì....

Cả một ngày hành hạ não bộ, hần cảm giác sinh lực cả người sắp bị hút khô. Chị gái à, nói quá trình hình thành thì cũng nói ngắn gọn thôi, làm ơn đừng học theo giáo viên lịch sử giăng từ thời kỳ hồng hoang đến xã hội hiện đại có được không? Nói về trách nhiệm cộng đồng thì cứ theo chuẩn chỉ ba tốt năm tốt là được rồi, làm ơn đừng có lấy mấy việc vĩ đại như cống hiến cho toàn bộ nhân loại mục tiêu phấn đấu nữa! Kỷ luật nhân viên có thể có nhân tính một chút được không, đầu cơ trục lợi, mua đi bán lại sản phẩm độc quyền của công ty cũng làm gì đến mức phải xóa sạch trí nhớ, cắt giảm tuổi thọ chứ....

..... Từ từ.....

Thước Cần mở trừng mắt.

Xóa sạch trí nhớ, cắt giảm tuổi thọ?!

Cái cái cái mẹ gì thế này?!

Đám người này quả nhiên là xã hội đen trá hình mà! Cha già cứu mạng, mau cho con về nhà đi QAQ!!!

Thước tam thiếu à, thực ra đạo hạnh của cậu vẫn còn thấp lắm, xã hội đen so với bọn họ thật sự không bằng một cộng lòng chân đâu.....

Chú thích:

(1) Lục An Qua Phiến: một loại trà có xuất xứ từ vùng Lục An, tỉnh An Huy, đứng thứ 9 trong thập đại danh trà Trung Quốc.

(2) Thiều quang, Khuynh cái như cổ, Nhất điệp tri thu:

Thiều quang (): chỉ ánh sáng đẹp, mùa xuân tươi đẹp, được dùng để ẩn dụ cho tuổi trẻ.

Khuynh cái như cổ, bạch đầu như tân (): xuất phát từ điển tích Trâu Dương thời Tây Hán. Khuynh cái (ngiêng dù), ngày xưa bạn bè gặp nhau dừng xe lại dù che xe hơi nghiêng, nghĩa bóng là mới gặp nhau lần đầu. Câu này nghĩa là có người đến bạc đầu vẫn như mới quen biết, có kẻ chỉ mới nghiêng dù gặp lần đầu đã như thân thiết nhiều năm. Ý nói bạn bè mà không hiểu nhau thì dù có quen biết bao nhiêu năm cũng chỉ như người xa lạ, dùng để hình dung tình cảm không sâu sắc, ám chỉ thời gian không phải là thứ để đo lường tình cảm.

Nhất điệp tri thu (): Nhìn một phiến lá rụng là biết mùa thu đến. Ý nói chỉ từ một dấu hiệu đặc trưng nhất chúng ta có thể nhận biết được toàn bộ đặc điểm và xu hướng phát triển của sự vật.

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngày đầu tiên đi làm, Thước Cần bình an bảo toàn nguyên vẹn mạng sống, không bị bắt nhốt phi pháp hay tiến hành vài loại hình kinh dị như tẩy não này nọ, nhưng hắn vẫn không đủ can đảm đi hỏi xem vụ xóa trí nhớ với giảm thọ là do hắn ngủ gật nghe nhầm hay là thật.

Cái công ty phát rồ này, thứ duy nhất khiến hắn có hảo cảm chính là vụ bao ăn miễn phí. Đừng trách hắn là tên ham ăn không có tiết tháo, Thước tam thiếu sơn trâm mỹ vị cái gì cũng ăn qua rồi, nhưng đáng ngạc nhiên là cơm rau bình thường ở nhà ăn công ty lại có dư vị vô cùng đặc biệt, nhất là nguyên liệu nấu ăn, tươi ngon cực kỳ, hương vị thuần túy, còn hơn cả rau củ quả hữu cơ.

Thước Cần khiêm tốn học hỏi: “Nhà ăn công ty mời được đầu bếp nổi tiếng nào vậy? Ăn ngon thật đấy.”

“Thực ra tay nghề của đầu bếp cũng không có gì đặc biệt, ăn ngon chủ yếu là vì tập đoàn chúng ta có nông trường riêng, quản lý nhà ăn tự tay trồng và thu hoạch các loại rau củ quả, vậy nên nguyên liệu nấu ăn lúc nào cũng được thu hoạch trong ngày, đảm bảo tươi sạch.” Ninh Cửu Nguyệt kiên nhẫn giới thiệu.

“Công ty chúng ta làm gì có quản lý nhà ăn.”

Tất cả mọi người trong văn phòng ngơ ngác một giây, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn Thiều Khuynh Tri.

Thiều Khuynh Tri dường như nhớ ra gì đó, ánh mắt có hơi mất tự nhiên: “À, quản lý nhà ăn. Vì cậu ấy phụ trách hậu cần nên thỉnh thoảng lại bị quên mất. Để lát nữa tôi giới thiệu cậu ấy với cậu.”

..... Thỉnh thoảng lại bị quên mất...

Một người ngày nào cũng phải vất vả để các người có cơm ngon canh ngọt ăn, đại boss như anh lại dám nói quên là quên luôn! Mẹ nó có còn nhân tính không!

Nhưng đến lúc được nhìn tận mắt người anh em phụ trách hoạt động hậu cần này, giận dữ trong lòng Thước Cần lập tức tan thành mây khói. Nếu công ty của hắn có một vị quản lý thế này, có lẽ hắn cũng sẽ quên mất người ta luôn.....

Quản lý nhà ăn là một chàng trai đáng người thấp bé mập mạp, đeo kính gọng đen, nhìn thế nào cũng thấy giống một thanh niên mới lớn quanh năm chỉ ru rú trong nhà, bộ dạng hoàn toàn không tương xứng với chức vụ.

“Tôi là Mạch Dương Dương.” Quản lý nhà ăn khẩn trương tự giới thiệu.

“Có phải cậu có anh em tên là Mạch Yếm Yếm (1) không?” Thước Cần buột miệng hỏi.

“Tôi không có anh em.” Mạch Dương Dương hoang mang vò tóc, tạo hình trông y như đồng rơm trong chuồng gà.

“..... Coi như tôi chưa nói gì đi. Tôi là Thước Cần, là đặc trợ mới của chủ tịch.” Thước Cần hữu nghị bắt tay, sau đó giơ ngón cái, “Quản lý Mạch, đồ ăn của cậu đúng là số một.”

Gương mặt tròn trịa của Mạch Dương Dương lập tức từ bánh mì khô biến thành bánh bao nhân thịt, hắc hắc cười ra tiếng: “Không phải tôi khoe khoang đâu, nhưng mà về vấn đề ăn uống thì trên đời này tôi đảm bảo không ai so được với tôi.”

Mạch Dương Dương nhìn xung quanh một vòng, nhỏ giọng nói: “Rau củ quả dùng để nấu ăn bao giờ cũng phải hái đúng lúc vừa chín tới.”

..... Thước Cần cũng nghiêm túc cúi đầu nghe. Chẳng lẽ người này sắp nói ra bí quyết kinh thiên động địa gì?

“Phải dùng khí trời tự nhiên, linh khí của quang hoa nhật nguyệt để nuôi dưỡng. Không dùng thuốc trừ sâu, phân bón hay đất đai có tạp chất, không ghép gen hay chiết cành, hoàn toàn đều là hương vị thuần khiết nhất đúc kết từ thiên nhiên.” Mạch Dương Dương đắc ý vô cùng, càng nói càng say mê.

Thước Cần yên lặng lùi về sau, cố gắng kéo dài khoảng cách. Người này mặc dù cung cấp đồ ăn ngon, nhưng mà hình như thần kinh hơi có vấn đề.....

...

Ngày làm việc đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc. Về đến nhà, Thước Cầm vẫn còn chưa hết hoang mang, mẹ hắn đã gọi điện tới, đầu tiên là khóc lóc nỉ non bày tỏ bà vô cùng đau lòng và lo lắng, sau đó tận tình khuyên bảo giáo dục hắn phải nhanh chóng tỉnh ngộ khỏi con đường làm gei tằm tối không lối về...

“Mẹ! Mẹ có thể tạm dừng nghe con nói vài câu đã được không?” Nỗi oan này đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Lúc trước rõ ràng hắn đã gọi điện giải thích với mẹ rồi, vì cái lông gù bây giờ mẹ thân yêu nhà hắn lại bắt đầu bài ca quay đầu là bờ, còn phán hắn đã thò chân lên con đường tình yêu nam nam không lối về là thế quái nào?!

“Con đi làm rồi, mẹ đừng nghe ba nói mấy chuyện linh tinh không đâu nữa.”

“Con đi làm? Con làm gì? Có vất vả không?”

“Con không làm gì phi pháp đâu. Mẹ yên tâm, con đã trưởng thành rồi, con muốn tự làm chủ cuộc sống của mình.”

Thước Cầm cúp máy, ngồi thờ người nhớ lại dàn đồng nghiệp quái đản cùng nội dung công việc kỳ dị, điên cuồng gào thét: “Công việc của con sao, chỉ có hai chữ thôi, phát rồ!!!”

...

“Boss thích uống trà loãng, nhớ đừng cho nhiều lá trà.” Ninh Cửu Nguyệt dặn dò.

“Tôi biết rồi.”

“Đối với các cuộc gọi không có hẹn trước, trừ khi là chuyện đặc biệt quan trọng mới nổi máy cho boss, nếu không thì cứ ghi lại rồi thông báo sau.”

“Tôi biết rồi.”

“Lời của boss chính là thánh chỉ, tuyệt đối không được phản bác.”

“Tôi biết... Hả?!”

“Trước hết cứ làm vài việc đơn giản vậy đã, từ từ quan sát học tập. Về sau sẽ có rất nhiều việc quan trọng giao cho cậu đấy.”

Thước Cầm hiện tại chỉ có việc đun nước pha trà tiếp điện thoại, hầu hạ dạ vâng đại boss bảo thủ nhà mình. Hắn bưng tách trà lên, bắt đầu cuộc sống chân chính của một trợ lý.

...

Trong phòng bếp ở tầng hai nhà ăn, Mạch Đường Đường ngồi xỏm ở góc bếp, không biết đang làm gì, chỉ nghe thấp tiếng rộp rộp vang lên đều đặn.

Thấy Thước Cầm bước vào, Mạch Đường Đường hơi kinh ngạc một chút, sau đó lén lút kéo hắn xuống, giống như làm ảo thuật, nhanh nhẹn móc trong ống tay áo ra một quả táo, “Vừa giòn lại vừa ngọt.”

Dụ dỗ nhân viên mới là trái với kỷ luật công ty! Thước Cầm oán giận cầm lấy quả táo, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thật sai lầm!”

Mạch Đường Đường hoảng sợ nhìn hắn.

“Trong giờ làm việc cấm không cho ăn uống, mẹ nó đúng là quá tàn ác! Thật vô cùng sai lầm!”

“Người anh em, gặp được người cùng chí hướng như cậu thật là mừng muốn khóc!” Mạch Đường Đường kích động nắm chặt tay hắn.

Rộp rộp rộp rộp, trong phòng bếp lại vang lên hai âm thanh đều đặn hài hòa.

“Quản lý Mạch, nguyên liệu dùng cho đồ ăn tối đã vận chuyển đến rồi.” Tiếng của đầu bếp từ xa truyền tới.

Mạch Đường Đường nhảy dựng lên, trong miệng còn ngậm nửa quả táo, vợ lấy một cuốn sổ, ba chân bốn cẳng vội vàng phi ra ngoài.

Thước Cẩn bấu môi, vừa tiếp tục gặm táo vừa tò mò nhìn quanh một đàn nòi niêu xoong chảo. Trên bếp đang đặt một cái nồi nhỏ, không biết Mạch Đương Đương lại nấu trộm cái gì. Lửa bếp ở đây rất đặc biệt, ánh lửa đỏ hồng, chỉ có gần trung tâm ngọn lửa mới lóe lên chút ánh sáng vàng, trông không giống lửa bếp gas, lại càng không giống ánh nến. Hắn chậm rãi mò ra phía sau xem, phát hiện bên dưới bếp không có bình gas, chỉ có một bộ ngang chứa đầy những viên đá bóng loáng, lửa đang bốc lên từ những viên đá kia, ổn định duy trì mức nhiệt thích hợp.

Lẽ nào đây là một loại khoáng thạch có khả năng tự cháy? Thước Cẩn cũng giống như bao thanh niên tiên tiến khác của thế kỷ 21, lập tức liên hệ với khoa học kỹ thuật để giải thích cho hiện tượng kỳ lạ này.

Sau khi tự tìm được lời giải thích thỏa mãn cho bản thân về cái bếp kỳ lạ, hắn tiếp tục hào hứng đi tham quan phòng bếp, phát hiện trên tường có một cái tủ âm tường cao một thước rộng nửa thước, ngoài cửa tủ vẽ đầy những hình thù nguệch ngoạc như gà bới, nhìn kỹ lại thấy có hơi giống giáp cốt văn (2).

Lẽ nào bên trong có ẩn giấu bí mật gì?

Thước Cẩn chà xát hai tay, kích động mở cửa tủ ra.

“Đừng ——” Mạch Đương Đương từ xa chạy đến, gào lên trong vô vọng.

“Địch!” Thước Cẩn chỉ kịp hét thảm một tiếng, đã bị hàng đồng đồ ăn và hạt khô các loại như nước ào ào tràn ra phủ kín người.....

Chờ đến lúc Mạch Đương Đương sử dụng tất cả tay chân đào bới đồng đồ ăn, thành công cứu được hắn ra, Thước Cẩn đã chẳng biết trời trăng mây gió gì nữa, đầu óc quay mòng mòng, cả người lắc lư lắc đảo.

Một lúc lâu sau, hắn kinh hãi chỉ vào đồng đồ ăn chất thành núi: “Mẹ nó, Mạch Đương Đương! Giấu lắm đồ như thế có ăn ba năm cũng không hết! Có khi còn hết hạn sử dụng rồi! Cho dù cậu ăn hết thì cũng đừng có mà giấu ở đây chứ! Mà nếu có giấu ở đây thì cũng phải biết đường khóa cửa tủ vào chứ! Suýt nữa tôi bị đồng đồ ăn của cậu cho lên chầu ông bà luôn rồi!”

Xưa nay chưa nghe nói có người bị đồ ăn đè chết bao giờ, thế mà Thước tam thiếu hắn lại suýt nữa thành người đầu tiên ghi tên vào lịch sử! Có còn nhân tính nữa hay không! Chết thế này có thanh toán bảo hiểm cho hắn không hả?!

Mạch Đương Đương chỉ yên lặng gật đầu liên tục như gà mổ thóc, da thịt mỡ màng trên mặt khê run lên, ngơ ngác nhìn hắn.

“Nghe nói trợ lý của tôi đi lấy trà cho tôi, kết quả lại mất tích nửa tiếng.”

Thước Cẩn nhanh chóng tóm lấy gáy Mạch Đương Đương, chậm rãi quay đầu lại cười hì hì: “Đương Đương nói cậu ấy bị sái cổ, tôi giúp cậu ấy nắn lại cho thẳng.”

Khóe miệng Thiều Khuynh Tri cong lên: “Trước khi hai người thể hiện tình cảm đồng nghiệp tương thân tương ái, có thể giải thích cho tôi cái đồng này là gì không?”

Thước Cẩn lập tức lùi xa ba bước, trực tiếp quăng thẳng tình cảm đồng nghiệp tương thân tương ái ra sau đầu, chỉ vào núi đồ ăn, bán đứng anh em: “Không liên quan gì đến tôi.”

“Cậu mới đi làm một ngày rưỡi, đương nhiên không thể tích trữ nhiều đồ ăn như vậy rồi.” Thiều Khuynh Tri thần nhiên nói, “Mạch Đương Đương, lén lút tàng trữ đồ ăn vặt, đã nhắc nhở nhiều lần nhưng vẫn tái phạm, tịch thu toàn bộ sung công quỹ, khấu trừ tiền thưởng tháng này.”

Nói xong, Thiều Khuynh Tri lại nhìn về phía Thước Cẩn: “Thước Cẩn, trong giờ làm việc ăn vụng một quả táo, vì vi phạm lần đầu nên chỉ cảnh cáo. Nếu lần sau còn tái phạm, căn cứ theo số lượng để xem xét trừ thưởng từ 50 đến 500 đồng. Hai người đến phòng nhân sự nhận quyết định kỷ luật đi.”

“..... Khoản đã boss,” Thước Cẩn cố gắng nín kìm, “Không phải anh nói chúng ta cần phải nhân tính hóa trong hoạt động quản lý sao?”

Thiều Khuynh Tri nhìn chằm chằm hắn nửa ngày mới chậm rãi nhướn mày: “Ý cậu là tôi rất vô nhân tính?”

“.... Không không, người vô nhân tính là tôi, là tôi. Làm trái với nội quy công ty, có trừ hết tiền lương cũng không hết tội!” Thước Cần sợ đến mức tóc gáy dựng ngược, chỉ sợ nói sai một chữ thôi là sẽ không còn được thấy ánh sáng ngày mai nữa.

Thiều Khuynh Tri vừa lòng rời khỏi nhà bếp, để lại hai nhân viên đáng thương hì hục “dời núi”.

Thước Cần đem đồ ăn nhét lại vào ngăn tủ, đột nhiên phát hiện ra vấn đề: “Này, cậu nhét kiểu gì cái tủ bé thế này lại chứa được từng đấy đồ ăn hả? Cái đồng đồ ăn kia có mà nhét vào cái tủ to gấp năm lần cũng vẫn còn chật!”

Động tác của Mạch Đường Đường hơi ngừng lại, đang loay hoay không biết phải trả lời thế nào thì giọng nói của Thiều Khuynh Tri đột nhiên từ xa vọng lại: “Hôm nay rất cuộc tôi có được uống trà chiều không đây?”

Thước Cần giật mình vội vàng co chân chạy ra ngoài. Con mẹ boss, bản thân mỗi ngày đều phải uống ba bữa trà, lại cấm không cho nhân viên ăn uống trong giờ làm việc! Đây rõ ràng là hành vi của chủ nghĩa bóc lột thời phong kiến mà!

Đến giờ ăn cơm chiều, Thước Cần lại bị quần chúng nữ đồng nghiệp trong công ty bao vây. Có vài cô gái của phòng nhân sự và bộ phận phát triển thị trường còn nói bóng gió hỏi thăm thân thế gia cảnh nhà hần. Thậm chí có nữ quản lý trẻ tuổi phát hiện áo sơ mi của hần nằm trong bộ sưu tập xuân hè Versace năm nay, khiến cho chị em bạn dì càng thêm háng hái sẵn sả đến chỗ hần. Thước Cần tránh tránh né né mãi không được, trực tiếp trốn thẳng về văn phòng.

Sau vài ngày bùng trà rót nước, hôm nay cuối cùng hần cũng đã bắt đầu chạm được đến một phần công việc nghiệp vụ của công ty, được giao cho hỗ trợ La Vũ soạn lại bản hợp đồng buổi trưa vừa được gửi tới. Đối tác của tập đoàn Vạn Vật gần như trải dài khắp mọi ngành sản xuất, từ doanh nghiệp trong nước đến doanh nghiệp nước ngoài, không đâu không có, tận dụng tận cả mọi nguồn lợi. Mà nhắc đến mới nhớ, công ty của anh hai hần cũng có mảng kinh doanh thuộc lĩnh vực này, nếu chẳng may bị bại lộ thân phận, không biết chừng lại bị nghi ngờ là gián điệp kinh tế cũng nên.

“Mai là cuối tuần, nhớ đi làm đúng giờ.”

Lúc Thước Cần đang báo cáo tổng kết công việc trong ngày thì Thiều Khuynh Tri đột nhiên nói với hần một câu như thế.

Thước Cần ngớ người một lúc, mới nhớ ra tuần này hần đã nghỉ đủ số ngày rồi, cuối tuần vẫn phải đi làm.

“Sao công ty chúng ta đến cuối tuần vẫn làm việc?”

Thiều Khuynh Tri hàm hồ đáp: “Không phải toàn bộ công ty, chỉ có văn phòng chủ tịch thôi. Cuối tuần văn phòng chúng ta có nghiệp vụ quan trọng phải xử lý.”

...

Thước Cần đứng ngăn người trước cửa trà lâu Vạn Vật. Hóa ra trụ sở tập đoàn ở ngay sau lưng quán trà này, chỉ cần đi bộ bảy, tám phút qua một con đường nhỏ vắng vẻ là đến.

“Chúng ta đến đây để.....”

“Xử lý nghiệp vụ cơ mật của công ty.” Thiều Khuynh Tri bước vào trước.

Đứng sau quây lần này không phải Đỗ Khâm mà là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn thấy Thiều Khuynh Tri bước vào thì bật cười: “Lão đại, tôi làm việc quần quật mấy ngày không được nghỉ ngơi rồi, ngài bồi thường thế nào đây?”

“Bồi thường cho cậu nhân lực mới đây.” Thiều Khuynh Tri chỉ về phía Thước Cần đứng sau lưng mình, “Đây là Thước Cần, trợ lý mới của tôi. Đây là Anh Chiêu, quản lý của trà lâu.”

Anh Chiêu nhàn nhã cười, gật đầu với Thước Cần.

Bên trong, Ninh Cửu Nguyệt mặc một bộ đường trang đi đến chào hỏi bọn họ, Đỗ Khâm đứng ở lan can lầu hai nhìn xuống sau đó lại biến mất, La Vũ vẫn dùng ánh mắt cao ngạo như khổng tước liếc nhìn hần.

Trong đầu Thước Cẩn nghi vấn chồng chất: “Boss, chúng ta thế này gọi là ức khổ tư điềm (3), đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống sao? Hay là tập đoàn sắp phá sản rồi, cho nên văn phòng chủ tịch phải kéo nhau ra ngoài kiếm thêm thu nhập để chống đỡ cho công ty....”

Thiền Khuynh Tri nhin không được gõ đầu hấn: “Cậu lại tưởng tượng linh tinh cái gì thế. Đây là căn cơ phát triển và là nơi cung cấp nguồn tài chính trọng yếu của tập đoàn chúng ta.”

Thước Cẩn ù ù cạc cạc nghe y nói, cái hiểu cái không gật gật đầu. Rõ ràng chỉ là một quán trà, một ngày cũng đâu kiếm ra được bao nhiêu tiền, thế quái nào mà thành nguồn cung cấp tài chính cho cả một tập đoàn được? Lẽ nào đây là cứ điểm tiến hành các loại giao dịch bất hợp pháp, Thiền Khuynh Tri dùng danh nghĩa trà lâu để buôn bán hàng cấm?!

Anh Chiêu cầm lấy túi, vỗ vỗ vai Thiền Khuynh Tri, sau đó cầm lấy điện thoại và máy tính, lười biếng rời khỏi quán trà.

Thiền Khuynh Tri đứng vào sau quầy, dặn dò mọi người: “Chuẩn bị một chút đi, mười một giờ bắt đầu mở cửa đón khách.”

Thước Cẩn thấp thỏm không yên nhìn ra cửa, rốt cuộc là khách quý gì mà lại khiến boss phải tự mình dẫn người nghênh tiếp?

Chú thích:

(1) Mạch Đường () là phiên âm tiếng Trung của Mc'Donald, Mạch Yểm () là McDull.

(2) Giáp cốt văn (): là một loại văn tự cổ đại của Trung Quốc, được coi là hình thái đầu tiên của chữ Hán, cũng được coi là một thể của chữ Hán. Giáp cốt văn được phát triển và sử dụng vào cuối đời Thương (thế kỷ 14 – 11 TCN), dùng để ghi chép lại nội dung chiêm bói của Hoàng thất lên trên mai rùa hoặc xương thú. Cho đến nay, đây được xem là thể chữ cổ xưa nhất và là nguồn gốc hình thành chữ Hán hiện đại.

(3) Ức khổ tư điềm (): thành ngữ đề cao tư tưởng giác ngộ, ý nói muốn hướng đến xã hội mới phát triển tốt đẹp hơn, cần phải ghi nhớ những năm tháng bị đàn áp bóc lột khổ cực trong xã hội cũ.

5. Quyển 1 - Chương 5

Giữa trưa bắt đầu có khách bước vào trà lâu, tất cả đều là những người bình thường đến không thể bình thường hơn. Đỗ Khâm vẫn cố thủ trên lầu hai, Thiền Khuynh Tri ngồi sau quầy xem sổ sách, La Vũ và Ninh Cửu Nguyệt bưng trà đưa nước, nhuần nhuyễn đến độ dường như đây vốn là công việc hằng ngày của bọn họ.

Cảm giác căng thẳng thấp thỏm bất an trong lòng Thước Cẩn cũng chậm rãi bình tĩnh lại, hấn quyết định không nhìn chăm chăm ra cửa nữa, bắt đầu đi lượn lờ xung quanh trà lâu. Lúc bước vào phòng bếp dùng để đun nước pha trà phía sau, không ngờ lại gặp ngay tình cảnh cũ, Mạch Đường Đường đang ngồi xỏm trong góc ăn vụng. Mạch Đường Đường nhìn thấy Thước Cẩn như thấy tri kỷ nhiều năm, nhanh chóng đưa một miếng hoa quả sấy cho hấn.

Thước Cẩn vừa nhét miếng hoa quả sấy vào miệng, đã thấy La Vũ bất thành linh xuất hiện trước mặt, sợ đến mức suýt thì nghẹn tắc cả cổ.

“Trên lầu hai có một khách gọi trà Ô Long Đông Đỉnh (1), tôi đang vội, cậu mang lên đi. Nhớ kỹ, không được nói chuyện với người đó.” La Vũ đưa khay trà cho hấn.

Lầu hai? Ban nãy làm gì có khách nào đi lên lầu hai.... Chẳng lẽ có đường ngầm?! Thước Cẩn không muốn đi, nhưng La Vũ vẫn đứng trước mặt, thậm chí ánh mắt còn mang theo ý tứ cảnh cáo, hấn chỉ có thể cắn răng dựng thẳng sống lưng, bưng khay trà đi về phía cầu thang.

“Bây giờ cho cậu ấy biết có phải là hơi sớm không?” Ninh Cửu Nguyệt có chút không yên tâm nhìn theo bóng lưng Thước Cần.

“Sớm muộn gì cũng phải biết, có khác gì đâu.” La Vũ miết miết môi, trên mặt đầy vẻ sung sướng xem kịch vui.

Thước Cần bưng trà lên lầu hai, nghiêng đầu nhìn quanh. Bên ngoài không có ai, chỉ có tiếng quân cờ chạm xuống mặt bàn truyền ra từ một phòng riêng. Hắn duỗi thẳng lưng, cố gắng để gương mặt mình trông không quá gượng gạo, bưng khay bước vào.

“Trà đến rồi sao.” Người ngồi trong phòng nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn Thước Cần.

Trên đầu vị khách này có bốn cái sừng trắng rất lớn, cái miệng dài bất thường khê hé ra, để lộ hai chiếc răng cửa vĩ đại sáng bóng.

Sau đó vị khách, không đúng, thứ sinh vật kia ợ một cái, miệng bắt đầu nhai nhai nhai liên tục.

“Không ngờ cậu ấy bình tĩnh thật đấy, ngay cả mí mắt cũng không giật.” Ninh Cửu Nguyệt cười tán thưởng.

La Vũ nhướn mày: “Cũng có chút can đảm.”

“Nhìn kìa nhìn kìa, cậu ấy đặt khay trà xuống rồi quay người lại.” Ninh Cửu Nguyệt kích động tường thuật trực tiếp, “Cậu ấy..... Hả? Sao không lấy trà ra lại bê nguyên cả khay quay đi thế?”

Mọi người tro mắt nhìn Thước Cần mặt không đổi sắc bưng khay trà đi đến chỗ tắm tắm dày đặt cạnh tường. Hắn đặt khay trà lên mặt bàn, chậm rãi hạ đầu gối quỳ xuống, sau đó tiếp tục hạ đến đầu, sau đó cả người nằm rạp ra, hai mắt nhắm lại, sau đó....

Không có sau đó.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Thước Cần chỉ mơ màng nhớ hình như mình vừa nhìn thấy một con hươu ngồi trong phòng. Nó dùng chân chơi cờ, còn biết mở miệng nói tiếng người, lộ ra hai cái răng cửa to tướng và đầu lưỡi hồng hồng..... Cái thế giới khi gió gì thế này.... À, mà dùng móng thì cầm thế quái nào được quân cờ.....

Ninh Cửu Nguyệt thấy hắn nằm im không nhúc nhích, miếng há hốc ra không khép lại được.

Da đầu La Vũ giật giật: “Cậu ta ngất rồi đấy à? Có đúng là ngất không?! Mẹ nó, lần đầu tiên tôi gặp người ngất có trình tự quái đản như thế đấy! Ngất còn biết tìm chỗ mềm mại từ từ nằm xuống là cái lông gì!”

Bản mặt vạn năm không đổi của Đỗ Khâm cũng chậm rãi nứt ra: “Ban nãy cậu ta không phải là bình tĩnh, mà là sợ đến cứng cả người rồi. Nhưng ít ra cũng biết tự bảo vệ đầu mình, không lo phải thanh toán bảo hiểm tai nạn.”

Thiều Khuynh Tri nhin không được cười thành tiếng.

Sống bao nhiêu năm qua, trên thế giới này gần như không có gì y chưa từng thấy, cũng chẳng có thứ gì có thể khiến tâm tình y dao động bất thường, nhưng không thể phủ nhận, tiểu tử kia đúng là quá thú vị.

Thước Cần mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào mắt là bốn cái đầu đứng thành một vòng tròn tập trung nhìn chăm chăm hắn.

“.....” Hắn chớp mắt, ngồi dậy, lắc lắc cái đầu vẫn còn hơi choáng, “Tôi bị làm sao thế? Đây là chỗ nào?”

Về mặt Đỗ Khâm có chút cổ quái: “Cậu vừa ngất.”

Ngất? Thảo nào đầu đau quá.

Khóe miệng Thiều Khuynh Tri cong lên: “Cậu không nhớ vì sao mình lại ngất à?”

Thước Cần mở mồm lắc đầu.

“... Cũng tốt. Nếu không có gì nghiêm trọng thì mọi người quay lại làm việc đi.” Thiều Khuynh Tri dặn dò hắn, “Đây là phòng nghỉ của tôi, nếu cậu không thoải mái thì cứ nằm nghỉ một lát đi.”

Sau khi đi xuống lầu dưới, Ninh Cửu Nguyệt trầm tư xoa cằm: “Liệu có phải đại não chịu kích thích quá lớn nên mất trí nhớ tạm thời không?”

La Vũ nhún vai: “Nhân loại yếu ớt bao giờ cũng lấy cơ mất trí nhớ để trốn tránh sự thật.”

Thiều Khuynh Tri đứng sau quây, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Có ai nhìn thấy Vũ Lộ đâu không?”

Mọi người: “.....”

“Sao tự dưng tôi lại có dự cảm không lành thế này....” La Vũ quay đầu nhìn lên lầu hai.

...

Thước Cầm nằm trong phòng cũng không thấy yên tâm, hắn quyết định không nằm nữa, đứng dậy muốn đi xuống tầng dưới, vừa ra đến cửa lại nhìn thấy một người đàn ông da dẻ trắng nõn đứng bên ngoài.

Người kia thấy hắn đi ra, áy náy mỉm cười: “Tôi tên là Vũ Lộ. Ban nãy khiến cậu hoảng sợ như thế, tôi thật sự rất xin lỗi.”

Hai mắt Vũ Lộ mở to, trong con ngươi còn lấp lánh ánh nước, giống như sắp khóc đến nơi.

Thước Cầm khó hiểu: “Có phải anh nhận nhầm người không?”

Vũ Lộ khẩn thiết nhìn hắn: “Tôi dọa cậu ngất xỉu mà, cậu có sao không? Nếu có chỗ nào không thoải mái thì cứ nói cho tôi biết.”

“Anh dọa tôi ngất?” Thước Cầm cực kỳ muốn ngửa đầu cười to ba tiếng.

Vũ Lộ khổ sở vắn vẹo ngón tay, “Thật mà... Trông tôi đáng sợ đến vậy sao? Tôi cảm thấy bộ dạng của tôi rất ôn hòa đấy chứ. Tôi chỉ ăn chay, không ăn thịt người. Mặc dù trên đầu tôi hơi nhiều sừng một chút, nhưng cũng chỉ dùng để trang trí thôi....”

“.....” Từ từ, cái gì cơ? Sừng?!

Hai mắt Thước Cầm hoa lên, trong đầu đột nhiên xuất hiện vài hình ảnh không mấy vui vẻ.

Hắn vội vàng túm chặt lấy khung cửa bên cạnh, hai chân đều sắp mềm nhũn! Bây giờ hắn mới biết thì ra có thể mất trí nhớ là một chuyện hạnh phúc đến nhường nào QAQ....

“Anh anh anh anh là yêu nghiệt phương nào!” Mẹ nó, thần thánh ơi mau phái ai đến cứu giúp con đi, con sắp không chống đỡ nổi nữa rồi....

Vũ Lộ méo máo ôm mặt, “Tôi không phải yêu quái, tôi không làm hại con người mà..... Tôi đau lòng quá hu hu hu.....”

Này này này anh giai anh có nhầm không đấy! Người phải khóc là tôi mới đúng chứ! Anh khóc làm cái mẹ gì hả?!

Thước Cầm còn chưa kịp nói, dưới chân đã cảm thấy lạnh lạnh.

Khắp mặt đất đều là nước lênh láng, ngập đến quá mắt cá chân. Hắn vừa ngẩng người một giây, nước đã dâng lên đến đùi.

“.... Mẹ nó lũ lụt!!! Tên kia anh là van xả nước đấy à!!! Cái đêch, tôi không biết bơi ——” Chờ hắn gào xong, nước đã ngập đến ngang ngực.

“Ở đây nguy hiểm, cậu lăn sang một bên đi, đừng làm vướng tay vướng chân!” La Vũ không biết đã xảy ra hiện tượng từ khi nào, túm cổ hắn đẩy về phía cầu thang. Thước Cầm bị đẩy một cái bay thẳng qua làn nước phi ra ngoài, lăn lông lốc xuống lầu.

Hắn choáng váng vịn thành cầu thang đứng lên, gian nan bò ngược lên. Nước trên lầu hai trà lâu đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại hơi nước nóng hổi vẫn chưa tán đi hết. La Vũ phủi tay, nghiêm mặt nhìn sang bên cạnh.

Đỗ Khâm đứng bên cửa sổ, tay xách cổ Vũ Lộ, mở cửa, quăng thẳng anh ta ra ngoài.

..... Thước Cần rút cổ lại, nhắm chặt mắt vội vàng bò ngược về. Đột nhiên cổ áo bị ai đó xách lên.

Đỗ Khâm lạnh lùng nhìn hấn: “Người khác vượn ở chỗ biết dựng thẳng cột sống và đi bằng hai chân.”

Thước Cần cố gắng nặn ra một nụ cười vui vẻ với đối phương, nhưng vắn vẹo nửa ngày quai hàm ngoài run rẩy cũng chỉ có run rẩy.

“Đồ đạc bị ướt hết rồi. Trợ lý Thước, cậu lấy khăn lau dọn đi, lúc nào ăn cơm trưa xong bọn tôi sẽ lên hỗ trợ.” La Vũ đi qua bỏ lại một câu, sau đó cùng Đỗ Khâm đi xuống dưới.

Dưới lầu hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi một màn kinh hoàng vừa rồi. Khách hàng vẫn im lặng uống trà, đại boss vẫn đang xem sổ sách, Cửu Nguyệt vẫn chống cằm ngẩn người.

Một bụng bức bối ủy khuất khiếp sợ của Thước Cần cứ thế nghẹn tắc ở cổ, tắc đến cứng họng.

Hấn run rẩy lết đến cạnh quầy, mặt mũi gục đầu xuống, lầm bầm: “Boss, anh phải tin tôi, những lời tôi sắp nói có thể trở thành bằng chứng trước tòa.....”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười nhìn hấn: “Cậu lại làm gì vi phạm nội quy công ty sao?”

Nơ-ron thần kinh của Thước Cần hiện tại chỉ đủ để duy trì tuyến độc thoại nội tâm, hoàn toàn không nghe được Thiều Khuynh Tri đang hỏi mình cái gì. Hấn bắt đầu chấp chấp vớ vớ kể lại chuyện ban nãy một lần, còn khoa chân múa tay sử dụng cả body language cho thêm phần sinh động.

Thiều Khuynh Tri kiên nhẫn nghe hấn nói, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn không đổi.

Thước Cần gian nan nuốt nước bọt: “Nếu anh thấy cảm thấy tôi giống thằng điên thì cứ nói thẳng ra, tôi chịu được.”

Thiều Khuynh Tri lắc đầu: “Cậu nên kể theo trình tự sẽ dễ hiểu hơn. Dù sao ít nhất thì tôi cũng hiểu những gì cậu nói.”

“Sao tôi vẫn thấy anh đang nhìn tôi như nhìn một thằng điên là thế quái nào.”

“Tôi lúc nào cũng tin tưởng vào cấp dưới của mình.”

“Vậy tức là anh tin trên gác có một tên... người hươu biết dùng chân chơi cờ, có bốn cái sừng, có thể nói tiếng người, còn có thể biến thân, sức khốc lóc phải bằng cả Mạnh Khương Nữ (2) với Bạch Tố Trinh (3) gộp lại, đúng không?”

Âm lượng của hấn không nhỏ, vài vị khách đang uống trà bắt đầu quay lại nhìn về phía hai người bọn họ. Thiều Khuynh Tri nhanh chóng lôi Thước Cần ra sau quầy, còn chưa kịp nói gì đã thấy Vưu Lộ nước mắt lưng tròng lấp ló ở cửa.

Thiều Khuynh Tri bắt đắc dĩ đỡ trán: “Cậu vào đi, nhưng không được gây rắc rối nữa. Cửu Nguyệt, đón khách.”

Sau khi giải quyết xong Vưu Lộ, y kéo đồng chí đặc trợ đang ngất lên ngất xuống của mình vào văn phòng trên lầu hai, bắt đầu tiến hành một khóa “huấn luyện đặc biệt”.

“Trên thế giới này có rất nhiều hiện tượng kỳ lạ khó giải thích. Người ta sợ hãi nó đa phần là vì chưa hiểu rõ bản chất của nó.” Thiều Khuynh Tri dẫn dắt từng bước, “Một khi đã nhìn rõ được bản chất của vấn đề, con người không chỉ không sợ hãi, mà còn biết vận dụng những mặt có lợi của các hiện tượng này, đây chính là sự vĩ đại của nhân loại. Cho nên, nếu như tôi đưa ra một lời giải thích chính đáng, một nhân loại vĩ đại như cậu sẽ không sợ hãi nữa, phải không?” Y cúi thấp đầu, ghé sát về phía Thước Cần.

Thước Cần vội vàng lùi về sau: “Anh rõ ràng đã biết hết rồi..... Có thể giải thích một cách khoa học không?”

“Tôi có thể giải thích,” Thiều Khuynh Tri đứng thẳng người lên, “Nhưng không đảm bảo sẽ theo cách khoa học.”

“..... Tôi cũng có thể nghe anh giải thích, nhưng không đảm bảo sẽ hiểu.” Thước Cần yếu ớt nói.

“Cái thứ ban nãy mà cậu gọi là người hươu ấy, cậu ta là một con Phu Chư (4), là thượng cổ thần thú.” Thiều Khuynh Tri cân nhắc tìm một cách giải thích tương đối dễ hiểu, “Cậu cũng có thể tạm hiểu đó là một loài... động vật, tồn tại từ thời cổ đại đến bây giờ.”

“Boss,” Thước Cần rút rờ gơ tay xin phát biểu ý kiến, “Động vật sao lại biến thành người được?”

“Cậu ta sống lâu quá, tiến hóa rồi.”

“..... Cái này rõ ràng đi ngược lại thuyết tiến hóa của Darwin! Người phải tiến hóa từ vượn cổ lên mới đúng!”

Thiều Khuynh Tri lắc đầu: “Không sai, loài người đúng là tiến hóa từ vượn cổ. Nhưng điều tôi nói cũng không đi ngược lại thuyết tiến hóa. Đầu tiên, Darwin cho rằng có sự dịch chuyển loài, tức là theo quan điểm của ông ấy, bất kỳ một loài nào cũng có khả năng tiến hóa thành loài người. Thứ hai, Darwin nhận định tất cả sự sống đều đến từ một tổ tiên chung, phát triển từ cùng một bộ mã di truyền. Vậy nên việc một con phu chư có thể biến thành người là chuyện hoàn toàn phù hợp với học thuyết tiến hóa.”

Thước Cần tròn mắt nghe y nói một tràng, ngoại trừ ghen hòng nhìn trân trối ra thì hoàn toàn không còn một phương thức nào có thể biểu đạt được nội tâm dậy sóng của hắn lúc này.

“Boss! Anh có muốn lừa đảo người khác thì cũng đừng có lừa trắng trợn như thế được không! Cho dù là di truyền học hay là thuyết tiến hóa thì làm gì có thứ sinh vật nào vèo một cái từ dạng thú đã biến được ngay thành người!!! Đây là cái tình tiết gì! Còn nữa, Phu Chư là cái giống khỉ gió gì hử, tôi sống 20 năm qua chưa bao giờ nghe thấy có thứ sinh vật như thế tồn tại trên đời!” Thước Cần phát điên.

Nói chuyện ma quỷ còn dám nói đến đúng tình hợp lý như thế! Đúng là lừa đảo!

Thước Cần phát điên đủ rồi, đầu óc cũng tỉnh táo không ít. Hai mắt hắn đảo loạn, đột nhiên lù về phía sau, cảnh giác nhìn chằm chằm Thiều Khuynh Tri: “Các người rốt cuộc là ai? Là kẻ thù chính trị của cậu tôi hay là đối thủ cạnh tranh của anh tôi? Giả thần giả quỷ để moi móc thông tin gì từ tôi?”

Thiều Khuynh Tri còn đang cười híp mắt, nghe vậy rất phối hợp tỏ vẻ hoảng sợ một chút, sau đó khẽ xoa cằm, quan sát một lượt từ đầu đến chân hắn: “Nghe qua có vẻ như cậu là nhân vật lớn thì phải?”

“..... Không phải đâu. Tôi nói bậy đấy, anh đừng tin.” Thước Cần thật sự chỉ muốn tát cho bản thân vài cái. Chẳng may đối phương thật sự không biết gia cảnh nhà hắn, còn bản thân lại ngu si chưa đánh đã khai, cái danh gián điệp thương mại mà chụp lên nữa thì đời này hắn thật sự không thể ngóc đầu lên nổi mắt.

Thiều Khuynh Tri khôi phục lại dáng vẻ tươi cười ôn hòa vốn có, cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề thân thế nữa, “Những gì cần nói tôi đã nói rồi, cậu còn gì muốn hỏi không?”

Thước Cần nhanh chóng đổi đề tài, “Phu Chư.... là con gì?”

“Phu Chư là thượng cổ thần thú, bắt nguồn từ núi Ngao Ngạn, về ngoài trông giống hươu trắng nhưng lại có đến bốn sừng. Con ban nãy cậu gặp tên là Vưu Lộ, tính tình cậu ta rất ôn hòa, nhưng tâm tính có hơi thiếu nữ, tốt nhất đừng kích thích cậu ta.”

“Nếu chẳng may kích thích thì có hậu quả gì?” Thước Cần theo bản năng sờ sờ ngực, mới phát hiện ra quần áo ướt sũng của bản thân đã khô từ khi nào không biết.

Thiều Khuynh Tri đáp qua loa: “Phu Chư có thể tích tụ hơi nước, có thể khiến mưa to không dứt, cỏ dại lan tràn.”

Mưa to không dứt, cỏ dại lan tràn.....

Hai chân Thước Cần mềm nhũn: “Boss à, tôi không biết bơi, dễ chết đuối lắm. Nơi này nguy hiểm quá, không thể đảm bảo an toàn tính mạng được, vậy nên.....”

“Đây đúng là vấn đề nghiêm trọng.” Thiều Khuynh Tri gật đầu.

Thước Cần mừng đến phát khóc. Boss à anh mau đuổi việc tôi đi đuổi việc tôi đi đuổi việc tôi đi

~~“Tôi đưa cậu đi hái vài quả sa đường (5), ăn vào sẽ không lo chết đuối.”

Nội tâm Thước Cần âm thầm đổ máu. Đuổi việc cơ mà! Sa đường là cái mẹ gì! Vừa nghe đã thấy sắc mùi thuốc phiện rồi!

Hắn nhanh chóng lùi về sau hai bước, ôm chặt lấy giá sách: “Boss à, không cần đâu, tôi có thể tự giải quyết được mà, thật đấy.”

“Ăn ngon lắm. Đi thôi.” Thiều Khuynh Tri chìa tay ra trước mặt hắn, khóe mắt cong lên.

Thước Cần bị ánh mắt mang theo ý cười của y làm cho mục mẫn đầu óc, bất tri bất giác đưa tay ra. Thiều Khuynh Tri trở tay nắm lấy cổ tay hắn, kéo người đi về một cánh cửa ở cuối phòng.

Càng đến gần cửa, tiếng nước róc rách càng thêm rõ ràng. Thước Cần dường như đã quên mất tình cảnh hiện tại của bản thân, nhin không được động tai lên nghe ngóng.

Thiều Khuynh Tri đi trước, đặt tay lên ván cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Cánh cửa gỗ nhỏ bé chậm rãi mở rộng, một luồng không khí tươi mát mang theo hương vị cỏ cây phả vào mặt hai người.

Bên ngoài hoa cỏ mọc khắp nơi, cây xanh cao ngút ngát, tầng tầng lớp lớp tán lá che khuất cả bầu trời, trong sương mù lượn lờ còn có bóng dáng chim muông thoắt ẩn thoắt hiện, tiếng nước suối róc rách như tiếng đàn lanh lảnh bên tai.

Thước Cần vừa bước ra đã hóa đá tại chỗ.

“..... Cái vườn hoa này có phải là hơi...”

“Đi thôi, cây sa đường ở ngay gần đây. Nhớ theo sát tôi, đừng để lạc đường.”

“Khoan đã! Chúng ta rõ ràng đang đi ra từ cửa văn phòng ở lầu hai cơ mà?!”

Sống lưng Thước Cần đột nhiên lạnh toát. Hắn có cảm giác, thứ mà hắn sắp trải qua sẽ phá tan toàn bộ thế giới quan suốt 20 năm qua của hắn, nếu như tiếp tục bước vào, có thể sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.

Rốt cuộc nên đi hay không đi? Thước tam thiếu cảm thấy bản thân càng ngày càng giống mấy nhà triết gia suốt ngày lẩm bẩm có có không không, quả thực là khổ không chịu được!

Thiều Khuynh Tri bước đi rất thong thả, nhưng hoàn toàn không có ý định dừng lại. Thước Cần đại não chuyển một vòng, cắn răng nhắc chân đi theo y.

Có lẽ Thiều chủ tịch là một tên nhà giàu lắm tiền thích phô trương, không thích xây vườn sinh thái ở lầu một mà thích xây trên lầu hai, không cần kinh hãi, không cần ngạc nhiên... Trong lòng Thước Cần điên cuồng tự thôi miên bản thân, cuối cùng cũng trấn tĩnh không ít.

Bụi cỏ bên chân hắn đột nhiên hơi sột soạt, một thứ gì đó bay vèo từ trong ra. Thước Cần sợ đến mức vội vàng nhảy dựng sang bên cạnh. Dưới đất là một con chim to, lông nhiều màu, nhìn qua trông có vẻ giống gà rừng.

Mẹ nó sợ hết hồn! Thước Cần xoa xoa trái tim chỉ trong vòng vài tiếng đã phải chịu qua không biết bao nhiêu lần kích thích của bản thân.

Con gà rừng kia mổ lung tung trên đất vài cái, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. Cái mào đỏ chót của nó lệch về một bên, mở miệng lanh lảnh kêu hai tiếng.

“Tượng xà, tượng xà.” (6)

Rắc một tiếng, nội tâm đã làm công tác chuẩn bị kỹ càng của Thước Cần chậm rãi vỡ tan tành.....

Chú thích:

- (1) Trà Ô Long Đông Đỉnh: là một giống trà Ô Long nổi tiếng của Đài Loan, trồng tại Đông Đỉnh, Lộc Cốc, nơi trồng trà cao hơn mặt nước biển từ 600 đến 1000 mét, được xưng tụng là “Thánh phẩm trong trà”. Hương vị nhẹ nhàng dễ chịu, nước trà màu vàng óng đậm đặc, mùi thơm thanh mát.
- (2) Mạnh Khương Nữ (): Mạnh Khương Nữ khóc trường thành là một điển cố, kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành dưới lệnh Tần Thủy Hoàng, đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.
- (3) Bạch Tố Trinh (): Bạch xà, Bạch Nương Tử trong truyền thuyết Bạch Xà nổi tiếng với điển cố Thủy mạn Kim Sơn (nước ngập Kim Sơn), Bạch Nương Tử vì muốn cứu Hứa Tiên đã dẫn nước Tây Hồ tràn ngập chùa Kim Sơn.
- (4) Phu chú (): Một loại thần thú trong truyền thuyết cổ đại của Trung Quốc, về ngoài giống như hươu trắng, có bốn sừng, tính tình ôn hòa, thích chơi đùa, là con vật mang điềm báo lũ lụt sắp đến. Trong Sơn Hải kinh – Trung thứ tam kinh có đoạn viết: “núi Ngao Ngạn có loài thú, dạng nó như hươu trắng mà bốn sừng, tên là phu chú , thấy nó thì xóm làng có nước to...”

6. Quyển 1 - Chương 6

“Nó nó nó vừa nói cái gì cơ?” Thước Cầm hoàn toàn không hiểu tại sao bản thân lại hỏi một vấn đề kỳ dị thế này.

Thiều Khuynh Tri bước đến chỗ hần, nhắc chân cọ cọ vào bụng con gà kia, đẩy nó về phía bụi cỏ. Con gà rừng lại phát ra hai tiếng kêu kỳ quái, rúc đầu chạy thẳng vào.

“Nó nói ‘tượng xà’?”

Thước Cầm ngó nghiêng khắp nơi: “Cái gì giống rắn cơ? Rắn ở đâu?”

Thiều Khuynh Tri chỉ vào bụi cỏ: “Loài động vật này tên là Tượng Xà, cũng là một loại thần thú thượng cổ. Ngoại trừ việc tiếng kêu hơi kỳ lạ thì không khác mấy so với gà thông thường”.

Thước Cầm nhíu mày: “Nhìn nó có giống rắn đâu.”

“Không phải trông nó giống rắn, mà nó là ‘Tượng Xà’.” Thiều Khuynh Tri kiên nhẫn lặp lại.

“Nhưng rõ ràng là nhìn nó không giống rắn mà...” Thước Cầm nhỏ giọng than thở.

Thiều Khuynh Tri nheo mắt, “Loài động vật kia, tên là Tượng Xà, Tượng trong Thiên tượng (1). Còn gì thắc mắc không?”

“Không còn gì nữa. Tôi biết rồi.” Thước Cầm nghiêm túc gật đầu.

Khóe miệng Thiều Khuynh Tri lại cong lên, một lần nữa quay về vẻ hòa ái dễ gần hằng ngày: “Tốt lắm. Chúng ta đi tiếp thôi.”

Thước Cầm quả thực khóc không ra nước mắt. Con mẹ anh! Đồ phát xít! Đồ chủ nô! Đồ Thiều Bác Bì! (2) Đồ cuồng khổng chế!

Đi tiếp một lúc, Thiều Khuynh Tri đột nhiên dừng bước. Thước Cầm cầm đầu cầm cổ đi phía sau y cứ thể oanh oanh liệt liệt đem mũi phang thẳng vào lưng đại boss, đau đến ứa nước mắt.

Hần hít hít vài tiếng, ôm lấy sống mũi đau buốt: “Vỡ rồi! Cái mũi đẹp đẻ của tôi QAQ! Anh ăn cái gì mà lưng cứng như thép thế hả!”

Thiều Khuynh Tri kéo tay hần xuống, cực kỳ không biết thương hương tiếc ngọc véo một cái lên cánh mũi đỏ ửng của Thước Cầm: “Không vỡ được. Nếu vỡ thật thì cứ tính vào tai nạn lao động, bảo hiểm trả.”

“.....” Đồ vô nhân đạo!!!

Thiền Khuynh Tri xoay người chỉ vào một gốc cây đại thụ phía trước: “Đây là sa đường.”

Thước Cần ngẩng đầu, trước mắt là một gốc cây lá thưa, phiến lá hình tròn, xen lẫn trong tán lá là những đóa hoa màu vàng nhạt, quả đỏ sai trĩu, nhìn qua như giồng như táo, tươi ngon đỏ thắm.

Thiền Khuynh Tri vươn tay hái xuống hai quả trên cành cây gần chỗ bọn họ nhất, đưa cho hắn: “Ném thử đi. Trong Lã thị Xuân Thu (3) Lã Bất Vi đã viết “Quả chi mỹ giả, sa đường chi thực”. Vị của nó rất ngon.”

Thước Cần chậm rãi đưa tay nhận lấy, trong đầu điên cuồng tính toán xem bây giờ trong ba phương án bỏ của chạy lấy người, chống đối cấp trên và ngậm đắng nuốt cay ăn cái thứ có nguy cơ chứa độc tố cao này, phương án nào có tính khả quan nhất, cuối cùng vẫn phải đau đớn nuốt nước mắt vĩnh biệt hai phương án đẹp dễ đầu tiên. Hắn dùng ống tay áo cọ cọ bên ngoài vỏ quả, ai oán lầm bầm: “Còn chưa rửa nữa...”

“Thực vật ở đây phát triển trong môi trường tự nhiên trong lành vốn có, cả đất, nước và không khí đều không có chất ô nhiễm. Nếu cậu vẫn không yên tâm thì đem ra con suối nhỏ đằng kia rửa đi.” Thiền Khuynh Tri chỉ về phía cây cối âm u sương mù dày đặc.

“Không cần đâu.”

Thước Cần quyết định đau dài không bằng đau ngắn, đằng nào cũng chết, nhắm chặt hai mắt anh dũng cắn mạnh một cái. Thịt quả mềm mại được cắn xuống, một dòng chất lỏng ngọt lịm lập tức tràn vào khoang miệng, ngọt đến khó tin.

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm thứ quả màu đỏ trên tay vài giây, sau đó hai ba phát đã gặm sạch hai quả sa đường.

Thước Cần chép chép miệng, duỗi tay ra trước mặt Thiền Khuynh Tri: “Cho quả nữa được không?”

“.....” Thiền Khuynh Tri phũ phàng gạt tay hắn, “Mỗi lần chỉ được ăn tối đa hai quả. Sa đường ở đây rất quý, nguồn cung có hạn. Giá thị trường là 20000 một quả đấy.”

“.....” Mẹ nó đúng là gian thương! Thước Cần xoa xoa bụng, có cảm giác đang nhìn thấy tiền ào ào bay ra khỏi túi, “Cái tôi ăn rồi có trừ vào tiền lương không?”

“Nhân viên được miễn phí trong phạm vi số lượng giới hạn, đây là một phần chế độ phúc lợi mà cậu được hưởng. Rõ ràng cậu không đọc hợp đồng.”

Tạ ơn trời Phật đại boss vẫn chưa thoái hóa đến độ mất hết lương tri.

“Boss, anh cho tôi ăn cái này làm gì? Đừng bảo đây là nhân sâm nghìn năm ăn vào trường sinh bất lão đấy nhé ha ha ha.....”

“Thứ đấy chỉ có trong truyền thuyết thôi, trên đời không có thật đâu. Sa đường có nguồn gốc từ núi Côn Lôn, được nuôi lớn bằng linh khí trời đất, người ăn vào có thể ngăn nước, không bị chìm. Như vậy cho dù cậu không biết bơi cũng không lo chết đuối.”

..... Tiếng cười của Thước Cần im bật. Địch, cái thứ này mới đúng là chỉ có trong truyền thuyết! Cmn còn lừa đảo hơn cả nhân sâm nghìn năm!

Hắn còn đang mê mang chưa bình tĩnh được, phía sau đột nhiên có một cái đầu trâu vĩ đại không biết từ đâu chui ra, thân thiết cọ cọ vào người Thiền Khuynh Tri

Thước Cần giật mình lùi về sau hai bước. Con trâu kia vui vẻ đi quanh Thiền Khuynh Tri vài vòng, cái đuôi to dài mềm mại quét tới quét lui.... Từ từ, mặc dù hắn chưa từng thấy trâu chạy nhưng đã từng ăn đuôi trâu rồi, làm quái gì có con trâu nào mọc ra cái đuôi thế này?!

Thiền Khuynh Tri xoa xoa đầu con trâu: “Đây là Tinh Tinh, mình trâu đuôi ngựa, là động vật ăn cỏ.” (4)

“Tinh — tinh —” Con vật thân trâu đuôi ngựa kia rất phối hợp kêu hai tiếng.

“.....” Thước Cần vắn vẹo nửa ngày mới nặn ra được một câu, “Động vật ở chỗ anh đều biết tự giới thiệu thể này à?”

“Cũng có thể nói vậy, hoặc đúng hơn là vì chúng kêu như thế nên mới được đặt tên theo tiếng kêu.” Thiều Khuynh Tri vỗ vỗ lưng con trâu, đuổi nó ra chỗ khác.

Trên đường quay lại, Thước Cần cực kỳ đề phòng cảnh giác cao độ nhìn ngó khắp nơi, chỉ sợ bất thành linh lại có trâu bò cừu dê lợn gà biến đổi gen thò đầu ra chào hỏi.

Đề phòng một lúc lâu cũng không thấy xuất hiện mấy thứ kỳ dị, hần dần dần thả lỏng tinh thần, bấu môi nhìn hồ nước ven đường: “Cái thứ quả kia có công hiệu thần kỳ như thế thật sao? Boss, tôi không biết bơi thật chứ không phải vấn đề tâm lý, biện pháp của anh không hiệu quả đâu.”

“Có hiệu quả không chỉ cần thử sẽ biết thôi.”

“Thử?” Thước Cần đột nhiên có dự cảm không lành.

“Thử xem.” Thiều Khuynh Tri mỉm cười, đưa tay đẩy mạnh một cái.

“Mẹ nhà anh! Mưu sát! Giết người diệt khẩu!!!” Thước Cần vừa quấy đạp điên cuồng vừa khàn giọng la hét, trong rừng núi vắng vẻ nghe đặc biệt kinh dị.

Thiều Khuynh Tri đứng trên bờ nhìn một lúc, nhàn nhả ngồi xổm xuống bứt một cọng cỏ thật dài, cặm cùi lọ mọ làm thứ gì đó.

Thước Cần tuyệt vọng nhắm mắt. Hần sai lầm rồi! Thật sự sai lầm rồi! Thứ thối nát nhất không phải cái thể giới kỳ dị này, mà là tên tư bản phát rồ bệnh thần kinh kia!!! Thước Cần vùng vẫy, chỉ hận không thể trèo lên cần cho tên biến thái máu lạnh đang ung dung ngồi nghịch cỏ trên bờ hai phút, vừa đạp nước vừa rên hừ hừ: “Cứu tôi với! Ai cứu tôi tôi sẽ trả gấp mười... không, năm mươi lần, một trăm lần tên thần kinh này! Thước gia là ai các người có biết không, sao các người lại làm thế với tôi chứ.....”

Kêu đến đứt hơi hần mới phát hiện ra hình như có chỗ nào sai sai. Đã lâu thế rồi sao vẫn chưa chìm? Thước Cần bình tĩnh mở mắt, phát hiện bản thân đang nổi trên mặt nước, từ eo trở lên có giấy dựa thể nào cũng không chìm xuống.

Hần dùng tư thế như con mèo dính nước khổ sở nhích đến gần bờ, Thiều Khuynh Tri nắm lấy cổ tay hần, nhẹ nhàng kéo lên như kéo một cái bao giấy.

Thước Cần ghé vào bờ đất thổ hỗn hển, trong lòng điên cuồng thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Thiều chủ tịch.

Thiều Khuynh Tri cười tùm tùm ngồi xuống cạnh hần: “Tôi đã nói có tác dụng thì chắc chắn sẽ có tác dụng, sau này không được nghi ngờ lời tôi nói. Cái này cho cậu, coi như bồi thường tinh thần.”

Trong tay y cầm một hình nhân bằng cỏ, trông hình dạng giống như đang giương nanh múa vuốt.

“.....Đây là cái gì?”

“Phiên bản bằng cỏ của cậu, Thước Tiểu Cần. Trông rất giống thật đúng không?”

“Tôi thấy không phải anh đang bồi thường mà là đang táng vào mặt tôi mới đúng.”

“Tôi lúc nào cũng yêu quý nhân viên của mình.” Thiều Khuynh Tri đưa hình nhân bằng cỏ cho hần, “Cầm đi, trước giờ tôi chưa tự tay làm đồ tặng ai bao giờ đâu, cậu vinh dự là người đầu tiên đấy.”

Thước Cần nhìn hình nhân bằng cỏ cực kỳ không có hình tượng, đang chuẩn bị vung tay phân thây nó, lại nghe giọng nói trầm bổng của Thiều Khuynh Tri vang lên: “Đồ sếp cho thì phải giữ gìn cẩn thận, nếu bị hỏng thì tự gánh lấy hậu quả.”

“..... Nếu nó tự héo thì sao?”

“Cỏ Long Tu (5) vĩnh viễn không bao giờ héo.”

“.....” Tôi lạy anh!

Thước Cần đứng lên, lau sạch nước trên mặt, lại phát hiện quần áo trên người khô cong, một giọt nước cũng không có, vô cùng quỷ dị.

Hắn trầm mặc đi theo sau Thiều Khuynh Tri, neho mắt nhìn chăm chăm bóng lưng y, bắt đầu điên cuồng não bỗ. Rất có thể tên này mắc bệnh thần kinh niên nhưng lại không chịu đi bác sĩ, lâu ngày biến thành hâm hâm dở dở, hoang tưởng muốn phá nát thế giới, mấy con vật đầu chó đuôi mèo ở đây cũng rất có thể là do y lén lút nghiên cứu các kỹ thuật biến đổi gen bị cấm hoặc dùng dị thuật tà ma gì gì đấy làm ra.....

Thước Cầm điên loạn não bỗ, trí tưởng tượng như ngựa hoang thoát cương chạy rầm rập trong đầu, đến tận khi nghe thấy vài tiếng “Cộc cộc cộc” như có thứ gì đang gõ vào thân cây mới dừng lại.

Rút kinh nghiệm từ mấy lần vừa rồi, lần này hắn cực kỳ nhanh nhẹn nhòm về phía phát ra âm thanh. Trong bụi cỏ có một cái đầu chim thò ra, trông hơi đần độn. Cái con này lại là cái giống gì đây?

Con chim kia lại “cộc cộc” vài tiếng, chậm chạp bò ra. Không sai, là bò ra! Sau cái đầu chim là tấm vỏ cứng màu nâu xám, bốn cái chân màu xanh chậm rãi di chuyển, tốc độ y như rùa bò.

..... Y như rùa cái quái gì nữa, đây rõ ràng là một con rùa! Rùa đầu chim!

Thước Cầm thấy Thiều Khuynh Tri định mở miệng, xoa thắt lưng cười lạnh một tiếng, giơ tay ngăn lại: “Không cần nói, tôi biết rồi, con rùa đầu chim này tên là Cộc Cộc đúng không! Ha ha ha!”

Khóe miệng Thiều Khuynh Tri giật giật, cầm nín nhìn vị trợ lý thần kinh đại khái đã sắp hỏng của mình: “Tên đáng yêu lắm. Nhưng nó không phải tên là Cộc Cộc, nó gọi là Toàn Quy (6).” Nói xong còn rất ân cần khích lệ, “Thực ra đoán sai cũng không sao. Ít nhất vẫn chứng minh được cậu rất thông minh, biết từ một suy ra ba.”

..... Một suy ra ba cái đầu anh! Thước Cầm tức giận ngồi xổm xuống, túm lấy con rùa kỳ quái kia lật ngược lại, chọc chọc lớp vỏ mỏng trên bụng nó.

“..... Đừng có lấy nó để trút giận.”

Im đi. Mẹ nó thực ra tôi muốn lấy anh để trút giận đấy! Anh có đồng ý nằm ngửa người ra cho tôi chọc chọc không hả tên khốn?!

“Meow —— ” Trên cành cây bên cạnh đột nhiên nhảy xuống một con mèo lớn màu nâu nhạt, hai mắt xanh biếc, đầu tròn vo, cả người chỉ có cái đuôi xù là màu trắng, trên cái cổ ngắn ngủn còn có một vòng bờm xù lên, nhìn mặt gần giống Ragdoll (7) nhưng thân và đuôi lại không giống lắm, không biết là giống mèo gì.

Thước Cầm liếc mắt nhìn nó một cái, cúi đầu tiếp tục chọc chọc con rùa tội nghiệp.

Thiều Khuynh Tri lắc đầu, bước đến ôm lấy con mèo: “Phú Quý về rồi sao. Nhìn xem, đây là đồng bọn mới của chúng ta, cậu ấy tên là Thước Cầm, chào hỏi đi.” Nói xong còn cầm chân con mèo vẫy vẫy về phía Thước Cầm.

Thước Cầm thờ ơ ngẩng đầu, sau đó lại cúi đầu chọc chọc.

Thiều Khuynh Tri kéo hắn dậy, đem con mèo nhét vào lòng hắn: “Nó là vật biểu tượng của trà lâu.”

Thước Cầm ôm mèo, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông dày mềm mại trên lưng nó, trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng, tâm trạng bức bối cũng tiêu tan không ít.

“Meow~~ ” Con mèo lớn nhu thuận liếm liếm lòng bàn tay hắn, đôi mắt như bảo thạch mở to nhìn Thước Cầm.

Thước Cầm bị nhìn đến cả người đều mềm nhũn. Hắn rất thích động vật nhỏ, đặc biệt là những con nhiều lông mềm mại. Đáng tiếc trong nhà có người bị dị ứng lông động vật nên không được nuôi.

“Phú Quý hình như rất thích cậu.” Thiều Khuynh Tri bật cười.

“Con mèo này tên là Phú Quý?” Chẳng có phẩm vị gì cả.

“La Phú Quý.”

Lại còn có cả họ nữa cơ đấy.

“Đây là mèo của La Vũ sao?”

“Không phải, là của tôi. Nhưng nếu để họ tôi thì nghe không may mắn.”

Thiều Phú Quý, ít phú quý, đúng là không may mắn. (8)

“Vậy sao không đặt là Ninh Phú Quý? Không được, nghe có vẻ quá hám lợi. Đỡ Phú Quý? Quá giống nhà giàu mới nổi. Mạch Phú Quý?..... Quên đi, đúng là La Phú Quý nghe hay nhất.” Sau khi thử hết một lượt, Thước Cần cảm thấy cái tên La Phú Quý này cực kỳ có phẩm vị vô cùng có khí chất!

“Hôm nay cũng mệt rồi, cho cậu tan ca sớm về nhà nghỉ ngơi. Đầu óc không tỉnh táo lái xe không an toàn, bắt xe về, hóa đơn tiền xe mang đến công ty thanh toán. Nếu cậu thích thì có thể đem cả Phú Quý về cũng được.”

Thước Cần quỳ luyến ôm chặt Phú Quý, lần đầu tiên cảm thấy boss vô lương tâm nhà mình cũng không tệ.

Thiều Khuynh Tri nhìn con mèo, dặn dò: “Phú Quý, hôm nay Thước Cần mệt rồi, về nhà nhớ ngoan để cậu ấy còn nghỉ ngơi.”

Phú Quý nâng một chân lên liếm liếm móng vuốt, mềm mại hỏi: “Nhà cậu ấy có thức ăn hoàng gia cho mèo không?”

...

...

Hiện trường im lặng hai phút.

Mẹ ơi gặp quỷ QAQ!

Thước Cần vội vàng đẩy con mèo về phía Thiều Khuynh Tri: “Cảm ơn anh, tôi về một mình là được rồi.”

“Cậu có thể không mang nó theo, nhưng nó vẫn có thể tự tìm đến nhà cậu.”

“.....”

“Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Mang Phú Quý về, đêm nay cậu sẽ ngủ ngon.”

Cuối cùng, dưới sự cưỡng chế của Thiều Khuynh Tri, Thước Cần cứng ngắc ôm lấy Phú Quý như ôm bom nguyên tử, dưới ánh nhìn chăm chú của quần chúng nhân viên phòng chủ tịch, ôm mèo bắt taxi rời khỏi trà lâu.

“Anh tài xế này, anh có nhìn thấy tôi đang ôm cái gì không?” Thước Cần đề thấp giọng hỏi đồng chí lái xe.

Lái xe liếc qua gương chiếu hậu: “Không phải lo đâu. Theo nguyên tắc là không được mang động vật lên xe, nhưng mèo của cậu cũng ngoan, tôi quyết định phá lệ một lần. Nhớ cảm ơn tôi đấy.”

Thước Cần nhẹ nhàng thả ra, thì ra người khác cũng nhìn thấy nó, không phải hấn bị hoang tưởng, tốt rồi tốt rồi...

..... Tốt cái mông ấy mà tốt!!!

Bị hoang tưởng ít nhất còn có thể đi gặp bác sĩ điều trị, có một ông chủ biến thái và một đám đồng nghiệp quỷ dị thì điều trị thế quái nào được QAQ.....

Chú thích:

(1) Chữ Tượng mà Thước Cần dùng là chữ (có nghĩa là giống, như), còn chữ Tượng mà boss dùng là chữ (có nghĩa là hiện tượng, hiện trạng).

(2) Bác bì (): Nghĩa gốc là lột da, nghĩa bóng là bóc lột người.

(3) Lã thị Xuân Thu (): còn gọi là Lã Lãm () là bộ sách do Lã Bất Vi – thừa tướng nước Tần thời Chiến Quốc sai các môn khách soạn ra những điều mình biết, hợp lại thành sách. Bộ sách này hoàn thành vào năm thứ 8 đời Tần vương Chính (239 TCN). Sách gồm 26 quyển, 160 thiên, nội dung tương đối phong phú

và phức tạp. Toàn bộ sách chia làm 12 kỷ, 8 lăm, 6 luận, hơn 20 vạn chữ. Nội dung phong phú, cho là đủ hết những việc trời – đất, muôn vật, xưa – nay.

(4) Tinh Tinh (): một loài thú trong truyền thuyết Trung Quốc, mình trâu đuôi ngựa. Trong Sơn Hải kinh – Đông Sơn kinh có đoạn viết: “...núi Mẫu Ngưng [...] có loài thú, hình dạng như con trâu mà đuôi ngựa, tên là Tinh Tinh, tự kêu tên mình.”

(5) Cỏ Long Tu (): một loại cỏ trong sách cổ Trung Quốc (Sơn Hải kinh), nhánh cỏ dài rũ xuống, được dùng để dệt chiếu. Truyền thuyết cổ kể rằng hoàng đế cười rồng bay lên trời, các thần tử túm lấy râu rồng muốn đi theo, kết quả râu rồng rơi xuống chân núi, biến thành cỏ Long Tu.

(6) Toàn quy (): một loài thú trong truyền thuyết Trung Quốc, đầu chim, thân rùa, đuôi rắn, tiếng kêu như tiếng gõ vào gỗ. Trong Sơn Hải kinh có đoạn “Núi Nữ Dương, sông Hiến Dực , trong nước có loài cá màu đen tuyền, dạng như con rùa mà đầu chim đuôi rắn, tên nó là toàn quy , tiếng kêu như gõ vào cây, nghe vào thì không điếc, còn có thể chữa bệnh rộp chân.”

(7) Ragdoll: Tên khoa học là Felis Catus, còn có tên gọi khác là Ragamuffin, là loại mèo lai có nguồn gốc từ Hoa Kỳ vào năm 1960. Giống mèo này được phối giống từ những con mèo lông dài khác nhau, được Hiệp hội những người yêu mèo quốc tế công nhận vào năm 2000. Ragdoll là loài mèo cỡ lớn, trọng lượng tối đa 9 kg, đầu tròn, mặt đầy, mắt xanh, lông dài và dày.

(8) Thiều (– shao) phát âm gần giống Thiểu (– shao). Thiểu có nghĩa là ít, thiếu.

7. Quyển 1 - Chương 7

La Phú Quý ngồi chồm hổm trước cửa nhà Thước Cẩn, tỏ vẻ nếu không có thức ăn hoàng gia cho mèo thì kiên quyết không chịu vào.

“Ha ha, mong còn không được, tạm biệt.” Thước Cẩn chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời cười lớn.

Phú Quý ngồi dưới đất, hơi ngược đầu lên, đôi mắt xanh biếc trong veo như thủy tinh lấp lánh lấp lánh, ngây thơ vô tội nhìn Thước Cẩn.

..... Thật sự là quá đủ rồi!

Thước Cẩn ôm mèo béo, lết đến cửa hàng thú nuôi trong khu, mua một gói thức ăn hoàng gia cho mèo cỡ lớn đem về nhà.

“Tổ tông của tôi ơi, ngài ngoan ngoãn ngồi đây ăn đi!” Hắn đổ thức ăn cho mèo ra tô nhỏ đặt lên bàn, sau đó nhanh chóng lấy đồ đi tắm, hôm nay thật sự quá xui xẻo.

Tắm rửa xong, nằm thừ người ra giường, Thước Cẩn mới cảm nhận được bản thân đã trải qua một ngày điên loạn tới mức nào, thậm chí đến bây giờ hắn vẫn không biết rốt cuộc đây là hiện thực hay chỉ là hắn đang nằm mơ.

Phú Quý được ăn no ngoan ngoãn nằm ghé vào bên gối hắn, cái đuôi trắng mềm khẽ đung đưa. Thước Cẩn nhìn chăm chăm nó một lúc, chậm rãi nhích đến gần.

“Này, Phú Quý đại tiên, rốt cuộc Thiều chủ tịch có lai lịch thế nào?”

Phú Quý vắn vắn người, ánh mắt sáng lấp lánh: “Meow, chủ nhân rất có lai lịch đó.”

“Nói thừa! Tao đang hỏi anh ta có lai lịch thế nào mà!”

Vật biểu tượng La Phú Quý vươn một móng vuốt, chỉ chỉ lên trên: “Bên trên có người.”

Thước Cẩn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Bên trên có người? Thước gia và Lý gia đã đứng trên đỉnh quyền lực, ô dù của Thiệu chủ tịch rất cuộc là loại nào, là loại có chút chức quyền không đáng nhắc tới, hay là loại số lượng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, địa vị còn cao hơn cả hai gia tộc kia? Lẽ nào Thiệu Khuynh Tri là người của thế lực chống đối Thước gia, muốn xuống tay từ quả hồng mềm như hân?

Thước Cần miên man suy nghĩ. Hân thà tin chuyện này là sự thật, còn hơn phải chấp nhận cái thế giới quỷ dị đầy rẫy những bí ẩn mà Thiệu Khuynh Tri đang dần dần mở ra.

Thước Cần đưa tay vuốt vuốt bộ lông dày của Phú Quý, cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn nhiều, “Mày thật sự có công năng trị liệu à?”

Phú Quý hừ hừ, kiêu ngạo hất đầu: “Đừng có coi thường. Tôi người gặp người thích hoa gặp hoa nở thế này, có gì mà không làm được.”

Thước Cần bĩu môi, quay đầu lại chuẩn bị đi ngủ. Đột nhiên nhớ ra cái gì, hân ngồi bật dậy, túm lấy Phú Quý kéo chân sau của nó lên.

“Làm cái gì đấy.....” Phú Quý ngao ngao kêu hai tiếng, vội vàng dùng móng vuốt che hạ thân.

Thước Cần nhìn chằm chằm nó: “Mày có biết biến thành người không?”

“Con người có cái gì tốt mà phải biến! Xấu chết đi được!” Phú Quý cảm thấy tôn nghiêm loài mèo bị xúc phạm nghiêm trọng.

Thế là tốt rồi..... Nếu là mèo cái biến thành mỹ nữ cũng coi như số hưởng, chẳng may nó là mèo đực, nửa đêm đang ngủ mở mắt ra thấy một người đàn ông trần truồng nằm bên cạnh, cái hình ảnh này so với một con hươu bốn sừng ngồi uống trà chơi cờ còn kinh hãi hơn gấp cả nghìn lần! Một đời trong sạch của hân không thể hủy trong tay con mèo này được!

Một đêm không mộng寐.

Thước Cần chưa bao giờ ngủ ngon như thế, sau khi tỉnh dậy tinh thần thoải mái tỉnh táo, có chạy việt dã 5km cũng không thành vấn đề.

Nhưng vui sướng chẳng kéo dài được bao lâu. Lúc hân nhìn thấy Phú Quý, không biết dùng cách gì mà mở được tủ lạnh lấy sữa nhập khẩu của hân đổ ra bát, đang liếm liếm đến quên trời đất, tất cả tâm tình tốt đẹp đều tan thành mây khói. Hiện thực vẫn tàn khốc như thế, hân thật sự đã nhụt về một con yêu quái!

“Không phải mày ăn thức ăn cho mèo à?!”

“Đây là đồ ăn vặt thôi. Bữa sáng là quan trọng nhất, phải phong phú dinh dưỡng, phải có đủ trứng, sữa, đường. Nhanh đi chiên một quả trứng đi, nướng thêm hai lát bánh mì nữa.” Phú Quý chĩa chĩa móng vuốt về phía phòng bếp.

Thước Cần tức đến độ đầu sắp bốc khói, đột nhiên linh quang chợt lóe, hân vội vàng chạy vào phòng ngủ lục lọi nửa ngày, cuối cùng cũng moi ra được một thanh kiếm gỗ đào (1). Thanh kiếm này là do Hồ Diệu mua về cho hân sau khi đi du lịch, nói là có thể trừ tà trấn trạch, cực kỳ linh nghiệm.

Thước Cần cầm kiếm gỗ đào, hùng hổ chỉ vào Phú Quý: “Kết! Yêu nghiệt to gan, mau hiện nguyên hình, ngoan ngoãn quy phục!!!”

.....

.....

Phú Quý chán nản nhìn hân: “Nếu cậu thừa hơi quá thì đi làm bữa sáng đi.”

Thước Cần đi vào trà lâu, đem con mèo béo đặt mạnh lên mặt quầy, hung tợn nói với quần chúng đồng nghiệp: “Mấy người rất cuộc là thần thánh phương nào, cứ hiện hình hết đi! Tôi không sợ đâu!”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Phú Quý bắt đắc dĩ ngoe nguẩy đuôi, “Từ sáng đến giờ cậu ta cứ như vậy, tôi cũng không ngăn được.”

Thiệu Khuynh Tri từ lầu hai đi xuống: “Hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Ngủ rất ngon!” Thước Cần cắn răng, “Nhưng sáng ra lại gặp toàn chuyện không đâu. Công ty quý gì mà toàn hươu với trâu, chẳng trách phát triển nhanh như thế, hóa ra là toàn thứ tà đạo!”

Thiều Khuynh Tri bật cười: “Hơn 200 nhân viên công ty đều là yêu quái, cậu nghĩ cậu đang đóng Tây Du Ký chắc? Công ty không phải Động Bàn Tơ (2), tôi cũng không phải Đại Vương yêu quái. Nhân viên trong công ty chúng ta đều là người bình thường, cũng giống như cậu vậy. Chỉ có điều trong tay tôi nắm thiên cơ, lại có vài thứ kỳ trân dị bảo, có đôi khi không thể tránh khỏi việc phải tiếp xúc với nhiều vị khách hàng đặc biệt. Tất cả đều là sinh linh trên thế gian này, vạn vật bình đẳng, sao phải phân biệt con người và yêu ma?”

Thước Cần trầm mặc. Thiều Khuynh Tri miệng lưỡi trơn tru, lừa người cũng nói đến quang minh chính đại, nhưng không thể không thừa nhận, những lời y nói cũng không phải là không đúng.

“Tôi vẫn luôn nghĩ thần tiên yêu ma chỉ có trong truyền thuyết thần thoại, trên thực tế căn bản không tồn tại.”

“Nếu nhìn theo góc độ của con người thì đúng là bọn họ không tồn tại. Thần tiên hay yêu ma ngày nay đều có cuộc sống giống như con người, họ ngụy trang bản thân thành con người, che giấu những đặc điểm kỳ lạ, khiến con người không chú ý, cũng không nhận ra. Vậy nên sự tồn tại của họ với con người chỉ có trong truyền thuyết.”

Thước Cần im lặng bĩu môi, trộm đưa mắt nhìn một vòng quần chúng đồng nghiệp sức chiến đấu hệ số dương vô cùng của mình. Mấy người này..... Thôi quên đi, không biết gì mới là tốt nhất QAQ

Hôm nay không có vị khách kỳ quái nào vào cửa, đến giữa trưa cũng chỉ có một vị khách, ngồi một tiếng thì đi. Vì thế tất cả mọi người gom đồ đi dọn dẹp lầu hai bị ẩm từ vụ Vụ Lộ hôm qua.

“Này này, mấy người có pháp thuật gì thế, vừa vung tay lên lầu hai đã khôi phục nguyên trạng rồi!” Hiện tại các tế bào não của Thước Cần đã hoàn toàn tê liệt, thần kinh thô đến không thể thô hơn, nói năng chẳng kiêng dè gì.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy, làm việc của mình đi.” Thiều Khuynh Tri ngồi trên ghế thái sư (3) chỉ đạo.

Thước Cần bĩu môi, nhích đến trước mặt La Vũ: “Cảm ơn anh hôm qua đã cứu tôi.”

La Vũ hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ mặt cao ngạo: “Hừ, đừng có tự mình đa tình nữa, vì cậu vướng tay vướng chân quá thôi.”

Thước Cần thản nhiên nhún vai, tên này lúc nào cũng ngạo kiêu, Thước tam thiếu rất rộng lượng, không vấn đề gì.

Thước Cần vô tâm vô tính rất nhanh lại chứng nào tật nấy, cầm khăn lau chạy đến chỗ Mạch Đường Đường nghiên cứu trò chơi đối chiến mới. Dân gà mờ như Mạch Đường Đường gặp phải Thước Cần chỉ vài ván đã thua sát đất, dục đồ hần giúp mình báo thù lần trước đánh thua Ninh Cửu Nguyệt.

“Cửu Nguyệt! Đấu một trận đi!” Mạch Đường Đường ưỡn bụng ngẩng cao đầu hùng dũng gọi.

“Đấu một trận đi!” Thước Cần cũng ồn ào gọi theo.

Ninh Cửu Nguyệt đang đứng cạnh tủ, nghe vậy quay phắt đầu lại, sắc mặt âm u bước đến chỗ bọn họ. Thước Cần đột nhiên có một loại dự cảm không lành, theo bản năng khẽ nhích về sau hai bước.

Ninh Cửu Nguyệt đi đến bên cạnh Mạch Đường Đường, bàn tay nhỏ nhắn vỗ ầm một cái lên mặt bàn, mày liều dưng thẳng đứng: “Đấu đấu đấu! Đấu cái đầu hai người ấy! Không thấy đang bận sắp chết đây à!”

Mạch Đường Đường và Thước Cần bị quát đến co rúm thành một đồng, ôm chặt lấy nhau dính sát vào tường điên cuồng gật đầu, không dám hé răng nói nữa chữ.

Ninh Cửu Nguyệt hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ một lúc, xoay người tiếp tục đi làm việc của mình. Thước Cần run lấy lấy: “Tôi bảo này, đây có phải chị em song sinh của Cửu Nguyệt không? Sao cứ như tâm thần phân liệt thể này.....”

Mạch Đường Đường lau mồ hôi trên trán: “Thỉnh thoảng cô ấy lại hơi... hoang dã một chút, cũng không có chu kỳ nhất định.”

“Àm”, phía bên kia, Đỗ Khâm đang dùng một tay đẩy tử ra chỗ khác.

Thước Càn ngồi xồm trên đất kiểm điểm lại: Một ông chủ biến thái, một quái thú mặt liệt khỏe như trâu, một anh giai ngạo kiêu, một chị gái tâm thần phân liệt, một đồng chí mắc chứng ám ảnh cưỡng chế với đồ ăn.....

Mợ nó, đúng là chẳng sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội hung tàn như hổ báo QAQ.....

..... Nếu cha già và hai anh trai mà biết hấn tự đâm đầu vào cái chỗ quỷ quái này, không biết liệu có quất chết hấn không nữa...

“Xin chào, cậu là nhân viên phải không. Lần đầu tiên tôi đến đây, suýt nữa thì lạc đường.” Một người trẻ tuổi bước vào trà lâu, nhiệt tình chào hỏi Thước Càn vừa từ lầu hai đi xuống.

“A, xin hỏi quý khách cần gì?” Dù sao hấn cũng là nhân viên, phải chuyên nghiệp hỏi han một chút.

“Tôi đến mua Mê Cốc (4), vài ngày nữa tôi phải dẫn đội vào núi thám hiểm.” Người trẻ tuổi cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Mê cốc (5)? Ở đây không bán gạo.” Thước Càn chẳng hiểu gì, tốt bụng chỉ tay ra ngoài, “Anh đi ra đường, đằng kia có một cái chợ, ở đó mới bán gạo.”

Người trẻ tuổi hoang mang sờ sờ đầu: “Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm địa chỉ sao? Không thể nào.....”

Cuối cùng người nọ vẫn cảm ơn hấn một tiếng, sau đó chạy ra ngoài.

Người nọ vừa đi, những người khác cũng lục đục kéo nhau xuống lầu. Đỗ Khâm hỏi: “Ai vừa vào thế?”

Thước Càn cười ha ha: “Một tên ngốc chạy đến trà lâu hỏi mua mê cốc, ha ha ha, ở đây có phải cửa hàng gạo đâu.”

Tất cả mọi người trầm mặc nhìn hấn, nhìn đến mức lông tơ trên người Thước Càn đều dựng ngược, rụt cổ lấp bắp: “Hình như, thứ anh ta muốn mua không phải gạo..... Tôi lập tức đi tìm người về!” Nói xong ba chân bốn cẳng vội vàng phi ra ngoài.

Chờ hấn tìm được người trẻ tuổi đang ngơ ngác ngoài chợ lúi về, Thiều Khuynh Tri đã đứng vào sau quầy chờ sẵn, hơi gật đầu, nói với Thước Càn: “Dẫn khách lên lầu hai. Nếu muốn tìm Mê Cốc, đi năn nỉ Đỗ Khâm xem cậu ta có chịu giúp cậu không.”

Thước Càn đưa người trẻ tuổi đến phòng trà ở lầu hai xong, thấy Đỗ Khâm vẫn đang sắp xếp lại vị trí đồ đạc, hấn lập tức xán lại, ôm một cánh tử, thò đầu ra: “Thân ái

giúp tôi chút việc được không?”

Tay Đỗ Khâm khẽ run lên, cứng ngắc hỏi: “Chuyện gì?”

Thước Càn tiếp tục tội nghiệp nói: “Boss bảo tôi lấy Mê Cốc bán cho khách, nhưng tôi không tìm thấy. Thân ái, anh có thể.....”

“Đi theo tôi.” Đỗ Khâm nhanh chóng ngắt lời hấn, quay đầu đi đến cạnh tường.

Ha ha ha —— Chiến thuật buồn nôn này dùng cho mặt than lần nào cũng hiệu quả hết.....

Chờ đến lúc Thước Càn nhìn thấy bức tường chậm rãi tách sang hai bên như nước chảy, để lộ ra vô số ngăn tử kéo dài vô cùng vô tận, hấn rốt cuộc không cười nổi nữa.

Đỗ Khâm lấy xuống cuốn sổ cũ nát treo trên ngăn tử đầu tiên, lật vài trang: “Bên trái, hàng thứ nhất, 1115.”

Tay phải Đỗ Khâm vung lên, hàng ngàn ngăn tử nhẹ nhàng dịch chuyển, y như trượt ngón tay trên màn hình cảm ứng điện thoại.

Tìm như thế vài lần, Đỗ Khâm đưa tay lấy xuống một ngăn tử, từ bên trong lấy ra một miếng màu đen sáng lấp lờ trông như vỏ cây cháy đưa cho Thước Càn: “Đây là Mê Cốc, một loại cây. Lấy cành hoặc vỏ cây mang theo người sẽ không bị lạc đường. Mỗi khách chỉ được mua nhiều nhất năm miếng.”

Thước Cần nhận lấy, mang theo tâm trạng kinh ngạc đem Mê Cốc đưa cho người trẻ tuổi. Người nọ liên tục nói cảm ơn, sau khi đưa cho hắn một gói to gù đó thì rời khỏi trà lâu.

Khi Thước Cần quay lại, nhìn bức tường ban nãy đã trở về trạng thái nguyên bản, hắn mới nhớ ra hình như mình quên chưa thu tiền. Thước Cần cúi đầu nhìn gói to nặng trĩu trong tay, cẩn thận mở ra, viên trân châu khổng lồ bên trong chậm rãi tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Đỗ Khâm thuận tay cầm lấy: “Nhớ kỹ, chỗ chúng ta chỉ nhận đồng tiền mạnh (6).”

Thước Cần ngơ ngác nhìn Đỗ Khâm xoay người đi, đột nhiên hô lên: “Thân ái ~ Cảm ơn anh”

Bước chân của Đỗ Khâm hơi xiêu vẹo, cứng ngắc bước xuống lầu.

Chú thích:

(1) Kiếm gỗ đào: Một loại đồ vật trang trí mang tính phong thủy, có tác dụng trấn trạch an gia trừ tà. Người ta cho rằng cây đào là “tinh hoa của năm loại gỗ”, linh hồn của đào sinh ra tại quỷ môn, nên nó có thể khắc chế ma quỷ, đặt kiếm gỗ đào bên cửa có thể áp chế tà khí.

(2) Động Bàn Tư (): trong Tây Du Ký, gồm 7 con yêu tinh nhện: A Hoàng, A Lam, A Lục, A Thanh, A Tranh, A Tử, A Xích và Kim Quan Trăm Mắt (Đa Mục Quái) trú ở Hoàng Hoa Quán, sư huynh của bảy con yêu nhện, là yêu quái rất có 100 mắt ở bụng, khi nhìn vào ai thì làm người đó ê ẩm. Kim Quan Trăm Mắt dùng trà tảo đỏ để hạ độc Đường Tăng, sau bị Tì Lam Bà bắt thu phục mang về làm người trông coi động cho Bồ tát.

(3) Bàn ghế thái sư:

(4) Mê Cốc (): một loại cây, phơi khô sẽ biến thành màu đen, phát sáng, đeo trên người sẽ không bị lạc đường. Trong Sơn Hải kinh – Nam Sơn kinh có viết: “Có loài cây, dạng nó như cây cốc (một loại cây dùng làm giấy) mà vân đen, chiếu sáng tứ phương, tên nó là mê c ó c , mang vào người thì không bị lạc”.

(5) Mễ cốc (): lúa gạo, đọc là mĩ gũ, đồng âm với Mê Cốc ()

(6) Đồng tiền mạnh (Hard currency): Đồng tiền kì vọng giữ ổn định nếu không tăng giá so với đồng tiền khác cũng là đồng tiền dễ chuyển đổi, hay trao đổi với đồng tiền của một quốc gia khác. Tỷ lệ đáng kể hoạt động thương mại và hoạt động cho vay ngân hàng quốc tế thể hiện theo đồng tiền mạnh; các ngân hàng trung ương luôn có khoản dự trữ đồng tiền mạnh. Còn được gọi là strong currency

8. Quyển 1 - Chương 8

Vào công ty cùng các đồng nghiệp chào hỏi, Thước Cần mới có cảm giác đã trở lại xã hội loài người. Hai ngày cuối tuần vừa rồi như một giấc mơ hoang đường, thật giả lẫn lộn. Nhìn Ninh Cửu Nguyệt lại biến thân thành nữ nhân viên công sở trí thức ngồi ở phía đối diện, hắn có ảo giác bản thân mình mới chính là người bị tâm thần phân liệt.

Thiều Khuynh Tri theo thường lệ mở cuộc họp sáng, sau đó quay về văn phòng. Thước Cần đang ngồi ở bàn làm việc sửa sang lại bản ghi chép cuộc họp thì Hồ Diệu gọi điện đến.

Mấy ngày không liên lạc, chắc Hồ Diệu lại bị giảng viên quơ đến một vùng xa xôi hẻo lánh chim không đẻ trứng xa tít mù tắp nào đấy đào mộ cổ, bây giờ mới rảnh nhớ đến người anh em xui xẻo như hắn.

“Này, thằng nhóc cậu đã chết đói chưa. Nghe nói ba cậu chuẩn bị công khai tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con kia.”

“Nói nhảm. Nếu ông ấy định làm thế thật sao không mở hộp báo đi, mẹ tôi lại chẳng đòi ly hôn luôn bây giờ.” Thước Cần hiểu rõ bản tính cha già nhà hắc nhất, tung hỏa mù thế này cũng chỉ muốn giáo huấn hắc thôi.

“Thế cậu còn tiền không? Không có thì nói để anh em trợ giúp.”

“Không cần đâu. Bây giờ tôi có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân rồi.”

Hồ Diệu có hơi giật mình: “Thước tam thiếu đi làm rồi? Ở đâu thế? Công việc gì?”

“Tập đoàn Vạn Vật, trợ lý đặc biệt của chủ tịch.” Lúc nói ra những lời này, trong lòng Thước Cần đột nhiên có chút vui vẻ. Quả nhiên tự kiếm ra tiền mới là tốt nhất.

“Tập đoàn Vạn Vật? Thật hay đùa đấy, cậu đã tốt nghiệp đâu, lại không có kinh nghiệm.....” Hồ Diệu lập tức phát hiện ra vấn đề bất thường, “Liệu có phải chủ tịch Vạn Vật muốn thông qua cậu để móc nối quan hệ với Thước gia không, nếu không tại sao lại cho cậu vào làm ở vị trí cao như thế.”

Thước Cần thở dài trong lòng. Cho dù Thiều Khuynh Tri thật sự có ý đồ, chắc chắn cũng không phải y đang bợ đỡ hắc. Nghĩ xem, có ai lại bợ đỡ móc nối quan hệ bằng cái phương thức hành hạ người ta gần chết như thế chứ hả....

“Kệ đi, dù sao ba tôi cũng không biết, cho dù biết ông ấy cũng lại giả câm giả điếc thôi. Quan hệ với Thước gia đâu phải nói muốn móc là móc ngay được.”

Hai người trò chuyện một lúc, trong lòng Thước Cần cũng thấy thoải mái. Người nhà và bạn bè vẫn còn bên cạnh, cho dù có xảy ra chuyện gì, hắc đều có thể nhẫn nại vượt qua.

Buổi chiều, Thiều Khuynh Tri có hội nghị với đối tác. Thước Cần phụ trách sắp xếp bố trí hội trường. Sau khi sắp xếp xong, đang chuẩn bị chọn một góc khuất để dự thính thì hắc lại nhìn thấy boss nhà mình đi cùng một người nào đó. Vừa thấy rõ mặt người đi bên cạnh Thiều chủ tịch là ai, Thước Cần đã sợ đến mức vội vàng chạy qua cửa hông ra ngoài hội trường.

Chẳng trách lúc nhìn danh sách đã thấy quen quen. Người này tên là Trịnh Mân, là một trong số đối thủ cạnh tranh của anh hai, hắc từng gặp trong một lần tham gia tiệc rượu. Trịnh Mân là cháu của bộ trưởng Bộ Thương mại, là người thành công nhất trong thế hệ thứ ba của các gia tộc nổi tiếng. Không ngờ người này lại có quan hệ làm ăn với Thiều Khuynh Tri, mặc dù không biết liệu đối phương còn nhớ mình không, nhưng tốt nhất cứ tránh mặt cho an toàn.

Có điều thứ gì càng muốn tránh lại càng nhanh gặp phải. Thước Cần đang đứng ngoài hành lang thì đột nhiên có một vị quản lý chạy ra gọi hắc vào, nói là chủ tịch muốn hắc ghi chép biên bản.

Thước Cần im lặng cúi đầu đi vào, ngồi xuống vị trí còn dư lại trong bàn hội nghị.

Nội dung hội nghị bàn về việc tập đoàn Vạn Vật và công ty của Trịnh Mân cùng hợp tác mua lại một mảnh đất có địa thế tốt tại thủ đô. Tập đoàn Vạn Vật lên phương án đầu tư, Trịnh Mân chịu trách nhiệm dẫn dắt một vài mối quan hệ, vốn do cả hai bên cùng đổ vào.

Thước Cần cố gắng chỉ chọn lấy những vấn đề mấu chốt nhất và kết luận quan trọng để ghi lại, nhưng vẫn có rất nhiều vấn đề hắc không nắm bắt kịp. Loại nghiệp vụ này trước đây đều do La Vũ làm, không hiểu sao lần này Thiều Khuynh Tri lại muốn để hắc làm, chẳng lẽ y có dụng ý gì?

Trong quá trình tiến hành hội nghị, ánh mắt Trịnh Mân thỉnh thoảng lại rơi vào trên người hắc, Thước Cần đều giả vờ như không biết.

Đến gần năm rưỡi thì hội nghị kết thúc, ngay cả người chỉ cần ngồi nghe và ghi chép như Thước Cần cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hắc vội vàng thu gom giấy tờ muốn chạy, còn chưa kịp chạy đã bị Trịnh Mân túm lại.

“Chàng trai trẻ này trước đây tôi chưa gặp bao giờ, Thiều chủ tịch không định giới thiệu một chút sao?”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười: “Cậu ấy là trợ lý mới của tôi, Thước Cần.”

Ánh mắt Trịnh Mân nhìn Thước Cần có chút ý vị: “Đúng là tuổi trẻ tài cao, rất có triển vọng. Nhưng mà, tôi có quen một vị cũng họ Thước, là một nhân vật lớn trong ngành, nhìn qua hình như diện mạo có vài phần giống với trợ lý Thước thì phải.”

Thước Cần hàm hồ ứng phó qua loa: “Thật sao? Mọi người đều bảo mặt của tôi rất đại chúng đó ha ha.”

Trịnh Mân không hỏi tiếp nữa, chào hỏi Thiều Khuynh Tri xong thì rời đi.

Trong phòng hội nghị chỉ còn lại hai người, Thiều Khuynh Tri trực tiếp hỏi thẳng Thước Cần: “Nghe xong có cảm tưởng gì?”

Thước Cần gãi tóc, “Phương án cụ thể thì tôi chỉ hiểu được đại khái, nhưng tôi cảm thấy với bối cảnh và thực lực của Trịnh Mân, anh ta căn bản không cần bắt tay với chúng ta vẫn hoàn toàn đủ khả năng độc chiếm miếng đất này.”

Thiều Khuynh Tri nhướn mày: “Cậu bắt được trọng điểm rất nhanh, trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Nếu vậy Trịnh Mân còn muốn hợp tác để làm gì?”

“Đương nhiên ngoài lợi ích thương mại thì còn ý đồ khác.”

Thước Cần kinh ngạc: “Chẳng lẽ anh ta muốn thứ kỳ trân dị bảo gì ở chỗ anh? Làm sao anh ta biết được? Chẳng phải anh nói đồ trong trà lâu không bán ra ngoài sao?” Thực ra hẳn cũng không luyến tiếc mấy thứ kỳ quái kia lắm đâu, chủ yếu là vì chơi cũng vui thôi.

“Trên đời không bức tường nào mà gió không lọt qua được. Anh ta có mục đích gì, chúng ta cứ theo dõi sẽ biết thôi. Nhưng mà này, sao cậu biết bối cảnh của Trịnh Mân không đơn giản?”

“..... Tôi nghe người ta đồn thế.” Mẹ nó thế mà lại nói hớ, tý nữa thì quên mất bản chất biến thái của tên tư bản này.

Thiều Khuynh Tri cũng không truy cứu đến cùng, chuyển chủ đề: “Gần đây có gặp khó khăn gì trong công việc không?”

“Không có.” Chỉ có con yêu quái mèo ở nhà là khó khăn thôi!

“Đã quen với công việc chưa?”

“Quen rồi.” Chỉ chưa quen với việc một đám không phải người bán một đồng đồ kỳ dị quái đản thôi!

“Thước Tiểu Cần bằng cớ còn không?”

“Cất vào... nhà rồi...” Cụ thể là đang nằm trong thùng rác ở nhà rồi! Thước Cần vội vàng nuốt nửa câu sau về, suýt nữa lại nói hớ.

Trước mặt boss biến thái thần kinh thác loạn, một giây cũng không thể buông lỏng cảnh giác!

Thiều Khuynh Tri dặn dò: “Giữ gìn cẩn thận, nó có thể đảm bảo cậu được bình an.”

Câu này lọt vào tai Thước Cần lại biến thành: Dám vứt đi thì cẩn thận cái mạng nhỏ của cậu đấy! Mẹ nó, về nhà phải cung nghênh ngay cái thứ kia ra khỏi thùng rác, miễn cho ngày nào đó Thiều Khuynh Tri dỡ chứng đòi xem thì xong đời. Ở cạnh boss đúng là còn khổ hơn hầu hạ hoàng đế ngày xưa, sơ sẩy một cái là đầu bay luôn QAQ

Qua hai ngày cuối tuần phát điên phát dại ở trà lâu, Thước Cần cuối cùng cũng có chút cảm giác làm đặc trợ, đã không còn về tùy tiện lười nhác trước đó, thần kinh cũng ngày một thô. Đầu tuần mới vừa đến công ty lập tức đổi trạng thái, cảm thấy ý thức trách nhiệm dâng cao dạt dào, phong cách đi đứng cũng thay đổi, thần thái sáng láng tràn đầy sức sống.

Ngay cả Ninh Cửu Nguyệt cũng không nhịn được khen ngợi: “Thước Cần của chúng ta đúng là càng ngày càng chuyên nghiệp đó.”

Thiều Khuynh Tri đứng ở cửa gạt đầu: “Thông minh, nắm bắt tốt, hiểu vấn đề nhanh, quả thật là hạt giống tốt. Cố lên, hy vọng ngoài làm tốt công việc hằng ngày cậu cũng có thể nhanh chóng quen với nghiệp vụ cuối tuần.”

Thước Cẩn còn đang sung sướng nghe đến nửa câu cuối của Thiều Khuynh Tri thì y như bị tạt một gáo nước lạnh, dờ dẩn lết đến chỗ ngồi của mình nằm vật ra bàn. Mẹ nó chứ cái nghiệp vụ cuối tuần! Vì cái lông gì phải nhằm ngay lúc hần đang hưởng đến một tương lai tốt đẹp với cuộc sống tràn ngập hy vọng để táng cho hần một phát như muốn nói tỉnh lại đi cưng, cưng đã bị trục xuất khỏi hàng ngũ nhân loại rồi hãy mau vui vẻ làm bạn với yêu quái đi nào! Vui vẻ cái quần gì hả!

“Bây giờ tôi có một cuộc hẹn với khách hàng, nhớ dặn bên hành chính phục vụ chuẩn bị trà. Sau này cậu phải phân loại khách hàng để quản lý, chúng ta là ngành dịch vụ, phải chú trọng đến nhu cầu của các khách hàng đặc biệt.” Thiều Khuynh Tri nhắc nhở.

Thước Cẩn ngớ người, trong lòng điên cuồng chửi rửa boss vô lương tâm không chịu nhắc mình sớm, cũng tự trách bản thân không cẩn thận, quả thật là muốn phát điên.

Khách hàng đến lúc nào hần cũng không nhận được thông báo. Xoắn xuýt nửa ngày, Thước Cẩn quyết định đến phòng họp xem tình hình thế nào.

Còn chưa đi đến nơi, qua khe cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng truyền ra.

“Chú nói đúng là rất có lý, anh không thể không phục cách đối nhân xử thế của chú được ha ha ha...”

Thước Cẩn đứng sát vào, ghé mắt nhìn qua khe cửa, trong lòng có hơi giật mình. Vị ngồi bên trong hần biết, là một Vụ trưởng thuộc Bộ Tư pháp, tên là Nhục Thu, trong tay nắm thực quyền, có qua lại với cậu hần, từng đến dự tiệc mừng thọ ông ngoại. Sở dĩ Thước Cẩn nhớ rất rõ vị vụ trưởng này là vì lần mừng thọ đó ông ta tặng một loại trầm hương vô cùng quý hiếm, sau khi dùng thử một lần bệnh mất ngủ của ông ngoại giảm đi trông thấy, ngủ ngon hơn rất nhiều. Tuy nhiên sau đó khi đem đi kiểm tra, mặc dù không xác định được thành phần cụ thể nhưng lại phát hiện ra có tiềm chất có hại, vậy nên chỗ trầm hương kia ông ngoại cũng không dám dùng tiếp, mà chuyện này lại biến thành đề tài nói chuyện thường xuyên của mọi người trong nhà.

Thiều Khuynh Tri đúng là không từ thủ đoạn, hôm qua vừa gặp cáo già ngành thương nghiệp, hôm nay lại gặp thành phần tai to mặt lớn, ai ai cũng xưng anh gọi em ngọt xớt, thật sự là không thể khinh thường.

Thước Cẩn mãi suy nghĩ, đưa mắt nhìn lại đã thấy Nhục Thu ngả người dựa lưng vào thành ghế sofa, móng vuốt xù lông cầm một cái bát lớn, ừng ực ngửa đầu sảng khoái uống cạn.

“Đến chỗ chú lúc nào cũng thoải mái nhất, không phải câu nệ tiểu tiết, không phải lo nghĩ vấn đề đối nhân xử thế đầu đả quyền lực, càng không có nguyên tắc rườm rà trói buộc.”

Bất kể là ngữ điệu hay vẻ mặt, không ai có thể liên hệ người đang ngồi trong phòng cười nói này với một vị quan chức cấp cao trong Chính phủ.

Nhưng đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là vì cái quần gì ông anh này lại có móng vuốt!!! Con mẹ nó móng vuốt!!!!

Thước Cẩn lập tức tiến vào trạng thái hôn mê lâm sàng. Hần cực kỳ muốn gào rú hét gọi quần chúng nhân viên cùng đến đây xem yêu quái, nhưng cả người chẳng hiểu sao lại cứng ngắc không thể động đậy. Ông trời ơi sao không để con ngất luôn đi cơ chứ ...

“Trợ lý Thước, thông báo bên lễ tân chuẩn bị xe, nửa tiếng nữa đưa khách quý về.” Thiều Khuynh Tri hình như biết hần đứng ngoài cửa, những lời này vừa vang lên cứ như một câu giải chú, cả người cứng ngắc của Thước Cẩn cuối cùng cũng nhúc nhích được.

Hần run lẩy bẩy xoay người chạy về phía thang máy.

Cứ tưởng chỉ có cái trà lâu kia là yêu quái ngập trời, ra ngoài rồi cuộc đời lại thái bình hạnh phúc, ai ngờ đến cả công ty cũng bị yêu quái xâm chiếm, thậm chí quan chức nhà nước cũng không phải người, thế giới này rốt cuộc đã biến thành cái mẹ gì thế, mau trả đĩa bay để hần về hành tinh đi thôi QAQ...

Xuống tầng, có đồng nghiệp đi qua vui vẻ chào hỏi, lại bị Thước Cẩn dùng ánh mắt như tia X quang quét qua quét lại từ đầu đến chân dọa cho phát hãi. Dọc đường đi hần đã dọa chạy đến tám chín người, trong công ty lập tức âm ỉ bàn tán, liệu có phải boss sắp sửa có hành động, chuẩn bị thanh lý nhân sự thay đổi cơ cấu điều việc một loạt không.

Quay lại văn phòng, Thước Cần khoát tay bắt lặc: “Boss, anh đừng nói gì nữa hết, tôi không cần nghe đâu.” Làm ơn đừng dày dạn thần kinh nhau nữa...

Hắn không muốn nghe, không có nghĩa là Thiều Khuynh Tri sẽ im lặng. Thiều đại boss từ trước đến nay đều chẳng bao giờ biết thấu hiểu lòng người.

“Nhục Thu không phải yêu quái, mà là thần.”

Mắt thấy Thước Cần hai mắt trợn trừng chuẩn bị hôn mê, y vội vàng bổ sung: “Chỉ là một vị thần núi nhỏ thôi.”

“Cứu tôi với. Tôi muốn thuốc an thần, cho tôi thuốc an thần.” Thước Cần thều thào cầu cứu.

Nhưng sự thật lúc nào cũng rất tàn khốc. Không có thuốc an thần, cũng không có ai đến cứu hắn, chỉ có đại boss thần kinh thác loạn vẫn đang cố giải thích mấy thứ thần thần quỷ quỷ cho hắn nghe. Ngọn núi nhỏ kia thực ra cũng chỉ cao đến tận trời thôi mà ha ha, vị kia không có lực sát thương vô hại thực ra cũng chỉ nhiều thêm một cái móng vuốt hổ thôi mà a ha ha T~T...

“Thấy không, trừ diện mạo ra những thứ khác đều rất bình thường mà.” Thiều Khuynh Tri chột hạ.

Không phải người thì có bình thường nổi không hả đồ bệnh thần kinh!

“Anh thông qua những người, không phải, những... thứ này, câu kết với bọn họ, lợi dụng quyền lực và tiền tài của họ để hoàn thành dã tâm điên cuồng chiếm đoạt thế giới của bản thân có đúng không!”

Thiều Khuynh Tri bật cười: “Cậu xem phim Mỹ nhiều quá rồi đấy. Chiếm đoạt thế giới? Hành động ngu xuẩn như thế chỉ có nhân vật phản diện trên phim mới làm thôi.”

“... Kể cả anh không có ý định chiếm đoạt thế giới thì cũng không thể phủ nhận sự thật là tập đoàn của anh có vấn đề!”

“Thủ tục thành lập theo quy định của pháp luật, hoạt động kinh doanh tiến hành bình thường, vốn điều lệ rất đầy đủ, tài chính vững chắc, quản lý ổn định, sử dụng lao động hợp pháp. Có vấn đề gì?”

“...Cho dù không có vấn đề thì anh vẫn lợi dụng quan hệ bất chính, cạnh tranh không lành mạnh!”

“Tiền đi đôi với quyền là chuyện rất bình thường, cậu cảm thấy tôi làm ăn bất chính là vì chuyện đó, hay là bởi vì tôi quen biết một vị vụ trưởng có móng vuốt?” Thiều Khuynh Tri hỏi ngược lại, “Cạnh tranh không lành mạnh? Một vị quan chức thì có thể thâm tóm toàn bộ thị trường sao? Cho dù Nhục Thu không phải con người, anh ta có thể một tay che trời được không? Nắm giữ quyền lực cao nhất vẫn là con người, Nhục Thu chỉ là một trường hợp cá biệt hiếm hoi. Tôi nói rồi, các chủng tộc đều có cuộc sống giống như con người, không thể lợi dụng sức mạnh của bản thân để thay đổi thế giới. Trời có luân thường, đời có đạo lý, cho dù là con người hay yêu ma, vi phạm lẽ thường đều sẽ bị trời phạt.”

“Anh thao thao bất tuyệt nói tràng giang đại hải cả đồng thứ từ nãy đến giờ mục đích là muốn nói bọn họ so với con người không có gì khác biệt?” Thước Cần không thể không bội phục Thiều Khuynh Tri, chuyện quái dị gì qua mồm y xong cũng trở nên hợp tình hợp lý đến đáng sợ.

“Đúng vậy.”

“Sao lại không có gì khác biệt! Anh là thần thánh phương nào tôi còn chưa xác định được, nhưng mà mấy người ngoài kia, Ninh Cửu Nguyệt chỉ dùng một hạt lạc cũng đánh ngất được người ta, Đỗ Khâm mặt than chỉ tay một cái đã đem một đồng ngăn tử trượt đến trượt đi như ma ám, La Vũ quay đi quay lại đã làm bốc hơi cả một tầng nước, còn Mạch Đường Đường nữa, nhét cả núi đồ ăn vào một cái ngăn tử bé tí...” nói đến đây Thước Cần đột nhiên khựng lại, “Chẳng lẽ Mạch Đường Đường là thực thần?”

“Khụ khụ khụ ——” Thiều Khuynh Tri vừa nhấp một ngụm trà đã phun toàn bộ ra ngoài.

“...Được rồi, bộ dạng cậu ta như vậy làm thần chắc không bay được. Mà tóm lại là tôi mặc kệ, tôi phải từ chức!”

“Cậu ký hợp đồng làm việc hai năm rồi.” Thiều Khuynh Tri nhắc nhở.

“Từ chức có trái pháp luật không?”

“Không trái pháp luật, nhưng vi phạm đạo trời. Những người đã giao ước với tôi, không ai có thể vi phạm, ngay cả bản thân tôi cho dù có muốn sa thải cậu cũng không thể.”

“... Anh hạ bùa ngải gì lên người tôi rồi?!”

“Không phải bùa ngải gì cả, đây là đạo lý. Tóm lại, cậu không cần nghĩ linh tinh nữa, chỉ cần cố gắng làm quen với những thứ như thế này, quen rồi sẽ ổn thôi.”

Thước Cẩn nhìn hai giây, cuối cùng phát điên lật bàn, bỏ nhào về phía Thiều Khuynh Tri.

Chú thích:

Nhục Thu () : Một vị thần trong truyền thuyết Trung Hoa cổ đại, là thần phụ tá của Bạch Đế, có truyền thuyết lại nói Nhục Thu là con của Bạch Đế. Lại có truyền thuyết nói Nhục Thu là một vị thần phương Tây, phụ trách mùa màng, thu hoạch. Theo Hoài Nam tử – Thiên Thiên văn viết “Nhục Thu phụ trách cai quản mùa thu...”, tức là lo chuyện cai quản mùa vụ, vậy nên trước Vọng Hà lâu có đền thờ “Nhục Thu chi phủ”. Trong Sơn Hải kinh – Tây Sơn kinh có đoạn viết “Lại hướng tây 290 dặm là Ưu Sơn , Thần Nhục Thu cư ngụ... Theo đỉnh núi nhìn về phía Tây có thể thấy mặt trời lặn, khi đó ánh sáng tròn vẹn. Chủ quản mặt trời lặn là Hồng Quang , (nghe đồn đây là thần Nhục Thu) [...] Phương Tây có thần Nhục Thu , tai trái có rắn, cưới hai con rồng.”

9. Quyền 1 - Chương 9

Lúc Ninh Cửu Nguyệt mở cửa bước vào, Thước Cẩn đang nằm trong lòng Thiều Khuynh Tri, mặt dán vào ngực y, tư thế muốn bao nhiêu mờ ám có bấy nhiêu mờ ám, muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ái muội.

“Ai~~ tôi vào không đúng lúc rồi~~” Ninh Cửu Nguyệt e thẹn che miệng lúi ra, vô cùng tri kỷ đưa tay đóng cửa giúp hai người, trước khi cửa khép lại hoàn toàn còn thò đầu vào bổ sung, “Boss, chủng tộc hay giới tính không phải là vấn đề, nhưng mà tình yêu công sở thì phải cẩn thận đó, chẳng may bị nhân viên khác nhìn thấy lại tưởng hai người đang văn phòng-play thì nguy hiểm lắm nha~ Thôi hai người cứ tiếp tục nhé tôi đi đây

~”

“Bọn tôi không —— ”

Thước Cẩn còn chưa nói xong, cửa phòng đã đóng chặt.

Ban nãy hấn bị Thiều Khuynh Tri bạo lực dùng một tay tóm lấy như tóm gà, bây giờ lại thế này, quả thật là khó không ra nước mắt. Cha già nghe không đến đâu đến đuôi đem hấn đá ra khỏi nhà, ra khỏi nhà tưởng gặp được một công việc tốt cuộc đời tương lai tươi sáng rộng mở, ai ngờ lại vớ phải một tên boss thần kinh thác loạn lòng dạ hiểm ác, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với một đám yêu ma quỷ quái trá hình, đồng nghiệp lại toàn thành phần vô lương tâm. Thước tam thiếu từ tâm hồn đến thể xác toàn bộ đều bị đập cho nát bét thành bụi phấn, nhẹ nhàng tiêu tán trong gió lạnh hiu hắt, đến một mẩu vụn cũng không còn. Nhân sinh tiêu điều như lá mùa thu, cuộc đời chìm vào bóng tối âm u không lối thoát...

Nói lý không được, bạo lực cũng không xong, Thước Cẩn giãy ra khỏi lòng Thiều Khuynh Tri, bắt đầu phát điên kêu gào: “Anh rõ ràng là bắt người phi pháp, cẩn thận anh tôi mang tên lửa đến nổ chết các người! Tôi mặc kệ, tôi muốn thôi việc!”

Thiều Khuynh Tri thông thả lắc đầu: “Vấn đề này tôi thật sự không quyết định được.”

“... Không cho thôi việc cũng được. Thế thì mỗi ngày phải trả thêm một khoản coi như phí bồi thường tổn thất tinh thần.” Tinh túy của đàm phán là trước tiên nâng giá sau đó mặc cả xuống dần, nếu đã không giữ được thân, ít nhất cũng phải lấy được tiền bảo hiểm!

“Tôi đột nhiên nhớ ra, cũng không phải là không có cách giải trừ giao ước giữa chúng ta.”

“...” Trên đời này còn có ông chủ nào vô sỉ ác độc keo kiệt hơn nữa không! Vừa nhắc đến xuất tiền đã trở mặt nhanh như chớp!

Thiều Khuynh Tri cuối cùng vẫn không mất hết lương tâm tiếp tục chà đạp cấp dưới tội nghiệp của mình nữa. Sau khi cam kết sẽ đảm bảo an toàn thân thể, hướng dẫn học tập nghiệp vụ quản lý vô điều kiện, cho phép sử dụng miễn phí các mặt hàng quý hiếm và một loạt các điều khoản bổ sung khác, Thiều chủ tịch mới thành công ngăn được Thước Cần không nhảy từ tầng bốn xuống để chứng minh quyết tâm thôi việc của bản thân.

“Giao ước thế này cậu được lời quá rồi còn gì.” Thiều Khuynh Tri xoa cằm.

Thước Cần trợn mắt khinh bỉ, nước đực cũng dám lợi mà còn không bắt được con cá nào thì hần đã chẳng mang họ Thước.

Một mõi lết xác về nhà, sữa nhập khẩu và thức ăn cho mèo đều bị càn quét sạch sẽ, nhưng lại không thấy Phú Quý đâu. Thước Cần đi khắp nhà một lượt cũng không thấy bóng dáng nó, trong lòng đột nhiên có chút mất mát.

“Đúng là chủ nào mèo nấy, vô lương tâm như nhau.”

Hắn chậm rãi bò vào phòng ngủ, vừa nằm xuống giường thì chuông điện thoại đã vang lên. Nhìn thấy người gọi đến là ai, Thước Cần mừng đến phát khóc, giọng nói thống thiết ủy khuất vô cùng.

“Anh hai! Cuối cùng anh cũng nhớ đến đứa em này rồi!”

“Nghe nói gào kê nhà chúng ta một mình ở ngoài vui vẻ đến quên trời đất có đúng không?”

“Anh nghe tên khốn nào nói bậy thế! Em ở ngoài khổ lắm, anh không biết đâu —— ” Thước Cần cực kỳ muốn đem tất cả những chuyện kỳ dị bản thân đã phải chịu đựng suốt mấy ngày qua kể hết cho Thước Thừa Dụ nghe, để anh hai đứng ra cứu vớt cuộc đời bi thảm của mình. Nhưng nếu kể ra rất có khả năng anh hai lại nghĩ hắn đang nói năng lung tung, ra khỏi nhà tự lập chưa được bao lâu đã khóc lóc om sòm, hơn nữa nếu kéo người nhà vào chuyện này cũng không ổn, chẳng may liên lụy đến Thước gia, hậu quả hắn thực sự không gánh nổi. Do dự mãi, cuối cùng Thước Cần đành phải dồn hết oán hận lên đầu Thiều Khuynh Tri, dùng hơn ba nghìn từ lên án y là một tên thần kinh biến thái vô sỉ keo kiệt tư bản, thao thao bất tuyệt đến hơn hai mươi phút, nói liên một mạch đến thời gian nghỉ lấy hơi cũng không có.

“Tên kia rốt cuộc đã làm chuyện gì mà lại bức xúc thế? Chẳng lẽ —— Thiều Khuynh Tri chính là tên bạn trai dỏm em come out? Bây giờ tên khốn đó bội tình bạc nghĩa, lén lút cặp với đứa khác?!”

“Anh ta dám!”

“...”

“Không đúng, nhầm rồi. Anh nói linh tinh cái gì đấy, em không có quan hệ gì với anh ta hết! Anh lại nghe ba nói hươu nói vượn cái gì rồi phải không?!”

Thước Thừa Dụ nhúc nhích đầu, “Được rồi, không đùa em nữa thẳng nhóc thôi. Thiều Khuynh Tri không phải nhân vật đơn giản, mặc dù anh hai em chưa tiếp xúc trực tiếp bao giờ nhưng cũng nghe được không ít tin tức về người này. Chịu khó đi theo học hỏi, sẽ rất có lợi cho tương lai. Có Thước gia và Lý gia ở đây, anh ta không dám động đến em đâu, yên tâm.”

“Ý anh là Thiều chủ tịch biết thân phận của em rồi?!”

“Đừng quên Thiều Khuynh Tri là ai, người đứng đầu một tập đoàn lớn sẽ để một người không rõ lai lịch giữ chức vụ quan trọng bên cạnh mình sao? Sắp tới anh phải chuẩn bị hồ sơ dự thầu, em tự lo thân đi. Mấy hôm nữa anh sẽ qua thăm em.”

Thước Cần còn chưa kịp sơ múi được gì đã bị anh hai nhà mình vô tình ngắt máy. Cha mẹ thay đổi, thế giới thay đổi, bây giờ đến cả anh trai cũng thay đổi, tất cả đều thay đổi, hắn phải sống thế nào đây QAQ!

...

“Quy mô của phiên đấu thầu lần này rất lớn, các nhà thầu đều là những doanh nghiệp mạnh. Nhớ chú ý quan sát học hỏi.” Thiều Khuynh Tri dặn dò vị trợ lý gương mẫu tay xách văn kiện sống lưng thẳng tắp đi bên cạnh.

Thước Cẩn cứng ngắc giật giật cà vạt trên cổ: “Tôi hiểu rồi boss.”

Những sự kiện lớn trước đây hẳn cũng từng tham gia không ít, nhưng chủ yếu chỉ phụ trách đứng xem và ăn uống là chính. Lần này thì khác, Thước Cẩn hiện tại là thành viên của một bên tham gia đấu thầu, lát nữa sẽ phải tham gia thuyết trình một phần phương án dự thầu của tập đoàn Vạn Vật. Thiều Khuynh Tri đột nhiên đem trọng trách nặng nề này quăng lên vai hắn, thật đúng là không có trâu thì bắt chó đi cày! Lần đầu tiên lên đài của hắn cứ thế oanh oanh liệt liệt hi sinh trong buổi đấu thầu này mất thôi!

Thước Cẩn còn đang ngồi xoắn xuýt không yên, ánh mắt vô tình lướt qua một đoàn người vừa bước vào hội trường, vội vàng co rụt cổ lại.

Sao anh hai lại ở đây?! Hôm trước anh hai có nói phải chuẩn bị hồ sơ dự thầu... Nếu vậy chẳng phải là đối thủ cạnh tranh của Vạn Vật sao? Thước Cẩn nhanh chóng rơi vào bế tắc, không biết nên hi vọng cho anh hai trúng thầu hay là Vạn Vật trúng thầu.

Thiều Khuynh Tri thản nhiên quét mắt nhìn hắn: “Hôm nay cậu đứng đây không phải vì tập đoàn hay vì công trạng, mà vì để chứng minh giá trị của bản thân cậu. Vậy nên tuyệt đối không được phân tâm, tập trung vào mục tiêu.”

Giá trị của bản thân? Thước Cẩn mờ mịt nhìn về phía y.

“Cậu mong muốn cuộc sống tương lai của mình sẽ thế nào? Vai trò của bản thân là gì? Nếu chưa từng nghĩ đến, vậy thì từ hôm nay bắt đầu suy nghĩ đi. Chỉ có hiểu rõ những vấn đề đó, những việc cậu làm mới có ý nghĩa. Còn không, tất cả cũng chỉ là phù phiếm thôi.”

...

Bắt đầu phiên đấu thầu, ngay vòng đầu tiên đã có vô số công ty bị loại. Những công ty này thực chất cũng không có lực cạnh tranh với tập đoàn lớn, chỉ đến cho đủ số lượng hoặc học hỏi kinh nghiệm. Vòng ra giá thứ hai cũng chỉ còn lại năm công ty lớn, trong đó có tập đoàn Vạn Vật và tập đoàn Phượng Tê của Trịnh Mân, nhưng lại không có Thước gia. Thước Cẩn bắt đầu điên cuồng bỏ não, lẽ nào Thước thị thực ra không nhắm vào lần đấu thầu này mà anh hai chủ yếu mượn cớ để đến thăm mình?

Năm công ty lọt vào vòng tiếp theo lần lượt cử người lên thuyết trình về phương án phát triển dự kiến nếu trúng thầu, không khí vô cùng căng thẳng. Đến lượt mình, đại nãi Thước Cẩn hoàn toàn trống rỗng, cứng ngắc bước lên bục. Đối mặt với sự áp lực khi bị hàng ngàn con mắt nhìn chăm chăm, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác kích động kỳ lạ. Cảm giác trở thành tâm điểm của sự chú ý dường như cũng không tệ như trong quá khứ. Thước Cẩn cầm lấy thiết bị điều khiển hướng về phía màn hình lớn.

Khóe miệng Trịnh Mân hơi nhếch lên: “Quả nhiên trong người chảy dòng máu của Thước gia, không tởi đâu. Mà giữa vài năm, biết đâu lại trở thành một Thước Thừa Dụ thứ hai cũng nên.”

Thiều Khuynh Tri không biết có nghe thấy không, chỉ nhìn chăm chú về phía chàng trai đang đứng trên sân khấu, nét mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Vài phút trôi qua rất nhanh, chờ đến lúc Thước Cẩn đi xuống ngồi cạnh mình, Thiều Khuynh Tri mới thấp giọng hỏi hắn: “Có cảm giác gì?”

Thước Cẩn lau lau mồ hôi ướt đầm trong lòng bàn tay, “Đầu óc trống rỗng, chẳng biết bản thân vừa nói những gì nữa.”

“Cậu nói rất tốt, vượt xa mong đợi của tôi.”

Thước Cẩn kinh ngạc nhìn y: “Thật sao?”

Trịnh Mân ngồi bên cạnh quay sang nhìn hắn: “Rất có phong thái của anh cậu năm xưa.”

Thước Cẩn âm thầm hừ hừ. Phong thái cái mông, giả vờ văn vẻ cái gì, thể hiện mình nhiều chữ hơn người khác chắc. Ngụ ý của Trịnh Mân là gì hắn hiểu rõ, nhưng cũng lười chối bỏ thân phận của bản thân nữa,

đảng nào bọn họ đều là cáo già, có chối nữa cũng chẳng có tác dụng, được khen thì cứ thoải mái mà nhận thôi.

Qua vòng hai, loại tiếp hai đối thủ, hiện tại chỉ còn Vạn Vật, Phương Tê và một công ty liên doanh. Ban tổ chức yêu cầu bọn họ bổ sung phương án đầu tư, hội chẩn chính thức sẽ diễn ra vào một tuần sau. Khoảng thời gian này trên thực tế cũng sẽ linh động ít nhiều.

Sau khi kết thúc vòng đấu thầu hôm nay, nhóm của Vạn Vật và Trịnh Mân mở một cuộc họp nhỏ. Phương án của đối phương rất hoàn thiện, lại có vốn đầu tư nước ngoài, thực lực không đơn giản. Để đảm bảo trúng thầu, Trịnh Mân đề xuất một phương án rất táo bạo, dành một phần diện tích khu đất để xây dựng công trình tiện ích công cộng, trực tiếp đánh thẳng vào nhu cầu của Chính phủ.

La Vũ cau mày: “Đầu tư kiểu này thì còn gì là lợi nhuận? Mất nhiều hơn được, hơn nữa tổn thất lớn nhất chính là Trịnh Mân.”

“Anh ta muốn có mảnh đất này, mục đích lại không phải vì lợi nhuận. Rốt cuộc vì sao phải đề nghị hợp tác với chúng ta?” Thiều Khuynh Tri nhìn chăm chăm theo bóng lưng Trịnh Mân rời đi, “Sao tôi cứ có cảm giác rất quen thuộc với người này, nhưng mà...”

Ninh Cửu Nguyệt xoa cằm: “Chẳng lẽ là Chương nhân pháp?”

“Không thể. Không thứ pháp thuật có thể qua được mắt tôi.” Thiều Khuynh Tri lắc đầu.

Thước Cầm cố gắng níu kéo: “Này, chúng ta đang nói chuyện kinh doanh theo motip hiện đại ở thế kỷ 21 cơ mà, sao đột nhiên lại chuyển sang motip huyền huyền thần quái thế hả? Các người có thể làm ơn đừng quên ở đây còn một nhân loại yếu ớt như tôi không, xoát một cái đối từ hiện đại sang cổ trang là dễ tâm thần phân liệt nhân cách bại liệt lắm đấy!”

Đáng tiếc tất cả đồng nghiệp thân ái đều không phải người, thế nên không ai quan tâm đến vấn đề chăm sóc sức khỏe tâm thần của Thước đặc trợ tội nghiệp.

Ra khỏi hội trường trời đã tối đen. Bị mọi người túm đến trà lâu ăn bữa tối Mạch Đường Đường làm, Thước Cầm cũng mặc kệ bóng ma tâm lý trong lòng, y chết đói vài năm ăn một lúc hết ba bát cơm to. Ngay cả Mạch Đường Đường sức ăn như núi cũng phải bội phục hẳn.

“Cậu thế này người ta lại tưởng người làm bếp như tôi ngược đãi nhân viên, ngay cả cơm cũng không cho cậu ăn no.”

Thước Cầm một miệng toàn là thức ăn còn chưa nhai xong, chỉ có thể dùng ánh mắt lên án nhìn về phía Thiều Khuynh Tri: Anh vốn vẫn luôn ngược đãi nhân viên!

Đỗ Khâm không ăn cơm, đang tiếp đón ai đó trên tầng hai.

“Hôm nay là thứ năm mà, sao không thấy có khách đến uống trà?” Thước Cầm sau khi hoàn thành công cuộc nhai nuốt cuối cùng cũng rảnh miệng hỏi một câu.

“Lầu dưới của trà lâu tối thứ năm đều nghỉ không bán.” Ninh Cửu Nguyệt trả lời.

“Quản lý hôm nọ đi đâu rồi?”

“Chắc lại đi chơi rồi.”

“Cái trà lâu kỳ quái này vẫn có khách hàng đúng là đáng sợ thật.” Thước Cầm đột nhiên phát hiện ra vấn đề, “Nhưng mà này, mọi người không sợ nhân viên công ty hoặc người quen cuối tuần đến đây phát hiện chủ tịch và một dàn thư ký trợ lý đều ở đây làm nhân viên phục vụ sao?”

La Vũ khinh bỉ nhìn hẳn: “Bọn họ sẽ không đến đây?”

“Là sao?”

Thiều Khuynh Tri từ tốn giải thích: “Nếu là khách đến uống trà ở trà lâu, sẽ không trở thành nhân viên của tập đoàn Vạn Vật, cũng không quen biết chúng ta. Nếu là nhân viên tập đoàn hoặc người quen, bọn họ sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của trà lâu này.”

“.....”

Thế sao bản thân hấn lại ở đây? Thước Cần một lần nữa vô cùng cảm hận cái miệng nói lảm của mình. Hấn sai rồi, đã biết càng nghe Thiều Khuynh Tri giải thích thì càng hỏng thể mà vẫn cố hỏi, hấn thực sự sai lầm rồi.

Đang nói chuyện, vị khách trên lầu hai mang theo thứ gì đó vô cùng hài lòng bước xuống lầu, trước khi đi còn cúi gập người vái Thiều Khuynh Tri một cái, vô cùng cung kính.

Thước Cần cắn cắn dũa: “Vị này nhìn qua trông có vẻ cũng bình thường, không biết là loài gì nhỉ?”

“Đó là...”

“Stop, coi như tôi chưa hỏi gì hết, ok?” Thước Cần vội vàng ngắt lời Thiều Khuynh Tri.

Nhưng ngắt lời là xong chắc? Thiều chủ tịch là ai, trợ lý không muốn nghe thì Thiều chủ tịch sẽ ngoan ngoãn không nói sao?

“Đó là Thiên mã.” (1)

“Thiên mã... Lưu tinh quyền?” (2)

“Bản thể nhìn giống như chó trắng, trước đây mỗi lần nhìn thấy nhân loại đều sợ hãi bay đi, đến đây để mua thuốc tăng can đảm gì đó thì phải.”

Thước Cần bắt đầu rối rắm với các thể loại tên của thần thú: “Bản thể giống chó sao không gọi là Thiên cẩu mà lại gọi là Thiên mã? Thế con nào bản thể giống ngựa chẳng lẽ gọi là Thiên ngư à?”

Thiều Khuynh Tri thản nhiên quét mắt liếc hấn một cái.

Thước Cần cúi thấp đầu lí nhí: “..... Tôi không hỏi gì đâu, không hỏi gì hết, thật đấy.”

Cái miệng tai vạ này đúng là muốn nhanh đi tìm chết mà!

“Được rồi, hôm nay chúng ta uống một ly đi, chúc mừng cho sự tiến bộ mấy ngày qua và biểu hiện xuất sắc hôm nay của Thước trợ lý.” Thiều Khuynh Tri nâng ly vang đồ lên.

Tiếng ly tách chạm vào nhau phát ra âm vang thanh thúy.

Ninh Cửu Nguyệt cười híp mắt: “Thước Cần nhà chúng ta đúng là sau một đêm đã trưởng thành rồi.”

La Vũ ngửa đầu, “Cũng chỉ vượt qua ngưỡng không ngắt theo phong cách kỳ dị lần trước thôi.”

Đỗ Khâm không lên tiếng, chỉ im lặng uống rượu.

Mạch Đường Đường đưa một đĩa salad sang như đang hiến vật quý: “Mới làm đấy, rau củ tươi lắm.”

Thước Cần đột nhiên có chút cảm động, cuộc sống bên cạnh những thành phần kỳ quái không xác định giống loài này mặc dù chìm nổi thất thường, nhưng cũng rất mới mẻ thú vị, cảm giác cũng không tệ chút nào.

Thiều Khuynh Tri ân cần nhìn hấn: “Phải rồi, cậu có muốn xem loại thuốc tăng can đảm mà con Thiên mã ban này mua không? Tôi có thể bảo Đỗ Khâm dẫn cậu đi xem thử.”

..... Đã biết không thể tin tưởng vào boss thần kinh thác loạn này mà! Cảm động cái quần gì đấy tuyệt đối là ảo giác! Ảo giác!

Chú thích:

(1) Thiên mã: Thiên mã này là thiên mã trong Sơn Hải kinh – phần Bắc Sơn kinh: “Lại hướng đông bắc 200 dặm là hòn núi Mã Thành , có loài thú, dạng nó như con chó trắng mà đầu đen, thấy người thì sợ hãi bay đi, tên nó là thiên mã , tự kêu tên mình.”

(2) Thiên mã lưu tinh quyền (Pegasus Meteor Fist hay Pegasus Ryu Sei Ken): một tuyệt kỹ của Seiya, đâm 100 phát trong vòng 1s, ai đọc bộ Áo giáp vàng (Saint Seiya) huyền thoại ngày xưa chắc biết cái này (bộ

này nhiều trai đẹp lắm ạ ahihi, bonus cho các đồng chí cái hình của Seiya Pegase bên dưới)

10. Quyển 1 - Chương 10

Hai ngày cuối tuần tiếp theo lại đến, lần này hiếm có được dịp nào mà cả hai ngày không có con yêu quái hay thần thánh tứ phương đến mua ba thứ đồ trong truyền thuyết này nọ. Thước Cần rảnh rỗi được Đỗ Khâm dạy cho cách điều khiển vô số ngăn tủ di động và học thuộc giá của tất cả các loại hàng hóa cổ quái trong đó. Sau khi học được cách mở bức tường và di chuyển ngăn tủ, hắn có cảm giác y như đang chơi game 3D trên màn hình cảm ứng, sung sướng kéo ra kéo vào cả ngày đến quên trời đất, cuối cùng Thiều Khuynh Tri phải đem nửa tháng tiền lương ra uy hiếp mới thành công khiến hắn ngoan ngoãn dừng tay.

Ngày đầu tuần đến công ty Thước Cần tinh thần sảng khoái mặt mày sáng láng, ngay cả Thiều chủ tịch cũng nhin không được hỏi: “Hôm qua lại ngủ cùng Phú Quý à? Nhìn có vẻ rất có tình thần.”

Thước Cần lắc đầu: “Con mèo kia... Mà không đúng, cũng chưa chắc nó đã gọi là mèo, biết đâu lại tên là chuột bay cũng nên, hai ngày nay tôi chưa thấy nó đâu.”

Thiều Khuynh Tri bất đắc dĩ cười: “Chắc nó lại theo Anh Chiêu đi chơi rồi.”

Đúng lúc này điện thoại nội tuyến trên bàn đột nhiên vang lên, Thước Cần thay Thiều Khuynh Tri bắt máy, là Candy ở bộ phận tiếp tân.

“Trợ lý Thước, có ngài Thước muốn gặp Chủ tịch, không có hẹn trước.” Candy đề thấp giọng, cực kỳ bất quái cười đến vô cùng man rợ, “Nhìn qua hình như hơi giống cậu đó. Là cực phẩm cao phú suất đầy chết mất

”

Khóe miệng Thước Cần điên cuồng co giật, buồm điện thoại xuống cứng ngắc quay đầu: “Boss, có ngài Thước muốn gặp anh.”

Thiều Khuynh Tri nhú mày nhìn hắn.

“... Là một... ngài Thước khác.”

Người xuất hiện quả nhiên là Thước Thừa Dụ mặc một thân tây trang chỉnh tề, chậm rì rì đi vào phòng tiếp khách.

“Thước đồng hôm nay hạ cố đến đây thật đúng là vinh hạnh cho tập đoàn nhỏ của chúng tôi.” Thiều Khuynh Tri đứng dậy đưa tay ra.

Thước Thừa Dụ cười đến vô cùng sáng lạn: “Nếu tập đoàn Vạn Vật của Thiều chủ tịch mà còn gọi là nhỏ, vậy thì tổ tông gạo kê nhà chúng tôi đã sớm ăn không đủ no chạy về nhà rồi.”

“Tổ tông” gạo kê vẽ mặt vụn vụn trắng trợn trừng mắt nhìn anh hai nhà mình.

Thước Thừa Dụ cười cười bắt tay với Thiều Khuynh Tri: “Người có thể thu phục được Tiểu Cần nhà chúng tôi, tôi phải đích thân đến cảm ơn mới được.”

Thước Cần trong lòng điên cuồng cười lớn, anh hai à anh quá ngây thơ rồi, tên này căn bản không phải là người!

Thước Thừa Dụ ngồi xuống ghế, đi thẳng vào vấn đề: “Lần này tôi đến chính là vì Tiểu Cần. Gia đình tôi vẫn luôn hi vọng nó có thể vô lo vô nghĩ sống vui vẻ, không cần gánh vác quá nhiều trách nhiệm. Nhưng nhìn biểu hiện của thằng bé trong buổi đầu thâu hôm nọ, tôi nghĩ có lẽ chúng tôi đã nghĩ sai rồi. Tiểu Cần có giá trị của chính bản thân nó, không nên bị quan điểm của người lớn ngăn cản nó tỏa sáng. Đây đều là nhờ công của Thiều chủ tịch.”

Thiều Khuynh Tri âm thầm cười: “Nếu lúc trước biết cậu ấy là Thước tam thiếu, tôi tuyệt đối sẽ không dám tuyển Thước Cần vào làm trợ lý của mình. Bản thân cậu ấy vốn rất thông minh, lại quyết đoán, tôi chỉ là người cung cấp cơ hội để những điều đó được thể hiện ra mà thôi, thật không dám nhận công lớn này.”

Thước Cần: “...” Im đi đồ con ghê, ngài còn cái gì mà không dám nữa, đề đầu cười cổ bóc lột nhân viên còn không phải công ngài thì còn của ai!

“Được rồi, chúng ta cũng đừng khách sáo với nhau nữa.” Thước Thừa Dụ dựa lưng vào thành ghế, “Tôi biết tập đoàn Vạn Vật có một khu resort năm sao và một thành điện ảnh ở Đồng Khê. Về sau phim mà công ty giải trí của tôi quay đều sẽ lấy bối cảnh ở Đồng Khê, tập đoàn Quảng Thừa mỗi khi nghỉ phép đều sẽ chọn địa điểm cố định là khu resort của Vạn Vật, coi như đây là một phần tạ lễ của tôi, cũng coi như chúng ta đôi bên cùng có lợi.”

“Thước đồng không hổ là người làm ăn. Nhưng mà không biết Thước Cần có đồng ý chuyện này không?” Thiều Khuynh Tri mỉm cười đưa mắt nhìn về phía Thước Cần.

Thước Cần bĩu môi: “Có người dâng lên tận cửa thì đại gì không lấy!”

“Chắc, người nhà Thước gia bây giờ lại cánh tay khuỷu tay cong ra ngoài thế này đây...” Thước Thừa Dụ cười cười, vẻ mặt như đang nói đùa nhưng ánh mắt nhìn về phía Thiều Khuynh Tri lại có chút đậm chiêu khó dò. (cánh tay khuỷu tay cong ra ngoài đại khái trong trường hợp này ý là không theo người nhà mà lại đi bên người ngoài)

Thiều Khuynh Tri cũng là người làm ăn, có tiền đưa tới cửa y cũng không đại gì mà không nhận, sẵn khoái ký vào hợp đồng mà bên Thước Thừa Dụ mang đến.

Trước khi đi Thước Thừa Dụ còn kéo em trai mình qua, ôm lấy hán vồ bôm bốp: “Sao hử, tổ tông gạo kê, vẫn là anh hai thương em nhất có đúng không?”

“Anh thế này còn không phải là đem bán em trai sao?” Thước Cần lên án.

“Phải không?” Thước Thừa Dụ cười tùm tùm rút ra một tấm thẻ quơ quơ trước mặt hán.

“Em tự kiếm được tiền rồi, không cần xin tiền trong nhà nữa.” Thước Cần cực kỳ có cốt khí, mặt không đổi sắc đem thẻ nhét vào túi áo, “Nhưng mà nếu anh đã tự nguyện dâng ra, có ngu mới không lấy!”

Thước Thừa Dụ vui vẻ bóp bóp nhéo nhéo mặt hán, sờ sướng tay rồi mới thỏa mãn rời đi.

“Không ngờ trong một gia tộc lớn như Thước gia mà anh em cậu vẫn có thể huynh đệ hữu cung, tình cảm thân mật như vậy.” Thiều Khuynh Tri nhẹ nhàng cảm thán.

“Con mắt nào của anh thấy chúng tôi huynh đệ hữu cung hử, có mà huynh đệ hung tàn thì có.” Thước Cần xoa xoa hai má bị bóp đến biến dạng của bản thân, hai mắt đột nhiên đảo loạn.

“Boss, nghe anh nói có vẻ rất đa sầu đa cảm, mặc dù tôi không muốn chọc vào chỗ đau của người khác, nhưng tôi tin người có tâm hồn vĩ đại như anh sẽ không để ý đâu phải không.” Hán cười xấu xa, “Vậy nên, tôi hỏi cái này, có phải quan hệ trong gia đình anh rất căng thẳng lạnh nhạt không? Đấu đá gay gắt cốt nhục tương tàn này nọ?”

Thiều Khuynh Tri chậm rãi dựa vào lưng ghế, gương mặt một chút cảm xúc cũng không có: “Tôi không có gia đình, cũng không có người thân, chẳng có gì để đa cảm cả, chẳng qua là nhận xét khách quan từ những gì tôi thấy thôi.”

Thước Cần khoát tay, “Không nghe Đường Tăng nói sao, người hay yêu đều có mẹ sinh, khác nhau ở chỗ mẹ là ai thôi. Cho dù anh là thần thánh phương nào thì cũng đâu thể chui từ tảng đá ra phải không ha ha ha.....”

Thiều Khuynh Tri không nói gì, hờ hững nhìn hán.

Thước Cần trợn mắt: “Chẳng lẽ anh thật sự chui từ trong tảng đá ra?! Cái đêch, thế anh là Tôn Ngộ Không à?! Khoan đã, để tôi tính lại... Nếu anh là Đại sư huynh, vậy Mạch Đường Đường chắc chắn là Nhị sư huynh Trư Bát Giới! Đỗ Khâm là Tam sư đệ, Phú Quý là bạch long mã, còn sư phụ... chẳng lẽ là La Vũ...” Hán bắt

đầu đếm đếm ngón tay, “Không đúng, thừa ra Cửu Nguyệt rồi... Lẽ nào cô ấy là Quốc vương Nữ nhi quốc, yêu Đường Tăng đến chết đi sống lại nên đi theo luôn?!”

Thước Cầm vì phát hiện trọng đại của bản thân, cảm thấy kích động vô cùng, nhưng vẫn không thấy Thiều Khuynh Tri nói gì. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Thiều chủ tịch chống khuỷu tay lên bàn, hai tay ôm mặt, vai không ngừng run rẩy.

“..... Anh cười cái gì mà cười!” Ông đây biến thành thần kinh động rồ như hôm nay còn không phải là tại các người hay sao! Còn dám cười!

...

Buổi chiều có một cuộc họp nhỏ với người của bên tập đoàn Phương Tê do Trịnh Mân cử đến để bàn về phương án phát triển dự kiến đối với khu đất bọn họ tham gia đấu thầu. Người đại diện bên phía Phương Tê bày tỏ vì cam đoan trúng thầu phía bọn họ muốn điều chỉnh phương án theo hướng đã bàn, cung cấp lợi ích công cộng để đổi lấy sự ủng hộ từ phía Chính phủ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Thước Cầm đầu óc choáng váng quay về báo cáo tình hình với Thiều Khuynh Tri, “Trịnh Mân nói thế nào cũng là dân làm ăn, dành một phần diện tích đất lớn như thế cho công trình công, trừ lấy được cái danh tư bản yêu nước ra thì chẳng còn gì hết, khác gì đem tiền ném ra ngoài cửa sổ.”

La Vũ khoanh tay dựa vào cửa: “Tôi nghe phong thanh thành phố đang phải nhanh chóng giải quyết vấn đề cấp nước tưới tiêu cho vụ mùa sắp tới của bên nông nghiệp, chuẩn bị cải tiến toàn bộ hệ thống cấp nước, cần xây dựng một trạm chuyên dụng, hơn nữa yêu cầu công trình phải xanh hóa toàn bộ phạm vi xung quanh nên đòi hỏi diện tích rất lớn. Ban đầu dự định quy hoạch ở phía tây thành phố, nhưng vị trí ở đó không thuận lợi nên Chính phủ đang có ý định chuyển sang khu phụ cận khu đất mà chúng ta đấu thầu. Bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ được mỏ vàng này, một khi Trịnh Mân chịu bỏ tiền, lại tự nguyện cung cấp miễn phí, mảnh đất này không về tay anh ta mới là lạ.”

“Lấy bối cảnh của Trịnh Mân, chắc chắn đã sớm biết chuyện này, nói cách khác ngay từ khi bắt đầu anh ta đã nhắm vào đây.” Thiều Khuynh Tri vuốt ve ngón tay, chân mày nhíu lại, “Đi hỏi thăm nguồn gốc khu đất này, càng nhanh càng tốt.”

La Vũ gật đầu đi ra ngoài. Cửa còn chưa khép lại, giám đốc marketing trẻ tuổi đã chạy vào, mặt nhăn như quả táo tàu, khổ bức vô cùng.

“Boss, tôi có việc này. Vợ tôi anh cũng gặp rồi mà, cô ấy mang thai hơn tám tháng rồi, gần đây cơ thể không khỏe, chỉ sợ lại sinh non mất, vậy nên có thể linh hoạt thời gian làm cho tôi được không, nữ vương đại nhân và công chúa bảo bối nhà tôi mà làm sao thì tôi sống không nổi mất!”

Thiều Khuynh Tri chậm rãi lau chén trà, “Vợ cậu gần đây thấy sinh non mấy lần rồi, mà mãi vẫn chẳng thấy con trai của hai người sinh ra.”

“A ha ha,” Giám đốc marketing gãi mặt cười cười, “Lần đầu làm cha mẹ mà, căng thẳng lắm chứ. Nhưng mà con tôi là công chúa, không phải con trai, boss à anh đừng có phán bậy được không.”

Thiều Khuynh Tri phũ phàng: “Cứ mơ đi, muốn con gái thì lần sau tiếp tục cố gắng.”

“Hừ, nói cứ như nhìn xuyên được bụng vợ tôi ấy, anh cũng đã đẻ con bao giờ đâu...” Giám đốc marketing cò kè nửa ngày, sau khi cam kết một loại điều kiện miệng bất bình đắng mới vui vẻ chạy về nhà hầu hạ vợ.

Thước Cầm hiện tại đã nhìn rõ bản chất của Thiều Khuynh Tri: “Ngay từ đầu anh đã muốn đồng ý cho anh ta về rồi, lại còn cố tình bắt chẹt người ta như thế. Nhưng mà không thể không nói, anh đúng là rất giỏi, có thể khiến cho nhân viên hoàn toàn tin phục như thế không phải ông chủ nào cũng làm được.”

“Cho nên mới nói đôi khi tuyển một vị trợ lý quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt.” Thiều Khuynh Tri nâng cằm, nghiêng ngăm cười, “Các mối quan hệ chỉ ổn định khi có sự trao đổi. Tôi cho họ tiền bạc, quyền lợi và tin tưởng vô điều kiện, họ đem toàn bộ trí óc và sức lao động của mình ra để trao đổi. Nhưng tôi là người lãnh đạo một doanh nghiệp, phải giữ được cái uy của bản thân, lúc vui vẻ có thể thoải mái như bạn bè, còn lúc cần thiết vẫn phải cho họ thấy tôi mới là ông chủ, tiền trong tài khoản của họ nhiều hay ít là do tôi, không phải cứ nhân nhượng là có thể thu phục lòng người.”

“Anh thế này không gọi là quản lý, mà là thủ đoạn.” Thước Cần không phục.

“Đối với một tập đoàn, nếu muốn củng cố nhân lực và hấp dẫn được nhân tài, phải có phương pháp quản lý khoa học, đãi ngộ tốt, môi trường làm việc thoải mái. Với quản lý cao cấp thì lại khác, những thứ đó chỉ có thể dùng để giữ chân cấp dưới của họ chứ không phải bản thân họ. Tôi muốn tập hợp những người khôn ngoan nhất thành một lực lượng đáng tin cậy, nếu không dùng chút thủ đoạn thì cái ghế chủ tịch này cũng đã chẳng thể ngồi đến hôm nay. Đối với một giám đốc hay quản lý cấp cao, không có công ty này thì vẫn còn rất nhiều công ty khác sẵn sàng chìa ra một bản hợp đồng với mức đãi ngộ tương đương, họ không bao giờ thiếu chỗ làm.”

Thước Cần có chút tỉnh ngộ, khẽ gật đầu.

Thiều Khuynh Tri nhắc nhở: “Hoàn cảnh đặc thù của cậu đã quyết định cậu phải hiểu những điều này hơn những người khác. Nói thật, tôi không hy vọng cậu biến thành người lộng quyền, thủ đoạn, nhưng phải biết nắm quyền trong phạm vi cần thiết, cũng phải giữ được chữ tín của bản thân. Những thứ này không có bất kỳ một điều luật nào quy định, nhưng đây là nguyên tắc vận hành của cuộc sống.”

Thước Cần ngẩng đầu, vô cùng tự hào: “Không có đức hạnh thì không phải con cháu Thước gia, đây là gia huấn nhà tôi đó.”

Khóe miệng Thiều Khuynh Tri khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười ôn hòa, đuôi mắt hơi cong lên.

Thước Cần bị chói mù mắt chói, trong lòng ứa ra acid, được rồi, nể tình Thiều chủ tịch còn có chút lương tâm dạy hấn những thứ này, hấn sẽ miễn cưỡng thừa nhận nhìn boss nhà mình cũng hơi đẹp trai... hu hu vì sao gương mặt này lại đi với một bộ não thần kinh thác loạn như thế cơ chứ QAA

11. Quyển 1 - Chương 11

Cuối cùng Thiều Khuynh Tri vẫn quyết định tiếp tục dựa theo phương án đầu tư vào khu đất dự thầu mà Trịnh Mân đưa ra. Xét trên tổng thể lợi ích, dù được hay mất thì phía Vạn Vật không phải chịu tổn thất quá nhiều, còn về hợp tác tiếp theo, y muốn từ từ thăm dò ý đồ của đối phương.

Thước Cần thỉnh thoảng vẫn âm thầm phun tào boss nhà mình, nhưng cũng là cấp dưới của Thiều Khuynh Tri. Đối với người này, hấn có một loại tín nhiệm đặc biệt, không phải là cảm giác bộc phát mà là một loại tín tưởng vô thức từ trong tâm khảm. Người đàn ông này dường như có thể nhìn thấu tất cả, nếu như y đã muốn, tất cả đều sẽ nằm gọn trong lòng bàn tay y.

Hôm nay mẹ hiền thông báo sẽ đến thị sát hoàn cảnh sống của con trai một vòng, Thước Cần vừa tan làm đã vội vàng ba chân bốn cẳng chạy về, đã phải tìm ngõ ngách ít tắc nhất để đi rồi, ai ngờ lại kẹt trong một cái hẻm nhỏ. Con hẻm này chỉ đủ một chiều xe đi, không hiểu tên thần kinh nào lại đem xe đỗ chèn ềnh ở ven đường, khe hở còn lại một cái xe ô tô có gấp đôi lại cũng không nhét qua nổi.

Tính tình thiếu gia vừa bị Thiều Khuynh Tri mài giũa cho phẳng phiu lại bắt đầu ồ ạt xông ra, hấn xuống xe, đá vào cốp xe kia một phát, gào lên với một nhà hàng có kiến trúc tương đối đơn giản bên cạnh: “Có người sống thì lăn ra đây cho tôi!”

Từ trong nhà hàng nhanh chóng “lăn” ra một nhân viên phục vụ.

Chân mày Thước Cần nhíu lại: “Đây là đường cái hay là phòng ngủ nhà các người đấy hả, chường một cái xe ở đây để mời khách hàng ra ngủ tập thể à, hả? Bây giờ tôi cũng phải ngủ ở đây luôn cùng các người có đúng không?”

Nhân viên phục vụ này cũng có nhiều năm kinh nghiệm, biết có ba loại không thể dây vào, một là quan chức, một là thương nhân lớn, còn lại chính là con cháu của các vị kia. Xe Thước Cần đi mặc dù không phải loại đắt, nhưng quần áo trên người lại toàn hàng hiệu, mở miệng đã mắng người thế này, chắc chắn là tên phá gia chi tử con vị nào làm to rồi, hướng hồ con hẻm này là nơi các nhân vật có máu mặt thường

xuyên lui tới, nhân viên phục vụ lập tức chuyên nghiệp khom lưng giải thích rằng vị khách này chuẩn bị đi luôn nên mới không đưa xe đến bãi đỗ.

Thước Cẩn vừa định hỏi là khách gì mà lại không có ý thức công cộng như thế, phía sau đã truyền đến động tĩnh, có hai người đi ra. Hắn nheo mắt nhìn kỹ, thế nào mà lại toàn người quen.

Một người là Trịnh Mân, người còn lại chính là vị “thần núi nhỏ có cái móng vuốt” Nhục Thu, hai người đang đứng ở cửa nói chuyện với nhau.

Nhân viên phục vụ sợ Thước Cẩn làm ầm ĩ lên đòi tìm chủ xe, vội vàng chạy sang hỏi: “Trịnh đồng, có vị kia xe không qua được, xe đang đậu có phải của ngài không? Ngài đưa chìa khóa tôi giúp ngài dịch xe lên?”

Trịnh Mân nghe vậy ngẩng đầu nhìn trên đường: “Xe của ai cơ?”

Nhân viên phục vụ vội quay đầu: “Xe ở phía sau... hả? Xe đâu?”

Cả xe và người không biết từ khi nào đã biến mất khỏi con hẻm nhỏ...

...

Thước Cẩn vừa nhìn thấy Nhục Thu và Trịnh Mân đứng cùng nhau đã nhanh chóng lùi xe ra khỏi hẻm. Hai người này thông đồng một chỗ, chắc chắn là có âm mưu dương mưu gì rồi, liệu có phải nhằm vào Thiều Khuynh Tri không? Ngồi đây lo lắng bất an cũng không ổn, hắn quyết định phải báo cho Thiều chủ tịch biết. Nhưng lấy di động ra rồi Thước Cẩn mới phát hiện bản thân không có phương thức liên hệ cá nhân của y, đến số của những người khác trong văn phòng chủ tịch cũng không có. Hắn làm cái chức trợ lý này đúng là quá tuân thủ chức trách mà...

Sáng sớm hôm sau vừa mở mắt Thước Cẩn đã dùng tốc độ ánh sáng phóng đến công ty, ngay cả thang máy cũng không đi trực tiếp leo thang bộ lên tầng bốn, còn không kịp thở lấy hơi, đang định đẩy cửa vào muốn báo cáo phát hiện tối qua với Thiều Khuynh Tri thì gặp được La Vũ và một người nữa đi phía sau.

La Vũ trực tiếp quăng Thước Cẩn sang một bên, đẩy cửa ra: “Boss, tôi đem thẳng lịch sử sống đến đây, có vấn đề gì ngài tự hỏi đi.”

Người phía sau nhàn nhã cười: “Đã lâu không gặp, Khuynh Tri.”

Thiều Khuynh Tri rất ít khi biểu lộ cảm xúc, hôm nay lại phá lệ vui vẻ, bước đến ôm lấy vỗ vai người kia: “Cuối cùng cũng chịu về cơ đấy.”

Ninh Cửu Nguyệt và Đỗ Khâm cũng nhanh chóng đi đến hàn huyên cùng người họ.

Chỉ còn lại mình Thước Cẩn bị quăng ra đứng ngu người ở góc tường âm thầm nuốt nước mắt. Con mẹ nó, tuyệt đối là bị nguyên rửa rồi, vì cái lông gì người nào đến tìm Thiều Khuynh Tri đều là người quen cũ, đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

“Sao, ra nước ngoài một năm, ăn cơm Tây đến sắp ói ra chưa?” Thiều Khuynh Tri trêu chọc.

Yến Tây Như cười cười: “Cho nên tôi đã mang theo rất nhiều mì sợi đi cùng rồi.”

“Anh mà cũng biết nấu cơm? Chưa ngộ độc chết đúng là kỳ tích.” La Vũ bĩu môi.

Nhìn một đám người vui vẻ nói nói cười cười, thân mật như người một nhà, bản thân lạnh lẽo trở trọi đứng trong góc, Thước Cẩn hai mắt bốc hỏa. Đúng là thù mới hận cũ chồng chồng chất chất!

Nói đến thù cũ giữa Thước Cẩn và Yến Tây Như, thật ra nguyên nhân cũng không phải xuất phát từ hắn mà là Hồ Diệu. Yến Tây Như là giảng viên ở trường đại học của Thước Cẩn, còn rất trẻ đã là giáo sư lý luận chuyên ngành âm nhạc cổ điển, được công nhận là nghệ sĩ cổ cầm quốc gia, khí chất thanh nhã, tính tình lại khiêm tốn nhã nhặn dịu dàng.

Một cực phẩm như thế rơi vào trường đại học trở thành kỳ quan sống được hàng đàn nữ sinh người trước ngã xuống người sau tiến lên ồ ạt bu vào, mỗi lần có lớp phòng học lúc nào cũng đông đến không còn chỗ chen chân.

Xuất phát từ tính tình, Yến Tây Như giữ bản thân rất trong sạch, gần như không có bất kỳ tin đồn xấu nào, đối với các nữ sinh theo đuổi mình cũng dùng phương thức rất lịch sự để từ chối, vậy nên nhanh chóng leo lên vị trí đầu bảng top 10 nam thần trong trường, lượng fan nào tàn ồ ạt tăng lên như cương thi thấy người sống. Nam thần vạn người mê này lập tức trở thành kẻ thù không đội trời chung của tất cả phái nam, sinh viên nam khắp các khoa ai ai cũng phẫn nộ.

Năm đó Hồ Diệu thích một em gái học đàn cello khoa thanh nhạc, tìm đủ mọi cách lấy lòng người ta, kết quả có một ngày nhìn thấy nữ thần khóc đến hai mắt sưng đỏ, hỏi thăm mới biết là vì em gái này đưa thư tình bị Yến Tây Như từ chối. Hồ Diệu lập tức bùng nổ, lôi theo Thước Cầm đi đòi lại công bằng cho em gái kia. Kết quả hai người bị Yến Tây Như nói cho mấy câu đã á khẩu, mặt mày đen như đất nòi thảm hại quay về. Vì sự đau khổ của anh em tốt, Thước Cầm từ đó cũng không có mấy cảm tình với Yến Tây Như.

Người này mỗi ngày đều khoác lên cái vẻ thanh cao thoát tục không nhiễm khói lửa nhân gian, thật ra bên trong lại tối vô cùng, đã thế lại còn có qua lại với loại tư bản ăn người như Thiều Khuynh Tri, chắc chắn cũng không phải thứ tốt lành gì, nói không chừng lại là cái thứ có móng vuốt này nọ cũng nên.

“Khu đất mà La Vũ nói tôi có nghe qua rồi. Thủ đô là nơi phong thủy quy tụ, khối đất kia nằm ở đông nam, bên cạnh trục đường trung tâm của hoàng thành cổ, khi hoàng đế cổ đại đi cúng tế ngoài thành qua nơi này đều sẽ dừng lại nghỉ ngơi, vậy nên mới có lời đồn.”

Thiều Khuynh Tri lập tức hỏi: “Lời đồn gì?”

Yến Tây Như cười nhạt: “Nghe nói vào thời nhà Minh, có người thấy loan điểu (1) từ nơi này bay lên trời, từ đó về sau khắp thiên hạ mưa thuận gió hoà liên tục mười năm. Sau đó các đời vua tiếp theo đều quan tâm trùng tu nơi này, hy vọng có thể được thần điểu ban phát điềm lành.”

La Vũ theo thói quen ngạo kiều hừ một tiếng, Thiều Khuynh Tri và những người khác đều cười đến quỷ dị, chỉ có mình Thước Cầm ngơ ngác cái gì cũng không hiểu. Cái cảm giác như bị thiếu năng trí tuệ này!

“Cho dù là nơi có điềm lành thì lấy để làm gì? Chẳng lẽ muốn xây miếu ngày ngày cung phụng loan điểu?” Ninh Cửu Nguyệt nhún mày.

“Trịnh Mân cũng không rảnh rồi đến độ đi làm mấy chuyện như vậy.” Thiều Khuynh Tri lắc đầu, cuối cùng cũng tâm phát từ bi nhớ đến vị trợ lý nhà mình, “Đúng rồi, Thước Cầm, bạn này cậu định nói gì với tôi phải không?”

Thước Cầm đứng ngu người nửa ngày suýt nữa đã quên luôn nguyên nhân mình ba chân bốn cẳng leo thang bộ lên đây, vội vàng kể hết toàn bộ chuyện hôm qua.

Sắc mặt cả Thiều Khuynh Tri và Yến Tây Như đều trở nên thâm trầm: “Có quan hệ với Nhục Thu?”

Cái gì cơ? Nho thu? Vu thu?..... Các người làm ơn nói tiếng người có được không! (2)

Mấy người kia bắt đầu nhỏ giọng thảo luận gì đó, Thước Cầm nghe không rõ, cho dù có nghe rõ cũng không hiểu, đành phải ngồi đoán mò quan hệ giữa Yến Tây Như và Thiều Khuynh Tri. Có lẽ do ánh mắt hần quá trực tiếp, Yến Tây Như dường như cảm giác được, nghiêng đầu nhìn sang: “Sinh viên Thước Cầm, đi thực tập lấy kinh nghiệm cũng là chuyện tốt, nhưng em vẫn phải đảm bảo thời gian lên lớp chứ, đúng không?”

Thước Cầm đại ra, hần hoàn toàn không ngờ Yến Tây Như thế mà vẫn nhớ mặt mình.

“Phải rồi, nếu cậu có lớp thì cứ đi, việc học không thể bỏ bê được.” Thiều Khuynh Tri nghiêm túc gật đầu, “Tri thức là trụ cột phát triển, không thể vì cái trước mắt mà bỏ qua lợi ích lâu dài.”

Thước Cầm yên lặng xoay người đi ra cửa.

“Cậu đi đâu đấy?”

“Đi mua tượng vàng Oscar đặt trên bàn anh.”

...

Buổi chiều, lúc Thước Cầm đang vui vẻ chuẩn bị tan tầm thì bị Thiều Khuynh Tri tóm lại, “Thước trợ lý, cậu đợi một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Thước Cẩn tâm không cam tình không nguyện đi vào phòng.

Boss à, lúc tan ca là khoảng thời gian quý giá cỡ nào, nỗi nhớ nhà tích tụ cả một ngày trời dạt dào như sóng trường giang làm gì có tâm tư mà nghe anh giảng giải về thể sự hả, nói chuyện lúc này không có hiệu suất đâu biết không!

“Cậu đến công ty cũng sắp được bốn tuần rồi, mặc dù chưa phải là nhân viên chính thức, nhưng theo quy định có vài việc tôi vẫn phải tâm sự cùng cậu. Cậu có muốn tiếp tục công việc này không?” Thái độ của Thiều Khuynh Tri rất ôn hòa, từng chữ nhẹ nhàng như gió xuân quét thẳng vào mặt Thước Cẩn.

Hắn uể oải nhìn boss nhà mình, hỏi kiểu này đảm bảo không có ý tốt: “Boss, anh hỏi thế là muốn tôi nói có hay không?”

“Cậu nghĩ thế nào thì cứ nói thẳng, đừng ngại.”

“Ha, nếu tôi nói muốn chấm dứt hợp đồng lao động thì sao?”

“Không thể.”

“Biết ngay mà, nếu thế anh còn hỏi làm gì?”

“Rất nhiều nhân viên mặc dù đang làm việc nhưng lại không hài lòng với đãi ngộ từ phía công ty, chuyện này đối với cả hai bên đều là tổn thất.” Ngón tay Thiều Khuynh Tri nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Thước Cẩn bĩu môi: “Phải rồi, tổn thất lớn, thế thì nhanh sa thải tôi đi.”

Thiều Khuynh Tri đột nhiên hỏi: “Cậu sợ tôi à?”

Thước Cẩn còn chưa mở miệng trả lời, y đã nói tiếp: “Cậu không sợ. Cậu phòng bị tôi, vừa cảnh giác lại vừa tò mò muốn hiểu rõ.”

Thước Cẩn ngẩn người, không biết phải nói gì, một lúc lâu sau mới cào tóc lăm bầm: “Chuyện này phải nói thế nào đây? Đến bây giờ tôi vẫn không tin nổi, hằng ngày báo cáo công việc với anh, cùng với đám Cửu Nguyệt học nghiệp vụ, cùng các đồng nghiệp tầng dưới ăn cơm, đây là cảnh tượng cuộc sống văn phòng vui vẻ hài hòa hạnh phúc cỡ nào...” Nói đến đây, mặt hắn đột nhiên tối sầm, “Thế nhưng giữa cảnh tượng hài hòa đó cứ luôn có vài hình ảnh kỳ quái trà trộn vào! Anh có hiểu được cảm giác của tôi không? Cái loại cảm giác y như Batman với Superman đang đại chiến thì trên trời đột nhiên có siêu nhân điện quang bay qua ấy! Anh có hiểu được không?!”

“..... Không ai gọi là trà trộn vào cả, hơn nữa hình ảnh so sánh cũng sai rồi.”

“Hiểu đại khái là được rồi.”

Thiều Khuynh Tri thoải mái cười rộ lên: “Tôi chọn cậu đúng là không sai chút nào, vừa có giá trị lợi ích lại vừa có giá trị tinh thần. Cứ thế này thì chẳng mấy chốc vị trí vật biểu tượng của Phú Quý sẽ bị cậu đoạt mất thôi.”

“..... Chức vụ vinh quang đấy cứ nhường lại cho người khác đi.”

“Cậu còn trẻ, chờ vài năm nữa, trải đời nhiều rồi, cậu sẽ không quá để ý đến những chuyện kỳ lạ xung quanh nữa. Làm việc ở đây, so với bên ngoài đối với cậu chỉ có lợi chứ không có hại, tin tôi đi.” Thiều Khuynh Tri đứng lên, “Tóm lại, cứ tiếp tục cố gắng phát huy trí thông minh và duy trì thần kinh thô của bản thân, tôi đặt rất nhiều kỳ vọng vào cậu đấy.”

Thấy Thước Cẩn trợn mắt nhìn mình, Thiều chủ tịch dăm chiêu suy tư: “Sao, thần kinh thô là đang khen cậu có khả năng thích nghi tốt còn gì?”

“Ai dạy anh ngữ văn thế hả!”

“Giáo trình Hán ngữ hiện đại không có từ này đâu, tóm lại cứ hiểu đại khái là được rồi.”

Ăn miếng trả miếng, bụng dạ hẹp hòi! Thước Cẩn tuyệt vọng trừng mắt, đáng lẽ ngày xưa hắn nên học văn cho đàng hoàng, trau dồi vốn từ cho phong phú để biểu đạt sự khinh bỉ cái người thần kinh này mới phải.

—— Quyển thứ nhất • Thế giới mới xinh đẹp • hoàn ——

Chú thích:

(1) Loạn điều (): Thần điều trong truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, sinh trưởng ở thời kỳ cổ tại Loạn Châu (hiện nay là huyện Loạn Xuyên, thành phố Lạc Dương), có họ hàng với phượng hoàng. Trong Sơn Hải kinh viết “Hướng tây nam 300 dặm là hòn núi Nữ Sàng , có loài chim, dạng nó như chim trĩ mà văn năm màu, tên là loạn điều , thấy được thì thiên hạ yên ổn.”

(2) Nhục (- ru) phát âm gần giống Nho (- ru) và Vu (- ru)

12. Quyển 2 - Chương 12: Lòng Người Không Đáy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thước Cẩn lần đầu tiên được theo Thiệu Khuynh Tri lấy danh nghĩa thị sát sản nghiệp tập đoàn, đi thăm nhà hàng chi nhánh cao cấp.

“Trang hoàng cao nhã đến mức này, thực sự có người chịu đến đây vùng một đồng tiền chỉ để ăn một bữa cơm sao?” Hắc vuốt ve bốn tấm bình phong bằng gỗ hồng vàng (1), lại xem xét chiếc bình sứ men xanh trắng thời Khang Hy trên giá, hoàn toàn không thể lý giải nổi tại sao Thiệu Khuynh Tri lại đem tiền đổ vào những thứ thế này.

“Bây giờ là thời buổi công nghiệp, người chịu vùng tiền rất nhiều, nhưng vấn đề là có biết vùng đúng chỗ hay không. Nơi này bây giờ là thủ đô, trước đây là kinh thành của rất nhiều đời vua trong lịch sử, bề dày văn hóa tích góp cũng đã mấy trăm năm, là nơi tập trung rất nhiều nhân vật có tiếng, con cháu thế gia, quan chức nhà nước, những người nắm giữ vị trí nòng cốt trong nền kinh tế và hệ thống chính trị quốc gia. Những nhân vật như vậy có thể không thường xuyên ra mặt, nhưng số người muốn chèo kéo quan hệ, dựa hơi những nhân vật này lại quá nhiều.” Thiệu Khuynh Tri ngồi trên ghế, trong tay cầm một miếng ngọc nhỏ, chậm rãi nói, “Khác với những thành phố khác, người ở nơi này ngoại trừ khôn khéo còn vô cùng tinh thông uyên bác, muốn chọn nơi xã giao, cũng phải chọn một nơi để thể hiện được đẳng cấp của bản thân. Tôi chỉ cung cấp thứ họ muốn mà thôi.”

“Nhưng mà vừa diễn tấu cổ nhạc vừa tổ chức đấu giá giám định cổ vật, lại còn vừa triển lãm tranh chữ kiêu này có phải là hơi khủng bố rồi không.” Nhìn qua nơi này, so với nhà hàng, nói đây là viện bảo tàng kiêm ban văn hóa còn đáng tin hơn.

“Bên cung ứng bao giờ cũng phải phát triển để đảm bảo nhu cầu của khách hàng. Không một doanh nghiệp nào có khả năng đáp ứng được yêu cầu cụ thể của từng khách hàng, vậy nên mới cần một đội ngũ chuyên nghiệp phụ trách vấn đề này, vừa tiết kiệm nhân lực vật lực, lại vừa đáp ứng được mong muốn của đôi bên. Ví dụ như chọn mua đồ cổ trưng bày đã có công ty chuyên thu mua tác phẩm nghệ thuật phụ trách, diễn tấu cổ nhạc đã có học viện thanh nhạc, bán đấu giá đã có tổ chức bán đấu giá với các chuyên gia hàng đầu về giám định. Việc chúng ta cần làm là lựa chọn bên cung ứng dịch vụ tốt nhất, trả tiền, giám sát. Tất cả tạo thành một chuỗi mắt xích móc nối với nhau, ai cũng đạt được lợi ích của bản thân.”

“Bên nào cũng có lợi. Nhưng mà boss, anh nói nghe còn uyên thâm hơn cả giảng viên đại học, có phải bị Yến giáo sư lây bệnh không?”

“Tây Như? Cậu ta không thích nói nhiều, chỉ thích làm, chắc vì vậy nên mới chọn ngành nói ít đánh nhiều như cổ cầm để học lên tận giáo sư.” Nhắc tới Yến Tây Như, nụ cười trên mặt Thiệu Khuynh Tri càng sâu thêm vài phần.

Thước Cẩn nghi ngờ nhìn y, trong lòng âm thầm tính toán, Thiệu bác bì nhắc đến Yến Tây Như là cười đến hoa trôi nước chảy thế này, quan hệ chắc chắn là rất không bình thường... Trong đầu hắc đột nhiên lóe lên một tia chớp, đánh thẳng vào trái tim thủy tinh pha lê của Thước Cẩn: hai người bọn họ có gian tình!!! Cái

đậu, từ khi mang nỗi oan come out bị đuổi ra khỏi nhà, mỗi ngày đều có một cánh cửa thế giới mới rộng mở trước mắt hắn, hết cái này lại đến cái khác, càng về sau càng khủng bố...

“Ngày mai chúng ta lại đi tiếp, nhớ ghi chép đầy đủ để còn viết báo cáo.” Thiều Khuynh Tri đập nát ảo tưởng mưa máu gió tanh trong đầu hắn, “Ngày mai chúng ta đến trường đua ngựa.”

Trường đua ngựa!!! Thước Cầm nhanh chóng vứt bỏ niềm vui bất quá nội tâm, cười đến vô cùng nịnh nọt: “Chúng ta chỉ đi thị sát kiểm tra chất lượng ngựa thôi, hay là được cưỡi thử?”

Thiều Khuynh Tri trực tiếp vạch trần hắn: “Muốn cưỡi ngựa?”

“Hi hi, được cưỡi ngựa là một việc cao cả cỡ nào! Có điều khi còn bé tôi lén theo ba đến chuồng ngựa, túm đuôi một con ngựa, bị nó đá một phát, suýt nữa thì chấn động não, kết quả sau chuyện đó cả nhà liền tàn khốc tước đoạt quyền lợi cưỡi ngựa của tôi...” Thước Cầm càng nói càng nhỏ, trông vô cùng đau khổ.

Thiều Khuynh Tri bật cười: “Người ta bị ngựa đá một lần mười năm không dám đến gần ngựa, cậu thế mà còn đồ xô vào muốn cưỡi?”

Thước Cầm nắm chặt tay: “Khi đó còn nhỏ, liền sợ quên đau, biết cái gì gọi là bóng ma tâm lý. Có thể ngồi trên lưng ngựa một lần là nguyện vọng cả đời của tôi, có bị đá thêm phát nữa cũng không tiếc!”

Thiều Khuynh Tri vui vẻ lắc đầu: “Cậu đúng thật là...”

Thước Cầm ưỡn ngực.

“Thần kinh thô, đơn bào. Tuyển cậu vào, tôi đúng là vô cùng anh minh sáng suốt.”

“.....”

“Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi, cỗ thật nhiều, ngựa thật béo!” Thước Cầm vừa bước vào trường đua ngựa đã quên luôn vị trí trợ lý của mình, nhảy lên nhảy xuống đến không dừng được.

May mà Thiều Khuynh Tri đã sớm dự liệu trước, đuổi hết tất cả quản lý đi, nếu không người khác nhìn thấy y tuyển về một vị trợ lý như bị thiếu năng khiếu này, chắc chắn cũng sẽ nghi ngờ thần kinh mình có vấn đề. Nhưng nhìn Thước Cầm vui vẻ như thế, trong lòng Thiều Khuynh Tri cũng bất giác vui vẻ theo.

“Không phải cậu học khoa Hán ngữ của trường đại học danh tiếng sao? Sao ngôn ngữ lại thô thiển như thế?”

Thước Cầm đứng khựng lại, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tay trái đột nhiên giơ lên cao: “Xa như lưu thủy mã như long, hoa nguyệt chính xuân phong!” (2) Sau đó tay phải cũng giơ lên, “Thiên thương thương, đã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương!” (3)

“Vừa không đúng chủ đề vừa không phù hợp với hoàn cảnh, rốt cuộc cậu học cái gì ở trường thế, xem ra vẫn phải cho cậu về...” Thiều Khuynh Tri còn chưa nói xong, Thước Cầm đã giữ nguyên trạng thái hai tay lên trời phi về phía chuồng ngựa, hiển nhiên là hoàn toàn không nghe y nói gì.

“Hai con này là ngựa Mông Cổ (4), đây là ngựa thuần chủng (5), đây là ngựa Anglo Arab (6), đây là giống Orlov Trotter từ Nga (7).” Nhân viên nuôi ngựa nhiệt tình giới thiệu, “Con này chính là hãn huyết bảo mã (8) độc nhất vô nhị, cả nước chỉ có 5 con, trên cả thế giới cũng chỉ có gần 3000 con.”

Thước Cầm nhìn con ngựa đen uy vũ trước mắt, kích động đến mức chỉ muốn quỳ lạy: “Nó chảy mồ hôi ra máu thật à?”

“Thật ra không phải vậy, da của giống ngựa này rất mỏng, các mạch máu nổi lên rõ ràng, sau khi vận động khắp người đều sung huyết, nhìn qua gần giống như đang chảy máu.” Có người trả lời.

Thước Cầm ngẩng đầu lên. Một người đàn ông trung niên mặc trang phục cưỡi ngựa đi từ cửa vào, đang mỉm cười nhìn hắn.

“Ngài là?”

Người nọ tháo găng tay, đưa tay bắt tay với Thước Cẩn: “Tôi là người chuyên cung cấp ngựa, hoặc có thể gọi là người trung gian mua đi bán lại ngựa. Tôi là Vương Thuật, chào cậu, Thước trợ lý.”

Xem ra tin tức của người này cũng nhanh thật.

“Vương tổng, ngựa ở chỗ chúng tôi đều là bên ngài cung cấp sao?”

Vương Thuật tiếc nuối lắc đầu: “Chỉ có 60% thôi. Thiệu chủ tịch là người cẩn thận, việc làm ăn lớn thế này đương nhiên sẽ không chỉ chọn một nhà cung cấp duy nhất.”

“Trúng không thể đặt vào cùng một giỏ được, mong Vương tổng thông cảm.” Thiệu Khuynh Tri cũng bước vào trong chuồng ngựa.

“Thiệu chủ tịch nói đùa rồi, có người mua lớn như quý công ty, tôi mừng còn không hết.”

Tâm tư Thước Cẩn lúc này đã hoàn toàn không đặt ở công việc, mặc kệ hai người bên cạnh lải nhải ừ ừ à à, hắn chỉ mãi chăm chú nhìn mấy con ngựa, muốn tìm một con trông có vẻ hiền lành ngoan ngoãn để lôi ra cưỡi.

Thiệu Khuynh Tri không nhìn cũng biết trong lòng Thước Cẩn đang nghĩ gì, dặn dò nhân viên nuôi ngựa trước khi y trở lại chỉ cho hắn xem ngựa chứ không được phép cưỡi, sau đó cùng Vương Thuật rời khỏi đó.

Thước Cẩn nhìn ngắm một đồng ngựa từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới không biết bao nhiêu lần, chỉ được nhìn chứ không được cưỡi kiểu này đúng là khó chịu vô cùng.

Hắn ngồi xổm bên cạnh hàng rào âm thầm mắng chửi boss một trận, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên tròn mắt đảo loạn, “Tôi đi xung quanh tản bộ một lúc, anh không cần đi theo đâu.”

Nhân viên nuôi ngựa đứng nhìn theo, đến khi nhìn thấy hắn đi đến đường đi bộ ở đồng cỏ mới yên tâm rời đi.

Hừ, các người không cho tôi cưỡi thì tôi tự đi tìm, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó Thước tam thiếu được!

Thước Cẩn vừa đi vừa ao ước nhìn theo mấy người đang cưỡi ngựa xung quanh. Chỗ nào cũng có người, đông người quá, không chôm ngựa được.

Đi một lúc, hắn đột nhiên phát hiện ra một căn nhà gỗ ở tận sâu phía trong rừng. Trải qua nò lần kích thích thần kinh, não Thước Cẩn bây giờ đã hoàn toàn chai sạn, tò mò đi về phía đó.

Cửa nhà gỗ không khóa, vừa đẩy nhẹ đã mở ra. Bên trong có vẻ giống như chuồng ngựa, nhưng lại không có rào chắn. Một con ngựa trắng như tuyết đang đứng cạnh cửa sổ, lớp bờm trên cổ mượt mà đỏ thắm.

Nghe có tiếng mở cửa, con ngựa kia quay đầu sang nhìn, trong đôi mắt vàng to như có ánh sáng lưu chuyển, xinh đẹp vô cùng.

Thước Cẩn kích động chạy đến vượt vượt lớp bờm đỏ: “Thật đẹp, lại ngoan thế này, nhất định là rất thông minh!”

Con ngựa trắng lắc lắc cái đuôi, mặc kệ hắn sờ soạng bờm mình.

Thời cơ đến rồi! Thước Cẩn không biết rút từ đâu ra một củ cà rốt, quơ quơ trước mặt nó: “Ngựa ngoan, ra ngoài đi bộ một lúc được không?”

Ngựa trắng trừng mắt nhìn chằm chằm củ cà rốt một lúc lâu, cuối cùng cúi đầu gặm hết.

Dẫn con ngựa đến một chỗ đất trống không có ai, Thước Cẩn kích động xoa xoa hai tay chuẩn bị lên ngựa, nhưng lại phát hiện ra không có yên ngựa cũng không có bàn đạp ngựa, không trèo lên được.

Mất bao nhiêu công sức mới đi được đến bước này, chẳng lẽ lại phải tiếp tục trở mắt đất ngựa đi bộ?! Hắn cắn răng thử đủ mọi kiểu từ đu đến bò nhưng vẫn không leo lên được.

Được rồi, không leo được thì nhảy vậy. Thước Cần lui về phía sau một đoạn xa, quỳ một chân xuống lấy đà, dùng tốc độ như đại bác phi đến. Lúc tới gần con ngựa, hấn chống hai tay lên lưng ngựa, phi cả người lên.

Kết quả cứ thế bay thẳng luôn sang bên kia con ngựa, cắm thẳng mặt xuống đất...

Cái đêch, dùng sức mạnh quá Orz

Thảm trạng của Thước Cần đến ngay cả con ngựa cũng không đành lòng nhìn thẳng, đành phải chủ động khụy chân sau xuống cho hấn ngồi lên.

“Hu hu hu, quả nhiên vẫn là mày thông minh hiểu chuyện nhất, trở về nhất định sẽ đút mày ăn một rổ cà rốt!” Cuối cùng cũng lên được lưng ngựa, Thước Cần hạnh phúc đến sắp khóc. Hấn kẹp chặt bụng ngựa trắng, nhẹ nhàng ôm lấy cổ nó, chỉ một ngón tay về phía trước, “Xuất phát! Đi!”

Con ngựa trắng chạy chậm chậm về phía trước. Thước Cần ngồi trên lưng nó mặc dù có hơi lảo đảo, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đang được cưỡi một con ngựa, tâm tình hấn lập tức vui vẻ, thậm chí cảnh vật xung quanh cũng trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Nhìn xem, một rừng bạch dương xang ngút bay vèo vèo qua trước mắt... Từ từ, bay vèo vèo?! Lưng ngựa đột nhiên xóc mạnh một cái, suýt nữa hất văng cả Thước Cần ra ngoài. Hấn sợ đến mức nằm rạp ra lưng ngựa, hai tay bấu chặt lấy cổ nó.

Cái quần gì thế này, đột nhiên từ 20 dặm/giờ tăng lên thành 180 dặm là thế quái nào?! Đến tàu siêu tốc cũng không tăng vận tốc như phát rồ thế này!!!

Gió thổi mạnh đến độ hai mắt không mở ra được, Thước Cần nhìn cảnh vật hai bên biến thành một dải màu trắng tấp, da mặt cũng sắp biến dạng, muốn mở miệng kêu cứu cũng không xong. Nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc dưới chân ngựa sẽ mọc ra mây bảy màu, sau đó cả hấn và ngựa cùng nhau huy hoàng thăng thiên, vĩnh biệt thế giới thối nát nơi trần thế...

Hấn sai rồi! Đầu óc đúng là quăng cho chó ăn rồi, sao lại quên mất ở chỗ Thiều Khuynh Tri thì làm gì có thứ nào bình thường được cơ chứ! Boss đâu cứu mạng!!!

Thước Cần ôm chặt cổ ngựa khóc rống. Không biết qua bao lâu, đột nhiên gió nhẹ dần, quái hàm cũng khôi phục nguyên trạng. Hấn tròn mắt nhìn nhìn, cảnh vật bốn phía đã bắt đầu hiện rõ hình thù. Còn chưa kịp vui mừng, dạ dày đã cuộn lên òng ọc. Thước Cần cúi gập người muốn nôn ra, đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn đến nắm lấy cằm hấn, tay còn lại đem thứ gì đó nhanh chóng nhét vào miệng hấn, trong miệng lập tức tràn đầy mùi tanh như vị cá.

“Phì phì!” Thước Cần cố gắng muốn nhổ thứ kinh dị kia ra, kết quả nhổ ra chỉ toàn là nước miếng.

“Dạ dày thoải mái hơn chưa?” Người phía sau hỏi.

Lúc này Thước Cần mới nhận ra dạ dày đã không còn khó chịu như ban nãy nữa, cảm giác hoa mắt chóng mặt cũng đã bớt đi nhiều. Hấn cười như mếu: “Ha ha, đại boss ngài đúng là anh minh thần võ, y như nhân vật chính trong phim truyền hình lúc nào cũng vào lúc mấu chốt nhất phi từ trên trời xuống cứu vớt con dân.”

Thiều Khuynh Tri không biết từ khi nào đã tròng dây cương vào cổ con ngựa, hai tay vòng qua người Thước Cần kéo cương ngựa, trên mặt lộ ra ý cười thích thú khó hiểu.

Thước Cần bị y dán sát vào, da gà da vịt khắp người thi nhau nổi lên ầm ầm, “Boss, anh muốn phạt thì phạt đi, đừng có cười đến đáng sợ như vậy.” Cái loại tư thế này, ngay cả không gian để nhúc nhích cũng không có, y như cá nằm trên thớt.

“Thần kinh cậu đúng là càng ngày càng thô, trí nhớ lại còn thoái hóa trầm trọng, tôi phải dẫn Đỗ Khâm bồi dưỡng cậu một chút, sau này nổi nghiệp Anh Chiêu làm quản lý trà lâu, cực kỳ thích hợp.”

Thước Cần nội tâm đổ máu. Tôi không muốn làm yêu quái tổng quản!!!

“Còn vấn đề phạt, tự tiện cưỡi ngựa, cảnh cáo một lần, ăn một viên hạm phù ngư quý giá, trừ 2000 vào tiền lương.”

“Khoan đã, không phải nói nhân viên được miễn phí trong số lượng nhất định sao?”

“Thứ này không có trong danh mục được miễn phí, lần sau nhớ xem cho kỹ.”

“.....”

Thước Cần bấu môi sờ sờ bờm ngựa trắng. 2000 ơi 2000...

Ánh mắt Thiều Khuynh Tri lướt qua vai hắn, rơi vào hàng lông mi đang rũ xuống. Thước Cần vừa mới bị gió thổi đến hai mắt cay xè, hàng lông mi vẫn còn hơi ướt ướt khẽ run lên, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“Đây không phải là ngựa bình thường. Con ngựa này là Cát Lượng (9), bắt nguồn từ Khuyển Phong quốc thời thượng cổ.” Thiều Khuynh Tri nhẹ giọng nói.

“Cát Lượng? Sao không gọi là xa lượng (xe cộ) luôn đi, chạy còn kinh hơn tên lửa, cưỡi nó để lên sao hoá à?”

“Nó chạy nhanh để tránh xảy ra hậu quả nghiêm trọng.”

“..... Hậu quả nghiêm trọng gì cơ?” Cổ Thước Cần sắp vặn đến 180 độ, xoay đầu nhìn chằm chằm Thiều Khuynh Tri.

“Người cưỡi Cát Lượng, có thể sống đến 1000 tuổi.”

Hai mắt Thước Cần tròn trắng, vội vàng đu lên quắp chặt lấy Thiều Khuynh Tri, mông không dám chạm đến lưng ngựa. Hắn không muốn làm lão yêu quái! Sống 1000 tuổi để thành tinh à...

“Đừng lo, phải cưỡi chậm mới có loại công dụng này. Cậu cùng lắm chỉ sống thọ hơn người khác thôi.”

Thước Cần vò một cái lại ngồi xuống: “Thật không? Anh không đùa tôi đấy chứ?”

Trong mắt Thiều Khuynh Tri ánh lên một tia nghi hoặc: “Trường sinh bất lão không phải là thứ nhân loại luôn ao ước sao? Sao cậu lại không muốn?”

Thước Cần nhún vai: “Nào bị nước vào mới muốn trường sinh. Sống lâu thế đến ngày trái đất nổ tung thì để làm khùng long à. Mà cho dù trái đất chưa nổ, bạn bè người thân đều chết hết, chỉ còn lại một mình mình phải trốn chui trốn lủi sợ người khác phát hiện ra mình bất tử, sống như thế thì sống làm gì. Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai sầu đến ngày mai buồn, thời gian ngắn ngủi mới là thứ khiến cuộc sống mới đáng giá, cứ bất tử mãi cuối cùng có ngày cũng thành bệnh thần kinh.”

Thiều Khuynh Tri nhin không được xoa xoa đầu hắn: “Không ngờ cậu còn nhỏ như vậy lại có suy nghĩ thoáng như thế.”

Thước Cần ôm đầu, bắt măn tròng mắt, đầu đàn ông không được sờ loạn! Tôi trưởng thành lâu rồi!

“Cát Lượng có vẻ rất thích cậu, nếu không cậu nhận nuôi nó đi. Nó lúc nào cũng ở đây, lúc rảnh rồi cậu có thể đến thăm nó.”

“Thật sao?”

“Tôi đã lừa cậu bao giờ chưa.”

Anh thường xuyên lừa tôi là đảng khác.....

“Được rồi!” Thước Cần vẫn giữ nguyên đức tính tốt liền sẹo quên đau, hai mắt sáng bừng vui vẻ vuốt ve ngựa của mình, “Đặt tên là gì bây giờ? Thước tiểu thiếu? Thước tiểu tam? Thước..... À, nghĩ ra rồi, gọi là Thước Trùng đi! Ha ha ha, đây là giấc mơ tôi ấp ủ bao lâu nay rồi. Bảo bố à, từ hôm nay trở đi mày là của tao rồi, cứ an tâm làm một con một gạo đi!”

Thước Trùng là con một gạo =)))

Cát Lượng trong nháy mắt từ ngựa biến thành “một gạo”, ai oán quay đầu nhìn về phía Thiều Khuynh Tri.

Thiều Khuynh Tri vô tình trừng lại nó, ai bảo mày ăn bậy đồ của người ta!

Chú thích:

(*) Ba xà (): Một loại rắn lớn trong truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, còn gọi là Tu xà, nghe đồn sinh vật này to đến độ có thể nuốt cả một con voi, trong Sơn Hải kinh có đoạn: “Con ba xà ăn thịt voi, ba năm mới nôn ra xương con voi, người quân tử ăn vào, không bị bệnh ở tim bụng.”

(1) Gỗ hồng vàng: tên khoa học là Dalbergia, còn được gọi là Hainan Yellow Rosewood (D.hainanensis), được sử dụng làm nguyên liệu chính để sản xuất đồ gỗ thời nhà Minh và nhà Thanh vì màu sắc đẹp, kết cấu tốt, hương gỗ thơm, rất được các thợ thủ công ưa chuộng. Gỗ hồng vàng còn được dùng làm vòng đeo tay, rất được yêu thích vì hoa văn trên gỗ như nước chảy, màu sắc thanh lịch trang nhã lại có mùi thơm.

(2) Xa như lưu thủy mã như long, hoa nguyệt chính xuân phong: Trích trong bài Giang Nam Vọng của Lý Dục:

Đa thiếu hận

Tạc dạ mộng hồn trung

Hoàn tự cựu thời du thượng uyển

Xa như lưu thủy mã như long

Hoa nguyệt chính xuân phong.

Dịch nghĩa (baike): Trong mộng đêm qua có bao nhiêu hận, như thấy ngày trước dạo chơi trong vườn thượng uyển, xe nhiều như nước, đoàn ngựa xếp dài như rồng, không chỉ muôn hoa nở rộ mà gió xuân ấm áp còn thổi.

(3) Thiên thương thương, dã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương: Trích từ bài “Sắc lạc ca”, một bài dân ca Bắc triều thời Nam Bắc triều, miêu tả cảnh sinh hoạt của dân du mục:

Sắc lạc xuyên, âm sơn hạ

Thiên tự khung lư, lung cái tứ dã

Thiên thương thương, dã mang mang

Phong xuy thảo đề kiến ngư dương.

Dịch nghĩa: Tộc Sắc Lạc ở vùng bình nguyên dưới chân núi Âm Sơn, bầu trời như tấm lều lớn bao phủ khắp bốn phía, trời xanh biếc, thảo nguyên ngút ngàn, gió thổi rạp cây cỏ, để lộ ra trâu bò cừu dê.

(4) Ngựa Mông Cổ (Mongolian horse): là giống ngựa bản địa của Mông Cổ, đây là nòi ngựa chiến nổi tiếng sinh ra trên các vùng thảo nguyên Mông Cổ và sa mạc Gobi thời đế quốc Nguyên Mông thế kỷ VII-XIII. Giống ngựa này hầu như không hề thay đổi kể từ thời kỳ Thành Cát Tư Hãn. Ngựa Mông Cổ là giống ngựa rất giỏi chịu đựng và dai sức, tuy chỉ cao từ 130 đến 140 cm nhưng lại dễ nuôi, chỉ thuần cỏ không cũng đủ và vì thế rất ít tốn kém.

(5) Ngựa thuần chủng (Thoroughbred): có xuất xứ từ vương quốc Anh, là loài ngựa nổi tiếng nhất thế giới hiện nay, thuộc hệ “máu nóng”, có tốc độ phát triển nhanh nhất, có đặc trưng điển hình của ngựa đua đó là cấu trúc cơ thể có chỗ để ngồi. Các cuộc đua ngựa ngày nay đều chỉ dùng ngựa Thuần Chủng.

(6) Ngựa Anglo Arab: là một giống ngựa có nguồn gốc từ nước Pháp, lai giữa giống ngựa Thuần Chủng của Anh (Thoroughbred) với ngựa Ả rập, trung bình có chiều cao từ 15,2-16,3, màu sắc phổ biến nhất là màu hạt dẻ, nâu hoặc xám, cổ dài, vai nhô cao, cơ thể nhỏ gọn và mạnh mẽ (chắc chắn hơn so với Thoroughbred), ngực sâu, xương chắc.

(7) Ngựa Orlov Trotter: Đây là dòng ngựa nổi tiếng với bước kiệu dài, tốc độ nhanh và sức bền tốt. Tại Nga, Orlov là giống ngựa nổi tiếng nhất, bắt đầu được nhân giống phổ biến vào những năm cuối thế kỷ 18.

(8) Hãn huyết bảo mã: Trong sử sách trung quốc, loại ngựa này xuất phát từ Tây Vực, mồ hôi đỏ như máu, vì sức chiến đấu tốt và độ bền cao nên được sử dụng thường xuyên trong chiến trận nên đến nay đã biến mất. Hiện nay có người cho rằng giống ngựa Akhal Teke hoặc Fergana (ngựa Đại Uyển) chính là hãn huyết bảo mã trong truyền thuyết.

(9) Cát Lượng (): Thần mã trong truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, thân trắng, bờm và đuôi đỏ thẫm, mắt vàng kim, nếu cười lên sẽ sổng thọ, trong Sơn Hải kinh có đề cập đến nước Khuyển Phong và giống ngựa Cát Lượng: “Khuyển Phong quốc còn gọi là nước Khuyển Nhung, người ở nước này hình dáng giống như con chó. Ở đây có một giống ngựa, thân trắng nõn, lông bờm đỏ, mắt như vàng ròng, tên là cát lượng , cười nó thọ nghìn tuổi”.

13. Quyển 2 - Chương 13

Sáng sớm, Thước Cần trên lưng đeo balo lén lút bước vào văn phòng, cảnh giác nhìn khắp bốn phía, rướn cổ nhòm về phía phòng Thiều Khuynh Tri.

“Thước trợ lý, cậu đang làm gì thế?” Ninh Cửu Nguyệt cười hỏi.

Suyt —— Thước Cần dùng sức nháy nháy mắt ra hiệu: nói bé thôi không boss nghe thấy!

“Thước trợ lý, không phải sáng nay cậu phải đi học sao?” Thiều khuynh Tri không biết từ đâu đột nhiên chui ra.

Cả người Thước Cần lập tức cứng đờ, cố gắng tỏ vẻ trấn định nói: “Sáng nay tôi không có tiết môn chuyên ngành.”

Thiều Khuynh Tri vung tay lôi ra một tờ giấy: “Sáng thứ ba tiết một hai học Hán ngữ cổ đại, tiết ba bốn học Văn tự.”

“..... Sao anh lại có thời khóa biểu của tôi!” Thước Cần kinh hãi rú lên, nhìn chăm chăm tờ giấy trên tay y.

“Tây Như gửi cho tôi một bản.”

“.....” Cái đôi cầu nam nam các người!!!

“Hôm nay bỏ qua, từ ngày mai bắt đầu đi học đầy đủ các tiết chuyên ngành cho tôi.”

“Vâng...”

La Vũ ngồi bên cạnh, cau mày loạt soạt lật báo cáo tài vụ: “Kỳ lạ, lợi nhuận tháng gần nhất của trường đua ngựa đột nhiên giảm mạnh. Bây giờ còn chưa đến mùa đông, sao lại có chuyện giảm đột ngột thế này.”

Ninh Cửu Nguyệt vừa nghe cũng thấy không ổn: “Phía trường đua nói thế nào?”

“Gần đây có một vài khách hàng đơn phương chấm dứt hợp đồng, đua ngựa đi rồi. Cuộc đua ngựa tháng này cũng không được tiến hành do số người tham dự quá ít.”

“Điều đó dồn sang trường đua Thân Đô rồi.” Đỗ Khâm rất ít khi nói chuyện đột nhiên mở miệng.

“Sao anh biết?” Cả La Vũ và Ninh Cửu Nguyệt đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Thỉnh thoảng tôi có đi xem đua ngựa, nghe mọi người bàn tán, mấy tháng gần đây Thân Đô đột nhiên phát lên, thu mua được rất nhiều quán quân của các cuộc đua, nhanh chóng trở thành trung tâm cá cược đua ngựa hàng đầu. Ngựa được gửi nuôi ở Thân Đô cũng rất khỏe mạnh, vậy nên khách hàng dần chuyển từ các nơi khác về đây gửi nuôi ngựa.”

Thiều Khuynh Tri không nói gì, cùng ba người còn lại nhìn nhau đầy ẩn ý, sau đó xoay người vào văn phòng. Thước Cần ngồi vào bàn chỉnh sửa lại bản ghi chép, cảm giác như người thiếu năng trí tuệ lại ồ ạt ủa về.

Thân Đô... hình như đã nghe qua ở đâu rồi... Đúng rồi! Nghe anh hai nhắc qua! Ha ha, cứ chờ đi, các người cứ dùng ngôn ngữ kỳ dị lừa gạt tôi đi, chờ tôi tự đi điều tra, đem báo cáo về dọa chết các người!

Thước Thừa Dụ nhìn Thước Cần mang vẻ mặt hung thần ác sát như đặc vụ áo đen, bất đắc dĩ vỗ đầu hấn: “Mặt dày bắt anh dẫn đến đây, em có thể rụt rè một chút không? Làm như chỉ sợ người ta không biết mình đến nằm vùng ấy.”

“Ai bảo em đi nằm vùng? Đây là em đang đi học hỏi lấy kinh nghiệm, anh đừng có mà truyền tiếng xấu cho em trai anh.” Thước Cần dằn dò.

“Thằng nhóc thôi, dám giáo huấn cả anh lớn.”

“Anh rõ ràng là thứ hai —— au!”

Thước Thừa Dụ có gửi nuôi một con ngựa tên là Phi Tinh ở Thân Đô, vẫn thường xuyên đến thăm. Hai tháng vừa rồi vì phải đi công tác nước ngoài nên không đến được, bây giờ Phi Tinh vừa nhìn thấy Thước Thừa Dụ đã nhảy lên trong chuồng, muốn xông ra đến gần chủ.

Thước Thừa Dụ bước đến vỗ vỗ đầu con ngựa trấn an nó: “Hai tháng không gặp, lớn lên nhiều rồi, chân sau hình như có vẻ to hơn chân trước.”

Thước Cần cau mày, trong giọng nói tràn ngập hoài nghi: “Có phải bị cho uống thuốc tăng trọng không đấy.”

“Lời nói không thể tùy tiện nói được thưa ngài.” Người chăm sóc ngựa vội vàng giải thích, “Chúng tôi chỉ dùng phương pháp nuôi dưỡng khoa học và hợp lý nhất để chăm sóc ngựa, tuyệt đối không dùng các thủ đoạn không lành mạnh, đây cũng là lý do khách hàng lựa chọn chúng tôi.”

Thước Thừa Dụ thuận miệng nói vài câu tổng cổ người chăm sóc ngựa đi, nói với Thước Cần: “Với không tới già thì chê nhỏ nhà người ta chưa sao?”

“Anh nghĩ em phải đi làm ba cái trò đấy à? Phi Tinh là do anh cả đi vào thâm sơn cùng cốc làm nhiệm vụ nửa năm cứu ra được, lúc đó nhìn nó không ra cái giống ngựa gì cả, nuôi ở nhà mà vẫn còn gầy yếu không bằng một con la. Bây giờ anh nhìn xem sao đột nhiên nó lại cao to thế này được, quá kỳ quái.”

“Có biết chuyện cổ tích con vịt xấu xí lớn lên thành thiên nga không? Đây chính là một ví dụ, đừng coi thường Phi Tinh nhà chúng ta.” Thước Thừa Dụ hiển nhiên không đồng tình với suy nghĩ của Thước Cần, nắm dây cương dắt Phi Tinh ra ngoài đi dạo.

Thước Cần nhìn theo bóng lưng Thước Thừa Dụ, quyết định rộng lượng tha thứ cho anh hai vô tri nhà mình. Quên đi, anh hai hẳn sẽ không biết trên đời này tồn tại bao nhiêu thứ kinh hoàng xung quanh chúng ta đâu...

Thước Cần một mình đi vòng quanh khu chăn nuôi ngựa, muốn tìm xem có dấu vết mờ ám nào sót lại không.

“Thứ đó vốn rất hiếm, sao anh lại đem số lượng lớn như vậy dùng cho mấy con ngựa vớ vẩn này?” Một giọng phụ nữ vô cùng dễ nghe đột nhiên truyền đến.

Thước Cần nghe được vài từ mấu chốt, tinh thần lập tức bùng cháy, quả nhiên là có vấn đề! Hắn khom lưng đi về phía trước vài bước, ngồi xổm xuống góc tường nghe trộm.

“Đây gọi là vật dùng đúng chỗ. Bọn họ vì ngựa của mình chấp nhận bỏ ra nhiều tiền, chúng ta vì sao lại không thể làm. Thứ kia cho dù có quý hơn nữa, giữ lại cũng đâu có dùng được, anh ăn hay em ăn?” Đây là tiếng của một người đàn ông trung niên, trong giọng nói còn mang theo ý khuyên giải.

Thước Cần nhú mày, giọng nói này đã nghe qua ở đâu rồi...

“Càng như thế mới dễ bị người ta phát hiện.” Người phụ nữ kia có vẻ rất lo lắng.

“Phát hiện phát hiện, lần nào em cũng chỉ sợ bị người ta phát hiện. Cho dù có nghi ngờ, bọn họ cũng không bao giờ tra ra được thứ kia.”

“Anh rõ ràng chỉ nói ngang!” Người phụ nữ rõ ràng đã mất kiên nhẫn, hậm hực đi khỏi đó.

Nghe được tiếng bước chân rời đi, Thước Cần mới dám ló đầu ra khỏi góc tường nhìn theo, chỉ thấy bóng lưng của một người phụ nữ mặc áo khoác màu hồng nhạt.

Đột nhiên trên đỉnh đầu có một bóng đen phủ xuống, Thước Cần theo bản năng ngẩng đầu lên.

“Thước trợ lý đại giá quang lâm sao không báo trước một tiếng để tôi còn chuẩn bị tiếp đón cho chu đáo.” Vương Thuật cười lạnh nhìn chằm chằm hẳn.

“Khụ khụ,” Thước Cần đỡ tường đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn trên người, bình tĩnh đáp, “Ngại quá, tôi chỉ định đến thăm một chút thôi, không muốn quấy rầy công việc của Vương tổng. Ai ngờ đi đến đây đột nhiên tụt huyết áp ngã ra đây, hoa mắt chóng mặt không đứng lên được...”

“Vậy bây giờ có cần tôi mời bác sĩ đến kiểm tra không?” Vương Thuật từng bước tới gần.

Dưới chân Thước Cần bắt đầu run lên, nhưng vẫn thong thả khoát tay: “Không cần đâu, bệnh cũ thôi, ngồi xồm một lúc là hết ấy mà. Tôi còn phải đi xem anh tôi thế nào rồi.”

Vương Thuật lập tức biến sắc: “Thước đại thiếu đến đây? Hay là Thước đồng?”

“Anh hai tôi, đến xem con ngựa nhà tôi từ vệt hóa thiên nga.” Thước Cần nói xong ưỡn ngực đứng lên, nghênh ngang rời đi.

Vương Thuật ở phía sau âm thầm nghiêng răng.

Thước Cần bĩu môi, dám đe dọa tôi? Hừ, Thước tam thiếu là ai cơ chứ, đến yêu ma quỷ quái tôi cũng gặp rồi, một nhân loại như ông mà cũng bon chen đi dọa người? Không có cửa đâu!

“Em đúng là tận lực muốn rút máu anh trai mình mà.” Thước Thừa Dụ cầm nín nhìn Thước Cần một mình ăn hết một đĩa lớn cá lư đen chiên nấm.

“Thứ đất tiền thế này công ty không cho ăn, tiền lương của em bây giờ cũng không dư dả đâu mà phung phí được. Hiện tại có cơ hội ăn không mất tiền thì phải tranh thủ tận dụng chứ.” Thước Cần vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, “Cho thêm một phần sườn cừu nướng.”

“...” Nhìn thấy em trai mình ăn như chết đói, Thước Thừa Dụ nhất thời không biết rốt cuộc nên vui hay nên buồn nữa.

Ăn xong, Thước Thừa Dụ phải chở Thước Cần đã ăn no đến độ không tự đi nổi về nhà, vừa lái xe vừa nói: “Nếu như ban nãy em không nghe nhầm, xem ra nơi đó thật sự có vấn đề. Hôm nào phải đưa Phi Tinh đi kiểm tra tổng quát một lượt xem thế nào.”

“Em chắc chắn không nghe nhầm đâu. Cái lão Vương gì gì đấy, vừa nhìn mặt đã biết không phải thứ tốt lành gì rồi.” Thước Cần ngồi ở ghế sau vuốt vuốt bụng, “A, anh, đến chỗ kia quẹo phải đi, em muốn đi xem khu đất công ty mới đấu thầu được.”

“Em chỉ làm trợ lý thôi, ôm việc vào người làm gì?” Thước Thừa Dụ ngoài miệng cần nhần, nhưng vẫn cho xe rẽ phải.

Trời quang trăng sáng, tiết trời cuối thu đã bắt đầu se se lạnh.

Thước Cần vừa xuống xe đã rung mình một cái, vội choàng thêm áo khoác, dáo dác nhìn khắp nơi.

“Nhìn thế này thì phát hiện được cái gì?” Thước Thừa Dụ nhàn nhã dựa vào thân xe hút thuốc, không thể hiểu nổi em trai mình đang định làm gì.

“Nhìn qua chẳng có vẻ gì giống nơi phong thủy tốt cả. Nghe nói trước kia có cái gì loan điều bay từ đây lên...” Thước Cần nhỏ giọng lầm bầm.

“Cái gì điều cơ?”

“Nó là một loại...” Thước Cần còn chưa nói xong thì đột nhiên im bặt. Qua vài giây, giọng nói run rẩy của hắn mới vang lên, “Anh hai, mau nhìn xem, nhìn....”

Thước Thừa Dụ nhả ra một ngụm khói, khó hiểu ngẩng đầu theo hướng Thước Cần chỉ.

Trên bầu trời đêm dường như có một tia sáng rực rỡ chạy ngang qua xé tan bóng tối. Tia sáng kia giống như đang lưu chuyển, nhiều màu sắc đan xen lúc ẩn lúc hiện, chậm rãi di chuyển về phía đỉnh đầu bọn họ, chỉ chốc lát sau đã che khuất tầm mắt.

Đó là một đôi cánh khổng lồ đang lóe lên ánh sáng ngũ sắc hoa lệ mà nhu hòa, thỉnh thoảng có vài tia sáng nhỏ vụn theo từng đợt cánh vỗ rơi xuống, chậm rãi tiêu tán giữa không trung.

Quang cảnh tráng lệ này khiến cho cả hai người đều chết trân tại chỗ, hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ biết ngơ ra nhìn đôi cánh bay qua, một cái đuôi chim thật dài mềm mại như dải lụa nhẹ nhàng lướt qua, cùng đôi cánh kia biến mất ở phía xa, chỉ còn từng tia sáng nhỏ vẫn rải rác trên không trung chứng minh một màn vừa rồi không phải là ảo giác.

Thước Thừa Dụ bị tàn thuốc cháy đến suýt bỏng mới giật mình tỉnh lại, phát hiện bản thân trong lúc ngơ ngẩn vẫn ngậm đầu thuốc trên miệng, thiếu chút nữa đã hun cháy cả môi. Thước Thừa Dụ vút đầu thuốc đi, mở cửa ngồi vào ghế lái khởi động xe.

“Này này! Anh đừng có vút em lại đây! Cái đồ anh trai vô lương tâm kia!” Thước Cần vội vàng túm cửa xe leo lên, còn chưa kịp ngồi vững xe đã lao vọt đi.

“Đó là thứ gì?” Thước Thừa Dụ nắm chặt vô lăng, trầm giọng hỏi.

“Cái đó... Em cũng không nhìn rõ lắm. Nhìn qua đại khái trông có vẻ giống chim, nhưng mà có hơi lờ lẹt quá, chắc là nhà nào thừa tiền làm đĩa bay hay thử nghiệm pháo hoa kiểu mới đấy mà ha ha ha.....” Thước Cần nói bậy nói bạ, trong lòng sốt ruột đến sắp khóc. Thiều Khuynh Tri ơi là Thiều Khuynh Tri, có phải vườn sau nhà anh đóng cửa không kỹ làm mấy thứ linh tinh chạy ra ngoài không hả?!

“Có phải là loan đầu gì đó ban nãy em vừa nói không?”

“..... Thứ kia chỉ có trong truyền thuyết thôi.”

Thước Thừa Dụ đạp chân ga, nhanh chóng đuổi theo hướng con chim kia vừa bay đi.

Nửa giờ sau, xe chậm rãi dừng ở ven đường.

“Mẹ nó, đi xe vẫn không nhanh bằng nó bay!”

Thước Cần thò đầu lên: “Anh, quên cái thứ đấy đi, nó biến mất lâu rồi.”

“Em nói xem có phải hai chúng ta đồng thời xuất hiện ảo giác không?” Thước Thừa Dụ bắt đầu tự hoài nghi thần kinh mình có vấn đề.

“..... Ít có trường hợp nào như thế lắm.”

Thước Cần đang muốn nói sang chuyện khác, đột nhiên phát hiện tòa nhà cổ bên đường trông vô cùng quen mắt.

“Đây không phải là trà lâu của công ty sao?” Hấn kinh hãi kêu lên, vì giờ này trà lâu đã đóng cửa nên ban này nhìn qua mới không nhận ra.

Thước Thừa Dụ thăm dò nhìn theo: “Cái trà lâu này thì có gì mà phải kinh hãi thế?”

“Anh nhìn thấy?!” Không phải Thiều Khuynh Tri từng nói người quen biết bọn họ sẽ không phát hiện sự tồn tại của trà lâu này sao?

“Em đang chê anh hai mắt kém?” Thước Thừa Dụ tức giận cười, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, đột nhiên lại trông thấy từ cửa sổ trà lâu có thứ gì đó lóe lên, ánh sáng hoa lệ mà nhu hòa mang theo vô số tia sáng nhỏ vun, vô cùng quen mắt.

“Chính là nó!” Thước Thừa Dụ nhảy dựng lên, mở cửa xe chạy vội ra ngoài.

“Anh! Đừng vào!” Thước Cần luống cuống tay chân chạy theo muốn cản lại, nhưng đã quá muộn.

Thước Thừa Dụ một cước đá văng cửa gỗ trà lâu, xông thẳng vào trong.

14. Quyển 2 - Chương 14

Lạy hồn đây là cửa gỗ tử đàn chạm khắc đầy! Tiền lương của hấn làm sao mà bồi thường nổi! Thước Cần trong lòng khóc thét, ngồi xổm cạnh cửa nghiêng cứu nửa ngày, xác nhận hai tấm cửa gỗ vẫn hoàn hảo không nứt mất miếng nào mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bên trong cửa mơ hồ truyền đến tiếng chim kêu lẫn lộn với tiếng Thước Thừa Dụ kêu.

Trở lại hiện trường bên trong, Thước Thừa Dụ sau khi một cước đá văng cửa gỗ mới giật mình phát hiện cửa thế mà lại không khóa. Bên trong tối đen một mảnh, giơ tay không thấy ngón, đến một tia sáng cũng không có.

Thước Thừa Dụ còn đang do dự có nên đi vào tiếp không, đã trông thấy ở góc cầu thang có thứ gì đó đột nhiên lóe lên.

Còn dám trốn?!

Thước Thừa Dụ nhanh chóng lao đến, bổ nhào về phía thứ vừa lóe sáng.

“Cát ——” Thứ kia kinh hãi rú một tiếng.

Mẹ nó, chim quái gì mà kêu thì khó nghe người lại còn béo như thế?!

Thước Thừa Dụ giơ tay tóm lấy con chim kia muốn đem ra ngoài nhìn cho rõ, ai ngờ lại bị nó hung tàn mổ cho mấy phát, vừa thả lỏng tay con chim đã vội chạy thoát thân.

“Cát ——” Con chim to rơi xuống đất, điên cuồng đập cánh lao về phía Thước Thừa Dụ, cái mỏ sắc nhọn suýt nhằm thẳng vào chân mà mổ.

“Đạch, chim chóc gì mà hung thế này!” Thước Thừa Dụ vừa mắng vừa tránh. Con chim cũng không chịu thua, lập tức bay lên công kích cả trên lẫn dưới, khiến cho Thước Thừa Dụ vô cùng chật vật.

Thước Cần nghe được âm thanh vội vàng chạy vào mở công tắc đèn trên cửa mới nhìn rõ tình huống bên trong.

Anh hai hấn đang vất chân lên cổ mà chạy, phía sau là một con trông như chim trĩ to lông màu nâu rám nắng lúc bay lúc chạy hùng hổ đuổi theo, lông đuôi thật dài giương lên rất cao, vô cùng hung hãn. La Phú Quý đang nhàn nhã nằm trên mặt quầy, đầu đóng đưa nhìn theo một người một chim chạy qua chạy lại, xem đến vui quên trời đất.

Vèo —— một cái đĩa sứ thanh hoa bay đến, Thước Cần một tay tiếp được, còn chưa thở ra hơi đã vội đặt cái đĩa xuống đi cứu nghiền mực.

“Đừng có ném nghiền mực Huy Châu!”

“Cái tẩu thuốc đẩy cả trăm năm rồi đẩy đừng có vút!”

“Đặt ngay cái lư hương kia xuống!”

“Bàn cờ ngọc đất tiền lắm!” Thước Cần gia nhập hàng ngũ chạy vòng quanh, hốt hoảng chạy theo sau móng con chim đỡ đồ hết cái này đến cái khác.

Thước Thừa Dụ tức giận mắng: “Thằng nhóc thói vô lương tâm, anh còn không lo lại đi lo ba cái đồ vớ vẩn đấy!”

La Phú Quý cũng nhảy xuống, hai chân trước hăng hái vồ loạn khắp nơi.

Đại sảnh trà lâu nhanh chóng rơi vào thảm trạng gà bay chó sủa, ầm ĩ nháo nhác.

“Sao lại thế này?” Giữa tràng âm thanh hỗn loạn tiếng gào rú của mèo chim người đột nhiên xen vào một giọng nói lạnh lạnh.

Bốn sinh vật dưới lầu y như máy hết điện, tất cả cứng đờ đứng bất động tại chỗ.

Trong tay Thước Cần còn đang ôm bàn cờ ngọc, cứng ngắc xoay cổ sang phía phát ra âm thanh.

Người đứng trên cầu thang khoác áo dạ dài, áo sơ mi bên trong mở bung vài cúc, tóc tai có chút hỗn loạn, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, dường như đang rất khó chịu.

“Yến, Yến giáo sư! Sao thầy lại ở đây.....” Thước Cần kinh ngạc thốt lên.

Yến Tây Như đi xuống dưới vài bước, con chim to kia cấp tốc vỗ cánh bay qua đậu xuống chân Yến Tây Như, vươn cánh ra vô cùng chân chó ôm lấy cổ chân chủ nhân.

... Khóe miệng Thước Cần giật giật. Cmn, giống loài không biết xấu hổ này chui từ đâu ra, chim chóc gì mà còn biết ôm đùi!

Về mặt Yến Tây Như dần dịu xuống, ôn hòa nói: “Thì ra là Thước Cần. Hôm nay tôi có việc ở gần đây phải về muộn nên mượn tạm phòng Khuynh Tri ngủ một đêm.”

Yến Tây Như nói xong, cúi đầu nhìn con chim đang nện nốt dán vào chân mình cọ cọ, khẽ mỉm cười, “Đây là chim hạt (1), thiên tính rất hiếu chiến, có lẽ hai người làm nó hoảng sợ.”

Thước Cần khô khan ha ha hai tiếng, còn đang vắt hết óc suy nghĩ xem phải giải thích như thế nào về chuyện nửa đêm nửa hôm mình và anh hai lại xuất hiện ở đây, đột nhiên lại bị người phía sau vươn tay hất vù sang một bên.

Thước Thừa Dụ chen lên, chỉnh trang lại tóc tai quần áo, phong độ ngời ngời vươn tay đến trước mặt Yến Tây Như: “Xin chào, tôi là Thước Thừa Dụ, anh hai của Thước Cần. Rất vui được gặp cậu, cũng thật xin lỗi vì đã quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của cậu, về nhà tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại nó.”

Thước Cần: “.....”

Yến Tây Như nhẹ nhàng đưa tay bắt lại: “Xin chào, tôi là Yến Tây Như. Thật ra tôi cũng định xuống uống nước, cũng không tính là quấy rầy.”

Yến Tây Như vừa đi sang, Thước Thừa Dụ lập tức xử lý sạch bong cái bàn lộn xộn một đồng đồ trong vòng một giây, vô cùng sẵn sàng tiếp đón: “Cậu ngồi đi.” Sau đó vô cùng bất mãn quét mắt nhìn em trai mình, “Mắt mũi vất đi đâu rồi, còn không mau đi rót nước cho thầy uống!”

Thước Cần: “.....” Cái quần gì thế này...

Cuối cùng, cả Thước Cần và con chim ngu xuẩn cùng với La Phú Quý đều bị thảm bị đá đến phòng bếp đun nước. Thước Cần vừa nghĩ đã thấy giận sôi, em gái nó, cái tên thầy giáo thích tỏ vẻ thanh cao này thì có gì tốt, một người hai người thấy anh ta đều y như trúng tà! Thước Thừa Dụ, anh vì một người ngoài mà sai em trai đi đun nước, thật đúng là táng tận lương tâm nhân thần cộng phần!

Thở phì phì đi đi lại lại hai vòng, hắn mới chú ý đến ngọn lửa trên bếp, vẫn giống như ngọn lửa màu đỏ ở nhà bếp công ty, chậm rãi quay xung quanh một phiến đá bóng loáng.

Thước Cần thuận tay rút một chiếc đũa chọc vào ngọn lửa, chiếc đũa đột nhiên bén lửa cháy rụi thành tro, cháy đến tận đầu ngón tay.

“Mẹ ơi!”

Chết cái tội tiện tay! Hắn nhìn đầu ngón tay bắt đầu rộp lên bong nước, khóc không ra nước mắt.

Nồi nước trên bếp phả ra từng luồng nhiệt khí, trên mặt đất có ba cái bóng xếp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ.

Một người một con mèo béo và một con chim ngớ ngẩn, cả ba đồng loạt ngồi xổm trước cửa bếp, dò dẫm nhìn hai người đang ngồi nói chuyện vô cùng vui vẻ ngoài đại sảnh.

“Lúc đó bọn tôi quá kinh hãi nên mới đuổi theo nó đến tận đây, không ngờ lại làm phiền đến cậu.” Thước Thừa Dụ cực kỳ kiên nhẫn giải thích toàn bộ chuyện xảy ra buổi tối đối phương nghe.

Này này! Anh hai à đừng có nói mấy chuyện kỳ dị đơn giản như ăn cơm uống nước với người ngoài thể được không, một chút ý thức giữ bí mật cũng không có!

“Nghe người ta nói, thời xa xưa từng có loan điệp bay lên từ đó.”

Câu này rõ ràng là của em trai anh cơ mà!!!

Yến Tây Như trầm ngâm, “Dựa theo miêu tả của anh, thứ kia hình như không phải là loan điệp. Hình thể loan điệp rất nhỏ, lông nhiều màu nhưng quang hoa rất thanh nhã.....”

“Thì ra là thế, Yến giáo sư quả nhiên là uyên bác.”

..... Cái quái gì thì ra là thế! Anh hai à vì sao anh lại biến thành thế này anh bị trúng tà rồi phải không?!

Thước Cầm vô cùng đau đớn lắc đầu: “Đúng là hại nước hại dân mà..... Vừa nhìn thấy đã hai mắt lập lòe thế kia, y như chó thấy thịt.”

“Ừm, thịt...” La Phú Quý phụ họa theo, quay đầu nhìn chằm chằm con chim béo mập bên cạnh.

Con chim Hạt cả kinh, lông tơ trên người vèo một cái dựng đứng hết lên.

Sáng sớm hôm sau, Thiều Khuynh Tri là người đầu tiên đến trà lâu, vừa vào trong đã thấy Thước Cầm đang ôm Phú Quý, dùng một loại tư thế vô cùng quái dị bò ra sô pha ngủ say như chết.

“..... Chuyện gì thế này?”

Yến Tây Như bưng cà phê đi tới: “Đêm qua hai anh em cậu ta đến đây, nói là nhìn thấy phượng hoàng bay trên trời ở gần khu đất kia.”

Thiều Khuynh Tri sững sốt: “Phượng hoàng?”

“Theo như bọn họ miêu tả thì là vậy.....” Yến Tây Như nói đại khái những chuyện tối qua Thước Thừa Dụ kể một lượt.

Thiều Khuynh Tri nhú mày: “Không phải là thịnh thế khai niên, cũng không có minh quân xuất thế, tại sao lại có phượng hoàng xuất hiện?”

Yến Tây Như cười lắc đầu: “Theo những gì bọn họ thấy, kích thước kia, nếu không phải phượng hoàng thì chỉ có phi thuyền vũ trụ.”

“Có kẻ nào đó đang giở trò quỷ.....”

Trong lúc Yến Tây Như và Thiều Khuynh Tri nói chuyện, Thước Cầm nằm trên sô pha đã thay đổi bốn năm loại tư thế yêu cầu độ khó cao, Phú Quý đáng thương cũng sắp bị hấn văng thành bánh quẩy.

Thiều Khuynh Tri dở khóc dở cười lôi vật biểu tượng trà lâu hai mắt đã trợn trắng ra ngoài, sau đó dùng hai ngón tay kẹp mũi Thước Cầm.

Thước trở lý hé miệng ra thở, tiếp tục ngủ say sưa.

Thiều Khuynh Tri nheo mắt lại, dùng tay kia kẹp mở hần.

“Giết người!!!”

Ninh Cửu Nguyệt và La Vũ còn chưa bước chân qua cửa đã nghe thấy âm thanh khủng bố từ lầu hai vọng xuống.

“Nha, từ khi Tiểu Thước đến đây, chỗ chúng ta đứng là nơi nơi đều tràn ngập sức sống~~” Ninh Cửu Nguyệt bật cười khanh khách.

La Vũ bắt đầu dĩ nhưn mày.

Thước Cần lẩn lộn khóc lóc om sòm nửa ngày dùng ba nghìn từ chỉ trích công ty tích trữ đồ dùng có tính nguy hiểm cao gây thương tích cho nhân viên, lên án boss dùng phương thức thô bạo tàn ác hành hung nhân viên, đồng thời yêu cầu phải được Mặc Đường Đường cung cấp bữa sáng và được nghỉ có lương năm buổi.

Chờ hần tỉnh ngủ lết được xuống dưới lầu cũng đã đến buổi trưa.

“Tỉnh ngủ chưa?” Thiều Khuynh Tri mí mắt cũng không liêu.

Lúc này Thước Cần chưa tỉnh ngủ nên mới dám to gan gào thét cò kè mặc cả với y, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy kinh, chỉ sợ boss nổi điên, cực kỳ ngoan ngoãn vâng lời gật gật đầu y như con chó nhỏ.

“Gần đây có rất nhiều chuyện lạ xảy ra.” La Vũ mở tin tức trên điện thoại, “Hết thấy đĩa bay lại thấy cầu vồng đơn sắc, rồi trên Trường Bạch sơn xuất hiện thủy quái, lại còn trời giáng ngư vũ linh tinh gì gì đấy, đủ mọi thể loại.”

“Chưa hết đâu!” Thước Cần kích động xòe tay, “Còn có thần điêu bay trên trời! Tối hôm qua tôi vừa thấy xong, cánh to như thế này này!”

Thiều Khuynh Tri nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ, “Nhiều chuyện lạ nhất định có biến. Gần đây trời đất đều u ám, không khí rất nặng nề, chỉ sợ là có thứ gì đó sắp xuất hiện.”

Thước Cần há mồm: “..... Trời đen không phải là do không khí bị ô nhiễm công nghiệp à?”

Không ai trả lời hần.

Được rồi, tôi là người duy nhất bị thiếu năng trí tuệ được chưa!

“Tôi có tin tức tình báo trực tiếp đây, không muốn nghe sao?” Thước Cầm thừa nước đục thả câu.

“Tình báo gì cơ?” Thiều Khuynh Tri nheo mắt lại.

Thước Cầm sung sướng vui vẻ thêm mắm dặm muối kể lại chuyện ở trường đua Thân Đô hôm qua, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt boss nhà mình càng ngày càng nguy hiểm.

“Cậu cứng đối cứng với Vương Thuật? Ngại bản thân sống lâu quá rồi à?” Đỗ Khâm lạnh lùng nói.

“Tôi đâu phải là không suy xét kỹ càng. Còn có cha mẹ tôi, cậu, anh cả anh hai, ông ngoại ở đây, người nào dám động đến tôi.”

“Nếu ông ta không người thì sao?” Thiều Khuynh Tri hỏi.

Tóc gáy Thước Cầm lập tức dựng ngược: “..... Ông ta không phải người?!”

“Vương Thuật là người, nhưng còn kẻ chống lưng phía sau cho ông ta thì rất khó nói.” Thiều Khuynh Tri chỉ vào mũi hần, “Lần sau còn dám tự tiện hành động nữa, tôi sẽ nhốt cậu vào vườn sau cấm túc hai ngày.”

Thước Cầm điên cuồng gật đầu như gà mổ thóc. So với một đám yêu quái hình thù kỳ dị, gặp một con yêu quái mang hình người vẫn vui vẻ hơn nhiều.

Thiều Khuynh Tri đến phòng bếp dặn dò Mạch Đường Đường, “Lúc đi thu hoạch sản vật nhớ nghe ngóng xem gần đây có ai âm thầm thu mua cây đỗ hành (2) hoặc cây khởi (3) số lượng lớn không, nhớ tra kỹ cẩn thận từng người.”

Mạch Đường Đường hoàn toàn không hiểu chuyện gì, nhưng do từ trước đến giờ vẫn luôn kính sợ Thiều Khuynh Tri, nói gì nghe nấy, vậy nên ngay cả lý do cũng không hỏi đã vội vàng đáp ứng.

“Đỗ Khâm, cậu đi hỏi thăm người quen xem bọn họ có biết trên thị trường còn cách nào khác để kiếm được đất đỏ không.”

Thước Cầm ù ù cạc cạc nghe như lọt vào sương mù, nhưng vẫn mơ hồ nghĩ đến một loại phán đoán: “Có người định gieo trồng những thứ cây cỏ thần dược như trong trà lâu của chúng ta?”

Ánh mắt Thiều Khuynh Tri ngày càng thâm trầm, “Nếu có, còn cố ý bán cho con người, tức là đã đi ngược lại quy luật, phá nát trật tự thị trường.”

“..... Ngài thật đúng là ba câu không rời nghề chính.” Thước Cần nhìn khắp một vòng mới giật mình nhớ ra, “Yến giáo sư đi rồi sao?”

Thiều Khuynh Tri không ngẩng đầu: “Đi từ sáng, được anh hai cậu đón đi rồi.”

“Cái gì cơ... Anh hai tôi?! Sao anh hai tôi lại đón anh ta?”

“Anh cậu lo lắng tối qua quấy rầy Tây Như nghỉ ngơi, sợ cậu ấy trên đường lái xe không an toàn, vì thế để bày tỏ xin lỗi ——”

“Thế anh hai có hỏi tôi không?” Thước Cần chỉ vào chính mình, vẻ mặt có chút chờ mong.

Thiều Khuynh Tri đưa mắt xác nhận lại một lượt với những người khác, lắc đầu: “Không có.”

“Một câu cũng không hỏi?” Thước Cần sắp hỏng mắt.

La Vũ đồng tình nhún vai.

“.....” Thước Cần trong lúc nhất thời cảm thấy ngũ vị tạp trần, hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ ùn ùn chạy qua trong đầu.

Ví dụ như chúc mừng ba miệng ba đúng là siêu quạ đen, con trai ba cuối cùng cũng có một đứa thực sự con rồi... Lại ví dụ như anh hai thổi nát nhà mình vừa thấy vợ đã quăng luôn em trai ra sau đầu, sau này chắc phải đi ôm đùi chị dâu mới mong sống được... Rồi lại ví dụ như thầy giáo mình ghét nhất sau một đêm biến thành chị dâu tương lai, mình còn phải ngậm đắng nuốt cay đi ôm đùi anh ta, nhưng anh ta lại bị anh hai mình đè, ngấm lại cũng thật thỏa mãn sự sung sướng... Nhưng nhờ cha già lửa giận ngút trời không trút lên đầu anh hai được lại đem đổ hết lên đầu mình thì phải làm sao QAQ... Gian phụ tin đồn của boss cứ thế bị anh mình cướp đi mất rồi, chuyện này nhất định phải nấu lẩu ăn mừng ba ngày muahahaha!

Thước tam thiếu cười ra nước mắt, thật đúng là không biết nên vui hay nên buồn mà.

Chú thích:

(1) Chim Hạt (): loài chim giống chim như trĩ nhưng to hơn, lông xanh, đầu có lông mao, tính tình hung dữ hiếu chiến, lông chim này ngày xưa thường được dùng trang trí trên mũ giáp của võ tướng. Theo Sơn Hải Kinh – Trung Kinh thứ hai, loài chim này bắt nguồn từ núi Huy Chư .

(2) Cây đỗ hành (): Cây thân cỏ lâu năm, thân và rễ ngắn, là kép mọc lên từ gốc, hoa đơn mọc trên ngọn,

thịt quả chắc, hạt màu nâu, sinh trưởng ở những nơi ẩm thấp. “Lại hướng tây 350 dặm là hòn núi Thiên Đế , có loài cỏ, dạng nó như cỏ quỳ, mùi nó như cỏ thơm mi vu, tên là *đỗ hành* , cho ngựa ăn có thể khiến ngựa chạy nhanh, người ăn vào thì khỏi u bướu.” (Sơn Hải kinh).

(3) Cây khởi (): Họ Poaceae Panicum, cây thân cỏ ngắn ngày, thân cao, cứng, dùng ăn được, còn được gọi là “Tắc”. “Lại hướng tây 400 dặm là hòn núi Đế Dương ... cây ở đó nhiều loài lúa tắc” (Sơn Hải kinh).

15. Quyển 2 - Chương 15

Gần cuối tháng, văn phòng chủ tịch cũng bắt đầu sáng đèn tăng ca. Thước Cần vò đầu bứt tai sửa lại bảng biểu và công thức thống kê trong báo cáo, những người khác cũng tập trung xử lý công việc của mình, trong văn phòng chỉ còn lại âm thanh gõ bàn phím lách cách.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, tất cả mọi người đồng loạt ngẩng đầu.

“Đều ở đây cả sao? Các cậu tăng ca hằng hái thế này nhất định phải đòi Khuynh Tri trả thêm nhiều lương vào.” Yến Tây Như đùa giỡn nói.

Ninh Cửu Nguyệt đứng dậy: “Sao hôm nay giáo sư lại rảnh rồi đến đây thế?”

“Tôi tìm Khuynh Tri có chút việc, cậu ta có đang bận gì không?”

La Vũ chặc chặc lưỡi, “Boss không muốn bận thì sẽ không bao giờ bận.”

Yến Tây Như gật đầu với mọi người, cửa cũng chưa gõ đã đi thẳng vào văn phòng Thiệu Khuynh Tri.

Thấy những người khác tiếp tục cúi đầu tập trung làm việc, Thước Cần rút điện thoại di động ra, rón ra rón rén nhích đến cửa phòng Thiệu chủ tịch.

“Lần đầu tiên thấy cậu có vẻ mặt này, thật đúng là khiến người khác tò mò về nguyên nhân đấy.” Thiệu Khuynh Tri bắt chéo chân ngồi trên ghế.

Yến Tây Như ngồi xuống ghế đối diện, cười khổ: “Tôi cũng là lần đầu tiên gặp phải người đuổi cũng không đi như anh ta.”

“Không phải cậu giỏi nhất là khiến người ta biết khó mà lui sao? Lần này cũng gặp phải móng tay nhọn rồi?”

“Móng tay nhọn? Được thể thì đã tốt rồi, đằng này lại y như keo da trâu, vừa dính lại vừa dày.” Yến Tây Như bất đắc dĩ lắc đầu.

“Là anh hai của gạo kê? Chúc mừng cậu, người nhà Thước gia ý chí bất khuất vô cùng.” Thiều Khuynh Tri híp mắt, trong giọng nói tràn đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Thước Cần cố gắng dựng thẳng lỗ tai cũng chỉ nghe thấy tiếng người ong ong đứt quãng, còn nội dung cụ thể thì một chữ cũng nghe không được.

Hắn từ bỏ công cuộc nghe lén, vào gian uống nước lấy điện thoại ra: “Anh hai, anh xong đời rồi, Yến Tây Như lại chạy đến phòng boss rồi. Anh đúng là quá kém, người đến tay rồi mà còn không bắt nổi.”

“Em thì biết cái gì! Mới qua một hai tuần đã bắt được thì làm sao xứng đáng làm chị dâu em! ” Thước Thừa Dụ đúng lý hợp tình giảng giải, cuối cùng còn dặn dò em trai mình phải giám thị chặt chẽ, canh phòng nghiêm ngặt, lúc cần thiết phải chủ động phá đám đôi gian phu kia để đòi lại chị dâu!

Thước Cần yên lặng thở dài. Lúc trước hắn hỏi anh hai vì sao lại đột nhiên theo đuổi Yến Tây Như, Thước Thừa Dụ khinh bỉ nhìn hắn, nói thẳng nhóc em không hiểu được đâu, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy anh đã có cảm giác như bị sét đánh trúng tim rồi. Thước Cần đúng là không hiểu được, hắn chỉ cảm thấy sét đánh trúng tim gì gì đấy vừa nghe đã thấy sắc mùi lừa đảo, cực kỳ thối nát!

Nhưng mà có thối nát hơn nữa thì cũng là anh hai mình. Anh hai bình thường lúc nào cũng đầy mặt tươi cười, nhưng lại là người tâm tư thâm trầm khó dò nhất trong nhà, lại được Yến Tây Như một bụng ý xấu, theo như lời cậu hắn thì là hai thằng nhóc bụng dạ đen tối gặp nhau. Nhưng mà Yến Tây Như thân thiết với một thành phần có khả năng không phải là người đến 99% như boss... Anh hai à, trước khi rước người về nhớ kiểm hàng đó, chẳng may chị dâu mọc ra một cái đuôi hay hai cái móng vuốt, em cũng không cứu nổi anh đâu...

Yến Tây Như lấy trong túi ra một cái hộp gỗ tinh xảo, đặt trước mặt Thiều Khuynh Tri.

“Gỗ tử đàn đỏ, chạm khắc từ thời nhà Đường, đồ tốt đấy.” Thiều Khuynh Tri cầm hộp lên, “Vị này cũng chịu chi không ít đâu, nếu không cậu cứ theo người ta luôn đi.”

Yến Tây Như nhướn mày: “Tôi chỉ đáng giá một cái hộp?”

“Đương nhiên không phải, vị nhị thiếu gia kia sẽ không làm loại chuyện như lấy gùi bỏ ngọc, có lẽ thứ bên trong mới là cái khiến chúng ta ngạc nhiên.” Thiều Khuynh Tri mở hộp ra.

Mọi người bên ngoài vẫn đang làm việc, đột nhiên nghe thấy tiếng Thiều Khuynh Tri gọi vọng ra: “Tất cả mọi người vào đây.”

Thước Cầm vừa mới từ gian uống nước trở lại chỗ ngồi, chợt dạ theo sát sau lưng Đỗ Khâm, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

Ninh Cửu Nguyệt đi sau cùng, vừa đóng cửa lại đã nghe Thiều Khuynh Tri nói “Tắt đèn.”

Trong phòng đột nhiên chìm vào bóng tối, miễn cưỡng lắm mới nhìn ra được bóng người. Thiều Khuynh Tri mở hộp gỗ ra, một luồng sáng trắng rực rỡ hoa lệ từ bên trong tản ra, ánh sáng tràn ngập cả căn phòng.

“Mẹ ới! Dạ minh châu!” Thước Cầm kích động nhích đến gần, ánh mắt dán chặt vào cái hộp trong tay Thiều Khuynh Tri. Một hạt châu to cỡ quả trứng chim yên lặng nằm trên lớp vải nhung tím, nhẹ nhàng tỏa ra quang sáng nhu hòa.

Thiều Khuynh Tri cười cười: “Đây là tác phẩm của anh hai cậu.”

“Hả? Anh hai tôi?!”

“Hôm qua anh cậu tặng tôi.” Yến Tây Như nhàn nhạt nói.

Mọi người: “.....”

Thước Cầm: “.....” Đây là cái gì, show ân ái à!

Thiều Khuynh Tri cầm hạt châu lên: “Đây là thứ không nên xuất hiện ở nhân gian.”

Khóe miệng Thước Cầm méo xệch: “Anh hai tôi 100% là người.”

“Loại minh châu này là do Châu Biệt (1) nhả ra. Châu Biệt chỉ nhả châu vào lúc thiên địa cực âm, ánh trăng mạnh nhất, vài chục năm mới có một lần, mỗi lần một con chỉ nhả một viên. Số lượng Châu Biệt còn tồn tại đến bây giờ rất ít, ở chỗ chúng ta cũng chỉ có năm sáu con mà thôi, hơn nữa đã bốn, năm mươi năm chưa nhả châu.” Sườn mặt Thiều Khuynh Tri dưới ánh sáng minh châu nhu hòa đổ xuống một tầng bóng đen, “Dám đem thứ làm ảnh hưởng đến nguyên khí thiên địa truyền vào nhân gian, đây là vì tôi nhàn rỗi lâu quá rồi, bắt đầu bị bọn chúng coi thường sao?”

Thước Cầm yên lặng đảo mắt, ngài quả nhiên là đại nhân vật trong giới yêu quái mà.....

“Thước nhị thiếu sao lại có thứ này?” Ninh Cửu Nguyệt hỏi.

“Thước tổng nói với Tây Như là mua được từ trong tay Vương Thuật.”

“Sao lại là ông ta nữa!”

“Anh đang làm gì thế?” Người phụ nữ bước nhanh đến ven hồ.

Vương Thuật đứng lên, vẩy vẩy nước dính trên tay: “Thấy em nuôi mấy thứ này cũng vui nên chơi với chúng nó một chút thôi.”

Trong hồ, hai con Châu Biệt chậm rì rì lặn xuống đáy nước.

“Anh yêu, chúng không phải động vật bình thường, không đùa lung tung được đâu. Hơn nữa hiện tại linh khí trời đất cũng ít hơn nhiều, Châu Biệt sẽ không nở châu nữa.”

“Anh cần ba cái hạt châu đấy làm gì? Minh châu có đẹp nữa cũng không bằng em.” Vương Thuật hí mắt thâm tình nhìn người phụ nữ kia.

“Ít hoa ngôn xảo ngữ đi, ai biết cả ngày anh ở ngoài có đi hái hoa ngắt cỏ khắp nơi không?” Người phụ nữ hờn dỗi trừng mắt.

“Đã có hoa hồng quý giá nhất ở đây rồi, mất mùa mới đi hái mấy bông hoa dại rẻ mạt bên ngoài.”

“Ba hoa.”

Vương Thuật ôm người phụ nữ đi ra ngoài, quay đầu lại liếc nhìn mặt nước, trong ánh mắt lộ ra ý cười cổ quái.

Yến Tây Như rời khỏi trường học, trên tay cầm nhạc phổ chậm rãi đi bộ dưới ngọn đèn lơ mờ trong ngõ nhỏ.

Gió cuối thu thổi mạnh, lá rụng xuống đất lại bị cuốn tung lên phát ra tiếng sần sạt chói tai. Yến Tây Như từ từ nhắm hai mắt lại, bình thần hưởng thụ âm thanh của tự nhiên.

“Tôi đi cùng một lúc được không?” Phía sau có tiếng người hỏi.

Yến Tây Như không đáp, nhưng bước chân dần thả chậm lại.

Người phía sau chạy đến bắt kịp, sau đó chậm rãi sóng vai đi bên cạnh.

Yến Tây Như mở mắt, “Thước đồng gia thế lớn sự nghiệp lớn, từng phút cũng đáng giá cả trăm triệu, đừng lãng phí thời gian thế này.”

Về mặt Thước Thừa Dụ cũng rất hưởng thụ: “Có những thứ cho dù dùng cả trăm triệu cũng không mua nổi.”

Yến Tây Như lắc đầu: “Cho dù anh sống cuộc sống giống như tôi, anh cũng không thể trở thành tôi.”

Thước Thừa Dụ quay đầu nhìn gò má tinh xảo trên gương mặt người bên cạnh, “Tôi là Thước Thừa Dụ, tôi không cần trở thành bất kỳ ai hết. Tôi làm thế này chỉ là muốn đến gần cậu hơn, hiểu biết rõ cậu. Trở thành cậu? Nói sai rồi, phải là để cậu trở thành người của tôi.”

Yến Tây Như bước vài bước, chậm rãi nói: “Thước đồng, tôi không muốn nói lời vô ích. Anh không hiểu được đâu, đối với tôi mà nói, trên thế gian này không thứ gì có thể tác động đến tôi được. Có rất nhiều người thích anh, quý mến anh nhưng anh lại không để ý, vậy nên đừng phí công vô ích vào một người không thể đáp lại anh.”

“Cậu chưa thử sao dám chắc là bản thân sẽ không bị tác động?” Thước Thừa Dụ hỏi lại.

“Bởi vì,” Ánh mắt Yến Tây Như càng thêm thâm trầm, bước chân vẫn chậm rãi đi tới, “Tôi đã sống quá lâu rồi, lâu đến nỗi bãi bể nương dâu đã biến hóa đến hàng ngàn hàng vạn lần, mà tôi vẫn không thay đổi.”

Thước Thừa Dụ đứng yên tại chỗ nhìn bóng người kia càng lúc càng xa, biến mất ở cuối ngõ nhỏ.

Yến Tây Như đi đến gần tiểu khu nơi mình ở mới khe khẽ thở dài. Những lời kia nghe qua có vẻ hoang đường, nhưng chỉ có loại lý do tưởng như hoang đường này mới có thể khiến Thước Thừa Dụ nghĩ rằng bản thân mình vì muốn thoát khỏi anh ta mà không tiếc nói hươu nói vượn. Lấy tính tình và ngạo khí của Thước nhị thiếu, chắc có lẽ sẽ không tiếp tục đi theo mình nữa.

Ở ven đường ngay trước tiểu khu có một quán nướng, khí trời se se lạnh, bên ngoài có không ít khách đang ăn uống náo nhiệt.

“Yến giáo sư, tan tầm muộn thế, cùng nhau ăn khuya đi!” Trong đám người, Thước Thừa Dụ giơ một xiên thịt dê lên phất phất tay cười vô cùng vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng bóng đều đặn.

Yến Tây Như: “.....”

Được rồi, Yến giáo sư thừa nhận, trình độ nhận thức của bản thân đối với da mặt dày vẫn còn quá nông cạn...

Cùng lúc đó, ở trà lâu.

Mọi người đã quét dọn vệ sinh xong, lục tục tan tầm rời đi.

Anh Chiêu đứng sau quầy xem sổ sách, có vẻ rất hài lòng với doanh thu hôm nay.

Phú Quý nhẹ nhàng lắc lắc đuôi, nằm trên ghế sofa ở lầu hai ăn thức ăn cho mèo. Đột nhiên đôi mắt mèo xanh biếc của nó giật giật, lăn xuống khỏi sofa, đi đến cánh cửa dẫn ra vườn hoa sau trà lâu.

La Phú Quý dùng móng vuốt đẩy đẩy cửa, không nhúc nhích. Kỳ quái, rõ ràng ban nãy có cảm giác rất kỳ lạ, giống như có thứ gì đó ở sau cửa. Phú Quý đem cái đầu đầy lông xù của mình nhích đến khe cửa, nhòm qua cái khe nhỏ xíu, dự định nhìn xem có gì sau cửa không.

Xoạt — một con mắt màu vàng đồng đột nhiên xuất hiện giữa khe hở, yên lặng nhìn chằm chằm Quý Phú.

“Ngaoéo!” Lông mao trên người Phú Quý lập tức dựng đứng, vệt vàng nhảy ra xa ba thước.

“Tiểu Phú Quý, âm ỉ cái gì thế?” Anh Chiêu chậm rãi đi lên lầu.

“Sau, sau, sau cửa có yêu quái!” La Phú Quý kinh hồn khiếp vía giờ móng vuốt chỉ chỉ cánh cửa.

“Sau cửa có yêu quái thì có gì lạ?” Anh Chiêu giấu cột nó, “Mày lại muốn lên lút đi vớt cá ăn đúng không.”

“Thật thật thật mà, nó —” Quý Phú còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác kỳ dị ban nãy lại xuất hiện.

Lần này ngay cả Anh Chiêu cũng thu lại nụ cười trên mặt, ra hiệu cho Phú Quý lui ra sau, tự mình đi đến cạnh cửa, đẩy mạnh cửa ra.

Ngoài cửa một mảnh tối đen, trên đỉnh đầu trắng sáng sao thưa, sâu trong rừng có tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, không khác mấy so với ngày thường. Anh Chiêu cảnh giác nhìn xung quanh một vòng, vẫn không thấy gì, nghi hoặc chậm rãi đóng cửa lại.

“Không có việc gì đâu, đi thôi, dẫn mày đi ăn cá khô.” Anh Chiêu ôm lấy Phú Quý, đi xuống dưới lầu.

Phú Quý ghé vào trên vai Anh Chiêu, vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm cánh cửa, đến tận khi đi khuất tầm mắt mới không nhìn nữa.

Trên lầu hai yên lặng không một tiếng động.

Sau khe hở, một đôi con người màu đồng dựng thẳng đứng chợt lóe lên rồi biến mất.

(1) Châu Biệt (): Một loại cá trong truyền thuyết Trung Hoa, thân ba ba, đầu cá trê, đuôi nhọn, có bốn mắt, sáu chân, mỗi chân đều có một viên ngọc trai. Trong Sơn Hải kinh viết “Lại hướng nam 380 dặm là phần đầu Cát Sơn, không có cỏ cây. Sông Lễ Thủy đi ra, rồi chảy hướng đông trút vào đầm Dư ,trong nước nhiều cá *châu bi ệt* , dạng nó như thịt khô mà có mắt, sáu chân có ngọc châu, vị nó chua ngọt, ăn vào không ghê độc.”

16. Quyển 2 - Chương 16

Mạch Đường Đường khịt khịt mũi ngửi khắp nơi, xuyên qua cánh đồng đi sâu vào bên trong, vừa đi vừa nơm nớp lo sợ cảnh giác quan sát xung quanh. Từ sau khi Thiệu Khuynh Tri nghỉ ngơi có người đến nông trường quấy rối, cậu ta đến cơm cũng ăn không trôi, nhìn đâu đâu cũng thấy nguy cơ tứ phía, nguy hiểm khắp nơi, chỉ sợ bản thân chết lúc nào cũng không biết.

Lỡ tai Mạch Đường Đường đột nhiên giật giật, bước chân lập tức chậm lại, run rẩy nhích về phía cây trồng bên kia cánh đồng.

Cái tiếng gì thế này.....

Mạch Đường Đường quỳ rạp trên đất, chậm rãi bò theo khe hở bên dưới lá cây, vừa bò vừa điên cuồng niệm niệm A di đà phật.

Trước mắt xuất hiện một khu đất trũng, cây trồng bên trong so le không đồng đều. Tầm quan sát ở đây có hạn, Mạch Đường Đường chỉ có thể nhìn được đại khái, nhìn chung có vẻ vẫn như bình thường. Cậu ta thở ra một hơi, đưa tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán.

Thế nhưng vừa hạ tay xuống, bên cạnh cách chỗ Mạch Đường Đường đang bò không xa đột nhiên thò ra một cánh tay trắng nõn, vươn đến sờ soạng mấy gốc cây đỗ hành.

Má ơi!!! Mạch Đường Đường sợ tới mức thở mạnh cũng không dám, vùi đầu vào cánh tay chậm rãi lui về sau. Còn đang lùi, đột nhiên cổ áo bị kéo lại.

Aaaaaa!!! Bị tóm!!!

Mạch Đường Đường dùng cả tay và chân giãy dụa, nhưng đầu lại không dám ngẩng lên, mồ hôi trên trán giờ xuống đất đã sắp thành cái ao. Bên tai đột nhiên có tiếng lẩm rầm, Mạch Đường Đường rung mình một cái, hai mắt nhắm lại, bất tỉnh tại chỗ.

Thước Cần qua loa cầm khăn lau lung tung trên mặt bàn, ánh mắt không tự chủ được phóng về phía Thiều Khuynh Tri và Yến Tây Như đang đứng cạnh nhau nói chuyện đến vô cùng vui vẻ. Gần đây hai người này hở ra là dính cùng một chỗ, hết công ty lại đến trà lâu, không đứng đắn! Đồi bại!

La Vũ nhướn mày: “Này, tập trung vào lau cho cẩn thận đi.”

Thước Cần thu tầm mắt lại mới phát hiện ra mình không biết khi nào đã đem khăn lau lau đến tận trên người La Vũ.

“..... Ha ha, quần áo anh hình như có bụi này.” Hấn cực kỳ nghiêm túc thổi thổi hai cái, “Bây giờ mới sạch này.”

“..... Đây là bụi trên khăn lau của cậu!”

Thước Cần rụt cổ lại, trực giác mách bảo chim khổng tước này sắp sửa bùng phát, hấn vội vàng lùi về sau muốn trốn, lại đụng phải ai đó phía sau.

“Ngao!” Thước Cần ôm đầu quay lại.

Đỗ Khâm sừng sững như tường thành đứng ngoài cửa, một tay đỡ khung cửa, tay kia trên vai khiêng một con lợn, sắc mặt lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng.

Thước Cần dụi mắt nhìn đi nhìn lại vài lần, đúng là lợn không sai.

Hấn một phát nhảy ra xa ba mét, há hốc mồm gào lên: “Cái lông gì thế này! Sao anh không mua thịt lợn cắt miếng bán cân ngoài chợ, mua một con lợn chết to thế này mang về thì ăn kiểu gì! Con này lại còn có răng nanh! Lợn rừng à? Không phải đất nước kêu gọi theo chủ trương bảo hộ động vật quý hiếm sao?!”

“Lợn chết” vô cùng phối hợp rầm rì một tiếng, hai chân còn run run.

“..... Mẹ ơi lợn còn sống!”

La Vũ ẩn mặt Thước Cần sang một bên, hỏi Đỗ Khâm: “Có chuyện gì thế?”

Đỗ Khâm đi vào trong, đóng cửa lại, đem con lợn trên vai quăng lên sô pha: “Không biết. Lúc tôi đến đã thế này rồi.”

Ninh Cửu Nguyệt xách ấm nước đi đến, từ trên cao nhìn xuống con lợn đang nằm trên sô pha, hai mắt nheo lại: “Chết chưa?”

“Lợn chết” nằm im không nhúc nhích.

“Chết rồi thì gội nước sôi làm thịt.” Ninh Cửu Nguyệt mỉm cười, đem ấm nước giơ lên.

Con lợn có hai cái răng nanh thật dài nằm trên sô pha đột nhiên ngồi phắt dậy, hai chân trước ngấn ngấn giơ lên, đôi mắt đen kinh hoàng nhìn khắp mọi người.

La Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào đầu heo: “Mạch Đường Đường! Cậu đúng là cái đồ đồng đội heo!”

Cầm Thước Cẩn thiếu chút nữa đã rớt trên mặt đất: “..... Mẹ ơi hóa ra đúng là Nhị sư huynh thật!!!”

Nhìn thấy mình đang ngồi ở trà lâu, Mạch Đường Đường mới dám thở ra một hơi, hai lỗ tai run run, cái đầu heo mang theo biểu tình có thể tạm coi khổ sở, hít hít mũi: “Người ta gặp phải chuyện rất nguy hiểm đó.”

Thiều Khuynh Tri cũng đi tới, dường như đối với tình cảnh này cũng đã tập mãi thành quen: “Nói chi tiết, không được kể qua loa.”

“.....” Mạch Đường Đường thành thật đem toàn bộ tình hình kể lại một lần.

“Ai bắt được cậu?” Thiều Khuynh Tri nhìn về phía Đỗ Khâm.

Đỗ Khâm mặt không cảm xúc: “Lúc tôi tìm thấy cậu ta, cậu ta đang nằm trong bụi cây, cổ áo bị mắc vào một cành cây gai, còn thủng một lỗ.”

“.....” La vũ và Ninh Cửu Nguyệt cùng nhau đập cho Mạch Đường Đường vài phát.

Thước Cẩn há hốc mồm đứng bên cạnh một lúc lâu mới không nhìn được mở miệng hỏi: “Cậu là Trư Bát Giới thật à?”

Thân thể béo mập của Mạch Đường Đường lập tức bật dậy, linh hoạt y như vận động viên thể thao, vẻ mặt giận dữ: “Ai là Trư Bát Giới! Sao có thể dùng con heo ngu xuẩn đó để vũ nhục bản thể thần thánh của tôi!”

Người ta tốt xấu gì còn đứng thẳng đi được bằng hai chân, cậu rõ ràng còn không đứng lên nổi! Thước Cẩn trong lòng yên lặng phỉ nhổ, ngoài mặt vẫn kính cẩn nghe theo: “Cậu đại thần chỉ giáo.”

Mạch Đường Đường thần sắc uy nghiêm uyển chuyển giữa cái cổ ngắn ngủn: “Tôi chính là thượng cổ thụ thú cát tường, Đường Khang.” (1)

“.....” Thước Cần vẽ mặt mê mang.

“..... Cậu thật đúng là, ngay cả cái tên thần thánh như vậy cũng chưa từng nghe qua!” Mạch Đường Đường bi phẫn.

Đúng lúc này, cửa trà lâu đột nhiên bị đẩy ra.

“Náo nhiệt thế này, tôi đến hơi sớm, chưa mở cửa sao?” Thước Thừa Dụ một tay xách túi một tay đẩy cửa bước vào.

Mọi người: “.....”

Thước nhị thiếu cực kỳ chuẩn xác định vị được Yến Tây Như trong đám người, dâng lên một nụ cười ôn nhu mê người, sau đó chậm rãi quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại ở con lợn đang ngồi trên ghế sofa mang biểu cảm vô cùng nhân cách hóa.

Thước Thừa Dụ: “.....”

Mọi người: “.....”

Thước Cần: “.....” Cái không khí quỷ dị này! Ai đó làm ơn nói gì đi huhu!

Yến Tây Như đứng dậy đi đến trước mặt Thước Thừa Dụ, khoe miệng hơi cong lên: “Sao anh lại đến đây? Đến thăm Thước Cần sao?”

Thước Thừa Dụ từ trạng thái hóa thạch sống lại: “Đúng vậy, không ngờ lại gặp cậu ở đây, thật đúng là trùng hợp.”

Mọi người: “.....” Trùng hợp mới là lạ!

Yến Tây Như duỗi ngón tay chỉ lên lầu hai: “Bọn họ đang tổ chức họp sáng, người ngoài như chúng ta lên trên kia uống trà được không?”

Hai mắt Thước Thừa Dụ lập tức sáng lên, khẩn cấp đi đến cầu thang: “Tây Như nhất định rất am hiểu về trà, hôm nay tôi mới có dịp được học hỏi.”

“Tùy tiện uống mà thôi.....”

Hai người vừa nói chuyện vừa lên lầu, tình cảnh quỷ dị ban nãy cứ thế biến sạch, y như chưa hề phát sinh.

Thước Cần mặt mũi méo xệch nhìn theo bóng lưng bọn họ, anh hai à, sao có thể vứt bỏ uy nghiêm nhân loại dễ dàng như thế!!! Thế giới này ngoại trừ vợ tương lai còn có quỷ nữa đấy, anh làm ơn có biết hai chữ truy cứu nó viết thế nào không hả QAQ

Mạch Đương Đương dùng bốn cái chân ngắn ngủn vội vàng vọt vào phòng bếp, chưa đến hai giây đã khôi phục lại hình dạng trạch nam tròn trịa như cái bánh ngô.

“Theo như những gì Đương Đương miêu tả, người trộm đồ hành chắc chắn là nữ.” La Vũ thảo luận vấn đề ban nãy.

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Rất có thể chính là người phụ nữ lúc trước Thước Cần nhìn thấy đi cùng với Vương Thuật. Vương Thuật có cổ phần ở Thân Đô, từ năm ngoái bắt đầu trở thành cổ đông lớn nhất, ông ta lo lắng chuyện ở trường đua cũng không có gì lạ. Nhưng còn người phụ nữ luôn xuất hiện bên cạnh ông ta, vì sao lại bất chấp nguy cơ bị phát hiện, mạo hiểm lạm dụng cổ thần?”

“Không phải tôi nói rồi sao? Hai người bọn họ chắc chắn có một chân, biết đâu lại là yêu nhau thật thì sao.” Thước Cần cực kỳ khinh bỉ boss chỉ biết tính toán nhu cầu vật chất.

“Yêu?” Trên mặt Thiều Khuynh Tri hiện ra vẻ lạnh lùng, “Một sinh vật trường tồn cùng trời đất, còn cần cái gọi là yêu sao?”

..... Boss, ngài không thể phiến diện như thế! Ngài nhất định phải biết yêu thương nhân loại, nếu không những ngày tiếp theo tôi sống sót kiểu gì QAQ

Nhìn mọi người vẫn đang tập trung thảo luận, Thước Cần kẹp cổ Mạch Đương Đương, trực tiếp kéo vào phòng bếp.

“Đương Đương à.” Thước Cần cười xấu xa.

Mạch Đương Đương hoảng sợ lùi lại, “Cậu cậu cậu cậu muốn làm gì!”

“Không cần sợ hãi, tôi chỉ là một nhân loại yếu ớt, cậu là thần thánh... Ờ, cái gì Khang ấy nhỉ...”

“Đương Khang!”

“À đúng rồi, Đương Khang.” Thước Cần chà xát hai tay, “Cậu xem, bình thường quan hệ của chúng ta

cũng coi như thân thiết, đây là tình bạn vượt qua cả sự khác biệt về giống loài, cao cả cỡ nào, thiêng liêng cỡ nào!”

Mạch Đường Đường cảm động gật gật đầu.

“Sau này tôi còn phải làm việc cùng mọi người thật lâu, cho nên nếu tôi chỉ hiểu rõ mỗi cậu thì đúng là không tốt, nếu không, cậu giới thiệu một chút cho tôi biết về những người khác được không?”

Mạch Đường Đường sờ sờ đầu: “Không phải cậu đều quen mọi người sao?”

“Cái tôi biết chỉ là vẻ bề ngoài nông cạn của bọn họ... Không đúng, nhận thức nông cạn của tôi chỉ biết được vẻ bề ngoài của bọn họ, còn phần linh hồn thần thánh giống như cậu thì vẫn chưa biết được!” Thước Cần cảm xúc trào dâng.

“Cái này.....” Mạch Đường Đường nhúc nhích đầu, “Lúc nào thấy cần tự bọn họ sẽ nói cho cậu. Cậu xem, ngay cả tôi cậu cũng chưa nghe qua, bây giờ tôi có nói những người khác cậu cũng chưa chắc đã biết.”

Đó là bởi vì danh khí của cậu quá nhỏ!

“Vậy có phải bọn họ đã sống rất lâu rồi không?”

“Ừ.”

“Trải qua rất rất rất nhiều triệu đại?” Thước Cần hai mắt tỏa sáng.

“Đương nhiên, bọn họ từng gặp qua Hoàng Đế (2) rồi.”

“Hoàng đế nào cơ?”

Mạch Đường Đường kỳ quái nhìn hắn: “Vị sớm nhất ấy.”

Sớm nhất... Chẳng lẽ là —— Hoàng Đế kế nhiệm Viêm Đế (3)! Từ từ, Thước Cần cúi đầu bắt đầu đếm ngón tay, phải tính xem bọn họ sống bao lâu rồi...

“Thực ra Hoàng Đế cũng chưa tính là gì, trong số bọn họ có người còn từng theo Bàn Cổ khai thiên lập địa mở mang thần trí.”

Bàn Cổ!!! (4) Từ từ, lại phải tính lại, Thước Cần tiếp tục đếm ngón tay —— Nhiều quá, không đếm nổi QAQ

“Đúng rồi, boss thì sao? Boss không phải người đúng không?!” Đây là vấn đề hắc quan tâm nhất.

“Ngài ấy...”

“Tôi không phải người, đánh giá này nghe có vẻ hơi hung tàn thì phải.” Thiều Khuynh Tri khoanh tay tựa vào cửa.

“A ha ha, không thể nào, vị lãnh đạo yêu nhân viên như con giống ngài sao có thể không phải là người. Mạch Đường Đường! Trong giờ làm việc sao có thể nói xấu boss như thế hả! Bọn tôi còn nhiều việc phải làm, không thể ở trong này lãng phí thanh xuân.” Thước Cần vô cùng nghiêm túc kéo Mạch Đường Đường cầm đầu chạy ra ngoài.

Thiều Khuynh Tri cúi đầu một lúc lâu, đột nhiên bật cười.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy Mạch Đường Đường biến thành một con lợn... ờm, một con Đường Khang, Thước Cần đến tận lúc về nhà vẫn không bình tĩnh lại được. Lúc trước hắn vẫn lừa mình dối người không đi nghiên cứu lai lịch của mọi người, muốn giữ nguyên bức tường này an phận thủ thường mà sống. Ai ngờ bây giờ trên bức tường đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng to đùng, muốn lấp cũng không lấp được, ngược lại chỉ càng khiến hắn thêm tò mò muốn biết thân phận thật sự của những người còn lại.

Nhưng mà ngay cả một người để thương lượng thảo luận cũng không có, thật buồn quá đi...

Thước Cần còn đang nằm trên giường lăn qua lăn lại thì Thước Thừa Dụ gọi điện thoại đến.

“Cái trà lâu kia rốt cuộc là chỗ quỷ quái gì?”

Thước Cần thiếu chút nữa đã ôm mặt khóc rống. Anh hai à thì ra anh vẫn anh minh thần võ như cũ, nhìn rõ mọi việc phải trái, không bị sắc đẹp mê hoặc đến đui mù...

“Sao bọn họ lại có thể lôi kéo cả Tây Như vào cái nơi ma quỷ như thế!”

Nghe xong câu thứ hai, Thước Cần trực tiếp khóc rống.

(1) Đường Khang (): một loại thần thú trong truyền thuyết Trung Hoa cổ đại, là loại thú báo điềm lành, thông báo mùa màng bội thu, có nguồn gốc từ núi Khâm Sơn, hình dạng giống lợn nhưng có hai răng nanh rất dài mọc ra bên ngoài, tiếng kêu như tên, thân cao sáu thước, cả người màu đen, nhìn thấy loại thú này

thiên hạ sẽ vào mùa thu hoạch (Sơn Hải Kinh).

(2) Hoàng Đế (): còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế (), là một vị quân chủ huyền thoại và là anh hùng văn hoá của Văn minh Trung Hoa, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ Hoàng () ở đây nghĩa là sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành Thổ, hiểu nôm na “Hoàng Đế” là “Vua Vàng”, khác với *Hoàng* () trong từ Hoàng đế là danh xưng của các quân chủ. Hoàng Đế là một trong Ngũ Đế. Theo huyền sử Trung Quốc, ông trị vì trong khoảng 2698 TCN đến 2599 TCN, kế nhiệm Viêm Đế và là người sáng lập ra nền văn minh Trung Quốc.

(3) Viêm Đế (): còn được gọi là Thần Nông, là một vị thần huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền Văn minh Trung Hoa, một trong Tam Hoàng (cùng với Phục Hy và Nữ Oa) và được xem là một Anh hùng văn hóa Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cày bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như phát triển nghề làm thuốc trị bệnh. Vì thế, ông còn được xưng là Dược vương (), Ngũ Cốc vương (), Ngũ Cốc Tiên Đế () hay Thần Nông đại đế ().

(4) Bàn Cổ (): được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc. Đây cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh của Đạo giáo. Theo Lão giáo, Bàn Cổ là thủy tổ của loài người, do Trời sanh ra. Theo Tam Hoàng Thiên Kinh, sự tích Bàn Cổ như sau:

Tại núi Côn Lôn có một cục đá lớn đã thọ khí Âm Dương chiếu diệu rất lâu đời, nên đã thấu được các tánh linh thông của vũ trụ mà tạo thành thai người. Sau 10 tháng 16 ngày, đúng giờ Dần, một tiếng nổ vang, khối đá linh ấy nứt ra, sản xuất một vị Linh Chân hy hữu, một con người đầu tiên của thế gian, được gọi là Bàn Cổ.

Vừa sanh ra thì vị ấy tập đi, tập chạy, tập nhảy, hít gió nuốt sương, ăn hoa quả, lần lần lớn lên, mình cao trăm thước, đầu như rồng, có lông đầy mình, sức mạnh vô cùng. Một ngày kia, Bàn Cổ chạy qua hướng Tây, bắt gặp một cái búa và một cái dùi ước nặng ngàn cân. Bàn Cổ, tay phải cầm búa, tay trái cầm dùi, ra sức mở mang cõi trần.

Tương truyền, Bàn Cổ có ba người con là Phục Hy, Nữ Oa, và Hoa Tư. Bàn Cổ thọ được 18.000 tuổi rồi quy thiên.

17. Quyển 2 - Chương 17

“Dù sao bọn họ đều là người tốt mà, chỉ là thỉnh thoảng có hơi mê tín chút thôi ha ha.....” Thước Cẩn bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, ý đồ lừa gạt qua mắt anh hai.

Nhưng Thước Thừa Dụ là ai, lời nói ba hoa của hắn Thước đồng một chữ cũng không tin. Nhìn thấy rõ ràng em trai mình đang có ý bao che cho người ta, Thước Thừa Dụ cũng không truy vấn tiếp nữa, chỉ dặn dò: “Tổ tông gạo kê, em là bảo bối trong nhà chúng ta, chỉ cần thẳng thắn em đảm bảo bình an, anh hai sẽ không truy cứu bí mật của Thiệu Khuynh Tri.”

Thước Cần cầu còn không được, thề thốt cam đoan bản thân cực kỳ an toàn vô cùng vui vẻ.

“Tây Như cũng tham dự vào chuyện của bọn họ?” Mặc dù không nói ra, nhưng Thước Thừa Dụ vẫn cảm thấy việc hôm đó trên trời xuất hiện phượng hoàng, trong trà lâu phát ra ánh sáng kỳ lạ và việc Yến Tây Như đồng thời xuất hiện ở đó hoàn toàn không phải là trùng hợp.

“Anh không hỏi em còn tưởng anh vì theo đuổi vợ cái gì cũng bất chấp hết chứ.” Thước Cần cuối cùng cũng có cơ hội lên án.

“Nếu cậu ấy chưa lún sâu vào, anh sẽ tìm cách ngăn cản. Mặc kệ trước đây Tây Như có lai lịch như thế nào, sau này nhất định là người của Thước gia, cho nên phải giám sát chặt chẽ một chút.”

Thước Cần im lặng không đáp. Ha ha, anh hai à, chỉ sợ chị dâu cũng là đại nhân vật trong giới yêu quái giống như Thiều Khuynh Tri thôi...

Thước Thừa Dụ lại dặn dò thêm hai ba câu rồi cúp máy.

Thước Cần hiểu rõ tính cách anh trai mình. Anh hai trước mặt vui vẻ cúp máy, sau lưng chắc chắn sẽ cho người tìm mọi cách điều tra ngọn nguồn. Về phần Yến Tây Như, anh hai sẽ không để ý đến bối cảnh thân phận của người nọ, dù sao cuối cùng thân phận của Yến giáo sư cũng chỉ có một: Nhị thiếu phu nhân Thước gia.

Nghĩ đến đây, Thước Cần nhin không được ngửa đầu cười ha ha thành tiếng, cực kỳ muốn nhìn biểu cảm trên bản mặt già nua của cha già lúc nhìn thấy vị “con dâu” khủng bố này!

Nhưng mà, rõ ràng ban nãy hắn còn muốn tìm người chia sẻ bí mật kinh thiên động địa về những chuyện quỷ dị mà bản thân phải trải qua, nhưng đến khi có người hỏi thì lại không nói ra miệng được. Trong đầu Thước Cần có rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang, ví dụ như nếu nói ra thì có ảnh hưởng gì đến Thiều Khuynh Tri không, có thể làm ảnh hưởng đến trật tự nguyên bản của vạn vật không, liệu có gây thương tổn cho bọn họ không... Người ta nói lâu ngày sinh tình, ngu người ở giữa một đám sinh vật kỳ dị, lâu ngày hắn cũng đã dần dần không coi bọn họ là người lạ, ngược lại còn có cảm giác thân thuộc như người nhà, muốn vì bọn họ mà cất giữ những bí mật này.

Còn những người đó, không biết bọn họ coi hắn là gì?

“Thước Cần, sắp xếp lại mấy ngăn tủ đằng kia đi.”

“Thước trợ lý, bàn số 2 gọi một bình Phổ Nhĩ (1), nhanh đi lấy trà cho khách đi.”

“Gạo kê, đi hái trái cây với tôi đi?”

Thước Cầm: QAQ Các người quả nhiên coi tôi như lao động giá rẻ...

Thiều Khuynh Tri không biết từ đâu biến ra một cái gùi trúc, đưa cho hắn: “Đi giúp Cửu Nguyệt hái trái cây, cô ấy là phụ nữ, những người khác có thể tự làm được.”

Thước Cầm yên lặng nhận lấy gùi trúc đeo vào lưng, vừa đi vừa có ảo giác như đang hát bài “Cái giỏ nhỏ”.
(2)

Ninh Cửu Nguyệt thuận tay ném vào trong gùi trúc một chiếc ô, lôi kéo hắn: “Đi mau, đi mau lên nào!”

Đi vào khu vườn sau to như cánh rừng của trà lâu khoảng 10 phút, hai người dừng lại trước một cây đại thụ thẳng tắp, tán cây che trời. Thước Cầm ngửa cổ nhìn, cành cây thấp nhất cũng phải cách mặt đất hơn mười mét, loại độ cao kinh hồn này thì hái quả kiểu gì? Chẳng lẽ bay lên hái?!

Ninh Cửu Nguyệt rút ô ra đưa cho hắn: “Cậu đứng dưới này chờ, lát nữa lúc nhật nhô nhanh tay một chút.”

Nhật? Thước Cầm hoang mang nhìn cỏ dại mọc dài trên mặt đất.

Chờ hắn ngẩng đầu lên, Ninh Cửu Nguyệt đã không thấy đâu nữa.

“Cửu Nguyệt!” Thước Cầm kinh hãi nhìn xung quanh khắp mọi nơi.

“Gào cái gì, tập trung vào, một quả cũng không được để sót.” Một giọng nữ lạnh lạnh từ trên cao vọng xuống.

Thước Cầm ngửa cổ 90 độ, cuối cùng cũng phát hiện ra một bóng người ngồi trên chạc cây cách mặt đất tạm coi là gần nhất.

Hắn kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, mẹ ơi đừng bảo là cô bò lên đấy nhé!

“Mở ô ra.” Ninh Cửu Nguyệt kêu lên.

Ô? Trời không trời mưa cũng không có tuyết, mở ô làm gì? Thước Cầm khó hiểu tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen càng lúc càng gần, càng lúc càng phóng đại, cuối cùng.....

“Á! Có bom!”

Thước Cầm bị quả màu đen kia rơi thẳng vào giữa mặt, trước mắt chỉ toàn là sao bay đầy trời.

Bây giờ hẳn biết gì sao phải mở ô rồi.....

“*Chàng trai đi hái trái cây, trên lưng đeo một cái gùi trúc~~~*” Thước Cầm vừa giương ô ngăn cản “bom” màu đen từ trên cây rớt xuống, vừa ngân nga cải biên bài “Tiểu cô nương hái nấm” (3), bắt đầu vất vả càn cù nhặt trái cây.

Trái cây đập vào tán ô văng ra khắp nơi, phạm vi càng lúc càng rộng.

“Này, chị gái à có thể ném nhẹ nhẹ một tí được không?” Thước Cầm hét to một tiếng, cầm đầu đuối theo một quả đen đen tròn xoe to bự lăn vào lùm cây cách đó không xa.

Hắn mò mò nửa ngày trong bụi cây cũng không thấy quả ban nãy đâu. Kỳ quái, rõ ràng lăn vào đây mà...

Trong lúc Thước Cầm đang tập trung tìm kiếm, phía trước đột nhiên vang lên vài tiếng tặc tặc, càng lúc càng gần. Hắn lùi về sau hai bước định xoay ô ra chắn trước người, kết quả chỉ thấy một con gà ì ạch đi ra khỏi bụi cỏ, vừa đi vừa kêu “Tượng xà!”. (4)

Thế quái nào lại gặp mày! Thước Cầm hoàn toàn không có ấn tượng vui vẻ gì với loài sinh vật kỳ dị này từ lần gặp trước.

Tượng xà dường như cũng bị hoảng sợ, dừng khựng lại nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, sau đó lập tức cong mình chạy mất, y như thấy quỷ.

Vừa nhìn đã thấy chỉ số thông minh thấp rồi, gặp một lần rồi mà còn không nhớ! Thước Cầm lầm bầm hai tiếng, tiếp tục công cuộc tìm kiếm của mình.

Tìm mãi cuối cùng cũng thấy. Cái quả to đùng tròn xoe kia không ngờ lại lăn xa như thế, nằm bên cạnh một tảng đá đen thui rất dài.

Thước Cầm chật vật gạt bớt đám cỏ tiến về phía trước. Hắn đưa tay dụi dụi mắt, lạ thật, lẽ nào đi lâu quá nên hoa mắt? Sao lại có cảm giác như tảng đá kia đang chuyển động nhỉ...

Bước thêm hai bước, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ, tảng đá kia đúng là đang chuyển động, trông giống như đang trượt trên đất. Nhưng mà... có phải là hơi dài quá rồi không, sao trượt mãi vẫn không thấy hết thế này.....

Trong lòng Thước Cầm dâng lên một loại dự cảm cực kỳ không ổn, hắn rón rén chuẩn bị chạy ngược về đường cũ. Lúc này, tảng đá dài ngoằng kia vặn vẹo một chút, giữa không trung vươn ra một cái đầu thật lớn, lao thẳng về phía quả tròn. Vèo một cái, một bóng đen chọt lóe lên, nơi ban nãy còn có quả tròn bây

giờ đã hoàn toàn trống không.

Cái đầu to bằng nửa cái xe tải kia dường như vẫn chưa ăn đủ no, đầu lưỡi dài mảnh xẻ đôi phun ra nuốt vào, con người màu đồng đứng thẳng nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Thước Càn. Thước Càn run rẩy nhìn đôi mắt to như cái bát kia, không cần phiên dịch trong đầu cũng tự động hiểu được hàm ý của sinh vật nọ: Cái này so với trái cây có vẻ ăn no hơn này.

“Mẹ ơi! Đại xà yêu! Trăn ăn thịt người! Cứu mạng!” Một tiếng gào này của hắc kinh động đến vô số chim thú trong rừng, tất cả như ong vỡ tổ ào ào đổ ra đi theo Thước Càn cùng nhau chạy trốn chết.

Con rắn lớn phía sau căn bản không tốn bao nhiêu sức lực, chỉ cần vươn dài cổ ra cũng đủ ngoạm đứt mông hắc.

Thước Càn cả mặt xanh mặt vàng gì đều sắp phun ra sạch, nước mắt nước mũi giàn giụa gào lên: “Thiều Khuynh Tri! Ông đây có thành quỷ cũng phải lôi anh theo! Đồ tư bản khốn khiếp! Aaaaaaaaaa.....”

Aaa... A... A?! Thước Càn còn chưa hết xong đã thấy mình bay lên cách xa mặt đất hơn 20 mét. Hắc kéo kéo cổ áo, ngẩng đầu chật vật nhìn người phía trên: “Cửu Nguyệt —— Ặc, đừng tóm cổ áo, không, thả, được.”

Ninh Cửu Nguyệt mất diếc tai ngơ, tiếp tục xách cổ áo Thước Càn nhảy ra khỏi rừng. Chỉ mất vài giây hai người đã ra đến cửa, vừa ra đến nơi Ninh Cửu Nguyệt lập tức buông tay quăng hắc xuống.

“Aaa.....” Thước Càn cứ thế rơi tự do từ độ cao 20 mét, hắc thét chói tai một tiếng, cầm đầu lao thẳng xuống người Thiều Khuynh Tri đang đứng ở cửa, lọt thỏm trong lòng y.

Đỡ thế này thà không đỡ còn hơn! Ngã vào người boss thì khác quái gì ngã lên tảng đá, suýt nữa thì đi đòi cái khung xương rồi QAA Thần kinh hỗn loạn xương sườn tán loạn, Thước Càn hai chân mềm nhũn, bắt động nằm quay đơ trong ngực Thiều Khuynh Tri.

Chân mày Thiều Khuynh Tri hơi nhíu lại, dường như có chút không quen muốn đẩy người ra. Đứa ngốc cũng biết lúc nguy cấp thế này phải ôm đùi ai, Thước Càn giả chết gắt gao túm chặt thắt lưng y, kiên quyết không leo xuống.

“.....” Hai tay Thiều Khuynh Tri cứng ngắc giữa không trung, sau một lúc lâu cuối cùng vẫn thả xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai cái trên lưng hắc.

“Là Ba xà!” Đồ khâm gầm lên một tiếng, nhảy ra phía trước, chặn ngay trước mặt con Ba xà đang đuổi theo về phía này.

Hừ chết người nhưng vẫn muốn nhìn..... Thước Càn lén lút quay đầu lại, mắt hé ra một cái khe.

Ba xà cong nửa thân trên, cái lưỡi tím đỏ phun ra nuốt vào liên tục, vừa nhìn đã biết là muốn tấn công. Đỗ Khâm đứng trước mặt nó vẫn bất động, không biết đang tính toán cái gì. Một người một rắn cứ như thế trừng mắt nhìn nhau, nửa ngày cũng không thấy nhúc nhích.

Làm ơn quan tâm đến tâm tình người xem một chút có được hay không! Đừng có mà liếc mắt đưa tình với nhau nữa, có biết người bên ngoài gấp sắp chết rồi không hả! Thước Cầm tim sắp nhảy lên đến tận họng, chỉ sợ con Ba xà kia nhào một cái nuốt luôn cả Đỗ Khâm vào bụng.

Đúng lúc này, Đỗ Khâm đột nhiên di chuyển, nhảy dựng lên cao cách mặt đất hơn hai mét, cứ thế lơ lửng đứng giữa không trung. Ba xà lao cả người đến, cái đuôi thô to hung hăng vung vẩy trên mặt đất, khiến cho mặt đất cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Thước Cầm cũng bị chấn động khiến cho hơi run lên, kinh hoảng ngẩng đầu nhìn Thiều Khuynh Tri, chỉ thấy sắc mặt y vẫn bình tĩnh như thường, không một gợn sóng, khí thế bất động như núi. Cảm nhận được hô hấp vững vàng từ lồng ngực y truyền đến, hoảng loạn trong lòng Thước Cầm cũng từ từ biến mất, hô hấp dần dần bình ổn lại.

Thế nào mà hần lại quên mất boss vô lương tâm nhà mình được cơ chứ, có y ở đây, mười con ba xà gộp lại cũng không to bằng đùi y! Ở đâu có boss ở đó không lo chết! Thước Cầm sống chết ôm chặt thắt lưng Thiều Khuynh Tri, đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

La Phú Quý nấp ở sau cửa thò đầu nhìn tình hình chiến đấu bên ngoài, vung đuôi chạy vào trong. Không ổn, có chuyện lớn rồi, phải nhanh đi tìm quản lý về!

Chú thích:

(1) Trà Phổ Nhĩ (): Trà Phổ Nhĩ là một loại trà được làm từ trà đen, qua một quá trình lên men giúp cho các vi sinh vật có lợi phát triển, giống như rượu vang, càng để lâu thì chất lượng càng được nâng cao. Nguồn gốc của trà Phổ Nhĩ xuất phát từ Vân Nam, Trung Quốc. Do sản xuất tại thành phố Phổ Nhĩ tỉnh Vân Nam nên mới có tên gọi này. Trà Phổ Nhĩ có thể chia làm hai loại, một loại trải qua quá trình gia công phơi khô đơn giản thường được gọi là “Phổ Nhĩ Sống”, loại khác trải qua quá trình ủ lên men kỹ mà ra gọi là “Phổ Nhĩ Chín”. Sức hấp dẫn lớn nhất của Trà Phổ Nhĩ là đặc điểm các để lâu càng thơm. Thường thì, Trà Phổ Nhĩ sống để tầm 10 năm mới uống sẽ cho hương vị thơm ngon nhất, còn Trà Phổ Nhĩ chín tốt nhất để 2 hay 3 năm sau mới uống mới có vị ngon nhất.

(2) Cái giỏ nhỏ (): một ca khúc mang hơi hưởng gian dân Trung Quốc, Âu Dương Thường Lâm viết lời, Bạch Thành Nhân soạn nhạc.

(3) Tiểu cô nương hái nấm (): bài hát thiếu nhi Trung Hoa cổ điển, sáng tác năm 1982.

(4) Tượng xà: con gà tự công tự thụ =>) xem lại chú thích chương 5.

(5) Ba xà: xem lại chú thích chương 12.

18. Quyển 2 - Chương 18

Trừ Đỗ Khâm ra, tất cả những người khác đều chỉ đứng xem, hoàn toàn không có ý định ra tay hỗ trợ. Xem ra con rắn kia chỉ cần mình Đỗ Khâm là đủ xử lý rồi. Thước Cần nhẹ nhàng thở ra một hơi, trèo xuống khỏi người Thiều Khuynh Tri, nấp sau lưng y làm công tác tinh thần cho vị đồng nghiệp đang anh dũng chiến đấu phía trước.”Thân ái~~! Cố lên, tôi tin vào anh~~!”

Khóe miệng Đỗ Khâm giật giật. So với con rắn lớn hung bạo trước mặt, Đỗ quản lý càng muốn xông đến đập chết Thước Cần hơn.

Đỗ Khâm linh hoạt tránh né công kích của Ba xà, đồng thời cản trở nó tiếp tục đi tới. Ba xà không chiếm được lợi thế, càng lúc càng tức giận, thân thể nó lay động kịch liệt, mặt đất càng lúc càng rung lên.

Hai hàm răng của Thước Cần va lập cập vào nhau, suýt thì cắn phải lưỡi, “Tôi tôi tôi nói này, anh có cảm thấy càng ngày càng rung rung rung rung nhiều hơn không...”

Thiều Khuynh Tri không trả lời, đẩy hẳn ra sau lưng mình, sắc mặt thoáng chốc trở nên nghiêm trọng. Ninh Cửu Nguyệt và La Vũ cũng bắt đầu vào tư thế phòng bị.

Đột nhiên trong rừng truyền đến từng đợt âm thanh rào rào, có tiếng như cành cây bị đập gãy vang lên. Thước Cần nhón chân nhòm qua vai Thiều Khuynh Tri, trong bụi cỏ bất thành linh nhảy ra một con hổ lớn vằn hoa đuôi trâu, đứng sau lưng Ba xà. Nó há cái miệng rộng đỏ lòm, phát ra tiếng gầm vô cùng giận dữ:

“Gâu gâu!”

Thước Cần: “.....”

Người anh em à mày có cảm nhận lời thoại không đấy, xuất hiện kinh tâm động phách như thế xong sủa gâu gâu là thế quái nào?! Sao đột nhiên từ phim hành động lại biến thành hài kịch thế này?!!!

Thước Cần còn đang mãi oán giận con hổ kia tác phong cực kỳ không chuyên nghiệp, đột nhiên một trận gió lớn kỳ lạ thổi mạnh tới, quét bay lá cây đập vào mặt hắn.

“Phì phì.” Thước Cần vội vàng gạt lá cây dính đầy trên mặt xuống, mở mắt ra lại phát hiện sắc trời đã tối sầm. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trên đỉnh đầu bọn họ, một con gà lông trắng khổng lồ đang lượn đi lượn lại, nhưng chân nó không giống chân gà, lại còn mọc ra thêm hai cái móng hổ, nhìn thế nào cũng thấy còn sắc hơn móng của con hổ ngu xuẩn ban này.

“La Vũ, ngăn con Trệ kia lại (1). Cửu Nguyệt, Kỳ tước giao cho cô (2).” Thanh âm của Thiều Khuynh Tri vẫn vững vàng như cũ.

La Vũ lùi lại vài bước, hai tay mở ra, đầu ngón tay lập tức bùng lên hai ngọn lửa đỏ. Từng đốm lửa rơi như mưa trên mặt đất, nhanh chóng khuếch tán theo hình vòng cung, lấy La Vũ làm trung tâm mà tản dần ra, biến thành một vòng tròn hoàn hảo. Hai tay La Vũ vung lên, ngọn lửa lập tức dâng lên cao ba thước, tạo thành một bức tường lửa cháy rừng rực, vây hãm toàn bộ trận hỗn chiến bên trong. Nhiệt độ ở hiện trường thoáng chốc tăng lên nóng vô cùng, Thước Cầm đứng ở sau lưng Thiều Khuynh Tri cũng không chịu được lùi về sau tránh né.

Đỗ Khâm liếc mắt nhìn về phía sau, phát hiện bức tường lửa đã dựng lên, liền hét lớn một tiếng, cơ thể nhanh chóng căng lên, áo trên người rách toang thành từng mảnh.

Thước Cầm kích động bước lên trước hai bước, há hốc mồm không ngậm lại được. Mẹ mẹ mẹ ơi, đây là chuẩn bị biến hình thành siêu xayda à!!!

Thân thể Đỗ Khâm chỉ trong vài giây đã bạo phát dài ra hơn ba mét, trên da dần dần xuất hiện một lớp vảy cứng, ba đôi cánh đen to lớn giang rộng trên lưng, hai chân đã hoàn toàn biến mất, phía dưới chỉ còn lại một cái đuôi rắn thật dài giống như đuôi của con Ba xà ở phía đối diện.

Con mẹ nó hình tượng này cũng quá hung tàn rồi!

Đỗ Khâm siết chặt nắm tay, quát lớn một tiếng, một quyền mang theo phong bạo đập thẳng về phía đầu Ba xà.

Ngay cả Thước Cầm đứng ngoài cũng nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn. Ba xà lung lay thân thể khổng lồ, nện thật mạnh xuống mặt đất, nhưng vẫn như cũ vặn vẹo không ngừng, cái đuôi lớn dùng sức quật mạnh về phía Đỗ Khâm.

Con hổ vằn hoa đứng phía sau lập tức bắt được cơ hội tấn công vào sau lưng Đỗ Khâm.

Đỗ Khâm tóm lấy đuôi Ba xà, quay đầu gọi La Vũ.

“Đây đây, biết rồi!” Hai mắt La Vũ nheo lại, phát tay về phía con hổ, một ngọn lửa đỏ rực lao vút ra, vây lấy toàn bộ đầu nó. Con hổ sủa loạn lên, ngã xuống đất, lông trên đầu và trước ngực đều bị thiêu cháy đen, bộ dạng trông vô cùng khô héo.

Thước Cầm còn chưa kịp tiêu hóa tình cảnh trước mắt, cách đó không xa đã vang lên từng đợt tiếng chim kêu lạnh lạnh.

Ninh Cửu Nguyệt ngồi trên một cành cây, không biết từ lúc nào đã gọi đến một bầy chim Hạt, đang hỗn chiến cùng Kỳ tước giữa không trung, khắp trời lông vũ bay tán loạn.

Thước Cần lập tức quay đầu nhìn chăm chăm không rời mắt, chỉ sợ chị gái cũng chuẩn bị biến thân thành hình ảnh kinh người như Đỗ Khâm.

Ninh Cửu Nguyệt xem xét đúng thời cơ, nâng tay lên. Kỳ tước bị hòn đá bay đến đập trúng đầu, tạm thời mất khả năng xác định phương hướng, lao thẳng vào thể công kích điên cuồng của đàn chim Hạt.

Ngao, đại chiến quái thú giữ gìn hòa bình tôi cũng muốn cống hiến lực lượng, các người đừng cản tôi! Mau đưa mấy cục đá đây!

Thước Cần không hiểu thần kinh bị chạm vào đâu, giống như bị kích thích quá độ, hăng máu gà anh dũng lao lên trước hai bước, sau đó đột nhiên xoay người chạy ngược về, thành thành thật thật chui vào lồng ngực kiên cố của boss.

Thiều Khuynh Tri: “..... Tật xấu gì thế hả?”

Thước Cần chỉ tay ra sau lưng: “Lại có thêm yêu quái xuất hiện kìa! Anh không phát hiện ra sao?!”

Rất nhiều chim thú không biết từ khi nào bắt đầu ủa ra từ trong rừng, con sau so với con trước càng thêm khủng bố.

“Vậy nên cậu muốn dùng tấm lưng gầy yếu này giúp tôi chặn yêu quái?” Thiều Khuynh Tri lơ đãng nhướn mày.

“.....” Thước Cần yên lặng buông tay, xoát một cái bờm ra sau lưng y, “Công việc cao cả này tốt nhất vẫn là giao cho đại nhân vật như ngài đi.”

La Vũ đứng bên này có vẻ rất tức giận, giơ tay muốn tấn công về phía đám yêu thú, nhưng lại bị Thiều Khuynh Tri ngăn lại: “Lực sát thương của cậu quá cao, giao cho Đỗ Khâm đi.”

La Vũ không tình nguyện thu tay về.

Đỗ Khâm đập cánh lùi lại phía sau, “Đẩy tường lửa ra phía trước!”

La Vũ đi về phía trước, tường lửa cũng di động theo. Thước Cần trơ mắt nhìn ngọn lửa xuyên qua cơ thể mình như không khí, trong khi bản thân vẫn lông tóc vô thương.

Đỗ Khâm lùi đến sát vành đai lửa, ngửa đầu phát ra tiếng kêu quái dị. Dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số xoáy nước, càng dâng càng cao, có lẽ phải cao bằng ba bốn tầng lầu, dòng nước xoáy vào nhau phát ra tiếng gầm gào như âm thanh từ quỷ dữ. Hai tay Đỗ Khâm đẩy mạnh về phía trước, thoáng chốc sóng lớn ngập trời, nước sâu cuộn cuộn đổ về phía đám yêu thú đang ủa ra từ trong rừng, đất bằng trong nháy mắt hóa thành biển nước mênh mông. Rừng sâu biến thành hồ lớn, nhưng kỳ lạ là dòng nước hoàn toàn bị

chặn lại bên trong vòng lửa, nước lửa gặp nhau phát ra tiếng xèo xèo, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Hình ảnh siêu nhiên như trong phim Hollywood đột nhiên tái hiện sống động ngay trước mắt, Thước Càn nháy mắt sợ ngây người, hai tay vô thức túm chặt áo Thiều Khuynh Tri.

“Cái quái gì thế này! Thiều Khuynh Tri, cậu biến vườn của tôi thành cái quỷ gì thế hả!” Anh Chiêu đột nhiên từ sau cửa đi ra, vừa nhìn thấy một đồng hồ độn nước lửa lẫn lộn đã tức đến hai mắt trợn trắng.

“Câu này phải để tôi hỏi mới đúng. Bỏ bê công việc, làm ăn cẩu thả, để cho động vật biến tính, tấn công nhân viên của tôi, còn cần tôi kể thêm nữa không?”

“..... Vậy cũng không cần làm cho te tua tan nát thế này chứ! Trời ơi, cá của tôi, trôi hết ra ngoài rồi!” Anh Chiêu vội vàng chạy vào trong nước, mặt như đưa đám.

La Vũ hừ lạnh, túm Anh Chiêu quăng ra ngoài, hai tay giơ lên. Trong không trung xuất hiện vô số quả cầu lửa xoay tròn, hơi nước bốc lên dày đặc, chỉ chốc lát sau mực nước đã giảm xuống đáng kể rồi biến mất hoàn toàn, trên mặt đất chỉ còn lại nước bùn và vô số động vật ướt sũng nằm la liệt.

Anh Chiêu huýt sáo một tiếng, từ trong rừng bay ra rất nhiều chim lớn và nhỏ, theo động tác được chỉ đạo bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Cho đến tận lúc bị Thiều Khuynh Tri kéo vào trong phòng, hai mắt Thước Càn vẫn trợn trừng, miệng há hốc không khép lại được.

Bước qua một cánh cửa, cuối cùng trở về thế giới hiện thực, Thước Càn chết lặng đưa tay vuốt vuốt mặt, bên tai vẫn còn tiếng ong ong không dứt.

Thiều Khuynh Tri quét mắt nhìn một vòng: “Mọi người nghỉ thế nào về chuyện hôm nay?”

Anh Chiêu trầm ngâm: “Ba xà, Trê và Kỳ tước mặc dù đều là mãnh thú, nhưng chúng ở yên trong rừng đã rất nhiều năm, hung tính đã mất, tuyệt đối sẽ không chủ động tấn công người, càng không nói đến các loài vô hại khác.”

“Gần đây tình hình không yên ổn, hiện tượng kỳ lạ xuất hiện rất nhiều, lệ khí dày đặc, có phải vì vậy nên linh thú bị ảnh hưởng không?” Ninh Cửu Nguyệt phân tích.

La Vũ lắc đầu: “Ở đây linh khí dày đặc, không dễ dàng bị ảnh hưởng. Hơn nữa một chút lệ khí nho nhỏ cũng không có khả năng kích động đến thượng cổ thần thú vạn năm.”

Đỗ Khâm không biết lấy đâu ra quần áo mặc vào người, đang yên lặng cài cúc áo, từ chối cho ý kiến.

“Thước Cần, cậu thì sao?” Thiều Khuynh Tri đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thước Cần.

“Tôi... tôi muốn về nhà tắm rửa đi ngủ.”

“Sao, bị dọa sợ rồi?”

Thước Cần lại vuốt vuốt mặt: “Boss, tôi nói này, trước đây, rồi sau này nữa, mỗi ngày trôi qua đều sẽ long trời lở đất như hôm nay à?” Bán hàng, biến hình, đánh quái vật hấn chấp nhận được, nhưng mà hở ra là lũ lụt hỏa hoạn ngập đầu cái tiết tấu này thật sự là ăn không tiêu đâu!

“Tôi chỉ là một nhân loại yếu ớt thôi.” Thước Cần trông mong nhìn Thiều Khuynh Tri, hy vọng y tâm phát từ bi hồi tâm chuyển ý.

“Tăng mạnh ý thức bảo vệ bản thân, cho phép cậu lâm trận bỏ chạy.” Thiều Khuynh Tri vô cùng độ lượng.

“.....” Lại quên mất boss nhà mình vô nhân đạo cỡ nào, khờ dại mong chờ y còn sót lại chút nhân tính, trong khi y căn bản không phải là người QAQ

Qua một trận náo loạn, trà lâu đương nhiên không thể tiếp tục kinh doanh. Thiều Khuynh Tri hạ lệnh đóng cửa sớm, cho mọi người trở về nghỉ ngơi.

Lúc này Yến Tây Như lại gọi điện thoại đến, giọng nói nghe có vẻ chậm chạp hơn so với bình thường: “Này, hình như tôi bị... cảm cúm.”

“Cảm cúm?” Thiều Khuynh Tri sững sốt, “Có chắc không?”

“Thật mà, đau đầu sổ mũi, còn hắt xì.” Yến Tây Như ở đầu bên kia cũng rất hoang mang.

“Gần đây không khí biến đổi, có lẽ cậu ở nước ngoài lâu không về nên sức đề kháng kém đi rồi.”

“Sức đề kháng có kém thì cũng đâu thể bị cảm cúm...”

“Cần tôi qua chỗ cậu không?” Thiều Khuynh Tri hỏi.

“Không cần đâu, tôi nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.”

“Uống nhiều nước, ăn ít đồ dầu mỡ thôi, ngủ một giấc đi. Có vấn đề gì thì gọi cho tôi.”

Yến Tây Như ừ một tiếng, sau đó cúp máy.

Chân mày Thiều Khuynh Tri co lại, có chút dăm chiêu. Một lúc lâu sau y mới nhớ ra Thước Cần vẫn còn chưa khôi phục lại tinh thần đang ngồi bên cạnh mình, quay đầu sang xem, chỉ thấy hắn đang ôm Phú Quý cọ đến cọ đi cầu an ủi.

Thiều Khuynh Tri nhớ lại cảnh tượng người này cực kỳ vô sỉ chui lòng mình quắp chặt lấy cầu che chở, trong ngực đột nhiên có cảm giác mất tự nhiên, giọng điệu không tự giác mang theo chút dõ dằn: “Hôm nay cậu cũng vất vả rồi, nếu không tôi mời cậu ăn cơm, coi như bồi thường, được không?”

Hừ, đi mà hầu hạ Tây Như yêu quý đang bị cảm cúm nhà anh đi! Thước Cần ai oán liếc y, tiếp tục cúi đầu cọ mèo.

“Tôi nấu cơm cho cậu. Tay nghề của tôi không tồi đâu, trước đây tôi có theo đầu bếp trong cung học nghề rồi.” Thiều Khuynh Tri tiếp tục ném ra quả bom hạng nặng.

Lỗi tai Thước Cần hơi giật giật.

“Nhà tôi có rất nhiều đồ tốt, trước đây chưa có người nào được vào đâu, cậu là người đầu tiên.”

“Đi thôi.” Thước Cần lập tức bật dậy cầm theo áo khoác vọt ra cửa, “Tôi muốn ăn tôm hùm và trứng cá muối!”

“Cái này được không? Trứng cá tầm muối của Nhật.” Thiều Khuynh Tri đứng trước quầy hàng nhập khẩu trong siêu thị, cẩn thận xem xét nhãn hiệu trên sản phẩm.

Thước Cần bĩu môi, “Không tươi.”

Thiều Khuynh Tri cười hỏi: “Nếu không tôi đưa cậu ra biển câu nhé?”

Thiều chủ tịch nói muốn câu là câu kiểu gì, Thước Cần một chút cũng không dám nã bỏ, vội lắc đầu: “Không cần, ăn tạm cái này cũng được.”

Thiều Khuynh Tri đưa hộp trứng cá muối cho hắn, tiếp tục đi mua các nguyên liệu khác.

Thước Cần y như cô vợ nhỏ xách làn theo sát sau ông y nhận đồ bỏ vào, còn phải kịp thời ngăn chặn xu thế lựa chọn thực phẩm vô cùng khủng hoảng của Thiều Khuynh Tri.

Hai cô gái trẻ tuổi đứng mua hàng bên cạnh nhìn thấy Thiều Khuynh Tri thì che miệng cười một lúc, sau đó cực kỳ thâm ý nhìn sang Thước Cần, cười đến càng thêm quỷ dị.

Thước Cần khó hiểu rùng mình, nghiêng đầu nhìn Thiều Khuynh Tri đứng bên cạnh. Y đứng đó cẩn thận chọn mua thực phẩm, trở về cuộc sống bình thường, không có vẻ sắc sảo thâm sâu như ở công ty, cũng không có khí thế áp bức như trước mặt đám yêu tà, chỉ còn lại hình ảnh một người đàn ông sẵn sàng chu đáo lo cho gia đình. Cái hình ảnh này, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cho người ta cảm nhận được bầu không khí ấm áp đến mức muốn rơi lệ.

“Thích ăn mù tạt không?” Thiều Khuynh Tri hỏi.

Thước Cần kiên quyết lắc đầu.

Một lọ mù tạt bay vào làn.

“Chúng ta làm cá hấp mù tạt đi.”

“.....”

Ấm áp cái quái gì! Tất cả đều là giả dối! Giả dối!

Chú thích:

(1) Trệ (): thượng cổ thần thú trong truyền thuyết Trung Hoa, thân giống hổ nhưng đuôi trâu, tiếng kêu như chó sủa, sống ở núi Phù Ngọc, ăn thịt người (Sơn Hải kinh).

(2) Kỳ tước (): Thượng cổ thần thú, thân giống như con gà, đầu trắng, chân chuột, móng hổ, sống ở núi Bắc Hiệu, sông Thực Thủy, cũng ăn thịt người.

Bonus: Cho những ai muốn biết thì đây là thú thể của Khâm thân ái ạ =))

19. Quyển 2 - Chương 19

Nhà của boss không có yêu ma quỷ quái kinh hồn khiếp vía, không có tranh chữ quý hiếm từ đời tám hoánh nào đó, cũng không có kỳ trân dị thảo chất đầy như núi. Nhà của boss an vị ở tầng thứ tư của một khu chung cư cũ kỹ yên tĩnh, một phòng ngủ một phòng khách một phòng ăn một phòng làm việc, cực kỳ sạch sẽ, bài trí theo phong cách hiện đại nhưng cũng không mất đi vẻ ấm cúng, cực kỳ khiến người ta —— thất vọng!

Thước Cần lượn khắp các phòng tuần tra hết một lượt sau đó quay lại phòng khách ngồi xuống ghế sofa, tỏ ra cực kỳ bất mãn: “Cũng bình thường mà. Làm tôi còn tưởng phải quỷ dị lắm.”

Thiền Khuynh Tri đem túi lớn túi nhỏ mang vào bếp, đi ra nhìn hắn: “Cậu thích quỷ dị đến mức nào?”

“Rõ ràng anh bảo nhà anh có nhiều thứ tốt!” Thước Cần cảm thấy bản thân bị lừa gạt nghiêm trọng.

“Đúng mà. Cậu xem, tủ lạnh nhà tôi có rất nhiều đồ ăn, trong phòng làm việc có rất nhiều bộ sách kinh điển, trong bếp có rất nhiều gia vị, đều là thứ tốt cả. Đương nhiên quan trọng nhất là nơi này có một chủ nhân vô cùng tốt.” Thiền Khuynh Tri chỉ vào chính mình.

“..... Mấy lời này nghe sao lại giống như tự đề cử bản thân để tìm vợ thế này?” Trong đầu Thước Cần bắt đầu hiện ra các loại tình tiết trong tiểu thuyết, “Có phải câu tiếp theo là đáng tiếc nơi này vẫn còn thiếu một nữ chủ nhân xinh đẹp, sau đó hỏi nữ chính em có nguyện ý cùng anh cùng nhau khiến căn nhà này trở nên càng thêm tốt đẹp hơn không?”

Thiền Khuynh Tri trầm mặc: “Cậu bảo tôi phải tiếp tục loại đề tài này như thế nào đây?”

“..... Thôi anh đi nấu cơm đi.”

Thiền Khuynh Tri xoay người vào bếp. Thước Cần bắt chéo chân ngồi trên sofa, vừa gặm táo vừa bật TV xem, ngồi chờ bữa tối ra lò.

“Vào đây cắt bông cải ra rồi rửa đi.” Thiền Khuynh Tri từ trong bếp gọi vọng ra.

“..... Anh mời tôi ăn cơm cơ mà!” Thước Cần vô cùng đúng tình hợp lý gặm táo.

“Đúng vậy. Cho nên đồ ăn tôi đã mua rồi, nấu cũng là tôi nấu. Tôi chỉ nhờ cậu rửa rau cũng không được sao?” Thiền Khuynh Tri trên tay cầm theo con tôm hùm đứng ở cửa phòng bếp.

Biết ngay trên đời này làm gì có bữa tối miễn phí!

Thước Cần dựa theo chỉ đạo của Thiền Khuynh Tri đứng trước chậu rửa mân mê gần nửa tiếng. Mặc dù

khiến cho nước văng tung tóe khắp nơi, nhưng tốt xấu gì ít nhất rau cũng được rửa sạch.

“Pha nước chấm.” Thiều Khuynh Tri lợi dụng triệt để giá trị sức lao động, đưa sang cho hắn một cái bát.

“Anh chắc không? Lát nữa còn muốn có bữa tối để ăn không?”

“Không có kinh nghiệm thì vẫn phải có vị giác chứ? Cứ dựa theo khẩu vị mà pha, nếm thấy chưa ổn thì điều chỉnh tỷ lệ.”

“Anh tin tưởng tôi thật đấy.”

“Vì tôi là một ông chủ tốt.”

Thước Cẩn nhận lệnh bắt đầu công cuộc phân biệt một đồng gia vị “Nó biết mình mình không biết nó”.

Phổ xá bắt đầu lên đèn, cửa sổ các nhà cũng bắt đầu sáng lên mang theo hương vị cuộc sống thường nhật. Trong phòng bếp nhà Thiều chủ tịch truyền ra tiếng bát đĩa nôi chảo va vào nhau leng keng loảng xoảng, tiếng băm chặt lạch cạch lạch cạch, thỉnh thoảng còn xen lẫn vào vài tiếng kêu gào “Nhạt quá” “Chua quá” “Kính quá” cực kỳ không hài hòa...

Thiều Khuynh Tri sơ chế cá hồi, thuận tiện thưởng thức biểu cảm vô cùng phong phú của Thước trợ lý, trong lòng có một cảm giác sung sướng kỳ lạ. Y đã sớm đánh mất nhận thức đối với cái gọi là thời gian, nhưng giờ phút này không hiểu sao lại có một loại lỗi giác muốn thời khắc này cứ như thế kéo dài mãi.

Một tiếng sau, bữa tiệc lớn phong phú được dọn lên bàn ăn.

Thước Cẩn lấy trong tủ rượu ra một chai Chateau Mouton 1986.

“Anh rõ ràng có đồ tốt mà còn giấu!”

“Không phải bị cậu tìm được rồi sao?” Thiều Khuynh Tri cười cười, thuận tay lấy xuống hai ly rượu.

Thước Cẩn ngồi xuống cầm lấy dao đĩa: “Tôi ăn đây. Anh cứ tự nhiên đi.”

Có lẽ là do gia giáo Thước gia, Thước Cẩn trong lúc ăn một câu cũng không nói, vô cùng im lặng. Hắn xiên một miếng cá chấm vào nước tương bản thân pha, bỏ vào trong miệng, nhin không được phá lệ kêu lên: “Tôi đúng là thiên phú dị bẩm mà! Ngon quá đi mất! Sao lại ngon thế này cơ chứ!”

“Về sau sang đây giúp tôi nấu cơm đi, đừng lãng phí tài hoa của cậu.” Thiều Khuynh Tri đề nghị.

Thước Cần bữu môi: “Anh đúng là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười, trong lòng lại có chút giật mình. Câu nói vừa rồi cũng không phải hoàn toàn là nói đùa, bên trong có bao nhiêu phần là thật ngay cả chính bản thân y cũng chưa từng nghĩ đến.

Có lẽ vì người này rất thú vị, còn cuộc sống của bản thân mình đã quá mức nhàm chán rồi, phải không?

...

“Này, tôi không rửa bát đâu. Rửa bát các thứ là công việc tàn ác nhất trên đời!” Thước Cần nằm trên sofa xoa bụng kháng nghị.

“Cơm tôi nấu thế nào?” Thiều Khuynh Tri đột nhiên hỏi.

“Ăn ngon! Còn hơn cả đầu bếp chuyên nghiệp!” Thước Cần quyết đoán vuốt mông ngựa.

Thiều Khuynh Tri lúc này mới vừa lòng đi vào bếp thu dọn bát đĩa.

Khen một câu đã thỏa mãn như thế, boss à ngài quá ngây thơ rồi!

“Này, trước đây chưa có người nào đến đây thật à?” Thước Cần đi đến trước cửa bếp, hỏi băng quơ.

“Đúng vậy. Thực ra không phải là chưa từng có ai đến, nhưng tất cả đều không phải người.” Thiều Khuynh Tri tùy tiện đáp.

“..... Coi như tôi chưa hỏi đi.” Thước Cần chậm rãi nhích về phòng khách, nửa đường lại vòng ngược lại, cực kỳ bất quáĩ hỏi, “Yến Tây Như đến đây bao giờ chưa?”

“Sao? Sợ anh cậu đến chậm một bước à?” Thiều Khuynh Tri nói trúng tim đen.

“Anh không cần nói trắng ra như thế, tôi cũng chỉ lo lắng cho hạnh phúc sau này của anh hai thôi. Nếu như hai người có gì đấy thì cứ nói thẳng ra, đối với tất cả mọi người đều tốt.” Thước Cần giữa đầu nhìn trần nhà.

“Không phải cậu đã mật báo chuyện Tây Như bị ốm cho anh cậu rồi sao? Còn bản khoản chuyện này để làm gì?”

“Tôi thế này gọi là lo trước lo sau, anh chẳng hiểu gì cả.” Hắn nằm vùng nằm đến quen rồi, sao có thể không chuyên nghiệp cơ chứ!

“Yên tâm, tôi với cậu ấy là bạn tốt nhiều năm rồi, không có quan hệ gì khác đâu, hoan nghênh Thước nhị thiếu cố gắng theo đuổi. Nếu cần tôi có thể đại diện bên nhà mẹ để tặng một phần của hồi môn.”

“Anh thật là, đến đồng đội 100 năm cũng đem bán.....”

“Đâu chỉ 100 năm, đến tận.....”

“..... Được rồi, đừng nói, tôi không muốn nghe con số cụ thể đâu.” Thước Cần vịn tường cầm nín đi ra phòng khách.

“Vương Thuật chưa từng kết hôn, trước đây ở bên ngoài cũng qua lại với khá nhiều phụ nữ, dù sao kẻ có tiền bao giờ cũng có chút tật xấu, không có gì đáng ngạc nhiên. Vấn đề là trong khoảng hai năm gần đây ông ta chỉ đi lại với duy nhất một người, nhưng chưa từng thấy ông ta dẫn người phụ nữ kia ra người, bạn bè thường giao du với Vương Thuật cũng không ai biết tên tuổi hay lai lịch của cô ta.” Ninh Cửu Nguyệt vừa đến công ty đã nhanh chóng báo cáo tình hình với Thiều Khuynh Tri.

“Như vậy tức là thực sự tồn tại một người phụ nữ bí ẩn bên cạnh ông ta.”

“Nếu không để tôi đi tiếp cận cô ta xem?” La Vũ nói.

Thiều Khuynh Tri lắc đầu: “Nếu cô ta đã có bản lĩnh làm ảnh hưởng đến linh khí đất trời, vậy cậu có đi cũng chưa chắc đã có thể an toàn trở ra. Nếu cô ta chỉ là một nhân vật nhỏ, có điều tra cũng vô dụng. Vấn đề là phải dùng cô ta để dụ cá lớn ra ngoài.”

“Làm thế nào?”

“Vương Thuật vừa mới bán một viên dạ minh châu mà, phải không? Có thể lợi dụng nó để xuống tay.” Thiều Khuynh Tri quay đầu nhìn Thước Cần, “Gạo kê, lần này có lẽ phải làm phiền anh hai cậu xuất lực rồi.”

Gạo kê..... Ăn của anh một bữa cơm thì anh bắt đầu gọi bấy thế này à!!! Nhưng mà tôm hùm trứng cá của người ta cũng đã ăn rồi, hần sao có thể không biết xấu hổ mà dị nghị cơ chứ..

Thước Cần thở dài: “Tôi nói cũng vô dụng. Anh cứ bảo Yến Tây Như mở miệng đi, đảm bảo anh hai tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ trên cả xuất sắc.”

“Nói như cậu, sao tôi lại có ảo giác như đang đem bán con gái thế này.” Thiều Khuynh Tri nhú mày.

“Boss, tin tôi đi, tuyệt đối không phải là ảo giác đâu.”

Yến Tây Như hôm nay không có tiết dạy, sau khi đến trường dạo một vòng, quyết định bỏ qua việc viết luận, ôm cái đầu vẫn còn ong ong định về nhà ngủ, nhưng vừa mới ra khỏi cổng chưa được hai bước đã có người chắn trước mặt.

“Tây Như! Bị ốm sao không ở nhà lại còn đến trường? Cậu cứ thế này làm sao tôi yên tâm được!”

Yến Tây Như hoa mắt chóng mặt ngây người nhìn chằm chằm người trước mặt, có chút đỏ khốc đỏ cười: “Anh là ai?”

“..... Ốm đến mức ngay cả tôi là ai cũng không nhận ra!” Thước Thừa Dụ vội vàng kéo người qua, đặt tay lên trán đối phương.

Yến Tây Như: “.....” Thước nhị thiếu ngài nghe không hiểu ý tôi hay là cố ý giả ngu thế...

Hôm qua lúc nhận được tin nhắn của Thước Cần, Thước Thừa Dụ suýt nữa đã bỏ lại cả một phòng họp quản lý cấp cao để chạy về. Công tác đi lúc nào không đi lại đi ngay lúc người ta bị ốm! Với cá tính của Yến Tây Như nếu bệnh nhẹ chắc chắn không phải gọi điện cầu viện, nhất định là đang ốm rất nặng, cực kỳ không thoải mái mới phải nhờ người đến giúp! Không có ai bên cạnh, gọi điện lại không nghe, thật sự là sốt ruột chết mất!

Thước Thừa Dụ vội vàng cho kết thúc hội nghị sớm cũng đã hết chuyến bay trở về. Sau khi cân nhắc thời gian tự lái xe về so với chờ chuyến bay sớm sáng mai, Thước nhị thiếu nhẫn nhịn thức trắng một đêm. Hậu quả là đồng chí tài xế lái xe ra sân bay đón người cũng phát hoảng: Thước đồng, tôi đã lái như xe đua công thức 1 rồi, ngài còn bắt tôi vượt đèn đỏ nữa thì kiểu gì cũng bị treo bằng mất thôi...

Thước Thừa Dụ buông tay xuống, sắc mặt âm trầm: “Có phải đau đầu lắm không?”

Yến Tây Như vô thức gật gật đầu.

“Có phải đầu óc mơ hồ cơ thể đau nhức, cả người nóng ran nhưng lại thấy rét không?” Ngữ khí càng nghiêm khắc.

“.....” Gật đầu.

“Có phải không chịu uống thuốc cũng không chịu đi khám đúng không!”

Yến Tây Như đầu còn chưa kịp gạt đã bị Thước Thừa Dụ kéo cổ tay mở cửa nhét vào xe.

“Cậu cũng thật là, có phải định đợi đến lúc sốt đến viêm phổi mới biết sợ không!” Thước Thừa Dụ vừa vội vừa tức, nhấn mạnh chân ga lao đi.

Yến Tây Như ngồi bên cạnh khẽ lẩm bẩm: “Tôi đã sốt bao giờ đâu, làm sao mà biết được.....”

Xe ô tô cứ thế phóng đi, để lại mình tài xế đứng hiu hắt trong gió trước cổng trường.

Thước đồng, tốt xấu gì ngài cũng phải để lại chút tiền để tôi bắt taxi về chứ

20. Quyển 2 - Chương 20

“Đây là đâu?” Yến Tây Như nhìn ra ngoài cửa xe.

“Bệnh viện tư nhân chuyên dụng của nhà tôi, cậu yên tâm.” Thước Thừa Dụ xuống xe mở cửa.

Bệnh viện... Yến Tây Như do dự một chút, chui ra khỏi xe.

Hai người đi bộ dọc theo hành lang đến trước cửa lớn của tòa nhà hai tầng, Thước Thừa Dụ thuận thực lấy chìa khóa ra mở. Yến Tây Như giận chỉ vào cánh cửa: “Đây mà là bệnh viện? Đây rõ ràng là biệt thự tư nhân, là nhà anh đúng không?”

“Tôi hẹn bác sĩ tư đến rồi, cũng giống như bệnh viện tư nhân thôi. Ở bệnh viện làm sao thoải mái như ở nhà được, hiện tại cậu cần nghỉ ngơi cho tốt.”

Cả người Yến Tây Như rét run, đầu đau đến sắp nứt ra, cũng không còn sức lực đâu mà cãi cọ, chỉ có thể để mặc Thước Thừa Dụ kéo mình vào trong nhà.

“Đây là quần áo ở nhà, tôi chưa mặc đâu, cậu thay đi. Để tôi đi lấy thảm điện cho cậu, nằm ấm sẽ dễ chịu hơn.” Thước Thừa Dụ hoàn toàn không cho Yến Tây Như cơ hội lựa chọn, đem cả người cả quần áo đẩy vào phòng tắm, bản thân thì ở ngoài bận rộn sắp xếp chăn đệm.

Yến Tây Như ngây ngốc nhìn chằm chằm đồng quần áo trên tay một lúc lâu, nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc tại sao mình lại đứng ở đây. Bây giờ dùng dùng bỏ đi cũng không được, hơn nữa tình trạng sức khỏe cũng không tốt, nhưng cứ thế vô duyên vô cớ bị một người cũng không quen mấy lôi về nhà, còn chăm sóc tận tình thế này, Yến Tây Như nghĩ thế nào cũng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Một lúc sau, cửa mở ra, Thước Thừa Dụ thò đầu vào, nhướn mày: “Sao còn chưa thay? Hay là mệt quá không mặc được? Tôi giúp cậu thay nhé?”

Yến giáo sư cũng mặc kệ tay Thước nhị thiếu suất nữa có bị kẹp đứt không, vội vàng đóng cửa lại, thở dài một tiếng, bắt đầu cởi cúc áo.

Nằm lên giường rồi, Yến Tây Như mới cảm thấy cơ thể đều rãi rồi, muốn đứng lên cũng không đứng nổi.

Thước Thừa Dụ cầm hai cái chăn lụa thật dày, đem cả người Yến Tây Như quấn đến chỉ còn mỗi đầu lộ ra ngoài, trên trán còn đặt thêm cả khăn mặt và túi chườm lạnh.

“Nằm nghỉ đi, để tôi đi nấu chút canh gừng với tuyết lê chưng đường phèn cho cậu.” Thước Thừa Dụ kéo lại góc chăn cẩn thận.

“Canh gừng làm sao ăn cùng tuyết lê chưng đường phèn được? Một nóng một lạnh ăn vào cùng lúc không phải là trung hòa rồi sao?” Yến Tây Như ít nhất vẫn còn giữ lại chút tỉnh táo.

“Cứ nấu sẵn cả hai cái rồi xem bác sĩ nói thế nào. Nếu nóng trong thì uống tuyết lê thanh nhiệt, nếu cảm lạnh thì uống canh gừng, làm cả hai, lo trước khỏi họa.”

Yến Tây Như không hỏi nữa, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú vào Thước Thừa Dụ. Ánh mắt sáng ngời ngày thường vì mệt mỏi mà trở nên ảm đạm mờ mịt như viên chân trâu trong sương mù, khiến người ta vừa nhìn đã thấy đau lòng.

“Mệt thì ngủ một lúc đi. Khi nào bác sĩ đến tôi sẽ gọi.” Thước Thừa Dụ lấy tay che lại đôi mắt vẫn đang nhìn mình đăm đăm.

Yến Tây Như chậm rãi nhắm mắt lại, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Thước Thừa Dụ cẩn thận vuốt ve lòng bàn tay bị lông mi cọ qua, cọ đến trong lòng ngứa ngáy.

Bác sĩ Trương đầu đã bạc trắng hơn nữa, ba chân bốn cẳng chạy đến, cực kỳ chuyên nghiệp bắt đầu tiến hành kiểm tra cho bệnh nhân.

Ban đầu ông còn căng thẳng, sau đó mặt càng ngày càng dờ ra. Cuối cùng bác sĩ Trương đứng thẳng dậy, day day trán, “Tôi nói này nhị thiếu gia, tôi đang khám tìm cho người ta thì bị cậu gọi điện triệu đến, tôi còn tưởng bệnh nhân ở đây sắp đi gặp Phật tổ đến nơi rồi. Rõ ràng chỉ là bị cảm nên sốt cao thôi, cậu muốn khiến ông già chỉ còn cái khung xương như tôi sớm đi châu trời phải không?”

Bác sĩ Trương là bác sĩ chuyên dụng của Thước gia và Lý gia, từ nhỏ đã nhìn anh em bọn họ lớn lên. Thước Thừa Dụ cũng không dám chọc đến ông, vội cúi đầu: “Chú Trương, cháu sốt ruột quá nên bị loạn, lúc tuyệt vọng cái gì cũng phải thử... không phải, nói chung có bệnh thì phải cầu danh y. Cậu ấy sốt cao như thế, cháu sợ để lâu dễ xảy ra biến chứng.”

Bác sĩ Trương răm rừ một tiếng, lấy trong túi ra một ít thuốc đặt lên bàn: “Ngày ba lần. Dù sao cũng là đàn ông trưởng thành, uống thêm bát canh gừng nữa, ra mồ hôi được là tốt thôi.”

“Cảm ơn bác sĩ, bác sĩ vất vả rồi.” Giọng Yến Tây Như có hơi khàn khàn, vì sợ Thước Thừa Dụ lại làm quá lên nên không dám nói nhiều, chỉ có thể nhanh chóng nói cảm ơn.

Thước Thừa Dụ cười ha ha nịnh nọt tiến bác sĩ Trương ra cửa: “Chú Trương, hôm nay cảm ơn chú nhiều lắm.”

Bác sĩ Trương quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, chỉ tay về phía tầng hai, “Thằng nhóc, không phải bình thường không thích cho người khác vào phòng cháu sao? Vị trên kia là thế nào?”

Thước Thừa Dụ thu lại ý cười: “Chú Trương, cậu ấy là người cháu thật lòng quan tâm, cũng là người rất quan trọng với cháu. Chú nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, người cháu coi trọng chú nhất định cũng sẽ thích.”

Anh không nói quá nhiều, nhưng cũng vừa đủ để người nghe hiểu.

Bác sĩ Trương thở dài, vỗ vỗ bả vai Thước Thừa Dụ: “Mấy đứa cũng lớn rồi, đã có thể tự gánh vác sự nghiệp và cuộc sống, nếu đã quyết định rồi thì phải chịu trách nhiệm đến cùng. Ngã bài với ba cháu sớm đi, bây giờ thân thể Thước lão gia vẫn còn tốt, tim phổi vẫn còn chịu được, qua vài năm nữa là đột quỵ như chơi ấy.”

Thước Thừa Dụ: “.....” Ngài tích góp thù cũ hận mới với ba cháu để dành đến bây giờ đem ra phỉ nhổ có đúng không ==

Bác sĩ Trương đi vài bước lại quay đầu lại, thấp giọng nói: “Đàn ông không giống với phụ nữ, làm ăn cho cẩn thận vào. Đừng có để sau này nửa đêm nửa hôm còn gọi ông già này đến xử lý ba cái vụ miệt mài quá độ hay làm đến bị nhiễm trùng phát sốt thì cứ liệu hồn đấy.”

“.....” Thước Thừa Dụ nhất thời không biết nên giải thích vấn đề mình tuyệt đối sẽ không bao giờ làm vợ bị thương hay là tức giận vì thân là đàn ông mà lại bị người khác nghi ngờ phương diện kỹ thuật nữa.

Bác sĩ Trương bên này thì cảm thấy tự hào vô cùng vì sự phòng ngừa chu đáo của mình, xách túi thỏa mãn rời khỏi biệt thự.

Lúc Yến Tây Như tỉnh dậy lần nữa, trong phòng tối tăm không nhìn rõ đồ vật, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng ù ù rất nhỏ phát ra từ điều hòa nhiệt độ. Chẳng lẽ ngủ thẳng đến tối rồi? Lúc trước uống một bát canh gừng, lại quấn một đồng chăn, hiện tại cả người đều là mồ hôi, dấp dính khó chịu. Yến Tây Như vươn tay lên tủ đầu giường cầm lấy di động mở ra xem.

8 giờ 32 phút. Hóa ra đã ngủ từ giữa trưa hôm trước đến tận sáng hôm sau rồi... Yến Tây Như còn đang sững sờ, đột nhiên di động vang lên, là Thiều Khuynh Tri gọi đến.

“Chào buổi sáng.”

“Chào.....” Thanh âm vẫn còn mang theo giọng mũi nghèn nghẹn.

Thiều Khuynh Tri có hơi giật mình: “Hả? Bình thường cậu hay dậy sớm lắm mà, sao bây giờ vẫn còn ngái ngủ thế? Chẳng lẽ ốm đến liệt giường rồi?”

Yến Tây Như rút đầu vào trong chăn, thả điện thoại xuống gối đầu, chán nản nói: “Bây giờ ổn rồi, hôm qua mới sốt.”

“Nghiêm trọng thế sao không gọi cho bọn tôi? Đi bệnh viện chưa? Bây giờ còn sốt không? À, mà cậu có biết thế nào là sốt không đấy.....”

“Sau hôm qua thì biết rồi..... Tôi uống canh gừng, ra rất nhiều mồ hôi, còn ngủ say như chết, cũng đỡ nhiều rồi.”

“Thế thì tốt. Chuyện này tương đối kỳ lạ, chờ sau khi cậu khỏe lại phải đi tìm hiểu nguyên nhân kỹ càng, hy vọng chỉ là ngoài ý muốn.”

Yến Tây Như ừ một tiếng.

“Phải rồi, tôi gọi cho cậu có chút việc. Là về viên dạ minh châu kia.....”

Chờ Thiều Khuynh Tri nói xong, Yến Tây Như nhíu mày vuốt vuốt mũi, “Cái gì gọi là tôi mở miệng thì anh ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ trên cả xuất sắc?”

“Thuốc đông không tiếc bỏ ra giá trên trời mua dạ minh châu cho cậu, bây giờ chỉ cần cậu yêu cầu, anh ta nhất định sẽ cực kỳ vui sướng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội để lấy lòng cậu. Cậu cũng không mất gì, thái độ nhớ thân thiện vào, tươi cười nhiều một chút.”

“..... Năm xưa đáng lẽ tôi không nên chơi với cậu.”

“Bây giờ hối hận không còn kịp đâu. Phải rồi, để tôi bảo Dương Dương nấu cơm cho cậu. Muốn ăn cái gì?”

Yến Tây Như vô thức đưa mắt nhìn ra cửa, chậm rãi nói: “Không cần đâu, phiền phức lắm.”

“Ha?” Thiều Khuynh Tri kéo dài giọng, “Hôm qua không thấy gọi điện thoại làm nũng bây giờ cấp cơm cũng không nhận, đúng là dạo gần đây khí trời thay đổi rất nhiều. Sao, có người chăm rồi?”

“Đồ bịa đặt, trước đây tôi làm nũng bao giờ!” Đây là trắng trợn phỉ báng!

“Đang ở đâu đấy?” Thiều Khuynh Tri bất thành linh hỏi.

“Ồ... nhà.” Yến Tây Như suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra. Thước Thừa Dụ thò đầu vào, thấy Yến Tây Như nằm trên giường, vui vẻ hỏi: “Tỉnh rồi? Đã đỡ hơn chưa? Tôi vừa nấu đồ ăn sáng xong, để tôi múc cháo cho cậu nhé?”

Yến Tây Như: “.....”

Đầu kia điện thoại: “..... À, hiểu rồi hiểu rồi. Tôi không quấy rầy nữa nhé, tạm biệt.”

“Tôi không.....”

Yến Tây Như còn chưa nói xong, điện thoại đã cứ thế oanh oanh liệt liệt bị cúp máy.

Thước Thừa Dụ đối với việc Yến Tây Như sáng sớm tỉnh dậy không chịu gọi mình mà lại đi gọi điện cho người đàn ông khác thể hiện bản thân vô cùng độ lượng, một câu cũng không hỏi.

“Ra nhiều mồ hôi như thế chắc khó chịu lắm. Đi tắm đi, rồi chuẩn bị ăn sáng.” Thước Thừa Dụ đi đến trước giường, đem cả chăn cả người bẻ hết lên.

“Này!” Yến Tây Như hoảng hốt muốn giãy ra.

“Nháo cái gì!” Thước Thừa Dụ khê gắt.

“.....”

“Cậu ra nhiều mồ hôi như thế, bây giờ bỏ chăn ra nhất định sẽ lại bị cảm lạnh. Vào phòng tắm rồi hăng bỏ chăn ra.” Thước Thừa Dụ đi vào phòng tắm, đem người thả xuống, lấy chăn ra, không nói một tiếng đóng

cửa ra ngoài, cực kỳ nghiêm túc đứng đắn.

Mẹ ơi..... Cửa vừa đóng lại Thước nhị thiếu đã trợn trắng mắt vẩy vẩy hai cánh tay mỗi nhừ. Bể một người đàn ông mét bảy mét tám lại thêm một cái chần nữa đúng là ngang với cử tạ! Cứ tình hình này về sau mỗi lần làm xong muốn bế vợ vào phòng tắm thì làm sao mà bế nổi... Vì hạnh phúc tương lai, từ hôm nay phải đi rèn luyện thể lực thôi...

Tắm rửa xong, Yến Tây Như ngồi xuống bàn, biểu tình có chút vi diệu, “Lần này thật sự đã làm phiền anh rồi. Cảm ơn.”

“Tôi giúp cậu không phải để đổi lấy một câu cảm ơn, cũng không phải muốn lợi dụng việc này để đưa ra yêu cầu vô lý với cậu. Tất cả những việc tôi làm đều là cam tâm tình nguyện, cậu không ghét bỏ tôi là tốt rồi.” Thước Thừa Dụ múc cháo ra bát, lại gấp thêm mấy miếng dưa chua, “Mới ốm dậy dạ dày rất yếu, không được ăn đồ dầu mỡ, ăn mấy thứ này cho dễ tiêu mới nhanh khỏe được.”

Yến Tây Như nghĩ đến chuyện ban nãy Thiều Khuynh Tri nói, làm thế nào cũng không mở miệng được, chỉ đành yên lặng cảm ơn cúi đầu ăn cháo.

“Anh yêu, viên dạ minh châu lần trước em tặng anh đâu?” Người phụ nữ đột nhiên hỏi.

Vương Thuật tay cũng không dừng, tiếp tục khuấy cà phê: “Để ở phòng làm việc. Tiểu Nhu muốn lấy lại sao.”

“Đó là thứ tốt, thỉnh thoảng anh nên lấy ra xem, rất có lợi cho thân thể.” Người phụ nữ tên Tiểu Nhu tiếp tục nói.

“Anh biết rồi.” Vương Thuật thuận miệng đáp.

Tiểu Nhu nhìn Vương Thuật, đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt tối sầm: “Này, có phải anh làm mất rồi không?!”

Vương Thuật buông tách cà phê xuống, ngẩng đầu cười trấn an: “Thứ quý giá độc nhất vô nhị như thế sao có thể tùy tiện làm mất được.”

“Vậy anh lấy ra đây xem!” Tiểu Nhu cương quyết không chịu khoan nhượng.

Vương Thuật nhún vai, đứng lên đi vào phòng làm việc. Một lát sau ông ta cầm ra một cái hộp gỗ, đứng ở cửa hơi nhấc nắp hộp lên. Ánh sáng nhu hòa như ánh trăng lập tức nhẹ nhàng tản ra.

“Em yên tâm chưa?” Vương Thuật đóng nắp hộp lại.

Về mặt Tiểu Nhu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, treo lên mặt nụ cười lấy lòng: “Thứ này không phải vật của người phạm, không thể để rơi vào tay người ngoài được, nếu không hậu họa khó lường. Em cũng chỉ là muốn tốt cho anh thôi, anh đừng tức giận.”

Vương Thuật mỉm cười khoát tay: “Chỉ có đàn ông nhu nhược mới tức giận với người phụ nữ của mình. Ngày kia anh chuẩn bị đi Macao xem giống ngựa mới. Mỗi lần ra ngoài đều để em ở nhà một mình, lần này có muốn đi cùng không?”

Trên mặt Tiểu Nhu hiện rõ vui vẻ: “Thật không? Chẳng phải anh không thích em tham gia vào việc làm ăn sao...”

“Giới làm ăn rất phức tạp, vì nghĩ cho em nên mới không cho em đi. Bây giờ công việc cũng tương đối ổn rồi, cũng chỉ là đi khảo sát thị trường ngựa thôi, tiện thể đưa em ra ngoài chơi một chút.”

“Coi như anh có lương tâm.” Tiểu Nhu đánh nhẹ lên vai Vương Thuật.

Vương Thuật đem người ôm vào trong ngực, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve hộp gỗ trong túi.

Con quái vật Châu biệt này đúng là thứ tốt, nhất định phải chiếm làm của riêng.

“Cái gì!!!” Thước Cần há hốc mồm kêu lên, miệng nửa ngày cũng không khép lại được.

Thiều Khuynh Tri đưa tay kẹp mỏ hẩn lại, ghét bỏ nói: “Nước miếng sắp chảy cả ra ngoài rồi.”

“Không thể tin được, cái tiết tấu như thần gì thế này...” Thước Cần ngay cả việc bị boss kẹp mỏ đến phát đau cũng không quan tâm, kích động xoa xoa tay, đầu óc đều đang đắm chìm trong tin tức khủng bố “Yến Tây Như ngủ trên giường anh hai cậu” Thiều Khuynh Tri vừa thông báo, còn điều kiện tiên quyết là người ta đang bị ốm sốt cao thì vút hết ra sau đầu.

Vì thế, không đến 10 phút sau, các tiêu đề lá cải giật gân như “Yến Tây Như bị Thước nhị thiếu lừa lên giường”, “Thước nhị thiếu cùng Yến Tây Như ở nhà oxxx”, “Yến Tây Như bị Thước nhị thiếu làm đến phát sốt” lập tức lan truyền rộng rãi trong văn phòng chủ tịch.

Thiều Khuynh Tri nhìn Thước Cần tiếp tục thăng hoa tam sao thất bản sung sướng đến không dừng được, yên lặng thở dài thấp một ngọn nến cho hai diễn viên chính, cũng không phải là tôi nói đâu, hai người đừng trách tôi.

21. Quyển 2 - Chương 21

“Thế nào? Thứ tốt đúng không?” Thước Thừa Dụ đóng nắp hộp lại, đem ánh mắt tham lam của những người kia ngăn cách bên ngoài.

“Thước đồng đúng là vừa có tài lực lại vừa may mắn, không phải ai cũng tìm mua được dạ minh châu trong truyền thuyết thế này đâu.” Một người đàn ông trung niên mập mạp tỏ vẻ sùng bái.

Người đàn ông cao gầy đứng cạnh kinh ngạc: “Trên đời này thật sự có dạ minh châu như trong lời đồn sao?”

Thước Thừa Dụ tùy ý phỉ phỉ ồng tay áo, thản nhiên nói: “Không có lửa làm sao có khói. Phải có vật thật thì mới có truyền thuyết truyền đến tận hôm nay. Thứ này cũng không biết là khoáng sản tự nhiên, do cổ nhân sử dụng kỹ thuật gia công làm thành, hay thật sự là thứ không phải của người phàm trần chúng ta đây?”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

“Thứ tốt thế này, Thước đồng sao lại muốn đưa cho mọi người xem?” Có người vẫn cảm thấy không quá tin tưởng.

“Cũng chỉ là xem thôi mà, thứ quý hiếm phải cũng thưởng thức mới có giá trị, cứ giấu trong nhà tự xem một mình thì sớm muộn gì cũng sẽ mai một. Các vị cứ coi như là tôi đang khoe khoang một chút đi.”

Những người còn lại lập tức cười hòa theo, nói Thước đồng thật sự là nói đùa rồi, ngài đúng là có duyên kỳ ngộ vật trời.

Thước Thừa Dụ cúi đầu, trong lòng âm thầm vui vẻ. Chuyện Tây Như đã nhờ không thể chỉ hoàn thành, mà phải hoàn thành trên cả xuất sắc. Mấy người này đều là dân buôn đồ cổ, hơn nữa đều thích khoe khoang kinh nghiệm xem hàng của bản thân, bọn họ chắc chắn sẽ đem chuyện hôm nay đi rêu rao khắp nơi, tin tức về viên dạ minh châu này chẳng mấy chốc sẽ lan đi nhanh chóng.

Trên đời này, người ta có thể vì một thứ mơ hồ không có thật mà đánh đổi cả gia tài, huống hồ là một viên dạ minh châu hấp dẫn lòng người thế này.

“Đây là bản dự thảo giai đoạn thứ nhất của phương án khai thác mà tập đoàn Phượng Tê cung cấp, cậu phát cho những người trong nhóm phụ trách hạng mục này, tiến hành thảo luận sau cho lấy ý kiến tổng hợp cho tôi.”

Thước Cần cẩn thận ghi chép, do dự hỏi: “Boss, bên bộ phận marketing có người bảo tôi, trước khi khởi công nên tìm thầy phong thủy đến xem.”

“Thầy phong thủy?” Thiều Khuynh Tri nhướn mày, “Văn phòng chủ tịch ai cũng là thầy phong thủy, cậu cứ chọn đại một người là được.”

“..... Cũng đúng. Nhưng tôi nghe nói trước đây mỗi lần bắt đầu dự án đều làm thế mà?”

“Đấy chỉ là thói quen để an ủi tâm lý của con người thôi. Nhắc đến phong thủy cũng phải là thứ tà đạo vô căn cứ, thực chất nó xuất phát từ chính cuộc sống xung quanh ta. Ví dụ như về nơi ở nên chọn nơi dựa núi hướng nước, nghĩ xem, sau lưng là núi xanh có cảm giác rất chắc chắn, mở cửa ra thấy sông hồ, tầm nhìn quang đãng lại mát mẻ, nơi non xanh nước biếc không khí cũng rất trong lành, ở nơi như thế tâm trạng thoải mái, không dễ bệnh tật, khỏe mạnh trường thọ, cho nên mới gọi là nơi có phong thủy tốt. Lúc bắt đầu một dự án, chọn được không gian, chọn được nơi điều kiện giao thông và hoàn cảnh xung quanh thuận lợi cho công việc chính là phong thủy tốt, không cần làm việc dư thừa.”

“Ha ha, nhìn thấy một phòng đồng nghiệp toàn thứ trong truyền thuyết, bây giờ lại nghe anh loại trừ mê tín phong thủy đi theo con đường duy vật thể này, tôi thật sự không biết phải tin vào cái gì nữa...” Thước Cần nhỏ giọng thở dài.

“Đó là hai chuyện khác nhau.”

...

Thước Cần đem bản dự thảo đi sao ra vài bản đem phát cho thành viên nhóm dự án, không lâu sau đã triệu tập tiến hành mở cuộc họp thảo luận. Sau khi vào nhà vệ sinh hắn mới nhớ ra hình như mình cũng là thành viên nhóm dự án, lại vội vàng quay về. Ai, tan tầm phải đi đánh yêu quái, đi làm thì phải họp, rõ ràng chính là siêu nhân trái đất vô danh mà, khổ quá đi...

Trên đường từ toilet trở lại phòng họp, Thước Cần đột nhiên nghe thấy có tiếng động cổ quái phát ra từ một phòng nhỏ. Hắn lập tức cảnh giác lùi lại, giới tràn ngập thứ kỳ quái, khắp nơi đều là nguy hiểm rình rập, phải cảnh giác.

Thước Cần yên lặng đẩy cửa ra, nhòm qua khe cửa xem xét một vòng trong phòng.

Lạ thật... Không có ai. Hắn đứng thẳng lên, hùng dũng đẩy cửa đi vào.

“Ngao!” Đi chưa được vài bước, Thước Cần đột nhiên nhảy dựng lên. Có thứ gì đó túm vào cổ chân!

Hắn vội vàng lùi đến góc tường. Trên mặt đất có một sinh vật nửa người nửa cá đang nằm bẹp, trên lưng không biết từ đâu còn mọc ra một đôi cánh. “Nhân ngư” kia gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía Thước Cần: “Thước, Thước trợ lý.....”

Được rồi, là người quen, không phải, là yêu quái quen. Đây là nhân viên bộ phận tạp vụ ở tầng hai, tên là Văn Phong, lúc ăn cơm thường hay nói đùa vài ba câu cực kỳ thiếu muối, khiến người khác ghen cơm.

Trải qua những ngày tháng đối mặt với vô vàn sinh vật kỳ lạ, hiện tại đối với việc công ty lẫn vào “dị vật”, Thước Cần đã hoàn toàn vô cảm, dù sao Thiều Khuynh Tri vẫn thường xuyên lừa gạt trái tim thuần khiết của hắn...

“Cậu có sao không?”

Văn Phong run rẩy vươn tay về phía Thước Cần: “Tôi đi, tôi đi.....”

Mặc dù cái đuôi kia nhìn thế nào cũng thấy không làm nổi động tác yêu cầu độ khó cao như đi lại, nhưng tinh thần chăm chỉ kiên cường quyết tâm tiến lên thật khiến người ta cảm động! Thước Cần vô cùng tri kỷ nhường đường: “Cậu cố lên!”

“Tôi đi không được!”

“.....” Lúc mấu chốt phải biết chọn trọng điểm mà nói chứ!

Thấy “nhân ngư” trên mặt đất hai mắt sắp trợn trắng, Thước Cần cái khó ló cái khôn, nhanh chóng khiêng bình nước uống bên cạnh lên đổ ào ào xuống...

Mình quả nhiên là thông minh cơ trí! Hắn thở phò phò thả bình nước sang bên cạnh, cúi đầu nhìn sinh mệnh mình vừa cứu sống lại.

“Bộp —— ” Văn Phong phun ra một cái bong bóng, lật người úp mặt xuống đất bất động.

.....

“Boss! Không xong rồi! Nhanh cứu cá!”

“Được rồi, cậu ta được đưa vào phòng cấp cứu rồi.” Thiều Khuynh Tri khoanh tay nhìn Thước Cần.

“Ai biết cậu ta lại yếu ớt như thế, tôi cứ tưởng cậu ta bị thiếu nước để thở.....”

“Cơ thể cậu ta không khỏe, không thể duy trì hình người.” Thiều Khuynh Tri lấy áo khoác, “Đi thôi, đi xem cậu ta thế nào rồi.”

“Boss, chúng ta đến bệnh viện thú y sao...”

Thiều chủ tịch lập tức bắn sang ánh mắt sắc như dao.

Thước Cần cười ngu đỗi chủ đề: “Văn Phong là thú gì thế?”

“Cậu ta là Văn diêu (1), cũng coi như một loài thú mang điềm lành. Nhưng loại cá này trí tuệ không cao lắm, rất ít con có thể tu thành hình người.”

.....

“Tầng này là phòng khám đặc biệt, bác sĩ đều là người của chúng ta nên không sợ bị phát hiện.” Thiều Khuynh Tri đơn giản giới thiệu.

“Tôi đột nhiên nhớ đến một bộ phim truyền hình của Anh.” Thước Cần nói.

“Ừ?”

“Primeval.” (2)

“..... Chúng tôi giữ gìn trật tự nhân giới chứ không xâm chiếm thế giới.”

Thiều Khuynh Tri đẩy cửa một phòng bệnh, người bên trong vừa nhìn thấy bọn họ đã điên cuồng phát tay, mặt mũi hồng hào phát sáng.

“.....” Thước Cần thấp thỏm nhìn y, “Hồi quang phản chiếu?”

Thiều Khuynh Tri bất đắc dĩ vỗ đầu hấn, trở tay đóng cửa lại.

“Boss! Thước trợ lý!” Văn Phong vô cùng kích động, “Có một con bướm, cánh bị đứt rồi, nhưng vẫn bay được, hai người đoán xem tại sao?”

Thiều Khuynh Tri và Thước Cần triệt để câm nín.

“Vì ý chí của nó rất kiên cường a ha ha ha!!!”

“..... Có một yêu quái đang kể chuyện cười, đột nhiên nó chết ngắc, cậu đoán xem tại sao?” Thước Cần mặt không đổi sắc hỏi ngược lại.

“A?”

“Vì người nghe cảm thấy chuyện cười này không buồn cười chút nào, tức giận đánh chết nó luôn.”

“.....”

Thiều Khuynh Tri lập tức ngăn cản cuộc hội thoại nhằm nhí có xu hướng tiếp tục kéo dài của bọn họ, đi qua hỏi Văn Phong: “Sao đột nhiên lại thế này?”

Văn Phong lắc đầu: “Tối thứ sáu tuần trước tôi đang ngủ ngon thì đột nhiên cảm thấy bên tai có tiếng gì đó ầm ầm, nghe như tiếng sét đánh, thế là tỉnh dậy luôn. Từ sau hôm đó cả người đều mệt mỏi khó chịu, tôi đã xin nghỉ bệnh 2 ngày rồi. Hôm nay đi làm lại phát hiện rất khó duy trì được hình người, đang định đến nhờ ngài giúp thì lại gặp được Thước trợ lý.”

Thiều Khuynh Tri sững sốt, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là Quỷ Ngưu trông trận.....”

“Cái gì trông cơ? Nghe có vẻ nguy hiểm.” Thước Cần hai mắt sáng rực rướn cổ sang.

Thiều Khuynh Tri đẩy đầu hấn ra, đứng dậy: “Nghỉ ngơi đi, có tình huống gì bất thường phải lập tức liên lạc với tôi.”

Văn Phong gật gật đầu, đột nhiên lại hưng phấn như bị động kinh: “Nhắc đến ngưu, hai người đã nghe chuyện hai con bò Úc thảo luận về chứng bò điên chưa, để tôi kể cho, ha ha ha ha..... Khụ khụ khụ!”

Thước Cần không nói hai lời đóng sập cửa lại, cái tên ngớ ngẩn này cứ để cậu ta đắm chìm trong thế giới nhật nhèo của bản thân đi!

Thiều Khuynh Tri dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

“Xem ra việc ở chỗ Vương Thuật phải sớm giải quyết thôi. Chỉ sợ phía sau còn có hố sâu hơn đang chờ chúng ta.”

“Nghe qua đúng là không vui vẻ chút nào.” Thước Cần xoa xoa cái gáy lạnh toát.

“Có hiệu quả rồi.” Về mặt Thước Thừa Dụ vô cùng đắc ý, “Hôm nay cậu được một nhân vật lớn đến mua.”

Yến Tây Như bất đắc dĩ nhướn mày: “Vậy anh gọi tôi đến đây để làm gì?”

“Hửm? Không phải cậu muốn tìm người mua sao?”

“Sao anh không hỏi xem tôi nhờ anh tung tin có dạ mình châu hấp dẫn người mua mục đích là gì?”

Thước Thừa Dụ nhún vai: “Cậu không nói tôi đương nhiên không hỏi. Hơn nữa chỉ cần có tôi ở đây, cho dù mục đích của cậu là gì thì đều sẽ thành công, vậy nên càng không cần hỏi.”

Yến Tây Như vô lực lắc đầu, chỉ sợ đến lúc anh phát hiện ra chân tướng sẽ không tự tin như bây giờ được đâu.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, có một người bước vào.

“Thước đồng chọn chỗ đúng là đặc biệt, tôi loang quanh nửa ngày mới tìm ra được đây.”

“Những chỗ dễ tìm Trịnh đồng đều đã đi cả rồi, tôi đương nhiên phải chọn một chỗ khó tìm chứ.” Thước Thừa Dụ mỉm cười.

Trịnh Mân bắt chéo chân, ngả người tựa vào lưng ghế, “Thước đồng từ trước đến nay làm người sáng khoái, tôi cũng sẽ quanh co lòng vòng nhiều. Nghe nói trong tay anh có một món bảo vật, hôm nay tôi đến là muốn mua lại.”

Thước Thừa Dụ xoay xoay chén trà trong tay, chậm rãi nói: “Trịnh đồng, tôi không thiếu tiền.”

“Tôi đương nhiên biết anh không thiếu tiền. Tôi còn biết anh cũng không thiếu bảo vật, mấy thứ này chẳng qua cũng chỉ là thú vui nhất thời của Thước đồng thôi.” Trịnh Mân vừa nói vừa liếc mắt đánh giá người từ nãy đến giờ vẫn ngồi im lặng không lên tiếng bên cạnh Thước Thừa Dụ, không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái cả người đã cứng ngắc như trúng thuật định thân.

“Thật ra tôi...” Thước Thừa Dụ còn chưa nói xong đã phát hiện Trịnh Mân đang nhìn chằm chằm Yến Tây Như nhà mình, hai mắt phát ra ánh sáng lập lòe quỷ dị, “Này...”

“Yến giáo sư, không ngờ lại gặp anh ở đây, thật sự là vinh hạnh cho tôi.” Trịnh Mân đứng bật dậy, trịnh trọng đưa tay ra trước mặt Yến Tây Như.

“..... Không dám nhận, rất vui được gặp Trịnh đồng.” Yến Tây Như đưa tay ra muốn bắt lại.

“Nhắc đến mới nhớ, Trịnh đồng, hình như hai chúng ta còn chưa bắt tay thì phải, thất lễ quá.” Thước Thừa Dụ lập tức chen vào giữa túm chặt lấy tay Trịnh Mân.

Tay của Tây Như nhà tôi mà cũng dám đòi nắm! Biến!

Trịnh Mân căn bản không để ý hành vi phá rối của Thước Thừa Dụ, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Yến Tây

Như, vẻ mặt sùng kính: “Cá nhân tôi vô cùng tôn sùng tài nghệ cao siêu và kiến thức uyên thâm của anh, tất cả các buổi diễn thuyết của anh tôi đều đi nghe rồi.”

Thước Thừa Dụ nghiêng răng nghiêng lợi, fan nảo tàn thì giỏi lắm à!

“Quá khen rồi, không ngờ Trịnh đồng cũng thích cổ cầm.” Yến Tây Như khách khí nói.

“Xin lỗi, tôi có thể gọi anh bằng tên không?”

“Chuyện này.....”

Thước nhị thiếu: “...” Tuyệt đối không thể!

“Trịnh đồng nếu đến để thảo luận về nghệ thuật thì người tầm thường như tôi xin phép đi trước. Xem ra Trịnh đồng cũng không quá hứng thú với dạ minh châu rồi.” Thước Thừa Dụ giả vờ đứng lên muốn đi.

Trịnh Mân thấy thế vội ngăn lại: “Không, viên dạ minh châu kia tôi nhất định phải có, Thước đồng cứ ra giá, tốn bao nhiêu tôi cũng chấp nhận.”

Thước Thừa Dụ nheo mắt: “Không ngờ Trịnh đồng cũng có lúc mê muội mất lý trí thế này.”

“Không phải tôi mua cho bản thân. Thứ bảo vật quý giá như thế không nên để trong tay một thương nhân tầm thường như tôi. Nó xứng đáng có được một chủ nhân cao quý.” Ánh mắt Trịnh Mân nóng rực.

Thước Thừa Dụ nhú mày, trong lòng có dự cảm không ổn.

“Tôi muốn tặng viên dạ minh châu này cho Tây Như, chỉ có người cao quý như anh ấy mới xứng đáng sở hữu nó.”

Yến Tây Như: “.....”

Thước Thừa Dụ: “.....”

Dám dụ dỗ vợ tôi ngay trước mặt tôi, tên khốn kia cậu chán sống rồi đúng không! Lật bàn!!!

Chú thích:

(1) Văn diêu (): Một loại thú cổ trong truyền thuyết Trung Hoa, trông giống như cá chép, thân cá có cánh chim, vẩy xanh, đầu trắng, mỏ đỏ, đi từ Tây Hải đến Đông Hải, hay bay vào ban đêm, tiếng kêu giống gà gáy, ăn vào chữa được bệnh điên, nhìn thấy nó thì thiên hạ được mùa.

(2) Primeval: Một series phim truyền hình khoa học viễn tưởng của Anh do ITV và hãng Impossible Pictures hợp tác sản xuất, kể về một nhóm người có sứ mệnh đối phó với các sinh vật cổ đại từ quá khứ đột nhiên xuất hiện ở nước Anh hiện đại và thể lực lợi dụng các sinh vật đó để xâm chiếm thế giới.

22. Quyển 2 - Chương 22

Sắc mặt Thước Thừa Dụ âm trầm, nắm tay siết chặt, xương cốt vang lên tiếng khanh khách, cười lạnh một tiếng: “Trịnh đồng đúng là bạo tay thật đấy. Nhưng đồ còn chưa tới tay đã mạnh miệng nói tặng người như thế, đến lúc không làm được chẳng phải là rất mất mặt sao?”

Trịnh Mân cười lớn: “Chúng ta đều là người làm ăn, Thước đồng cần gì phải vì một hạt châu vô dụng mà bỏ lỡ món lợi lớn. Chỉ cần anh mở miệng, tôi tuyệt đối sẽ trả một cái giá khiến anh vừa lòng.”

Thước Thừa Dụ gõ gõ mặt bàn, thương hại nhìn Trịnh Mân: “Tiếc thật đấy, lần này Trịnh đồng chậm chân rồi. Hạt châu này bản thân tôi không có hứng thú, mua về vốn là để tặng cho Tây Như nhà tôi.”

Trịnh Mân hơi run lên, vẻ mặt vô cùng vì diệu.

Yến Tây Như dè dặt, “Tôi nói này, hai người coi tôi là không khí à? Muốn tặng cái gì cũng nên hỏi tôi có muốn nhận hay không chứ?”

“Cậu rõ ràng nhận rồi.” Thước Thừa Dụ cười đến vô cùng thiếu đánh.

“Lúc đó tôi.....” Yến Tây Như lời đến bên miệng lại nuốt xuống, giải thích với một nhân loại chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, “Trịnh đồng, tâm ý của ngài tôi nhận, nhưng không có công thì không thể hưởng lộc, càng đừng nói đến đồ vật quý giá như thế. Quân tử chỉ giao thiệp như nước, nếu đã có duyên làm bạn bè thì không cần đến giá trị vật chất để gắn bó với nhau.”

Trịnh Mân vội vàng gật đầu lia lịa, vẻ mặt tin phục cũng không giống như đang giả vờ.

“Hôm nay đến vội vàng, tôi còn có việc phải đi trước. Có dịp nhất định sẽ mời anh uống trà.” Trịnh Mân đứng lên, hơi gặp người xuống chào rồi xoay người rời đi, biểu tình trên mặt nhìn sao cũng thấy vô cùng thỏa mãn.

Thước Thừa Dụ thật sự không hiểu, người này rốt cuộc là thật lòng sùng bái Yến Tây Như hay có ý đồ gì khác, nhưng loại chuyện như giả vờ làm fan cuồng kiểu này nhìn thế nào cũng không giống việc Trịnh Mân

sẽ cố ý làm.

“Cậu ta là người cậu muốn tìm sao?”

Yến Tây Như lắc đầu: “Không phải, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Nghĩ nhiều? Nghĩ nhiều cái gì?”

“..... Người này so với tôi anh còn quen hơn, đừng hỏi tôi.”

Thước Thừa Dụ lúc này mới vừa lòng thả lỏng tâm tình, không ngừng cố gắng chen ép tình địch, “Cậu phải xác định cho chắc chắn vào, bối cảnh Trịnh Mân rất phức tạp, biết đâu lại dính dáng vào mấy chuyện lẩn khuất này nọ.”

Yến Tây Như yên lặng thở dài. Tôi đương nhiên chắc chắn rồi, bởi vì anh ta cũng đều là nhân loại cả thôi.

“Nếu là Quỷ ngưu trống trận thì đúng là rất kỳ lạ. Cái trống đó thất lạc cũng hơn 5000 năm rồi, không còn xuất hiện ở nhân gian nữa. Chẳng lẽ có kẻ lén giấu đi?” Ninh Cửu Nguyệt xoa cằm.

“Nhưng trừ lần đó ra, tôi vẫn không hiểu tại sao hung linh của thần khí lại có thể xuyên thấu qua lá chắn, ảnh hưởng đến thần thú trong vườn của chúng ta?” Anh Chiêu nhú mày.

Thước Cần ôm Phú Quý liếc Anh Chiêu, trong lòng lắm bầm phàn nản, nhân viên văn phòng chúng tôi mở cuộc họp tăng ca, anh ôm mèo đến xem náo nhiệt cái gì? Còn nói như cái gì cũng hiểu, vì sao chỉ có mình tôi không hiểu, hừ.....

“Cái trống đấy rốt cuộc là thứ gì?”

“Quỷ ngưu là thần thú Đông hải, xuất nhập trong nước có thể hô mưa gọi gió. Lúc Hiên Viên Hoàng Đế chinh chiến thiên hạ, dùng da Quỷ ngưu làm mặt trống, lấy xương nó làm dùi, tiếng trống vang như sấm rền truyền xa năm trăm dặm uy hiếp quân địch, hơn chín lần cản trở Xi Vưu tiến công, cuối cùng thành công khiến Xi Vưu bại vong.”

“..... Hoàng Đế sao.....” Thước Cần hai mắt hoa lên.

“Chỉ sợ có kẻ nhàn rồi quá, đã quên mất quy luật tự nhiên của trời đất, muốn thao túng nhân gian.” Sắc mặt Thiệu Khuynh Tri trầm xuống, “Viên dạ minh châu kia tung ra cũng không thu được hiệu quả, có lẽ đó chỉ là hành vi ngu xuẩn của vài tên tôm tép vô dụng, kẻ có âm mưu chắc chắn sẽ không để vật thần

xuất hiện ở nhân gian khiến chúng ta chú ý. Trừ khi, đây là đòn tung hỏa mù.”

“Ý ngài là bọn họ lợi dụng nước cờ này, cố ý chuyển sự chú ý của chúng ta sang việc này, minh tu sạn đạo, giương đông kích tây?” La Vũ hỏi.

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Không loại trừ khả năng này. Nhưng địch trong tối ta ngoài sáng, phải tìm hiểu chân tướng nhưng không thể để bọn chúng nắm mũi dắt đi. Chúng ta cứ theo trình tự mà làm, trước giải phải giải quyết chuyện của Vương Thuật đã.”

“Chẳng phải còn Trịnh Mân nữa sao?” Nghe nói người này có ý đồ với chị dâu hai tương lai, Thước Cần nhanh chóng chớp lấy thời cơ giúp anh hai tiêu diệt tình địch.

“Trịnh Mân đúng là có chút kỳ lạ, nhưng có thể khẳng định anh ta đúng là người thường. Bằng hiểu biết của tôi, người có tiền tài và địa vị như Trịnh Mân sẽ không vì chút lợi ích nhỏ mà trở thành con rối của người khác hoặc hợp tác cùng các thế lực không rõ ràng. Anh ta là người biết cân nhắc lợi hại, biết phải chọn cái gì bỏ cái gì.” Thiều Khuynh Tri cũng không quá chắc chắn, nhưng có một việc y hiểu rõ, giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt mới là ưu tiên hàng đầu, còn trong bọc đã có kim thì sớm muộn gì một ngày nào đó cũng sẽ lòi ra, không cần chạy theo sau mộng đối phương làm chuyện vô ích.

“Phía Vương Thuật rốt cuộc là có chuyện gì?” Thước Cần vô cùng bất mãn, lần nào hấn cũng y như bị thiếu năng, cái gì cũng là người duy nhất không biết.

Thiều Khuynh Tri đưa sang một tập giấy, “Cậu xem đi rồi sẽ biết.”

Thước Cần nghi hoặc nhận lấy, nhìn lướt qua một chút, kinh ngạc giật mình: “Đúng là biết người biết mặt mà không biết lòng. Người này nhìn bề ngoài thì bóng bẩy thế, không ngờ bên trong lại mục ruỗng thối nát thế này.”

Thiều Khuynh Tri lắc đầu, “Vậy nên ông ta mới bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của người phụ nữ kia, bí quá hoá liều, càng ngày càng lún sâu vào vực thẳm không đáy.”

“Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai?”

“Chờ gặp mặt rồi chẳng phải sẽ biết sao?” Ninh Cửu Nguyệt đứng lên, cười gằn một tiếng, kích động bóp bóp tay, các đốt ngón tay kêu lên răng rắc, “Lão nương đã lâu không được giáo huấn tiểu tiện nhân, tay chân bắt đầu ngứa ngáy rồi đây!”

Thước Cần nhích nhích vào góc, cố gắng giữ khoảng cách an toàn để tránh bị chị gái này cho dính chưởng. Cái địch, phân liệt nhân cách thế này có phải là hơi tốc độ quá rồi không, phải để cho người ta có thời gian chuẩn bị tâm lý chứ.....

Hoàng Dư Nhu cùng Vương Thuật xuống máy bay, Vương Thuật nhận một cuộc điện thoại xong liền vội vã đi đến công ty.

Trong lòng Hoàng Dư Nhu không mấy vui vẻ, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, một mình quay về nhà. Mặc kệ nói thế nào, lần này Vương Thuật đưa cô ta đi Macao, biểu hiện toàn bộ chuyến đi cũng xem như không tệ.

Về đến nhà, Hoàng Dư Nhu vừa mới nằm lên giường thì phát hiện ngoài cửa sổ có một con chim đang dùng mỏ gõ gõ cửa kính. Trong lòng cô ta hoảng hốt, vội đứng lên đi qua mở cửa sổ. Con chim kia thả một cuộn giấy trong móng vuốt xuống liền nhanh chóng vỗ cánh bay đi.

Hoàng Dư Nhu nghi ngờ mở tờ giấy ra, vừa nhìn sắc mặt đã đại biến. Cô ta xông vào phòng ngủ và phòng làm việc của Vương Thuật, mở két, tìm kiếm khắp nơi... Quả nhiên không thấy, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của chúng. Hoàng Dư Nhu tức giận cầm lấy áo khoác ra khỏi cửa.

Vương Thuật xem số tiền trên tờ chi phiếu, vừa lòng gật đầu, móc trong túi ra một cái hộp đưa cho đối phương. Người đối nhận mở hộp ra, vuốt ve thứ bên trong, sau khi xác nhận xong liền nhanh chóng rời đi.

Vương Thuật rót một ly vang đỏ, lười nhác ngả người ra ghế sofa, chắc chắn lưỡi, trong lòng thầm nghĩ, tiền quả nhiên là thứ tốt nhất.

Cửa phòng đột nhiên rầm một tiếng bị đẩy mạnh ra. Vương Thuật giật mình đứng bật dậy, ly rượu sòng sánh đổ ra bàn.

Hoàng Dư Nhu mày liễu dựng thẳng, vẻ mặt tức giận đứng ở cửa.

Vương Thuật nhìn ổ khóa bị đập nát, giọng nói có chút căng thẳng, “Tiểu Nhu, sao em lại đến đây?”

“Sao tôi lại đến đây? Nếu tôi không đến, thứ này bị anh đem bán lúc nào không biết!” Hoàng Dư Nhu lắc cái hộp trên tay, đúng là cái hộp vừa được Vương Thuật bán đi ban nãy.

“Sao em lại lấy được nó?!”

“Anh trả lời tôi trước đi, sao lại giấu tôi đem bán nó đi! Đây là lễ vật tôi tặng anh, tôi cũng đã dặn đi dặn lại là không thể để người ngoài thấy nó, nếu không sẽ có đại họa, tại sao anh không chịu nghe tôi? Anh thích tiền đến thế à!”

“Tiểu Nhu, em nghe anh giải thích đã. Anh cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, việc làm ăn xảy ra vấn đề tài chính, cần chút tiền vốn để quay vòng. Chuyện này làm sao anh dám mở miệng nói với em được, anh chỉ định bán hạt châu này đi tạm thời, chờ đến lúc tài chính ổn định sẽ đi chuộc nó về. Người ban nãy là bên cầm đồ, không tin em có thể đi điều tra.” Vương Thuật vô cùng khẩn thiết.

“Nhưng việc này quá nguy hiểm, không phải chuyện đùa đâu!” Ngữ khí của Hoàng Dư Nhu vẫn rất cứng rắn, nhưng vẻ mặt rõ ràng đã dịu đi không ít, “Nếu anh cần tiền có thể nói với em, em có thể đưa những thứ khác cho anh đi cầm. Thứ này là bảo vật nhưng cũng là vật mang điềm xấu, người thường đúng là không thể hưởng được, đáng lẽ ngay từ đầu em không nên đưa cho anh.”

Hoàng Dư Nhu thở dài, mở hộp ra, thứ bên trong phát ra ánh sáng nhu hòa. Đột nhiên hai mắt cô ta trừng lớn, kinh hãi hét lên: “Đây không phải hạt châu của tôi! Sao lại có hai hạt được..... Anh đem hạt châu của tôi đi đâu rồi?!”

Quỳ ngư (): Thần thú trong truyền thuyết Trung Hoa, sống ở núi Lưu Ba trong Đông Hải, trông giống trâu nhưng người xanh, không có sừng, chỉ có một chân. Nó xuống nước thì có mưa gió, người phát sáng như trăng, tiếng kêu như sấm rền.

Tương truyền trong trận Trác Lộc đánh với Xi Vưu – thủ lĩnh bộ tộc Cửu Lê, Hoàng Đế (xem chú thích chương 16) bắt được Quỳ ngư, dùng da của nó làm mặt trống, dùng xương làm dùi trống, đánh ra tiếng trống trận như sấm rền, âm thanh vang xa năm trăm dặm, uy chấn thiên hạ.

23. Quyển 2 - Chương 23

“..... Tiểu Nhu, em nói cái gì thế? Đây không phải là hạt châu em đưa cho anh sao? Vật quý giá thế làm sao có hàng nhái được chứ.” Vương Thuật bình tĩnh nói.

“Hạt châu của tôi là vật từ 2000 năm trước, ánh sáng không quá rực rỡ nhưng chất ngọc ónh nhuận trơn bóng. Còn viên này ánh sáng rực rỡ hơn, nhưng chất ngọc rõ ràng là thô mới!” Hoàng Dư Nhu lắc đầu, lớn tiếng hỏi, “Anh rốt cuộc lấy nó ở đâu ra?!”

Sắc mặt bình tĩnh của Vương Thuật cũng không tiếp tục duy trì được nữa, “Cô dựa vào cái gì mà luôn mồm chất vấn tôi? Đừng nói thứ đó là cô tặng tôi rồi, cho dù chưa tặng, tôi cần cô cũng phải đưa! Mở miệng ngậm miệng lúc nào cũng nói yêu tôi, cuối cùng lại vì một món đồ cón con mà trở mặt. Hoàng Dư Nhu, miếu nhỏ của tôi hầu hạ không nổi Bồ Tát như cô, cô đi tìm cao nhân khác đi.”

“Anh.....” Trên mặt Hoàng Dư Nhu tức giận đến đỏ gay, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói, “Anh yêu, là em hơi to tiếng, anh đừng cáu giận. Không phải em tiếc rẻ gì với anh, em chỉ sợ thứ đó sẽ khiến anh gặp phiền phức.....”

“Phiền phức phiền phức, cả ngày em chỉ biết đến phiền phức, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như thế thì sống làm sao được. Tiểu Nhu, anh biết em có chút đạo hạnh, biết được thuật pháp, nhưng bị người khác biết thì cũng có sao, chẳng lẽ phạm pháp à.”

Đột nhiên có người thò đầu ra từ sau cánh cửa đang khép hờ: “Chào, ai phạm pháp đấy, có cần tôi báo án hộ không?”

Vương Thuật cả kinh: “Thước Càn?”

Hoàng Dư Nhu cảnh giác lùi đến bên cạnh ông ta, nhú mày hỏi: “Cậu là ai?”

“Là người thôi.” Thước Càn khoát tay đi vào, sau lưng hắn có bốn năm người đi theo.

Vương Thuật nhìn thấy Thiều Khuynh Tri, giọng điệu không mấy vui vẻ: “Thiều chủ tịch, ngài thế này là có ý gì? Phòng này tôi đã bao rồi.”

Ông ta chỉ mải nói chuyện, không chú ý đến sắc mặt của Hoàng Dư Nhu đứng bên cạnh đã xám ngắt, cả người bắt đầu phát run.

Thiều Khuynh Tri không trả lời, phất tay với người phía sau, “Chặn cửa lại, không cho phép ai ra ngoài.”

Ninh Cửu Nguyệt đi đến phía trước vài bước, hừ lạnh một tiếng. Mí mắt Vương Thuật đột nhiên giật giật, mất đi ý thức ngã xuống ghế số pha.

Ấy ấy? Cái gì vừa xảy ra thế? Thước Càn muốn chen lên xem, lại bị La Vũ kéo về.

“Các người, các người muốn làm gì?” Hoàng Dư Nhu gắng gượng duy trì vẻ quật cường.

Ninh Cửu Nguyệt khinh miệt quét mắt nhìn cô ta, quay đầu hỏi Thiều Khuynh Tri: “Boss, đó là thứ gì?”

Thiều Khuynh Tri nheo mắt, “Chu Nhụ, cô tùy tiện xuất hiện ở nhân giới, gây nhiễu loạn trật tự nhân gian, có biết sẽ gây ra hậu quả gì không?”

Hoàng Dư Nhu vội vàng lắc đầu: “Tôi không có! Tôi chỉ muốn có cuộc sống tốt hơn thôi, tôi chịu đủ cuộc sống ở cái nơi hẻo lánh lạc hậu kia rồi!”

“Không ai cấm cô có một cuộc sống tốt hơn. Nhưng đưa thượng cổ dược vật vào nhân thế, quấy rầy trật tự cuộc sống con người, chuyện đó không còn nằm trong phạm vi được phép nữa.”

“Tôi, tôi không hề muốn làm ảnh hưởng đến con người, dược vật thượng cổ đều chỉ cho động vật ăn thôi, cũng chỉ khiến chúng cao lớn khỏe mạnh hơn.....”

“Cô sống cũng đã mấy ngàn năm, vì sao vẫn không chịu hiểu điều cấm kỵ cơ bản này? Gần đây trời đất

xuất hiện dị khí, rất nhiều nơi xuất hiện dị tượng, hành vi của cô cũng góp phần không nhỏ đâu. Cô cho rằng cứ lợi dụng vật thần để chiếm ưu thế, giành được chút lợi ích là sẽ giải quyết được vấn đề sao?” Thiều Khuynh Tri đã bắt đầu không còn kiên nhẫn.

Hoàng Dư Nhu cũng không chịu yếu thế, mạnh miệng phản bác: “Tôi vốn chính là thú mang điềm hung, cho dù có làm hay không thì cũng vẫn gây ra ảnh hưởng như vậy thôi!”

“Vậy là cô biết rõ mà còn cố phạm vào.”

Thiều Khuynh Tri hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, phát tay ra hiệu cho Ninh Cửu Nguyệt.

Hoàng Dư Nhu lập tức cảm giác được nguy hiểm, vội hét lên một tiếng, cả người đột nhiên như bị cuồng phong thổi qua, tóc tai đều dựng ngược.

Thước Cẩn bật chặt lỗ tai bị tiếng hét kia làm cho ong ong, nhưng vẫn bị một màn trước mắt khiến cho chấn kinh. Luồng gió quanh cơ thể Hoàng Dư Nhu dần tản ra một làn khói xám vây lấy cơ thể cô ta. Chỉ vài giây sau luồng khói kia đã khuếch tán ra gấp hai ba lần, nổ vang một tiếng, tiêu tán ra xung quanh. Trong sương khói mịt mờ xuất hiện một con dã thú cao gần hai mét, lông màu tro vàng, hai vành tai nhọn hoắt.

“Ồ, hồ ly tinh?!” Thước Cẩn kích động lắp bắp.

Con hồ ly kia cong lưng rít lên: “Các người đừng tưởng người đông thế mạnh là có thể chiếm ưu thế!”

Lúc này Thước Cẩn mới chú ý tới, trên lưng nó có hai cái vây cá rất lớn, cổ, tai, đầu đuôi đều lập lòe phát sáng.

Thiều Khuynh Tri kéo hẳn ra phía sau lưng mình, lui lại mấy bước, những người khác cũng lùi ra. Bên trong chỉ còn lại mình Ninh Cửu Nguyệt đứng giữa phòng, cùng Hoàng Dư Nhu giằng co.

Ninh Cửu Nguyệt khinh thường cười lạnh một tiếng: “Người đông thế mạnh? Chỉ bằng thứ như cô cũng đáng để chúng tôi phải cùng ra tay?”

Thước Cẩn đứng ngoài yên lặng kháng nghị, các người rõ ràng có phải người đâu, đừng có mà dùng loạn đại từ nhân xưng thế chứ...

Hoàng Dư Nhu lại rít một tiếng, móng vuốt cào mạnh xuống mặt đất. Ninh Cửu Nguyệt liếc mắt nhìn con hồ ly vàng tro đang bày ra tư thái công kích, tùy ý vuốt vuốt tóc, đột nhiên hai mắt tròng lên, phát ra một tiếng rít so với đối phương còn sắc nhọn hơn, quanh thân lóe lên bạch quang sáng rực.

Thước Cẩn theo bản năng nhắm chặt mắt lại, chờ tới lúc ánh sáng chói mắt biến mất, trước mặt hẳn đã

xuất hiện chín cái đuôi to trắng muốt xòe rộng, từng chiếc đuôi lông trắng như tuyết nhẹ nhàng đung đưa.

“Cô, cô là —— Cửu vĩ hồ!” Hoàng Dư Nhu hoảng sợ kêu lên.

Chín cái đuôi chậm rãi hạ xuống mặt đất, để lộ ra một con cáo trắng thật lớn, cả người dường như tản ra hào quang nhu hòa, xinh đẹp đến khó tả.

“Chu Nhụ, có đồng loại giống như cô, thật đúng là làm mất mặt giống hồ chúng ta.”

“Thanh Khâu hồ các người cũng chẳng tốt đẹp hơn ai! Có loại bại hoại hại nước hại dân như Tô Đát Kỷ, các người dựa vào cái gì mà coi thường giống loài bọn ta!”

“Cô còn có mặt mũi máng Đát Kỷ? Đát Kỷ phụng mệnh Nữ Oa diệt nhà Thương, sau khi chết hồn phách được thăng lên Cửu Thiên. Cho dù chỉ là một con cửu vĩ hồ bình thường, năng lực ít nhất còn có bản lĩnh hại nước hại dân, lật đổ vương triều, khiến cho triều đại đổi chủ. Còn cô thì sao? Bị một con người nhân phẩm tồi nát mê hoặc, chỉ biết làm ra vài việc trộm thóc bắt gà, lại dám so với Thanh Khâu hồ tộc chúng ta?!”

Chu Nhụ hiển nhiên bị chọc giận, lập tức nhảy dựng lên tấn công về phía Cửu vĩ hồ. Ninh Cửu Nguyệt không nhúc nhích, há miệng phun ra một luồng sáng bắn thẳng về phía bụng của Chu Nhụ.

Chu Nhụ ngã xuống đất, rụt lùi lại hai bước, biến trở lại hình người, ôm bụng đau đớn thở hổn hển.

“Không biết tự lượng sức mình.” Ninh Cửu Nguyệt hừ một tiếng, cũng biến trở về hình người.

“Sao lại vẫn mặc nguyên quần áo thế?” Thước Cẩn thất vọng nhỏ giọng lầm bầm.

Thiều Khuynh Tri quay đầu sang, ánh mắt có chút âm trầm.

Thước Cẩn vội rụt cổ lại: “..... Tôi chỉ tiện miệng hỏi thế thôi.....”

“Bỏ cái vẻ mặt ngu xuẩn như bản thân đang bị ngược đãi của cô đi.” Ninh Cửu Nguyệt nhặt hòm gỗ trên đất lên, “Có biết vì sao Vương Thuật lại có hạt châu này không?”

Hoàng Dư Nhu ngẩng đầu.

“Đây là hạt châu mới, xuất thế nhiều nhất mới được vài ngày. Tộc Chu Nhụ các người và Châu Biệt có quan hệ họ hàng, hẳn phải biết rõ hiện tại Châu Biệt đã không còn nhả châu nữa. Tôi biết cô nuôi hai con Châu Biệt, coi bọn chúng như người thân của mình, hạt châu hai ngàn năm kia cũng là do bọn chúng nhả ra. Nhưng từ khi gặp tên đàn ông này, đầu óc cô liền mê muội, không quan tâm đến chúng nữa, đúng không?”

Hoàng Dư Nhu có chút khó hiểu, “Rốt cuộc cô có ý gì?”

“Dạ minh châu trong người Châu Biệt tựa như nội đan, là căn nguyên giúp chúng trường sinh bất tử. Thời thượng cổ linh khí trời đất dồi dào, sau khi chúng nhả châu, trong cơ thể rất nhanh lại tái tạo một hạt châu khác. Hiện tại Châu Biệt không còn nhả châu nữa là vì linh khí khan hiếm, sau khi nhả ra rất khó để hình thành lại.” Thiều Khuynh Tri nói tiếp, “Vậy nên, chúng không nhả châu, không có nghĩa là trong người không có hạt châu.”

Hoàng Dư Nhu mở to hai mắt, dường như không thể tin nổi: “Ý các người là gì? Không thể nào! Không thể nào!”

Ninh Cửu Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô yêu quý hai con Châu Biệt này như trân bảo, nhưng có người lại xem chúng như gà đẻ trứng vàng. Nếu gà không đẻ, vậy thì cũng chỉ có thể mổ gà lấy trứng.”

“..... Không đâu, không thể! Anh ấy, anh ấy.....” Hoàng Dư Nhu quay đầu lại nhìn Vương Thuật đang nằm bất tỉnh trên sô pha, “Anh ấy biết tôi rất yêu quý Châu Biệt, anh ấy sẽ không làm thế! Hơn nữa rõ ràng anh ấy đã có một hạt châu tôi tặng rồi, còn có đất đỏ và cây đỗ hành, chỉ chừng đó cũng đủ để trở thành triệu phú, tại sao lại.....”

“Cô cứ xem cái này trước đi đã rồi nói sau.” Ninh Cửu Nguyệt đưa sang một tập văn kiện.

Hoàng Dư Nhu nhận lấy, càng đọc sắc mặt càng khó coi: “Anh ấy đi Macao là vì.....”

“Vì bài bạc. Dân cờ bạc cũng giống như con nghiện, biết rõ kiểu gì cũng chết nhưng vẫn đắm đầu vào. Vương Thuật chính là dạng như thế, ông ta càng thua càng muốn gỡ lại, nhưng càng cố chỉ lại càng thua, cuối cùng nợ nần ngập đầu, tiền kiếm được không đủ để bù vào khoản nợ bài bạc, tự nhiên sẽ bí quá hoá liều. Cô trưng ra một cái cây rụng tiền trước mắt ông ta, nhưng cây lại mãi không chịu rụng lá, Vương Thuật chỉ có thể tự mình chặt cây lấy gốc...”

“Tại sao, tại sao lại có thể.....” Hoàng Dư Nhu thất thần nhìn tập văn kiện.

“Bản thân cô không nhìn rõ phải trái, giờ còn có thể trách ai.” Ninh Cửu Nguyệt thương hại nhìn cô ta, “Ban đầu nếu không phải cô bất chấp lễ thường, tự tiện sử dụng thần vật giúp đỡ, Vương Thuật cũng sẽ không lún sâu đến mức này. Hơn nữa cái gọi là tình yêu, tên khốn này chỉ lợi dụng cô, cô lại ngây thơ tin rằng mình được yêu thương trân trọng. Còn bản thân cô, cô nhận mình yêu ông ta, nhưng đối phương rơi vào tình cảnh như hôm nay cô cũng không biết, cũng không đủ tin tưởng để tiết lộ thân phận của mình cho đối phương, mối quan hệ như thế căn bản không phải là yêu.”

Hoàng Dư Nhu ôm đầu hét một tiếng, đột nhiên đứng bật dậy, điên cuồng hoảng loạn tóm lấy Vương Thuật, “Anh tỉnh dậy cho tôi! Tỉnh dậy!”

Vương Thuật bị lay ngơ ngác mở mắt ta, nhìn thấy sắc mặt dữ tợn của người phụ nữ trước mặt, hoảng sợ gào lên: “Cô điên rồi!”

“Tôi điên rồi?! Tôi hỏi anh, có phải anh giết Châu biệt của tôi, móc hạt châu trong cơ thể chúng nó ra, có đúng không, hả? Đúng không?!”

Vương Thuật bị vẻ mặt của cô ta dọa sợ, biết không thể kiếm cơ quanh co được nữa, trực tiếp ngã bái: “Đúng vậy! Tôi đã nói rồi, tôi cần tiền gấp! Nhưng, nhưng mà tôi chưa giết nó, tôi đã đi tìm bác sĩ thú y khâu bụng nó lại rồi, thả vào nước nó vẫn còn bơi được.....”

“Tên khốn nạn! Tôi phải bắt anh trả giá!” Hoàng Dư Nhu xé nát cổ áo Vương Thuật, phần đầu đột nhiên hiện ra nguyên hình cáo, cái mõm nhọn hoắt đen ngòm mở lớn, “Tôi phải cắn chết anh!!!”

Vương Thuật vốn không phải là một kẻ có sức chịu đựng cao, dưới cảnh tượng đáng sợ như thế, ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

“Được rồi.” Ninh Cửu Nguyệt kéo Hoàng Dư Nhu lại, “Nợ nần ngập đầu và tài chính thất thoát cũng đủ để ông ta không sống nổi, cứ giao lại cho pháp luật và đạo đức của con người xử lý là đủ rồi. Con Châu biệt kia chưa chết, tôi đã cho nó uống thuốc kéo dài sinh mệnh, có thể giúp nó tiếp tục duy trì thêm một khoảng thời gian. Trở về nhớ cho nó ăn hạt châu kia luôn, sau đó nhanh chóng dẫn theo chúng rời khỏi nhân gian.”

“Nó vẫn còn sống thật sao?”

“Thật, vẫn sống, đi mau đi. Lỗi của cô chúng tôi có thể bỏ qua không truy cứu, sau này phải tự lo thân, đừng làm ra những việc như thế này nữa.”

Hoàng Dư Nhu đứng lên, cầm hộp gỗ, cúi đầu đi ra cửa.

“Khoan đã.” Thiều Khuynh Tri đột nhiên gọi giật lại, “Cô có từng gặp qua Quỷ ngưu trống trận không?”

Thân thể Hoàng Dư Nhu hơi cứng lại, thấp giọng nói: “Chưa từng. Sao tôi có thể gặp được thần khí như thế chứ. Nhưng mà...” Cô ta khẽ vuốt ve hòm gỗ, đắn đo một lúc mới nói tiếp, “Gần đây có lần hình tôi nghe được tiếng sấm rất kỳ lạ, sau đó cảm giác như có một lực lượng vô hình nào đó đang dao động, kích thích hưng tính tăng cao, có lẽ cũng liên quan đến việc linh khí trời đất thay đổi mà các người nói. Cảm ơn đã cứu Châu biệt của tôi. Về việc kia, tôi chỉ có thể nói, thiên hạ có lẽ sắp trải qua một hồi đại loạn, tôi có thể cảm ứng được.”

Hoàng Dư Nhu nói xong, không quay đầu lại, vội vàng rời đi.

Thước Cẩn nhìn Vương Thuật chết ngất không động đậy trên sô pha, lại nhìn Đỗ Khâm vẫn đứng như pho tượng ngoài cửa và La Vũ nhân nhả bên cạnh, bất đắc dĩ cào cào tóc: “Tôi nói này, vì sao chúng ta phải kéo nhau một đàn đến đứng xem thế này? Cho vui?”

“Ban đầu nghĩ trong tay cô ta có Quỷ ngưu trống trận nên lo trước khỏi hoạ.” Thiều Khuynh Tri phát tay, “Về thôi, nơi này sẽ có người đến xử lý sau.”

La Vũ oán giận hầm hừ: “Đúng là phí thời gian, chỉ là một con Chu Nhụ mà cũng gây ra nhiều chuyện như vậy.”

Thước Cầm lên la đến trước mặt Ninh Cửu Nguyệt: “Hắc hắc, Cửu Nguyệt à, hóa ra cô là hồ ly ti...”

Ánh mắt Ninh Cửu Nguyệt lập tức lộ ra hung quang.

“... Hồ ly tiên!” Thước Cầm quyết đoán sửa miệng.

Ninh Cửu Nguyệt vuốt vuốt tóc, “Thanh Khâu Cửu vĩ hồ là thần thú bảo diêm lành, đừng có đánh đồng tôi với ba cái thứ hồ ly tinh trong sách truyện nhảm nhí.”

“Vâng vâng! Nhưng mà này, Đát Kỷ thực sự là do Nữ Oa phái xuống à? Chắc chắc, đúng là độc nhất phụ nhân tâm mà. Trụ Vương người ta cũng chỉ biểu đạt một chút ái mộ thôi, hồ ly t... tiên Đát Kỷ lại phá nát cả quốc gia người ta.”

“Nói vớ vẩn, toàn là bịa đặt.”

Thước Cầm ở phía trước quần lấy Ninh Cửu Nguyệt lú lú hỏi không ngừng, Thiều Khuynh Tri đi ở phía sau chân mày cau chặt, trong đầu cẩn thận suy tính lại câu nói cuối cùng ban nãy của Hoàng Dư Nhu.

“Báo cáo!” Một người lính mặc trang phục ngự trang chạy đến trước mặt một vị sĩ quan cao lớn, nghiêm người cúi chào.

“Nói.”

“Chó nghiệp vụ chúng ta phái ra, tất cả đều...”

Vị sĩ quan kia trên mặt vẽ sơn, nhìn không rõ diện mạo, lạnh lùng nhìn binh lính nọ: “Không nói nổi một câu thì về nhà trồng rau đi.”

“Tất cả chó nghiệp vụ đều chỉ đứng một chỗ quay vòng tròn, nhất quyết không chịu đi tiếp vào trong rừng.”

“Một con cũng không đi?”

“Vâng.”

Sĩ quan ngừng đầu, ánh mắt như đao quét qua doanh địa, “Đội một đội hai ở lại trực, đội ba theo tôi!”

Chỉ một lát sau, đoàn binh lính đã biến mất trong rừng rậm hoang vu sâu thẳm.

—— Quyển thứ hai • Lòng người không đáy • hoàn ——

Chú thích:

(1) Chu Nhụ (): Thú cổ trong truyền thuyết Trung Hoa, sống ở núi Cảnh Sơn, thân giống cáo nhưng có vây cá, thấy được là gặp điều không may.

(2) Thanh Khâu cửu vĩ hồ ():

24. Quyển 3 - Chương 24: Phần Tử Khủng Bố

Thước Thừa Dụ đứng trong bếp cắt đồ ăn, cách xa tám mét còn nghe được tiếng cạch cạch vô cùng quỷ dị.

Thiều Khuynh Tri cực kỳ hả hê, “Tôi bảo này, cậu chuẩn bị tiền thay tủ bát mới chưa? Nghe động tĩnh thế này, có khi đến cửa bếp cũng nát luôn chứ đừng nói là bát đĩa.”

Thước Cẩn cầm dưa gô trái gô phải rống lên: “Ăn sủi cảo, ăn sủi cảo, sủi cảo anh hai gói vừa tròn lại vừa to~~~”

Yến Tây Như đau đầu nhìn hai vị khách không mời nhưng vẫn tự đến lúc nào cũng chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, cười khổ: “Hai người khiêm tốn một chút được không, đến nhà tôi đi tay không còn bắt Thừa Dụ nấu cơm, không sợ người ta đem dao thớt ra xử lý hai người à.”

“Thừa Dụ?” Thiều Khuynh Tri xoa cằm, “Chắc, bắt đầu gọi thẳng tên luôn rồi? Nhìn xem, chỉ bảo anh ta nấu cơm mà cậu đã xót như thế, đúng là bát nước hắt đi mà.”

“Thừa Dụ đến để đưa đồ, hai người không báo trước đột nhiên kéo nhau đến còn sai khách của tôi đi nấu cơm, tôi là chủ nhà chẳng nhẽ không nên đòi lại công bằng cho khách của mình? Còn chuyện xưng hô, tôi mà không gọi tên, anh ta cứ bất thành linh lại chui từ đâu ra không biết, mệt lắm.”

“Phải xem cách anh ta đối xử với bạn cậu mới biết anh ta có thật lòng với cậu không, huống hồ gạo kê còn

là em ruột của Thước đồng.”

Yến Tây Như ngay cả hơi sức tức giận cũng không có, nhiều năm như thế bây giờ mới phát hiện ra bạn mình tà ác như thế, thật sự là thất bại, vô cùng thất bại.

Thiều Khuynh Tri thu lại nụ cười, “Được rồi, không đùa nữa. Người ta cả ngày cung phụng hầu hạ chăm sóc cậu, bản thân cậu cũng ỷ lại, nhưng lại cố tình tỏ vẻ thanh cao nói bản thân không cần. Tây Như, Thước nhị thiếu là người tốt, sao không cân nhắc thêm một chút?”

Yến Tây Như nghe tiếng nổi niêu chén bát va vào nhau leng keng, trong lòng đột nhiên có chút hoảng hốt, chậm rãi lắc đầu: “Cậu cũng biết mà, số mệnh con người hữu hạn, còn cả đời của chúng ta, lại quá dài.”

Thiều Khuynh Tri im lặng không nói gì, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua Thước Cần đang hớn hử chảy nước miếng chờ được ăn sủi cảo.

Thước Cần dựa vào cửa nhìn boss nhà mình đứng trước gương chỉnh lại cà vạt, chắc chắn lưỡi: “Boss, anh ăn mặc thế này là để đi xem mắt sao?”

“Đi xem mắt sẽ mặc thế này à?” Thiều Khuynh Tri chỉnh lại vạt áo, cầm lấy chìa khóa xe, đi qua chỗ Thước Cần “Đi thôi.”

“Hả? Tôi cũng phải đi? Còn quần áo thì sao?” Thước Cần hoang mang nhìn quần áo trên người, đưa tay cào cào tóc.

Thiều Khuynh Tri cười cười kéo tay hắn, “Được rồi, không cần để ý, dù sao cũng là gặp người quen.”

Nửa tiếng sau.

Thước Cần rụt cổ ngồi bên cạnh Thiều Khuynh Tri, yên lặng nhìn chăm chăm hai người còn lại nâng cốc cạn ly.

“Thiều chủ tịch đúng là người rất thẳng thắn, nói chuyện với cậu không cần vòng vo này nọ, thoải mái hơn nhiều.” Người đối diện nói xong còn đưa tay vỗ đầu Thước Cần, vỗ đến mức đầu hắn xù lên như tổ chim mới vừa lòng buông ra, “Có đúng không nhóc con.”

Thước Cần cào cào tóc cổ cứu vớt hình tượng, bĩu môi, “Liên quan gì đến cháu.”

“Bộ trưởng Lý thu xếp công việc bớt chút thời gian ăn bữa cơm thế này thật sự là vinh hạnh cho tôi. Đương

nhiên công lớn nhất phải kể đến Thước trượng lý.” Thiều Khuynh Tri mỉm cười.

“Rõ ràng không liên quan đến tôi mà!” Thước Cần phẫn nộ.

“Nếu cậu không cố gắng làm việc, không có thành tích, bữa cơm này đã biến thành Hồng Môn Yến rồi.” Thiều Khuynh Tri gấp cho hắn một con tôm to, “Không tính công cho cậu thì tính cho ai.”

Thước Cần hừ một tiếng, “Hai người có thể tiếp tục đối trá hơn nữa không? Quan thương cầu kết với nhau rõ ràng là để bàn mưu tính kế, nói chính sự nhanh lên đi, có gì nhớ chia cho cháu một phần.”

“Thằng nhóc, nói chuyện với cậu như thế đấy à?” Lý Mục trừng mắt.

“Cậu xem có người cậu nào khoa trương như cậu không, lại còn trùg cháu...”

“Bộ trưởng Lý, tôi nghe nói lần thay đổi cơ cấu này có vấn đề?” Thiều Khuynh Tri vào vấn đề chính.

Lý Mục mỉm cười: “Gọi là có vấn đề, thật ra là do bên trên sắp xếp cả rồi. Phía sau có vấn đề, bây giờ dùng dùng cũng chỉ là kéo dài thời gian thôi, căn bản ngay từ đầu đã có sẵn kết quả.”

Thiều Khuynh Tri phát hiện ra vấn đề, “Ngay từ đầu?”

Lý Mục nheo mắt, “Triệu Quân Thực gần đây có qua lại với quân đội...”

Thiều Khuynh Tri khó hiểu, “Quân đội? Chính phủ và Quân đội trước nay luôn hoạt động độc lập, mặc dù có liên hệ chặt chẽ với nhau nhưng trong vấn đề sắp xếp nhân lực thì đâu có ảnh hưởng gì.”

“Cậu không biết Triệu Quân Thực đâu, kẻ này ham mê quyền lực đến độ bất chấp mọi thủ đoạn. Trong tất cả các Phó bộ trưởng, cậu ta là người duy nhất không có xuất thân không có bối cảnh, luôn cúi đầu lợi dụng vài lần đầu đá của bên trên mà leo lên được vị trí bây giờ. Chỗ càng cao thì càng khó ngồi, đã đi đến bước này rồi thì đương nhiên phải củng cố lực lượng, sau đó mới dần dần tiến tới vị trí cao hơn. Nhưng Triệu Quân Thực giống như đánh bạc, trực tiếp liên hệ với quân đội, đặt cược một ván bài thắng làm vua thua làm giặc, đến một đường lui cũng không giữ. Bên trên có người nói cậu ta ở phái cải cách, thời buổi hỗn loạn bây giờ cần có người như thế.”

“Nhưng ngài có quan điểm khác?”

“Tôi cảm thấy con người như cậu ta quá nguy hiểm. Mỗi một việc cậu ta làm, thậm chí mỗi một câu nói đều mang theo toan tính, giống như một cái máy, không làm bất cứ một chuyện dư thừa nào ngoài mục tiêu ban đầu. Một người như thế nếu đứng vào hàng ngũ lãnh đạo cấp cao, đối với đất nước với người dân, chỉ có họa chứ không có phúc.”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười, “Bộ trưởng Lý, ngài đang sợ cái gì?”

Ánh mắt Lý Mục hơi lóe lên, nhẹ nhàng cười nói: “Cũng chỉ là cảm khái một chút thôi, sợ thì cũng không đến mức. Nếu cậu ta đối đầu với tôi, kết cục chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ.”

“Tôi sẽ về điều tra người này, lo trước khỏi hoạ.”

“Được rồi, cạn hết ly này đi.” Lý Mục cười lớn, giơ ly rượu lên.

“Cạn.” Thiều Khuynh Tri nâng ly.

“Một đám người ai cũng thế, tôi lớn rồi chứ có phải trẻ con lên ba lên năm đâu.” Thước Cầm nhỏ giọng lầm bầm.

“Bộ trưởng Lý là người khôn ngoan, ông ấy biết phải làm thế nào để giành được cơ hội phát triển và lợi ích tốt nhất cho cậu, cậu cũng đâu cần làm gì, còn oán giận cái gì?”

“Chuyện đó... Mà sao anh lại có liên hệ với cậu tôi, nghe hai người nói chuyện rõ ràng là muốn cấu kết với nhau làm việc xấu. Boss, ngài quản trời quản đất quản yêu ma còn muốn quản cả chuyện Chính phủ, ngài cũng vội thật đấy.” Thước Cầm cảm thấy càng tiếp xúc với Thiều Khuynh Tri, hẳn càng không thể nhìn thấu người này.

“Tôi là người làm ăn, nếu không có người trong Chính phủ chống lưng, cậu nghĩ Vạn Vật sống yên được không? Cũng chỉ là tôi có nguồn tin tức tốt, có thể hỗ trợ cho cậu của cậu mà thôi.”

“Anh toàn nói điều.”

“Sao lại nghĩ thế?”

“Vì từ lúc gặp nhau đến giờ anh toàn lừa tôi! Anh bảo văn phòng chủ tịch đều là người thường, anh bảo nhân viên công ty cũng toàn là người thường, anh bảo trà lâu rất an toàn,... Một cái cũng không đúng!”

“... Tôi có nói thế à?”

“..... Đồ xấu xa!” Thước Cầm cực kỳ bị phẫn.

Thiều Khuynh Tri dặn dò: “Được rồi, đừng lo mấy chuyện linh tinh nữa, nghĩ cho bộ trưởng Lý đi. Ông ấy chưa đến 40 đã lên Phó bộ trưởng, qua vài năm đã leo lên Bộ trưởng, cây to đón gió, đâu đâu cũng có kẻ rình rập muốn tóm được nhược điểm của ông ấy, về sau cậu càng phải cẩn trọng từ lời nói đến việc làm, biết không?”

Thước Cần cười toe toét, vui vẻ gật gật đầu: “Cậu tôi sắp được thăng chức à?”

La Vũ bước đến cạnh Thiều Khuynh Tri, theo tầm mắt y nhìn ra, chỉ thấy Thước Cần vừa hừ hừ một giai điệu cổ quái tự biên nào đó vừa nhảy lên nhảy xuống tưng tưng. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy... không đẹp chút nào.

“Tôi nói này boss, ngài nhìn cái gì thế?”

“Thước Cần có một đề án nhỏ, hôm qua vừa được tổ phát triển dự án thông qua, tâm trạng cậu ấy đang rất tốt.” Thiều Khuynh Tri chống cằm, “Lúc trước chỉ nghĩ cậu ấy là một tên phú nhị đại chơi bởi lêu lổng làm việc không đến nơi đến chốn, nhưng làm việc rồi mới phát hiện ra người này rất thông minh, có khả năng dùng quan điểm của bản thân tác động đến người khác, có thể chịu khổ, tương đối kiên định, có chút máu đưa đẩy của thương nhân nhưng bản chất lại đơn thuần, tổ chức tâm lý mạnh, gan cũng lớn. Tính cách lạc quan, hằng ngày ở chung cũng thấy vui vẻ...”

“À... Có phải ngài đang có cảm giác thành tựu khi tự tay mài giũa một ra một khối bảo ngọc không?”

Thiều Khuynh Tri gật đầu.

“Có cảm giác thỏa mãn không?”

Thiều đại boss theo bản năng tiếp tục gật đầu.

“Có phải ngài cảm thấy vô cùng vô cùng thích, muốn đem người giấu đi không?”

“Ừm... Hửm?” Thiều Khuynh Tri quay đầu nhìn La Vũ.

La Vũ nhún nhún vai, cười đến vô cùng thiếu đòn.

Ninh Cửu Nguyệt không biết là vô tình hay cố ý, lúc đi qua chỗ bọn họ còn nhỏ giọng hát: “~*Daladila... Thích anh ấy thích anh ấy... muốn một ngôi nhà, muốn sinh cho anh ấy một bảo bối mập mập...~~~~*” (*)

La Vũ không nhìn được nữa vỗ bàn cười như điên, Thiều Khuynh Tri trầm mặc không nói gì.

Thước Cần đứng bên kia nghe tiếng nhạc văng vẳng đến lạnh cả sống lưng, khẽ rùng mình.

Không ổn, chẳng lẽ hôm nay sẽ có đại sự phát sinh?! Thước Cần lập tức quăng cây lau nhà, chạy đi tìm

cái đùi nạm kim cương của mình.

“Boss! Tôi đột nhiên có dự cảm xấu.....”

.

25. Quyển 3 - Chương 25

“Khoản chi 100 vạn này là dùng vào cái gì thế?” Thước Cần lật bản báo cáo thu chi.

La Vũ cúi đầu nhìn, “À, cái này là quyền góp ủng hộ cho quỹ giáo dục của một thôn nghèo ở vùng núi.”

“Quyên góp?” Thước Cần quay đầu nhìn Thiều đại boss lòng dạ hiểm độc đang cùng Ninh Cửu Nguyệt thương lượng tìm cách thêm phí phục vụ để tăng lợi nhuận đầu vào, trong lòng cảm thấy vô cùng không đáng tin.

Thiều Khuynh Tri hình như nghe được bọn họ nói chuyện, ngẩng đầu nhìn sang, “Một doanh nghiệp phải có trách nhiệm với nhân viên và khách hàng của mình, cũng phải có trách nhiệm đóng góp xây dựng xã hội. Tìm kiếm sự cân bằng giữa trách nhiệm kinh tế và trách nhiệm xã hội là một vấn đề quan trọng mà doanh nghiệp phải đối mặt.”

Thước Cần bĩu môi, “Cũng toàn là làm màu thôi. Bỏ ra trăm vạn coi như tiền quảng cáo còn là rẻ. Nếu có tâm thì lúc quyên góp đừng có nêu tên nêu tuổi ra, đấy mới là từ thiện đúng nghĩa.”

Thiều Khuynh Tri bật cười: “Xem ra cậu rất có kinh nghiệm trong vấn đề này. Nói cho cùng thì doanh nghiệp làm việc luôn là vì mục đích lợi nhuận, nếu không kiếm tiền thì không còn là bản chất của doanh nghiệp nữa. Nhắc đến trách nhiệm xã hội thực sự, một số công ty đa quốc gia hoạt động lành mạnh thậm chí thành lập những doanh nghiệp riêng phi lợi nhuận hoặc thu lợi nhuận nhỏ để giúp đỡ các khu vực kém phát triển và đang phát triển giải quyết vấn đề việc làm và chăm sóc sức khỏe cộng đồng. Nhưng cách này lại đòi hỏi một khoản tài chính lớn để duy trì hoạt động cho các doanh nghiệp xã hội. Theo tôi thấy, một doanh nghiệp có ý thức chủ động giải quyết các chi phí và các vấn đề liên quan đến môi trường, đề cao hiệu suất, tiết kiệm năng lượng, đảm bảo quyền và lợi ích tốt nhất cho nhân viên, đấy chính là hành vi thể hiện rõ nhất trách nhiệm với xã hội.”

Thước Cần có chút dăm chiêu gật gật đầu, sau đó lại cảm thấy hơi không đúng: “Tập đoàn chúng ta thì có gì đóng góp cho xã hội?” Cũng có sản xuất sản phẩm đâu, Vạn Vật rõ ràng là ngành hàng dịch vụ mà.

“Chúng ta giải quyết vấn đề việc làm cho một số lượng lớn nhân công, nộp thuế cho nhà nước, giúp khách hàng đem những khoản tiền có nguy cơ dùng cho mục đích gây nguy hại xã hội dùng vào mục đích trong sạch và lành mạnh, đóng góp như thế còn chưa đủ sao?”

“..... Sao nghe lại vẫn sắc mùi nguy biến thế...”

Đúng lúc này điện thoại vang lên, là Candy của bộ phận tiếp tân.

“Thước trợ lý, có một vị nói là bạn cậu, có việc gấp cần tìm cậu.”

“Bạn tôi? Tên gì?”

“Một vị họ Hồ.”

“Không tồi, nhìn cậu sống tốt thế này anh em cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.” Hồ Diệu nhìn quanh phòng tiếp khách, vỗ vỗ vai Thước Cần.

“Im đi đồ con ghê, đừng có bày ra vẻ mặt y như mấy ông già bảy tám mươi tuổi. Nói, có chuyện gì sao không gọi điện trước mà đã chạy đến đây? Tôi còn bao nhiêu việc.”

Hồ Diệu bĩu môi: “Được rồi, giả vờ cái gì, một sinh viên còn chưa tốt nghiệp thì có thể được giao việc gì.”

Thấy Thước Cần trừng mắt, Hồ Diệu vội vàng xua tay, thu lại nụ cười, “Rồi rồi, Thước tam thiếu, chúng ta nói chính sự. Chuyện này không thể gọi điện, tôi phải đích thân nói tận mặt với cậu mới được. Cậu còn nhớ cách đây không lâu tôi có theo thầy hướng dẫn tham gia một dự án khai quật khảo cổ học không?”

“Nhớ, cậu chui ở cái chỗ khi ho cò gáy nào mà đến điện thoại cũng không gọi được.”

“Dự án tiến hành ở một ngọn núi giáp biên giới phía Nam Trung Quốc, do đất lở làm lộ ra một lăng mộ cổ từ thời nhà Minh. Cục Văn vật địa phương đã cho người kiểm tra, phát hiện quy mô khu mộ này rất lớn, người của bọn họ không có khả năng tiến hành khai quật nên mới báo về trung ương. Thầy hướng dẫn của tôi đã dẫn tôi và hai sinh viên khóa trên tham gia vào một đội khảo cổ không chuyên cùng bọn họ tiến hành việc khai quật. Địa hình ở đó tương đối hiểm trở, núi đá rất nhiều, thảm thực vật rậm rạp, trời lại mưa nhiều nên không đưa được máy móc lớn vào, tiến độ khai quật vô cùng chậm. Chúng tôi ở tạm trong một làng gần thị trấn, chuẩn bị cho vài tháng tiếp theo.” Hồ Diệu dừng lại uống nước ừng ực.

Có lẽ vì vẻ mặt và ngữ khí nói chuyện của cậu ta quá nghiêm túc, Thước Cần lần này cũng phá lệ không chê Hồ Diệu nói nhiều, kiên nhẫn im lặng chờ nghe tiếp.

“Người dân ở miền núi rất nghèo, cuộc sống cũng đơn giản, đội khảo cổ có thuê vài thôn dân hỗ trợ tiến hành khai quật, vì thù lao cao nên họ làm việc rất tích cực. Nhưng mà bản cùng thì sinh đạo tặc, họ chỉ được một thời gian đầu rồi sau đó muốn trộm cổ vật mang bán. Một buổi tối nửa tháng trước, vài thôn dân nhân lúc người của đội khảo cổ không để ý đã lén lút kéo nhau vào trong hầm mộ định trộm một ít vật

bồi táng có giá trị. Ban đầu không phát hiện ra, sau đó đội khảo cổ bắt được một người, ông ta nói trong mộ còn ba người nữa chưa ra. Vì tình hình bên trong còn chưa xem xét rõ có an toàn không nên không ai dám đi vào, mọi người thống nhất chờ ở ngoài. Ai ngờ chờ một lần chờ đến hai ngày cũng không thấy người ra. Lăng mộ này được xây dựa lưng vào một ngọn núi nhỏ, với sức của vài ba người thì hoàn toàn không có khả năng đào thông sang bên kia, cửa phía này thì được canh gác 24/24, một bóng người cũng không thấy xuất hiện. Lúc đầu mọi người còn nghĩ là vì ba thôn dân kia sợ nên ở trong đó không dám ra, nhưng huy động cả cảnh sát địa phương đến cũng không thấy động tĩnh gì. Cuối cùng ba thôn dân đó coi như mất tích đến tận bây giờ.”

Thước Cần mấp máy môi, một lúc lâu sau mới nói được: “Liệu có phải người thôn dân kia nói dối, ba người còn lại đã ra từ trước rồi không? Không lẽ nào lại ở trong đó mãi được...”

“Cậu nghe tôi nói tiếp đã. Cảnh sát đồng ý phối hợp với bọn tôi tiến hành đi vào trong mộ xem xét tình huống. Nhưng cửa vào rất hẹp, hơn nữa việc nhiều người cùng tiến vào một lúc liệu có gây sụt lún sập đổ hay không là rất khó nói. Vị trí và kiến trúc của lăng mộ này rất cổ quái, không ai có thể phán đoán được kết cấu và bố cục bên trong, cuối cùng chỉ có thể tạm thời liên hệ với đội phá dỡ, cố gắng hạn chế nhất có thể không làm ảnh hưởng đến kết cấu mộ và tránh không làm bị thương người bên trong. Ở gần đó có một trường làng nhỏ, một cô giáo dạy học ở đó là cử nhân tốt nghiệp hệ lịch sử, cuối tuần thỉnh thoảng cô ấy vẫn ra hỗ trợ bọn tôi khai quật. Cô giáo này rất nhiệt tình nhưng cũng dễ xúc động. Trong số ba người mất tích có một người là chú của một học sinh trong lớp, thế là cô ấy nóng đầu lên, lúc đội phá dỡ công trình còn chưa đến đã lén lút chạy vào trong. Một đàn anh khóa trên của tôi có anh trai là người trong đội tuần tra địa phương, hai anh em họ sợ mình cô giáo kia đi vào có chuyện không ổn nên cũng vào theo.”

“Bọn họ... cũng không đi ra?”

Hồ Diệu gật đầu, “Chuyện càng lúc càng nghiêm trọng, ba người đó cũng mất tích luôn. Hôm sau đội phá dỡ đến, vì cứu người nên cũng không ai buồn quan tâm đến việc có phá hỏng kết cấu lăng mộ không, lập tức dùng máy móc phá thông lối vào. Hai cảnh sát và một thành viên đội khảo cổ vào trong, bên trong chỉ có mộ thất và một hậu thất cùng rất nhiều đồ bồi táng, kỳ lạ là trong mộ lại không có cái quan tài nào, cũng không thấy sáu người kia đâu, nhưng trên đất lại có rất nhiều dấu chân.”

“... Chẳng lẽ có cơ quan?”

“Các chuyên gia khảo cổ và kiến trúc có kinh nghiệm trong đoàn đã kiểm tra, thậm chí cảnh sát cũng cho người dò xét một lượt, hoàn toàn không phát hiện cơ quan hay mật thất nào.”

Thước Cần kinh hãi: “Sáu người cứ như thế biến mất không còn dấu vết gì?”

“Có người nghi ngờ trong mộ có hầm ngầm thông ra khu rừng phía sau núi. Nhưng khu rừng đó rất nguyên thủy hoang vu, địa hình lại hiểm trở, dân ở đó cũng chưa ai dám vào bao giờ. Mười ngày sau cơ quan có thẩm quyền cho người đi theo cảnh sát tiến vào rừng tìm người, nhưng cũng không thu hoạch được gì.” Hồ Diệu nghiêng người ra trước, “Thầy hướng dẫn của tôi sắp đến sắp phát bệnh rồi, đàn anh khóa trên kia bình thường cũng rất tốt, tôi không thể cứ trơ mắt ngồi không được. Ba cái lực lượng của Chính phủ gì đấy có mà chờ đến tết cũng không tìm được người. Thước Cần, hiện tại tôi chỉ có thể đặt hi vọng vào cậu thôi.”

Thước Cần ngó người, “Tôi? Đầu cậu bị nước vào à, tôi thì biết cái gì?”

Hồ Diệu khấn thiết nhìn hấn, “Tôi nhờ vả bố tôi hỏi thăm được, ở khu vực biên giới phía Nam có một đoàn bộ đội đặc chủng đóng quân. Nhà tôi thì không có ai trong quân đội, nhưng nhà cậu có một vị to thể còn gì, hỏi thăm anh cả cậu xem có thể liên hệ nhà binh đoàn đặc chủng kia giúp bọn tôi tìm người không. Bọn họ đóng quân thường trực ở đấy, chắc chắn thường xuyên đi đến khu rừng đó thao luyện, kiểu gì cũng có kết quả.”

“Ày, chúng ta quen nhau từ thời còn quần tã, cậu còn nhờ vả cái gì, anh cả tôi có khác gì anh cả cậu không?” Thước Cần vỗ vỗ ngực, “Chuyện này tôi thần cho.”

Hồ Diệu lập tức túm cổ hấn lắc lắc để: “Cậu đúng là anh em tốt, không uổng công tôi chơi với cậu bao nhiêu năm nay!”

“..... Nhưng mà này, lâu rồi tôi không liên lạc được với anh cả, hình như anh tôi đi thực hiện nhiệm vụ cơ mật gì đấy...”

“Đồ con ghê! Thế mà cậu còn dám vỗ ngực nhận thần cho tôi!”

“Từ từ, bình tĩnh! Bạo lực không giải quyết được vấn đề, cậu đợi chút để tôi đi hỏi sếp tôi xem.”

Hồ Diệu nghi ngờ: “Sếp cậu?”

“Boss nhà tôi thần thông quảng đại, nhất định có biện pháp!”

Cho dù không điều động được quân đội thì cũng điều động được cả tá chim thú yêu ma, kiểu gì chả tìm được, có khi còn nhanh hơn cả quân đội ấy chứ...

“Biên giới phía Nam? Thôn kia có phải là thôn Tập Dư hạ không?” Thiều Khuynh Tri hỏi.

Hồ Diệu điên cuồng gật đầu, “Đúng đúng, sao ngài biết?”

“Trường học của thôn Tập Dư thượng và thôn Tập Dư hạ năm ngoái đều là do tập đoàn Vạn Vật hỗ trợ kinh phí để sửa sang cải tạo.”

Thước Cần nhìn Hồ Diệu, “Hả? Đúng cái trường ở gần đó mà cậu kể sao?”

“Tôi có chút liên hệ với người của quân đội ở khu vực đó, có thể thử xem. Nhưng cũng đừng ôm hi vọng quá lớn, quân đội làm việc đều rất cơ mật, không dễ dàng gì nhờ vả được bọn họ. Thế này đi, tháng sau tôi dự định đến đó thăm trường và kiểm tra tình hình nguồn tài trợ, có thể đẩy lên sớm hơn. Vạn Vật sẽ chỉ ra một khoản để mời đội tìm người, nhân lực tăng thì khả năng tìm ra càng cao.” Thiều Khuynh Tri nhướn mày, “Thế nào, có được không?”

Thước Cần dùng sức gật đầu: “Không tôi!”

Hồ Diệu có hơi chần chừ, “... Tự dưng khiến ngài vô duyên vô cớ xuất lực thế này thật là ngại quá.”

“Cậu ngại cái gì, boss nhà tôi là chủ doanh nghiệp có trách nhiệm với xã hội, cống hiến một chút có đáng gì. Hơn nữa tôi với anh ta là ai với ai chứ, cậu lại là bạn chí cốt của tôi...” Thước Cần tha lời Hồ Diệu ra ngoài.

Hồ Diệu yên lặng nhìn hắn, trong lòng lẩm bẫm, tôi với cậu đúng là anh em lâu năm, hai mà như một, nhưng còn Thiều chủ tịch người ta là ai mà lại ai với ai với cậu chứ hả?

Tiến Hồ Diệu đi xong rồi, Thước Cần quay lại, có chút nghi ngờ dò hỏi: “Boss, anh quyết định đi thăm cái trường tiểu học được tài trợ quyền góp kia thật à?”

Thiều Khuynh Tri bật cười: “Cậu càng ngày càng đa nghi đấy.”

Thước Cần yên lặng hừ hừ, nói nhảm, tôi bị anh lừa nhiều như thế, vẫn còn tin lời anh thì đúng là não bị úng rồi!

Thiều Khuynh Tri thu lại nụ cười, “Mấy ngày trước Tây Như gọi điện cho tôi, cậu ấy thu được tin tức có dấu hiệu của Quỷ ngừ trống trận xuất phát từ biên giới phía Nam, ngay tại vùng núi kia.”

“Yến giáo sư? Sao anh ta lại biết?”

“Cậu ấy có nguồn tin riêng.” Thiều Khuynh Tri giải thích qua loa, “Tây Như nói sắp tới không có lớp, định chuẩn bị đến đó xem thế nào. Nói thật thì tôi cũng không yên tâm, vừa lúc có cơ hội, đưa mọi người cùng đến xem thực hư thế nào.”

Thước Cần chỉ chỉ mình, “Thế ngày mai tôi mời khách coi như tiễn mọi người đi bình an vô sự nhé, ha ha.....”

Vùng núi cổ mộ quái thú gì gì đấy vừa nghe đã thấy y như phim kinh dị! Hắn chỉ là một người bình thường thôi, tuyệt đối không thể tham gia!

Thiều Khuynh Tri mỉm cười vỗ vỗ vai hắn, “Chúng ta là ai với ai chứ, sao có thể bỏ lại cậu ở nhà một mình được.”

Thước Cần khóc không ra nước mắt. Tôi bây giờ cực kỳ không muốn “Ai với ai” cùng anh! Cút đi đồ lừa đảo!!!

Yến Tây Như đang lái xe trên đường cao tốc liên tỉnh.

Đột nhiên phía sau có một chiếc Land Rover nhanh chóng vượt lên, chắn trước đầu xe.

Yến Tây Như chậm rãi đánh tay lái chuyển làn, ai ngờ chiếc ô tô kia cũng chạy theo, không nhanh không chậm áp sát bên cạnh.

Yến Tây Như cẩn thận đánh giá một chút chiếc xe kia, hình như nhìn có hơi quen quen...

Yến đại giáo sư tấp xe vào ven đường, Land Rover cũng dừng cách đó không xa. Cửa xe mở ra, một người đi xuống, bước đến gõ nhẹ vào cửa kính xe.

Yến Tây Như bất đắc dĩ hạ kính xuống “Thưa Dụ, anh làm thế này là có ý gì?”

Sắc mặt Thước Thừa Dụ âm trầm, thấp giọng nói, “Cậu chạy đi đâu? Cậu sợ tôi đến thế à?”

“Cái gì? Chạy?” Yến Tây Như đỏ khóc đỏ cười, “Tôi không phạm pháp cũng không trốn nợ, tôi chạy làm gì?”

Thước Thừa Dụ lãnh ngạo hừ một tiếng, “Thế cậu định đi đâu mà không nói với tôi một tiếng? Đường cao tốc này cũng không phải dẫn đến mấy tỉnh gần đây.”

Yến Tây Như cũng không nể mặt, “Thưa Dụ, tôi là người trưởng thành, tôi có quyền tự do của bản thân. Anh là ai mà đòi hỏi tôi phải báo cáo lịch trình hằng ngày của tôi với anh?”

“Tôi là người đang theo đuổi cậu! Không biết cậu ở chỗ nào thì làm sao tôi theo đuổi được?!”

“..... Tư duy của anh kiểu gì thế hả.”

Thước Thừa Dụ ngửa đầu nhìn trời, một bộ tư duy của tôi chính là như thế đấy ha ha.

Yến Tây Như bất lực, “... Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Tôi đi cùng cậu, cho dù cậu đi vì việc công hay việc tư thì có người đi cùng vẫn tốt hơn mà, đúng không?”
Thước Thừa Dụ khom người xuống, ánh mắt không cho đối phương bất cứ cơ hội từ chối nào.

Yến Tây Như thở dài, “Nếu rất nguy hiểm thì sao? Anh vẫn muốn đi?”

“Cái gì?! Nguy hiểm?! Thế thì tôi càng phải đi cùng cậu! Mở cửa xe ra!” Nói xong, Thước Thừa Dụ còn quay ra phía sau phất tay, “Các cậu lái xe của tôi đi.”

Yến Tây Như qua kính chiếu hậu nhìn theo mới phát hiện sau Land Rover còn có một chiếc xe nữa, trên xe không chỉ có một người.

Da đầu Yến Tây Như co giật, còn mang theo cả vệ sĩ, Thước nhị thiếu ngài là xã hội đen trá hình doanh nhân phải không... Xem ra hôm nay không thoát được rồi, Yến giáo sư mở cửa xe, “Anh lên đi. Nhưng anh không được can thiệp vào việc của tôi, làm gì cũng phải nghe lời tôi.”

“Đương nhiên rồi!” Thước Thừa Dụ ngồi vào ghế phó lái, “Cậu nói gì tôi cũng nghe.”

Yến Tây Như đập ga. Đợi đi, đến nơi rồi tôi sẽ tìm cách tổng anh đi.

Thước Thừa Dụ nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Cứ đợi xem, ai phải nghe ai còn chưa biết đâu.

Hai người mỗi người một tâm sự, lái xe hướng về khu vực biên giới phía Nam.

26. Quyển 3 - Chương 26

Thước Thừa Dụ khoanh tay trước ngực, khó chịu nhìn một vòng quanh căn phòng cũ nát sơ sài.

“Nơi này mà cũng cho người ở sao?”

Yến Tây Như thả túi hành lý xuống, thản nhiên móc ga giường vỏ gối ra trải.

“Cậu...” Rõ ràng đã sớm chuẩn bị trước!

“Vùng núi này kinh tế lạc hậu, đây đã là nhà nghỉ tốt nhất trong thôn rồi. Thân thể cao quý của Thước nhị thiếu chắc là không ở nơi sơ sài thế này được rồi. Nếu không đến thị trấn đi, ở đó tốt xấu gì còn có khách sạn thương vụ.”

“Dù sao cũng đều rách nát, ở nơi nào cũng thế cả thôi.” Thước Thừa Dụ neho mắt, dặn dò vệ sĩ bên ngoài, “Đi tìm cửa hàng gần đây mua cho tôi đệm chăn mới.”

Vệ sĩ vừa muốn đi, Thước Thừa Dụ lại bổ thêm một câu, “Mua hai bộ đi, thay hết toàn bộ chăn gối.”

Khóe miệng Yến Tây Như co rút, đúng là nhà giàu lắm tiền.

Thước Thừa Dụ đặt mông ngồi lên cái đệm vừa được Yến Tây Như trải ga giường, một chút cũng không khách khí hỏi thẳng, “Cậu đến chỗ thăm sơn cùng cốc khi ho cò gáy chim không để trứng này để làm gì?”

“Du lịch.”

Du lịch?! Ha, có trời mới tin được cái lý do ngớ ngẩn này. Lẽ nào đi thăm bạn bè thân thích hay là người yêu cũ... Thước Thừa Dụ đột nhiên có cảm giác nguy cơ tràn ngập.

Trên đường đi có mấy lần Yến đại giáo sư xúc động muốn tổng cổ đạp Thước Thừa Dụ xuống xe, nhưng Thước nhị thiếu lại cắn chết không buông, bám dính một tác cũng không rời. Yến Tây Như chỉ có thể tạm thời coi như người này không tồn tại, chuyên tâm suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

“Cậu định đi du lịch cái gì?” Thước Thừa Dụ truy vấn.

Yến Tây Như nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày mai đi lên núi xem thử.”

Thước Thừa Dụ neho mắt nhìn theo, chỉ thấy cách đó không xa là đỉnh núi liên miên chập trùng, bên trên còn có sương mù lượn lờ.

Vệ sĩ không biết mua ở đâu về rất nhiều thịt cá và dầu ăn. Bọn họ đưa cho chủ nhà nghỉ chút tiền, ông chủ lập tức vô cùng chuyên nghiệp dọn phòng bếp nấu cho bọn họ đầu tiên.

Yến Tây Như ngồi cạnh bàn nhìn hai vệ sĩ ôm một đồng chén bát đĩa vào bắt đầu bày biện.

“Đến mấy thứ này mà anh cũng mua mới? Đừng bảo là anh định đập phòng ở đây đi xây lại luôn đấy nhé?”

Thước Thừa Dụ thế mà thật sự gật đầu, “Chuyện đó phải xem cậu muốn ở đây bao lâu. Nếu quá hai tuần thì tôi sẽ đập.”

Yến Tây Như vội vàng khoát tay: “Không cần, tôi cũng không ở lâu. Nhưng nếu tôi ở đây một thời gian dài, chẳng lẽ anh cũng định theo tôi suốt? Công ty của anh thì sao?”

Thước Thừa Dụ qua loa đáp: “Nếu chỉ vì tôi không ở đó mà công ty không hoạt động được thì người làm chủ như tôi quá thất bại rồi.”

Yến Tây Như thở dài, tạm bỏ qua việc thuyết phục Thước Thừa Dụ quay về. Quên đi, xe đến trước núi ắt có đường.

...

“Ông chủ, làm phiền cho hỏi một chút, thôn ở gần ngọn núi lớn phía trước là thôn nào?” Yến Tây Như hỏi ông chủ quán ăn.

“Cậu nói núi Vụ Ảnh hả? Có thôn Tập Dư Hạ, ngay ở chân núi thôi. Hai cậu muốn đi lên núi à?”

“Vâng.”

Ông chủ nhìn nhìn ngó ngó khắp nơi, ngồi xuống cạnh Yến Tây Như, thấp giọng tỏ vẻ thần bí nói nhỏ: “Tôi nhìn hai cậu đều là người tốt nên mới nói, hiện tại tốt nhất đừng nên vào núi thì hơn.”

Yến Tây Như và Thước Thừa Dụ nhìn nhau một chút, đồng thanh hỏi: “Tại sao?”

Ông chủ hàng ăn có lẽ chờ lâu lắm mới có người để bà tám cùng, vô cùng kích động bắt đầu bát quái: “Cách đây không lâu trên núi bị sạt đất, lộ ra một lăng mộ lớn. Trên trung ương gửi một đội khảo cổ về đây, họ thuê thôn dân xung quanh đến hỗ trợ đào xới. Ai ngờ trong số thôn dân có vài tên thấy tiền sáng mắt, lén lút tự vào mộ định trộm đồ cổ, cuối cùng mất tích luôn. Nghe nói sau đó có người vào tìm cũng không thấy ra, tổng cộng mất tích sáu người rồi, sống không thấy người chết không thấy xác, cũng không biết là bốc hơi đi đâu, tà ma vô cùng. Mọi người đều nói cái lăng mộ kia có tà khí, mấy kẻ đi vào có khi đều bị cương thi ăn cả rồi, đúng là báo ứng...”

Yến Tây Như có hơi sững sốt, dò hỏi thêm vài vấn đề, nhưng càng nghe càng phát hiện ra tin tức từ miệng ông chủ hàng ăn đa phần đều là tin vớ vẩn, không có mấy giá trị.

“Liệu có phải bọn họ chạy vào trong núi không?” Thước Thừa Dụ đột nhiên xen vào một câu.

“Chuyện đó cũng khó mà nói chắc được, nhưng cho dù có vào trong thì cũng không ra nổi. Bên kia núi rấn rết dã thú rất nhiều, sương mù dày đặc, mấy vị lão làng trong thôn cũng chưa ai từng đi vào đó. Nghe nói người của Trung ương cũng chỉ dám đi quanh quanh bên ngoài rìa chứ không dám đi sâu vào trong.” Ông chủ lắc đầu.

Đuổi ông chủ đi rồi, Yến Tây Như bắt đầu im lặng suy nghĩ.

“Cậu muốn vào trong núi?” Thước Thừa Dụ cau mày hỏi.

Yến Tây Như lắc đầu: “Không, tôi định đến xem lăng mộ kia. Nếu sự thật đúng như những gì ông chủ nói, vậy thì trong đoàn khảo cổ rất có thể có giáo viên và sinh viên trường tôi tham gia.”

Thước Thừa Dụ bắt đầu âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ là đến tìm người, nhưng đâu có nghe Yến Tây Như nói thân thiết với giáo viên hay sinh viên nào ở trường đâu...

“Boss, anh ăn không?” Thước Cần chìa ra một quả bưởi.

Thiều Khuynh Tri đang dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, khẽ hé mắt ra nhìn sau đó lại nhắm lại, “Không ăn.”

Thước Cần bĩu môi, bắt đầu lột vỏ bưởi phân phát cho mọi người xung quanh, bản thân cũng cầm một múi lớn, bắt đầu hi hi ha ha bóc ăn.

Đỗ Khâm ngồi ở ghế lái khẽ liếc qua kính chiếu hậu một chút, mặt không đổi sắc tiếp tục lái xe.

“Thân ái~~, anh lái xe vất vả quá.” Thước Cần thò đầu ra phía trước, giơ nửa múi bưởi lên, “Đến đây tôi đút cho anh một miếng, há mồm nào, a~~~”

Tay đặt trên vô lăng của Đỗ Khâm run lên, vội vàng vươn một tay ra cầm lấy nửa múi bưởi tự nhét vào miệng mình.

Thước Cần cười cười ngồi trở lại ghế.

“Đừng có nghịch, thắt dây an toàn vào đi.” Thiều Khuynh Tri nhắm mắt nói.

Thước Cần nghe lời ngoan ngoãn ngồi im, nhưng miệng vẫn không rảnh rỗi: “Chúng ta chuẩn bị làm gì thế? Có được vào trong mộ xem không? Liệu có yêu quái ăn thịt người không? Hay là có bánh tồng ba nghìn năm? Mọi người có pháp bảo gì để đối phó với cái thứ đấy không? Tôi...”

La Vũ cầm một cái bánh gạo nếp nhét vào miệng hắn, “Câm miệng!”

“Anh Trương, anh Lý, xin lỗi hai người, đều tại tôi cả. Nếu không phải vì tôi thì hai người cũng không phải cùng nhau đi theo chịu tội thế này.” Mạc Lam khóc thút thít.

Trương Thương là thôn dân, là người lỗ mãng, không quen an ủi người khác, nhìn thấy phụ nữ khóc thì càng loay hoay không biết làm sao.

Lý Mông vỗ vỗ vai Mạc Lam, “Nói linh tinh gì thế, là bọn tôi tự theo vào mà. Hơn nữa vì cô nhìn thấy bên trong có đứa bé nên mới kích động chạy vào, đâu phải là cố ý.”

“Anh Lý, anh tin lời tôi sao? Nhưng càng nghĩ lại tôi càng không biết liệu lúc đó bản thân bị hoa mắt hay là ảo giác không nữa.” Mạc Lam lau nước mắt, “Trong mộ thì lấy đâu ra một đứa nhỏ được.”

Lý Mông nhìn ra bầu trời đêm đen thẫm giờ tay không thấy ngón bên ngoài hang núi, thở dài: “Chúng ta quanh quẩn trong rừng cũng đã bốn ngày rồi mà không thấy ai đến tìm. Nếu không phải anh Trương Thương có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, chỉ sợ ba chúng ta còn chưa gặp phải thú dữ đã chết vì đói rồi.”

Trương Thương ngượng ngừng gãi gãi đầu: “Tổ tiên nhà tôi đều làm nghề săn bắn, có thể giúp mọi người là tôi vui rồi.”

Lý Mông cẩn thận suy xét tình hình, “Nhưng chúng ta cứ tiếp tục đi thế này cũng không phải biện pháp hiệu quả. Núi Vụ Ảnh cộng thêm dãy núi phía nam nữa, cho dù có muốn cũng không biết chúng ta đang ở vị trí nào. Ngày mai phải nghĩ cách nào đó phát tín hiệu cầu cứu cho người bên ngoài.”

Đột nhiên, Mạc Lam túm chặt lấy tay Lý Mông: “Anh Lý, anh nhìn bên kia xem, hình như có ánh sáng...”

Ba người đồng loạt nhìn về phía cánh rừng sâu hun hút phía xa, chỉ thấy có vài đốm sáng li ti như ánh sao di động trong rừng, tiến dần về phía họ.

Trương Thương ra hiệu cho hai người còn lại im lặng, đẩy họ trốn vào sâu trong hang núi, sau đó lấy cành cây khô che kín cửa hang lại.

Ba người nép sát vào vách đá, nín thở chờ đợi, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân.

Yến Tây Như đứng ở bên ngoài khu vực đang tiến hành khai quật, cảm nhận không khí xung quanh, trong mắt ánh lên một tia kinh ngạc dị thường.

“Xin chào, vị này là Thước đồng sao?” Một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi tóc hoa râm đi tới.

“Thầy Vương.” Yến Tây Như đi về phía ông.

Thầy Vương kinh ngạc: “Tiểu Yến, sao em lại ở đây thế?”

“Em có việc ở gần đây, nghe nói nơi này có người gặp chuyện không may nên đi qua xem thầy thế nào.”

Về mặt thầy Vương tràn đầy mệt mỏi, trông như đã già thêm mười tuổi, ông thở dài: “Đúng là nghiệp chướng mà! Nếu không tìm được mấy đứa kia về, cái bộ xương già này biết ăn nói thế nào với bố mẹ chúng nó đây!”

Yến Tây Như đỡ ông: “Thầy đừng lo, em và Thước đồng đến đây cũng là vì chuyện này. Thước đồng đồng ý cung cấp nhân lực và thiết bị hỗ trợ, trung ương cũng sẽ tiến hành truyền thông kêu gọi những người có kinh nghiệm phối hợp với cảnh sát vào trong núi tìm.”

Thầy Vương kinh hãi: “Thật sao? Vậy thì tốt quá, tốt quá rồi. Thước đồng, tôi thay mặt những người mất tích cảm ơn cậu.”

Thước Thừa Dụ khoát tay, “Chuyện của Tây Như cũng là chuyện của tôi mà, hướng hồ chuyện này còn liên quan đến mạng người.”

Sau khi kể sơ qua tình hình cho hai người, thầy Vương trở lại báo tin cho đội khảo cổ biết. Yến Tây Như đi bộ đến nơi cách khá xa chỗ đang đào xới, cúi xuống cẩn thận quan sát trên mặt đất.

“Nhìn ra cái gì sao?” Thước Thừa Dụ hỏi.

Yến Tây Như còn chưa nói thì đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng chim lanh lảnh, lập tức ngẩng đầu lên.

Trên một chạc cây nhỏ gần đó có một con chim màu vàng nhạt mắt có vòng trắng, còn nhỏ hơn chim sẻ, mỏ màu xám, tiếng hót thanh thúy lạnh lớt nhưng lại không chói tai.

Yến Tây Như vươn tay, chim nhỏ lập tức bay đến đầu lên, đầu gập xuống, dường như đang co người lại.

Yến Tây Như thò một ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ đầu nó.

Thước Thừa Dụ trợn mắt há hốc mồm đứng bên cạnh nhìn, một lúc sau cũng muốn thò tay sờ một chút, nhưng còn chưa kịp sờ đến đã bị nó mổ cho một phát.

Yến Tây Như vui vẻ gãi gãi cổ chim nhỏ, “Đây là chim khuyển, là tứ đại minh điểu, người trong giới chơi chim cảnh đều nuôi để nghe nó hót.”

Thước Thừa Dụ xoa xoa chỗ bị mổ, trừng mắt nhìn chim nhỏ: “Con này là cậu nuôi à?”

“Sao có thể chứ, đang trong núi mà.”

“Chim chóc hoang dã bình thường đều sợ người, sao nó lại nghe lời cậu như thế, còn tôi lại bị mổ?”

Yến Tây Như nhún vai, “Chắc là vấn đề nhân phẩm.”

“Chíp!” Vành khuyên chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu kêu một tiếng.

Thước Thừa Dụ: “.....” Đồ chim chóc thối nát, đậu còn xem nhân phẩm nữa à! Chờ xem đến hôm nào bản thiếu gia nhất định phải vặt hết lông của mày cho vào nồi rán!

Chú thích:

Vành Khuyên (Tú nhân –): Họ vành khuyên có rất nhiều loại, con ở đây là Vành khuyên họng vàng (*Zosterops palpebrosus*), lông vàng nhạt, bụng trắng, quanh mắt có khuyên trắng, mỏ xám. Loài chim này sinh sống ở rừng nhiệt đới châu Á, phía đông từ tiểu lục địa Ấn Độ đến Đông Nam Á, đến Indonesia và Malaysia. Chúng sinh sống thành từng nhóm nhỏ, ăn mật hoa và côn trùng.

27. Quyển 3 - Chương 27

Trở lại khách sạn, Thước Thừa Dụ cấm chốt ở phòng Yến Tây Như không chịu ra, hết nói chuyện phiếm từ chuyện đông đến chuyện tây lại lấy cớ là muốn giúp sắp xếp đồ đạc vệ sĩ mới mua về.

“Được rồi, mấy thứ này tôi tự làm được, không phiền đến anh.” Yến Tây Như cầm lấy cái cốc trong tay Thước Thừa Dụ, “Hơn mười giờ rồi, anh về phòng đi ngủ đi.”

Thước Thừa Dụ ngồi trên giường lắc đầu: “Tôi không buồn ngủ.”

“Nhưng tôi mệt, tôi muốn đi ngủ.” Yến Tây Như rất ít khi nói chuyện cộc cằn kiểu này, nhưng cứ bị Thước Thừa Dụ vây đến vây đi, có muốn ôn hòa nhã nhặn cũng không nổi.

Thước Thừa Dụ há miệng muốn tìm lý do để ở lại thêm, nhưng còn chưa kịp nói thì Yến Tây Như đã mở cửa đuổi người.

Tiến được Thước nhệ thiếu đi rồi, Yến Tây Như mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tắt đèn nằm lên giường.

Không biết qua bao lâu, ngoài kính cửa sổ truyền đến tiếng gõ rất nhỏ. Yến Tây Như mở mắt, ánh mắt sáng rực trong bóng đêm, hoàn toàn không có vẻ gì là mệt mỏi hay buồn ngủ, đứng dậy đi đến trước cửa

sổ, đẩy ra. Con chim khuyen vừa mở cửa kính bay lên, đậu xuống bên cạnh.

Yến Tây Như vuốt vuốt đầu nó, giẫm lên bậu cửa sổ, lao thẳng ra ngoài, cứ thế từ cửa sổ tầng ba nhảy xuống.

Đã gần đến đầu đông, cho dù hiện tại đang ở phía nam, nhiệt độ không khí chưa xuống dưới 0 độ, nhưng ở nơi rừng núi hoang vu, tiết trời ban đêm vẫn lạnh đến rùng mình.

Yến Tây Như đứng trước cửa một hang núi, chăm chú quan sát vài nhánh cây đã đốt và một cái đèn pin đã hết pin nằm lăn lóc trên đất.

“Đi ra từ đây sao?” Yến Tây Như hỏi.

Trả lời lại chỉ có tiếng kêu lạnh lạnh của con chim nhỏ đang đậu trên vai.

Yến Tây Như nhú mào, vỗ tay hai cái, tiếng vỗ tay trong rừng núi vắng lặng vang vọng khắp nơi.

Từ tán cây truyền đến những tiếng “Guuu —— guuu ——” liên tiếp, trong bóng đêm, vô số con mắt màu vàng như bóng đèn lập lòe sáng trên những chạc cây.

Yến Tây Như phát tay, “Tìm người. Không được bỏ qua bất kỳ một dấu vết nào, có tin gì lập tức báo về cho ta.”

Cây cối xung quanh vang lên một tràng âm thanh tác tác hỗn loạn, chẳng mấy chốc đã trở lại vẻ tĩnh lặng yên ả vốn có của rừng cây, tất cả cú mèo vừa xuất hiện đều biến mất không còn dấu vết.

Yến Tây Như xòe tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một phiến lông chim xinh đẹp phát ra ánh sáng lấp lánh, thỉnh thoảng còn có những mảnh bụi sáng theo động tác di chuyển nhẹ nhàng rơi xuống.

Con chim khuyen nhỏ vỗ cánh bay lượn xung quanh, Yến Tây Như nương theo ánh sáng từ phiến lông cẩn thận xem xét dấu vết trên mặt đất, một lúc lâu sau mới đứng thẳng dậy, “Chúng ta đi tiếp xem.”

Một người một chim cứ thế ở trong rừng chậm rãi đi tới, từng mảnh bụi sáng nhu hòa rải rác theo bước chân bỏ lại phía sau.

“Thiếu gia, ngài xem...” Vệ sĩ cẩn trọng hỏi, thăm dò sắc mặt Thước Thừa Dụ.

Thước Thừa Dụ đóng cửa phòng Yến Tây Như lại, trầm giọng nói: “Lấy xe đi. Còn nữa, liên lạc ngay với đại thiếu gia.”

“Aaaaa——” Thước Cầm vươn vai ngáp một cái thật dài, dụi dụi mắt, “Boss, chúng ta có cần chuyên nghiệp đến mức này không, sắp 12 giờ đêm rồi đây.”

Thiều Khuynh Tri không trả lời, tiếp tục đi theo người của đội khảo cổ, vừa đi vừa nghe người nọ nói qua tình hình.

Thước Cầm đành phải kéo áo khoác co chặt người lại, vừa ngáp vừa đi theo.

Người của đội khảo cổ chỉ vào lối vào mộ, “Chính là nơi này. Bây giờ không còn ai dám đi vào trong nữa, chúng tôi chỉ có thể lần theo vị trí cửa vào, bắt đầu tiến hành làm sạch đá khắc xung quanh. Thầy Vương đã lớn tuổi như thế, hiện tại lại lo lắng đến độ mỗi ngày đều mất ngủ, nếu ngài có thể giúp đỡ, chúng tôi thật sự cảm kích vô cùng.”

Thiều Khuynh Tri khoát tay: “Mạng người là chuyện quan trọng, không biết không nói, nếu đã biết tôi đương nhiên phải giúp mọi người, huống hồ trong số đó còn có bạn học của cấp dưới tôi.”

Thước Cầm nghe vậy sững sốt, chẳng lẽ vì chuyện Hồ Diệu đến nhờ mình... Ày, không có khả năng đâu, người thần kinh thác loạn như boss sao có thể làm loại chuyện không có lợi chứ, nói không chừng là muốn mượn cơ hội này tuyên truyền cho Vạn Vật thôi.

“Cũng muộn rồi, các vị cứ về thị trấn nghỉ ngơi đi.” Người nọ chà xát hai tay, có vẻ như sắp không chịu nổi cái lạnh của đêm khuya trên núi.

Thiều Khuynh Tri gật đầu, ra hiệu cho mọi người trở lại xe.

Chờ xe của người thuộc đội khảo cổ đi rồi, y mới đưa mắt nhìn Đỗ Khâm, Đỗ Khâm gật đầu, chuyển tay lái, chạy xe đến một chỗ tương đối bí mật bên cạnh sườn núi.

Thước Cầm vừa lên xe đã ngủ như chết, có khi bị sét đánh cũng không tỉnh nổi. Thiều Khuynh Tri nhìn hần há hốc mồm ngủ ngon lành, bất đắc dĩ lắc đầu, “Để cậu ấy ngủ trên xe đi. Cửu Nguyệt, rắc chút để ốc xung quanh.” (1)

Ninh Cửu Nguyệt lấy trong túi ra một cái bao nhỏ, mở ra lấy bột phấn rắc hết cả trong xe và xung quanh bên ngoài xe. Từ đầu đến cuối Thước Cầm vẫn ngủ đến bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không biết gì.

Thiều Khuynh Tri cởi áo khoác ngoài ra đắp lên người hần, nhìn thêm một lúc, sau đó mới mở cửa xuống xe.

Bốn người tranh thủ lúc đội khảo cổ còn chưa đi kiểm tra, nhanh chóng tiến vào trong mộ.

La Vũ nhăn nhăn mũi, “Ban này ở bên ngoài tôi ngửi thấy có mùi cáo, chắc chắc, quả nhiên.”

Ninh Cửu Nguyệt lập tức phóng sang một ánh mắt sắc như dao: “Cậu nói ai đấy?”

“Cũng có phải tộc nhà cô đâu, kích động cái gì.”

“Không cùng tộc nhưng vẫn cùng loài!”

Bên trong mộ hoàn toàn không nhỏ giống như Hồ Diệu miêu tả mà rộng lớn vô cùng, một đại điện, hai thiên điện và một hậu thất, nhưng trong mắt người thường lại chỉ nhìn được một phần của thiên điện và hậu thất, vậy nên mới cảm thấy nơi này là một lăng mộ quy mô không lớn.

“Chưởng nhân pháp, rất cao tay.” Đỗ Khâm bình luận ngắn gọn.

“Có người lợi dụng lăng mộ này để làm chút chuyện không sạch sẽ.” Thiều Khuynh Tri đi xuyên qua bức tường giả, cúi đầu xem xét dấu vết trên mặt đất trong đại điện.

“Boss, bên này có lối ra.” Thanh âm Ninh Cửu Nguyệt từ phía xa truyền tới.

Hai mắt Thiều Khuynh Tri sáng quắc như ánh đèn trong đêm tối, nhìn đến cánh cổng vòm cao hai mét ở nơi sâu nhất, “Hẳn là thông sang phía bên kia núi, chúng ta đi xem thế nào.”

Yến Tây Như cứ thế đi theo dấu vết trên đất, càng đi càng xa, cuối cùng dừng lại bên cạnh một vách đá dựng đứng.

“Lẽ nào nhảy xuống dưới rồi?” Yến Tây Như ngồi xổm xuống, nhìn xuống dưới vách đá.

Vành khuyên dùng móng vuốt quắp lấy phiến lông phát sáng, vội vã kêu loạn.

“Yên tâm, ta sẽ không nhảy xuống đâu. Nơi này chắc phải có lối đi khác.”

Đột nhiên một bóng đen to lớn từ trên trời giáng xuống, đậu bên người Yến Tây Như, là một con cú mèo.

“Phát hiện cái gì?”

“Guuu——”

“Nơi không dám đến gần sao... Trách không được. Người đi đi, báo với mọi người không cần tiếp tục tiếp cận nơi đó nữa. Tiểu Cát, chúng ta cũng đến đó xem xem.”

Yến Tây Như đi theo con cú mèo bay đằng trước, tốc độ hoàn toàn không còn là thứ người thường có thể thấy được.

Một người hai chim chạy chưa được bao lâu, lùm cây phía trước đột nhiên có động tĩnh. Một người từ bên trong lao ra, vừa lúc lao thẳng vào túm lấy tay Yến Tây Như, “Anh!”

Yến Tây Như vội vàng dừng lại, đỡ lấy người nọ, “Tiểu Lam?”

Người nọ không ai khác chính là cô giáo đang mất tích, Mạc Lam.

“Không sao chứ?” Yến Tây Như xem xét cẩn thận từ trên xuống dưới một lượt.

Mạc Lam cười hì hì: “Em là ai chứ, sao lại có chuyện được.”

Yến Tây Như có chút tức giận: “Đừng có tự tiện hành động. Chẳng may có thứ gì nguy hiểm khó lường, em nghĩ một mình em đối phó được sao?”

“Anh, rõ ràng em báo tin cho anh rồi mà. Em cũng đâu có ngu, thấy nguy hiểm lại lao vào, phải không Tiểu Cát?” Mạc Lam cười híp mắt.

Vành khuyên Tiểu Cát kêu chíp chíp vài tiếng tỏ vẻ đồng ý.

“Vừa đi vừa nói chuyện, đây cũng không phải chỗ tốt lành gì, buổi tối tốt nhất đừng đến đây.” Yến Tây Như nhìn rừng rậm đen kịt phía trước, kéo Mạc Lam đi, Tiểu Cát bay trước mở đường.

“Thiếu gia, phía trước có ánh sáng!” Vệ sĩ cảnh giác bước lên, chỉ về phía trước, “Không giống đèn pin, cũng không phải ánh sáng từ lửa hay đuốc.”

Không cần bọn họ nói Thước Thừa Dụ cũng đã nhìn ra, bởi vì thứ ánh sáng kia vô cùng quen thuộc, lấp lánh mềm mại như nước. Anh nheo mắt lại nhìn một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Đi qua đó!”

“Anh, đằng kia có người!” Mạc Lam đột nhiên dừng lại kêu lên.

“Thấy rồi.” Yến Tây Như chẳng những thấy, mà trong lòng cũng đã biết chắc người bên đó là ai.

Ánh sáng từ đuốc dồn dập kéo đến, khiến hai người đồng thời nheo mắt lại.

“Thiếu gia, là Yến giáo sư!” Vệ sĩ kích động kêu lên.

Nói thừa, ai chẳng nhìn thấy! Thước Thừa Dụ trừng mắt liếc vệ sĩ, nhanh chóng bước sang.

“Thừa dụ.” Yến Tây Như đoán đúng rồi, nhưng trong lòng hiện tại không thể nói rõ rốt cuộc là vui vẻ hay là bất đắc dĩ.

“Một mình cậu nửa đêm nửa hôm chạy lên núi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao! Ngọn núi này ban ngày đi vào còn chưa chắc đã ra được, huống hồ là đang nửa đêm!” Thước Thừa Dụ dường như vô cùng tức giận.

“Tôi.....”

Yến Tây Như còn chưa nói xong, ánh mắt sắc như dao của Thước Thừa Dụ đã đảo tới Mạc Lam đang đứng ngơ ngác tò mò bên cạnh, tiện thể quét qua cả chỗ tay Yến Tây Như đang bị cô nắm chặt.

“Cô ta là ai?!” Thước Thừa Dụ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi là Mạc Lam.” Mạc Lam rất tích cực tự giới thiệu.

Ai cần biết tên cô là cái gì! Thước Thừa Dụ chỉ hận không thể đem ánh mắt biến thành tia laser, trực tiếp xuyên thủng qua tay Mạc Lam.

“Đây là em họ tôi.” Yến Tây Như đúng lúc giới thiệu bổ sung, kịp thời ngăn chặn một màn xung đột đổ máu.

Em họ? Về mặt tức giận của Thước nhị thiếu cứng ngắc lại, cực kỳ mất tự nhiên chuyển sang trạng thái ôn hòa dịu dàng: “Một cô gái nửa đêm lên núi cũng không tốt đâu.”

Yến Tây Như thản nhiên nói: “Con bé dạy học ở thôn ngay chân núi, lúc trước vì lên núi tìm người nên mất tích. Tôi nhận được tin nên mới vội vàng chạy lên tìm nó.”

Nửa đêm nửa hôm, một mình đi lên tìm người thì tìm thế nào? Thước Thừa Dụ hiển nhiên rất bất mãn với lời giải thích trăm ngàn lỗ hổng của Yến Tây Như, nhưng anh cũng không muốn truy cứu, chuyện sự thật có thể tìm hiểu sau, vấn đề quan trọng hiện tại là làm sao rời khỏi đây.

“Người của tôi có đánh dấu ở ven đường rồi, chúng ta trở về trong thôn trước rồi nói sau.”

Mạc Lam cổ quái nhìn Thước Thừa Dụ, lại nhìn Yến Tây Như. Yến Tây Như thở dài, “Đi thôi.”

Vệ sĩ hộ tống ba người, nhanh chóng đi xuống chân núi.

“Không phải còn có hai người nữa đi cùng em sao?” Yến Tây Như hỏi.

Mạc Lam gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà anh yên tâm, bọn họ đang ở chỗ rất an toàn, em đã cho Tiểu Cát truyền tin về thôn rồi, người trong thôn sẽ sớm tìm được họ thôi.”

“Đừng làm liên lụy đến những người không liên quan.”

“Em hiểu rồi.”

Thước Thừa Dụ đi bên cạnh ù ù cạc cạc nghe bọn họ nói chuyện như lọt vào trong sương mù, nhưng lại không dám hỏi thẳng, chỉ có thể cố gắng dừng thẳng tai tiếp tục nghe.

Thước Cần mở mắt ra, ngồi bật dậy. Ban nãy hình như có gì đấy rung rung, động đất à?!

Nhìn rõ ràng hoàn cảnh hiện tại rồi hắn mới bình tĩnh lại, vẫn đang ngủ trong xe. Nhưng còn những người khác đâu? Sao lại bỏ hắn ở đây một mình thế này! Không thể tha thứ được!

Thước Cần nhìn qua cửa xe, thông qua ánh trăng nhàn nhạt có thể xác định nơi này là chân núi. Hắn lấy điện thoại gọi nhưng một người cũng không được, ngoài vùng phủ sóng, chẳng lẽ bọn họ vào núi?

Thước Cần hít sâu một hơi lấy tinh thần, cầm lấy cái túi Thiều Khuynh Tri dặn hắn mang theo, mở cửa xe bước ra ngoài. Mặc dù không biết trong túi là cái gì, nhưng chắc chắn là mấy thứ có hiệu quả trừ tà dọa quỷ, đúng vậy, phải tin tưởng boss!

Thước Cần khom lưng bò ra phía trước, dựa vào đầu xe quan sát xung quanh. Khắp nơi đều tối đen như mực, hoàn toàn không có dấu hiệu sự sống.

Đột nhiên có thứ gì đó đập vào vai hắn.

Da đầu Thước Cần tê dại, thân thể cứng đờ, cứng ngắc xoay cổ lại, tiếng xương cốt chuyển động vang lên răng rắc trong không gian tối đen tĩnh lặng rõ ràng đến quỷ dị.

Phía sau có một người ngồi xổm, cùng đêm đen hòa thành một thể, mặt đối diện với Thước Cần, trên mặt là nước sơn đen như mực, chỉ lộ ra hai con mắt sáng rực.

“Mẹ ơi quý!!!!” Trong núi vang lên một tiếng hét chói tai như tiếng cá heo, chim chóc lập tức bay tán loạn bốn phía.

Người phía sau tức giận vỗ mạnh lên đầu hắn, “Thằng nhóc thôi, quý cái đầu mà quý!”

(1) Đế ốc (): một loại cây cối, lá như cây tiêu, gai trở quả đỏ, có thể ngăn diêm xấu, cản trở thú dữ.

28. Quyển 3 - Chương 28

Mọi người còn đang tiếp tục đi, Yến Tây Như đột nhiên dừng lại.

“Sao thế?” Thước Thừa Dụ vội hỏi.

“Tôi cảm thấy nơi này có hơi quen quen.” Yến Tây Như nhíu mày.

Thước Thừa Dụ quét mắt nhìn một vòng: “Khắp nơi đều toàn là cây cối đen thui, nhìn giống nhau cũng dễ hiểu thôi. Chúng ta đi xuống dưới từ này tới giờ, làm gì có chuyện quay lại chỗ cũ?”

Vệ sĩ phía trước gật đầu, tỏ ý vẫn đi theo ký hiệu đã đánh trước đó, không có vấn đề.

Vì thế bọn họ lại tiếp tục đi tới. Mạc Lam hồ nghi trao đổi ánh mắt với Yến Tây Như, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Cứ thế đi tiếp 20 phút, những người còn lại cũng bắt đầu cảm thấy không đúng. Thước Thừa Dụ hỏi vệ sĩ: “Lúc chúng ta lên núi chỉ mất nửa tiếng, bây giờ đã hơn 40 phút, tại sao vẫn chưa xuống đến chân núi?”

Vệ sĩ cũng rất hoang mang gãi gãi đầu. Một đồng chí tương đối mê tín run giọng hỏi: “Liệu có phải chúng ta gặp phải quỷ đánh tường không...”

“Chúng ta đúng là đã đi một vòng, anh nhìn xem.” Yến Tây Như lấy từ trên thân cây bên cạnh xuống một thứ gì đó, “Đây hình như là mảnh quần áo của ai đó trong chúng ta bị vướng vào cây vẫn còn đây.”

“Đúng thế, đây là vải ở đầu khăn quàng cổ của tôi, mọi người nhìn xem.” Một vệ sĩ chạy đến, sắc mặt khiếp sợ giơ lên đầu vải vàng nhạt trên khăn quàng cổ của mình.

Thước Thừa Dụ tương đối bình tĩnh, “Bây giờ là mấy giờ?”

“2 giờ 35 phút.”

“Anh có muốn đợi đến hừng đông rồi đi tiếp không?” Yến Tây Như hỏi.

Thước Thừa Dụ neho mắt, dường như rất vui vẻ, “Tây Như, chúng ta càng ngày càng tâm linh tương thông rồi.”

Yến Tây Như bất đắc dĩ, “Làm ơn đi, bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng suy nghĩ mấy thứ đó.”

“Bây giờ cách hừng đông còn rất lâu, trên núi lại lạnh, xem tình hình cũng không biết liệu có nguy hiểm không, ở lâu cũng không tốt. Bây giờ bỏ qua ký hiệu đánh dấu đi, con chim nhỏ kia của cậu có vẻ rất lanh lợi, nó có thể dẫn đường không?” Thước Thừa Dụ chỉ vào Tiểu Cát.

“Tiểu Cát cũng lạc đường. Nó hình như cũng bị thứ gì đó làm ảnh hưởng.” Mạc Lam buồn bã nói.

“Anh có mang mấy thứ như thiết bị định vị vệ tinh không?” Yến Tây Như hỏi.

Thước Thừa Dụ bức xúc nhìn vệ sĩ: “Có mang, nhưng mang cái chất lượng không tốt lắm, vừa vào núi đã y như đồ bỏ.”

Một vệ sĩ yên lặng rút trong túi ra một vật hình tròn: “Tôi có mang la bàn.....”

“..... Thiết bị nguyên thủy có khi lại hữu dụng.” Thước Thừa Dụ chỉ về phía trước, “Chúng ta cứ đi theo hướng nam đi, hướng nam là hướng xuống núi.”

Yến Tây Như đưa mắt nhìn Mạc Lam, hai người dần dần tụt lại cuối đoàn người, Mạc Lam hiểu ý bắt chuyện với vệ sĩ cuối cùng để đánh lạc hướng.

Yến Tây Như xem đúng thời cơ, chuẩn bị yên lặng lén lút rời đi, đột nhiên cánh tay bị tóm lại.

“Cậu lại làm gì đấy? Tôi đã dặn phải theo sát tôi còn gì? Lơ là một cái là lại không thấy đâu rồi.” Thước Thừa Dụ dùng sức rất lớn, trực tiếp kéo thẳng Yến Tây Như vào giữa đoàn người, tay cũng hoàn toàn không có ý buông lỏng ra.

“..... Tôi có chạy mất đâu, anh tóm thế làm gì.” Yến Tây Như rút tay ra.

Thước Thừa Dụ vẫn kiên quyết không thả tay, hung hăng trừng mắt: “Đi cạnh tôi, nếu còn dám lén lút

trốn đi nữa thì đừng có trách tôi.”

Yến Tây Như không ngờ Thước Thừa Dụ lại làm đến mức này, không giãy ra được lại càng không trốn đi được, trong lòng bắt đầu nóng nảy, nếu không cứ để tất cả bọn họ ngủ một giấc...

“Có tiếng gì thế?” Vệ sĩ đi đầu tiên đột nhiên kêu lên.

Mọi người lập tức trật tự lại, yên lặng lắng nghe.

“Trên kia có ánh sáng! Có phải mấy người mất tích không đấy...”

“Tôi ngửi được mùi người, có ít nhất bốn người, à, có cả chim nữa...” Một giọng nữ vô cùng dễ nghe xen vào.

Yến Tây Như nhẹ nhàng thở ra, “Khuyneh Tri, là các cậu phải không?”

Trên đường lên núi dần dần xuất hiện bốn người, đúng là đám Thiều Khuyneh Tri.

Nghi hoặc trong lòng Thước Thừa Dụ càng lúc càng lớn, ngữ điệu cũng không mấy vui vẻ: “Đây rốt cuộc là nơi phong thủy bảo địa gì mà ngay cả Thiều chủ tịch đêm hôm khuya khoắt cũng lên đây thế này.”

Thiều Khuyneh Tri khẽ cười, “Chẳng phải Thước đồng cũng vậy sao?”

“Chúng tôi bị giam ở đây, đi lòng vòng mãi không xuống núi được.” Yến Tây Như cũng không nhiều lời, trực tiếp nói thẳng tình huống hiện tại.

Thiều Khuyneh Tri đảo mắt nhìn quanh một vòng, “Nhưng tôi không cảm nhận được có gì không ổn cả.”

“Tiếng gì thế?!” Vệ sĩ đi đầu lại kêu lên lần nữa.

“A Vỡ, anh làm cái gì mà cứ hét lên...” Người bên cạnh còn đang muốn trách cứ vệ sĩ đi đầu vài câu thì đột nhiên bị Đỗ Khâm kéo sang một bên.

Đỗ Khâm lạnh lùng nói, “Có thứ đang đến.”

Ninh Cửu Nguyệt vuốt ve ngón tay dài mảnh, thản nhiên gật gù, “Ừm, số lượng hình như cũng không ít đâu.”

La Vũ kêu lên: “Chúng đều ở dưới mặt đất, mọi người nhanh chóng quây thành vòng đi!”

Những người khác chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn nhanh chóng quây thành vòng, dựa lưng vào nhau.

“Tự bảo vệ bản thân, đừng có gây thêm phiền phức!” La Vũ tức giận chỉ bọn họ, “Sao tự dưng lại có lắm người thường thể này, phiền quá đi mất!”

Quần chúng người thường nhất thời cảm thấy vô cùng bị phân biệt đối xử, đặc biệt là Thước Thừa Dụ: “Các người rốt cuộc đang làm cái quái gì...”

Nhưng còn chưa nói xong đã bị Yến Tây Như bịt chặt miệng.

Thước Thừa Dụ sững sốt, khóe mắt đột nhiên cong lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay đối phương. Yến Tây Như y như bị điện giật, vội vàng bỏ tay ra, kinh hãi nhìn tên lưu manh đội lốt doanh nhân trước mặt.

“Anh ——”

Lần này đến phiên Thước nhị thiếu đưa tay bịt kín miệng Yến đại giáo sư, còn vô cùng vui vẻ suýt một tiếng.

Cánh rừng yên tĩnh nguyên bản bỗng chốc vang lên rất nhiều tiếng động sần sật từ khắp các bụi cỏ, âm thanh kia càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, càng khiến người nghe thêm kinh hoảng.

“Rắn!” Có người hét lên.

Tiểu Cát đã sớm co rúm lại thành một cục bông vàng nhỏ trốn tron ngực Mạc Lam, mà bản thân Mạc Lam cũng không giữ được sắc mặt bình tĩnh: “Sao lại nhiều thế này! Rõ ràng ban nãy đâu có thấy gì!”

Thiều Khuynh Tri phát tay: “Tây Như, Cửu Nguyệt, hai người dẫn bọn họ chạy trước, chúng tôi sẽ yểm trợ phía sau.”

Thước Thừa Dụ vừa định nói đã bị Yến Tây Như ngăn lại: “Thừa Dụ, nghe cậu ấy đi. Chuyện lần này anh không giải quyết được đâu, tin tôi.”

Bị người ta ngay trước mặt nhiều đàn ông như thế nói mình không được, Thước nhị thiếu cảm thấy bị đả kích vô cùng, là đàn ông thì ai cũng không nhịn nổi! Nhưng Thước Thừa Dụ cũng rất nhanh trấn tĩnh lại, mình là một người thành thực trầm ổn lại độ lượng, lời nói chỉ là thứ tiểu tiết, không đáng nhắc.

“Theo sát tôi, tôi nhất định sẽ đưa cậu an toàn ra khỏi đây.” Thước Thừa Dụ giữ chặt tay Yến Tây Như, ánh mắt kiên định.

Yến Tây Như có hơi giật mình, buột miệng nói, “Cảm ơn.”

“Bây giờ mà còn rảnh rồi liếc mắt đưa tình, chán sống rồi à!” Ninh Cửu Nguyệt bắt đầu tiến vào trạng thái biến đổi nhân cách, vứt hết cả dịu dàng thùy mị hằng ngày ra sau đầu, cực kỳ bưi hân rống lên, sau đó phát tay tung ra một đồng bột phấn, rần ở gần đó lập tức bò lui ra xa, “Đi!”

Bị một cô gái xông ra trước, đám vệ sĩ mất mặt vô cùng, nhanh chóng hộ tống thiếu gia nhà mình và phu nhân thiếu gia (tương lai) rời đi.

Chạy chưa được bao lâu, nương theo ánh sáng mờ mờ, mọi người rốt cục cũng nhìn rõ. Thứ trên đất căn bản không phải là rắn, đúng hơn là có thân rắn, nhưng lại có thêm sáu chân, trên lưng còn có bốn phiến cánh nửa trong suốt, muốn bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

“Khốn kiếp, đây rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì!” Một vệ sĩ kinh hãi kêu lên, nhanh chóng rút trong vạt áo ra một khẩu súng, nhắm thẳng vào đầu con gần bọn họ nhất, con vật kỳ lạ chết ngay tại chỗ.

“Vệ sĩ của anh có súng?!” Yến Tây Như mở to mắt.

“Bây giờ là lúc nào rồi mà còn quan tâm vấn đề có phạm pháp hay không.” Thước Thừa Dụ cực kỳ đúng tình hợp lý lấp liếm.

“.....”

“Vấn đề là bọn họ chọc giận đến chúng nó rồi!” Mạc Lam chọc chọc Thước Thừa Dụ.

Quả nhiên, cánh của đám quái xà trên mặt đất bắt đầu kích động đập liên hồi, đầu lưỡi dài ngoằng như rắn rết nhả thẳng về phía bọn họ đang đứng.

“Bên này!” Ninh Cửu Nguyệt tiếp tục tung bột phấn, mang theo bọn họ chạy về hướng khác.

Đoàn người cứ thế dựa theo đường bột phấn mà chạy, nhưng dường như chạy thế nào cũng không ra khỏi đó được. Đám quái xà cũng giống như có linh tính, lùi lại nhưng vẫn duy trì một vòng tròn khép kín, không cho bất cứ ai thoát ra.

Ánh mắt Đỗ Khâm tối lại, “Để tôi giải quyết.”

La Vũ nhướn mày: “Tốt xấu gì cũng là họ hàng gần, anh hạ thủ được à?”

“.....”

“Này này! Đứng chỗ này rồi! Sao mọi người quá đáng thế hả, vứt tôi lại xe một mình ở cái nơi đồng không mông quạnh đây!” Có tiếng Thước Cầm từ phía xa gào lên.

“Lùi về, đừng có sang đây! Sao càng ngày càng loạn thế không biết!” Ninh Cửu Nguyệt tức giận rống ngược lại.

Thước Cầm chạy đến chưa được ba bước đã vội vàng nhảy về chỗ cũ: “Mẹ ơi cái gì thế này!”

Cùng lúc đó, sau lưng hần xuất hiện một nhóm người, người nào người nấy đều quét sơn nguyệt trang, hơn nữa trên tay ai cũng có súng.

“Anh cả!” Thước Thừa Dụ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Thước Thừa Huân nghe vậy lại bức xúc vỗ đầu Thước Cầm: “Thằng nhóc thôi, xem thằng hai nó còn nhận ra anh kia kìa!”

Lúc đoàn người đi lên, đám quái xà không biết vô tình hay cố ý lùi sang hai bên chừa ra một con đường, chờ đến lúc bọn họ hội hợp lại khép thành một vòng tròn vây kín tất cả bên trong.

“Chỉ huy, làm sao bây giờ?” Một binh sĩ mặc trang phục nguyệt trang, trên mặt bôi sơn đen hỏi Thước Thừa Huân.

“Tấn công!”

Vì thế, trong rừng đồng loạt vang lên hàng chục tiếng súng liên tiếp.

Yến Tây Như day trán, thật sự là càng lúc càng loạn rồi.....

“Đủ rồi, dừng hết lại cho tôi!” Thiều Khuynh Tri quát to một tiếng.

Thước Cầm lần đầu tiên thấy y lớn tiếng như thế, triệt để bị dọa sợ.

“Mấy thứ này vây kín khắp núi rồi, dùng súng bắn thì có mà đến tết mới xong. Đúng là càng lúc càng phiền phức! Để tôi giải quyết, các người xuống núi hết đi, nhanh lên!” La Vũ không kiên nhẫn phát tay.

“La ——” Yến Tây Như muốn ngăn lại, nhưng động tác của La Vũ còn nhanh hơn, cả người tỏa ra một quang sáng đỏ rực. Chờ ánh sáng biến mất, cả người La Vũ cũng biến mất không thấy đâu.

Thước Cầm chiếu đèn pin sang, phát hiện người đã mất tích, thay vào đó trên mặt đất lại xuất hiện một

con chim lông đỏ chỉ có một chân.

.....Cứ tưởng phải xuất hiện hoành tráng như Cửu Nguyệt lần trước chứ, chẳng uy vũ tí nào cả.....

Chim nhỏ vỗ cánh bay lên, mỏ dài hé ra.

Một bức tường lửa đỏ rực nháy mắt bùng lên, bao trùm lấy toàn bộ cánh rừng.

Thước Cầm miệng há ra không ngậm lại được, cái đêch, còn nghịch thiên hơn cả hôm nọ.....

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, tường lửa trên không vỡ vụn thành từng quả cầu lửa nhỏ, rơi xuống trên người đám quái xà. Quái xà trên đất bị đốt, từng con từng con vụn vụn quay cuồng. Ánh lửa cháy rực khắp rừng núi, khung cảnh rừng rợn như dưới âm ti địa ngục.

“Đứng đơ ra đấy làm gì, chạy mau!” Đỗ Khâm thúc giục nói.

“... Liệu có thiêu đến nhà dân dưới thôn không?” Thước Cầm hỏi.

“Yên tâm, lửa này không thiêu được những thứ khác.” Thiều Khuynh Tri túm lấy cổ áo hắn, kéo người chạy về phía chân núi.

Hơn mười phút sau, đoàn người cuối cùng cũng xuống được đến chân núi. Tất cả sợ hãi quay đầu lại nhìn, trên núi vẫn là một biển lửa đỏ cao vút đến tận trời, vừa quỷ dị lại vừa diễm lệ.

“Các người..... Rốt cuộc là ai.....” Thước Thừa Dụ rốt cuộc không nhịn được nữa, nghi ngờ đề phòng hỏi.

Ánh mắt Thước Thừa Huân thâm trầm, giống một con dã thú đang vận sức chờ phát động, cảnh giác nhìn chằm chằm Thiều Khuynh Tri.

29. Quyển 3 - Chương 29

“Còn đứng đấy làm gì! Triển lãm à!” Con chim nhỏ lông đỏ bay đến, đậu trên vai Thiều Khuynh Tri, thanh âm phát ra rõ ràng chính là giọng La Vũ.

“.....” Quần chúng người thường hoàn toàn không biết phải phản ứng kiểu gì.

Lúc này Thước Cầm mới nhìn rõ hình dạng hiện tại của La Vũ. Con chim này gần như một phiên bản thu

nhỏ của chim hạc, mỏ rất dài, lông cũng không hẳn là màu đỏ, mà là màu xanh mang theo vân đỏ, bởi vì khắp người tỏa ra hồng quang nên có cảm giác như toàn thân nó màu đỏ.

Cái con chim này..... Thước Cần cảm thấy có hơi quen quen, hình như là nhìn thấy ở —— trong game! Đúng rồi! Đây là Tất Phương (1), thượng cổ thần điêu, hệ hỏa.

Đương Khang, Cửu Vĩ Hồ, Tất Phương, Đỗ Khâm là gì bọn họ không chịu nói, nhưng nhìn cái bản thể hung tàn kia xem chừng cũng không phải thứ hiền lành gì...

Mẹ ơi, hẳn rốt cuộc là cái vận gì thế này! Thước Cần kích động chuyển tầm mắt lên người Thiều Khuynh Tri, trong lòng âm thầm phỏng đoán xem nguyên thể của boss lớn nhà mình rốt cuộc còn kinh thiên động địa đến mức nào.

“Trước tiên phải nhanh chóng rời khỏi đây, các người ——” Thước Thừa Huân nheo mắt nhìn một lượt, chỉ vào Thiều Khuynh Tri, “Tất cả đi theo tôi.”

Thiều Khuynh Tri cũng không có ý kiến, vì thế đoàn người đều tự tìm xe, đi theo xe quân dụng, chậm rãi đi theo đường mòn nhỏ men chân núi.

Thước Cần lén la lén lút nhìn trộm La Vũ đã trở về hình người, nhìn đằng trước một lát rồi lại liếc qua, rồi lại quay đi, cứ thế liên tục..... La Vũ nhin nhin, cuối cùng không thể nhin được nữa: “Mẹ nó rốt cuộc cậu bị cái gì mà cứ nhìn chăm chăm tôi thế hả!”

Mẹ mẹ mẹ ơi, tính tình sao lại nóng nảy thế này... Thước Cần vò một cái nếp vào sau lưng Thiều Khuynh Tri chỉ để lộ ra hai con mắt: “Người ta chỉ sùng bái một chút thôi mà...”

“Hừ!” La Vũ hất cằm, cực kỳ ngạo kiều tỏ vẻ phàm nhân như cậu cũng xứng sùng bái tôi à!

“..... Anh giai à, anh là Tất Phương đúng không? Là thần điêu Tất Phương siêu trâu bò trong truyền thuyết thật à?” Hai mắt Thước Cần sáng quắc.

“Đúng thì thế nào?” La Vũ cảnh giác nhìn hắn, chỉ sợ một giây sau tên này sẽ nhào lên người mình.

Thước Cần cười hắc hắc: “Có cảm giác như bản thân là người được chọn.”

Thiều Khuynh Tri vò vò đầu hắn: “Người được chọn?”

“Đúng thế, y như nhân vật chính trong phim. Anh không thấy trong phim điện ảnh đấy à, diễn viên chính chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn giữa một đám người cực kỳ nghịch thiên, nhưng cuối cùng chỉ có diễn viên chính, dưới sự hỗ trợ của một đám siêu nhân trâu bò như thế thành công cứu vớt thế giới!” Thước Cần siết chặt nắm tay.

Thiều Khuynh Tri sờ sờ đầu hần: “Nếu không cậu ngủ tiếp đi, vừa nhìn đã thấy là chưa tỉnh ngủ rồi.”

“.....”

“Ha ha ha ha.....” Trong xe vang lên tiếng cười ồm ồm.

“.....” Các người rõ ràng là một đám động vật không có kiến thức phim ảnh! Cứ cười đi! Hừ!

Xe rẽ trái rẽ phải độ bảy tám lần, tiến vào một doanh địa.

Tất cả mọi người tập trung ở một căn phòng rộng, Thước Thừa Dụ nhìn ngó khắp nơi: “Anh cả, đây là căn cứ của anh à? Người ngoài ngành như bọn em cứ thế xông vào thế này có ổn không?”

Thước Thừa Huân đã lau sạch sơn ngụy trang trên mặt, lộ ra gương mặt có đến tám phần giống Thước Thừa Dụ, cộng thêm vài phần lãnh ngạnh, lạnh lùng nói: “Đây không phải căn cứ, đây là doanh địa tạm thời dùng để huấn luyện.”

Thước đại thiếu nói xong, quay đầu nhìn về phía Thước Cần đang ngồi cạnh Thiều Khuynh Tri, ngoắc ngoắc ngón tay với hần, “Gạo kê, có biết chỗ của mình ở đâu không?”

Thước Cần bị điểm danh lập tức dựng thẳng sống lưng, theo bản năng liếc mắt nhìn boss nhà mình một cái, trong lòng vô cùng bất mãn xụ mặt nhích sang ngồi xuống cạnh anh cả, cực kỳ vắng lời.

Thiều Khuynh Tri nheo mắt lại, trực tiếp nghênh đón ánh mắt hung thần ác sát của Thước Thừa Huân, không khí trong phòng nhất thời tràn ngập mùi thuốc súng.

Thước Thừa Huân nhướn mày, “Bây giờ đến lượt các người, nói rõ ràng xem rốt cuộc chuyện ban nãy là thế nào.”

Thiều Khuynh Tri quét mắt nhìn quanh một vòng, trừ bọn họ ra còn có hai quân nhân nữa, có lẽ là tâm phúc của Thước Thừa Huân.

“Như anh đã thấy, bọn tôi cũng là vô tình gặp phải mọi người. Về việc xuất hiện quái xà trên núi, cũng không phải là do bọn tôi thả ra, nên rất thứ lỗi tôi không thể cho anh một lời giải thích rõ ràng được.”

“Vậy việc vị này đột nhiên biến thành chim phun lửa phải giải thích thế nào?” Thước Thừa Huân nhìn về phía La Vũ.

Chim phun lửa?! La Vũ vừa nghe ba chữ này đã tức giận đến suýt nữa nhảy dựng lên.

“Thước đại úy, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tiết lộ hay không là quyền cá nhân của họ, tôi chỉ là ông chủ, tôi không có quyền thay nhân viên của mình quyết định nói hay không nói. Nhưng có một chuyện anh có thể yên tâm, chúng tôi đều là công dân tuân thủ pháp luật, nếu muốn anh có thể chứng thực với Thước Cần.” Thiều Khuynh Tri cực kỳ vô đạo đức đem củ khoai nóng phồng tay ném thẳng cho trợ lý nhà mình.

Thước Thừa Huân đưa mắt nhìn sang, Thước Cần lập tức vội vàng giơ hai tay lên: “Em vô tội! Không phải, sai rồi, ý em là bọn họ đều là người tốt, là đồng nghiệp của em, thật đấy.”

Ánh mắt Thước Thừa Huân sắc như dao, quét qua quét lại trên người bọn họ vài lần, sau đó phất tay ra hiệu cho một quân nhân đứng sau, người nọ nhanh chóng đứng dậy xoay người đi ra ngoài.

“Các người không cần lo lắng, người của tôi cũng đã thấy không ít chuyện như vậy rồi.” Thước Thừa Huân thản nhiên nói.

Chân mày Thiều Khuynh Tri hơi nhíu lại.

Vị quân nhân kia rất nhanh đã trở lại, trong tay còn cầm theo một vài bức ảnh, đặt xuống bàn.

“Chúng tôi tiến hành huấn luyện ở gần đây cũng được một thời gian rồi, trong lúc vào núi không ít lần gặp được vài cảnh tượng vượt ngoài nhận thức. Đây là một trong những lần hiếm hoi chụp lại được, mọi người cứ nhìn đi, rồi quyết định xem có thể giải thích rõ ràng với chúng tôi hay không.”

Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Thước Cần trải mấy tấm ảnh ra, đa phần đều là chụp trong rừng, hình ảnh chủ yếu đều là cây cối. Có tấm trong góc thu được hình ảnh một cái móng vuốt tương đối lớn, nhìn qua dường như không giống bất kỳ một loại thú nào. Có tấm lại chụp bên suối, trong dòng nước có một đôi cánh cổ quái giương lên. Còn có tấm chụp được một đồng xương trắng chất thành gò, hình như có cả xương người lẫn xương thú...

“Những cái này...”

“Đây là những tấm gần đây nhất người của tôi chụp được trong núi. Căn cứ theo tuyến đường định sẵn, chúng tôi cứ thế đi thẳng vào rừng, nhưng không hiểu sao cứ đi đến một vị trí cố định là lại bị đi lòng vòng, cho dù là dùng thiết bị định vị hay la bàn cũng không có tác dụng. Sau này có một binh sĩ sơ ý bị ngã xuống dốc núi, chúng tôi muốn dùng chó nghiệp vụ cứu người, nhưng tất cả chó nghiệp vụ đều không chịu đi vào rừng. Hai ngày sau chúng đột nhiên trở lại bình thường, dẫn chúng tôi tìm được người, binh sĩ kia ngã xuống cũng chỉ bị rạn xương, không nguy hiểm đến tính mạng. Kỳ lạ hơn nữa là từ đó về sau bọn tôi có thể đi vào bình thường, không còn đi lòng vòng lạc đường nữa. Vậy nên chúng tôi quyết định tiến hành một cuộc kiểm tra, xâm nhập vào vùng trung tâm khu rừng, ngoài ý muốn phát hiện ra một khe núi có dấu vết của con người lưu lại, kỳ lạ là hoàn toàn không thấy một ai, thậm chí ngay cả côn trùng động vật cũng không có. Nhưng tôi cảm nhận được bên trong rõ ràng còn có vật sống. Mấy tấm ảnh các binh sĩ chụp được cũng vậy, chưa bao giờ chụp được trọn vẹn hình dạng của chúng, dường như chúng đang cố ý che giấu bản thân.”

Thiều Khuynh Tri cầm một tấm ảnh lên, “Các anh phải thấy may mắn vì chúng cố ý không lộ diện mới đúng. Nếu không hiện tại Thước Cần chắc sẽ rất thương tâm.”

Thước Cần cả kinh, túm chặt cánh tay Thước Thừa Huân: “Anh cả, mấy thứ đó không phải thứ con người có thể đối phó được đâu, anh đừng có làm bậy!”

Sắc mặt Thước Thừa Huân trầm xuống: “Biết cái gì phải không?”

“Em, em vô tội! Em không biết gì hết.....” Thước Cần vội vàng ném sang cho boss ánh mắt cầu cứu.

Thiều Khuynh Tri mỉm cười: “Thước trợ lý cũng chỉ là suy nghĩ tương đối thoáng, hiểu biết tương đối nhiều hơn so với các anh mà thôi. Nói đi, anh muốn biết gì?”

Thước Thừa Huân nói thẳng: “Những chuyện này tôi cũng đã báo cáo lên trên, nhưng bên trên dường như cũng không quá ngạc nhiên, có lẽ đã có người biết về những chuyện này rồi. Hiện tại tôi chỉ muốn xác nhận một việc, nếu dựa vào sức người có thể giải quyết những thứ như ban nãy chúng ta thấy không?”

“Chúng không phải là sinh vật bất tử, anh cũng thấy rồi đấy, trúng đạn hoặc bị thiêu vẫn có chết được, chẳng qua hậu quả thiệt hại để lại tính ra cũng không nhỏ.”

Hai quân nhân phía sau Thước Thừa Huân nhẹ nhàng thở ra.

“Chỉ có điều...” Thiều Khuynh Tri gõ gõ lên tấm ảnh, “Sức người có thể chống lại dị thú, nhưng không thể chống lại thiên tai.”

“Ý câu là gì?”

“Ý tôi là, nếu có lũ lụt hạn hán xảy ra liên tiếp, hoặc là dịch bệnh tràn lan, con người khí đó cũng chỉ có thể bị động chống đỡ, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.”

Thước Thừa Huân sững sốt, mày nhíu chặt: “Mấy thứ này còn có thể hô phong hoán vũ, thay trời đổi đất?”

“Không khoa trương đến mức đấy, nhưng trong một phạm vi nhất định thì cũng có thể lắm.”

Hiện trường rơi vào im lặng.

“Các người nhất định có cách.” Thước Thừa Huân siết chặt tay, “Tôi không cần biết cậu và đám người của cậu là ai, nhưng nếu như thờ ơ trước an nguy quốc gia, tôi chỉ có thể liệt các cậu vào hàng ngũ đối địch.”

Thiều Khuynh Tri âm thầm cười: “Thước Đại úy, vào thời khắc quan trọng thế này kéo thêm kẻ địch cho bản thân không phải là một việc làm sáng suốt đâu. Nếu muốn, ngay bây giờ tôi hoàn toàn có thể giết hết tất cả người của anh đấy.”

Thước Thừa Huân nheo mắt lại. Hai quân nhân phía sau cũng lập tức đặt tay lên súng bên hông.

Ấy ấy, sao tự dừng lại xung đột nội bộ thế này! Thước Cần chen vào giữa, cười cười: “Có việc gì cứ từ từ mà thương lượng, đừng động tay động chân!”

Thiều Khuynh Tri thần nhiên nhún vai, “Anh phải biết rằng nếu tôi đồng ý giúp anh cũng chẳng phải vì mấy thứ như an nguy quốc gia này nọ. Trời cao có đạo thường, là phúc hay là họa đều là kết quả do thiên đạo vận hành, tôi không can thiệp. Nhưng những kẻ này có vẻ không biết tốt xấu, muốn nhiễu loạn trật tự nhân gian, nếu đã biết thì không thể để chúng tiếp tục lộng hành. Mặt khác anh dù sao cũng là anh trai của Thước Cần, nếu anh xảy ra chuyện gì, cậu ấy cũng không vui vẻ được. Vậy nên, cho dù là xét theo phương diện này, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Thước Cần nghe xong suýt nữa cảm động rơi nước mắt. Đây có phải boss của hắn không, không bị đoạt xác đấy chứ hả? Sao đột nhiên lại yêu nước thương dân quan tâm cấp dưới thế?

Thước Thừa Huân nhìn Thước Thừa Dụ, thấy thằng hai nhà mình đang cực kỳ rối rắm, lại nhìn sang Thước Cần, thấy thằng ba nhà mình còn đang lén lút nhích về phía Thiều Khuynh Tri, đầu đầu day trán, toàn cái thứ gì thế này...

“... Tôi sẽ chờ xem các cậu có thể làm được gì.”

“Hùng đông chúng ta quay lại trên núi, dẫn bọn tôi đến khe núi mà các anh nói.”

“Được.”

Hội nghị lâm thời kết thúc, Thước Thừa Huân cho người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người trong doanh địa.

“Boss, quái xà ban nãy rốt cuộc là thứ gì?” Thước Cần tò mò hỏi, vừa hỏi vừa liếc mắt nhìn trộm Đỗ Khâm. La Vũ bảo có họ hàng gần mà...

Thiều Khuynh Tri nhìn một màn này mỉm cười: “Cậu đoán không sai, bọn họ đúng là cùng loại. Thứ chúng ta gặp trên núi là Phì Di (2), thấy nó là sắp có đại hạn. Lâu rồi chưa thấy có nhiều Phì Di như thế tập trung lại một chỗ.”

Thước Cần lại lén lút liếc liếc Đỗ Khâm.

Da đầu Đỗ Khâm giật giật, giương mắt: “Nhìn cái gì!”

Thiều Khuynh Tri xua tay, “Được rồi, đừng dọa cậu ấy. Đỗ Khâm là Hóa Xà (3), cũng là một loại mãnh thú, có khả năng gọi lũ lụt.”

Thước Cần run run, mẹ ơi lúc trước hắn còn gọi anh giai này là thân ái, chết chắc rồi.....

“Đỗ Khâm là đồng nghiệp của chúng ta, không cần sợ cậu ấy ăn thịt cậu đâu.” Thiều Khuynh Tri an ủi.

Mẹ ơi anh không nói tôi còn đỡ sợ hơn QAA

“Có kẻ đứng sau điều khiển bọn chúng. Chúng ta xông vào địa bàn của bọn họ, vì thế bọn họ phải số lượng lớn Phì Di, ngăn cản chúng ta xâm nhập.” Ninh Cửu Nguyệt phân tích.

“Đúng vậy. Về phần rốt cuộc là ai, đang làm gì, ngày mai đi mới xem xét rõ ràng được. Tôi chỉ lo những kẻ đó chọn nơi thâm sơn cùng cốc thể này, mục đích nhất định không phải vì chỉ để rảnh rỗi giải khuây, mà là có âm mưu muốn giấu diếm.”

Mọi người rơi vào trầm mặc. Thước Cần không hiểu lắm, nhưng hai anh trai đều muốn tham gia vào chuyện này, hắn cũng không thể trở mặt đứng ngoài. Phải đảm bảo an toàn cho người nhà, phải kiên quyết ôm chặt đuôi vàng của boss không buông tay!

“Nếu Thiều Khuynh Tri mà là người bình thường thì ba chữ Thước Thừa Dụ cứ đem viết ngược lại đi!” Thước Thừa Dụ đập bàn.

“Thế thì sao?” Yến Tây Như hoàn toàn không hiểu người này rốt cuộc kích động cái gì.

“Cho nên cậu cách xa cậu ta và mấy kẻ kia một chút cho tôi. Tôi không biết quan hệ giữa cậu và bọn họ thân thiết đến mức nào, nhưng nếu có gì nguy hiểm, mấy tên đó phát tay một cái là toàn thân trở ra, còn cậu thì sao!” Trong lòng Thước Thừa Dụ cực kỳ không yên, nhưng lại không biết rốt cuộc mình đang lo lắng cái gì, chỉ có thể suy về hướng bản thân lo lắng cho an toàn của Yến Tây Như.

Yến Tây Như buồn cười: “Anh không lo chúng tôi là bạn lâu như thế, tôi cũng giống bọn họ sao? Anh không sợ tôi cũng không phải người sao?”

Cả người Thước Thừa Dụ cứng lại, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích.

“Cậu muốn thoát khỏi tôi đến thế à, đến chuyện bản thân không phải người cũng dám nói bừa để đuổi tôi?”

“Nếu như đó là sự thật thì sao?”

“Thế thì càng tốt! Tôi sẽ kiếm một cái lồng sắt lớn nhất thả cậu vào nuôi ở nhà, không ai dám cản tôi hết, cả pháp luật cũng không, dù sao cậu cũng không phải người!” Thước Thừa Dụ hung tợn trừng mắt.

Yến Tây Như kinh hãi, ánh mắt này của Thước Thừa Dụ, hoàn toàn không phải là nói đùa.

Chú thích:

(1) Tất Phương (): Thượng cổ thần thú, bắt nguồn từ núi Chương Nga, hình dạng như con sếu, chỉ có một chân, vằn đỏ vọc xanh mỏ trắng, tự hót tên mình, thấy được thì có nạn lửa. Theo truyền thuyết, Tất Phương là chim kéo xe của Hiên Viên Hoàng Đế.

(2) Phì Di (): dị thú trong truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, bắt nguồn từ núi Thái Hoa, mình rắn, có sáu chân, bốn cánh, thấy được thì có hạn hán.

(3) Hóa Xà (): quái thú trong truyền thuyết cổ đại Trung Hoa, là thú hệ thủy, bắt nguồn từ núi Dương Sơn, thân rắn có cánh nhưng chỉ bò trên đất không bay, tiếng kêu như trẻ con khóc, mỗi khi kêu là điềm báo lũ lụt.

30. Quyển 3 - Chương 30

Sáng sớm hôm sau, dưới sự hộ tống của bộ đội đặc chủng, mọi người xuất phát đi đến khe núi quỷ dị nọ.

Yến Tây Như hoàn toàn phớt lờ việc Thước Thừa Dụ yêu cầu mình ở lại doanh địa cho an toàn, rất đúng giờ cùng mọi người xuất phát, khiến cho Thước Thừa Dụ đi theo bên cạnh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Không phải đã dặn hai đứa ở lại doanh địa rồi sao?” Thước Thừa Huân hiển nhiên rất bất mãn đối với việc hai đứa em xuất hiện lù lù trong hàng ngũ.

Thước Cần túm chặt lấy Thiều Khuynh Tri, vô cùng nịnh nọt nói: “Nơi nào có boss nơi đấy mới an toàn!”

“Ngoan.” Thiều Khuynh Tri cực kỳ hưởng thụ sờ sờ đầu hân.

Thước đại thiếu và Thước nhị thiếu đồng loạt đen mặt, không hện mà gặp quay sang nhìn nhau, trong đầu cùng đem Thiều Khuynh Tri liệt vào nhóm phần tử nguy hiểm dự dõ trai nhà lành.

Đi trong núi hơn hai tiếng, Thước Cần mệt đến thở không ra hơi, trọng lượng cả người gần như dồn hết lên cánh tay Thiều Khuynh Tri, bị y kéo đi.

“Lúc về nhớ tăng cường rèn luyện, thể lực của cậu quá yếu.” Thiều Khuynh Tri bóp bóp cánh tay gầy yếu của hắn.

“Tôi không phải bộ đội đặc chủng, cũng không phải vận động viên thể hình, luyện để làm gì chứ...”

“Để đối phó với những trường hợp như hôm nay.”

“..... Lúc về tôi từ chức được không?”

“Vấn đề này chúng ta đã đạt được quan điểm thống nhất chung rồi mà, phải không?” Thiều Khuynh Tri mỉm cười.

“..... Đổi cách nói, lúc về tôi có thể giữ chức nhưng không làm việc lấy lương được không?”

“Thời buổi kinh tế thị trường hiện nay có hình thức sử dụng lao động như thế à?”

“Anh bảo có thì chắc chắn có!”

Thiều Khuynh Tri ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Không có.”

Biết ngay mà! Thước Cần cúi đầu, tiếp tục mặt dày mày dạn ôm tay Thiều Khuynh Tri để y kéo mình về phía trước.

Lúc này, đám chó nghiệp vụ đi đầu đột nhiên sửa inh ỏi.

“Tới rồi.” Thước Thừa Huân đi đến, chỉ vào một gốc đa che trời cách đó không xa, “Ngay đằng sau cây đa này.”

Quả nhiên địa thế phía sau cây đa cổ thụ thấp hơn hẳn so với bên ngoài, chó nghiệp vụ không chịu đi tiếp, binh sĩ chỉ có thể cột chúng vào dưới tàng cây, tự mình đi trước dẫn đường.

Đi thêm 15 phút nữa, xuyên qua đám cây bụi rậm rạp, một thung lũng giữa khe núi hiện ra trước mắt mọi người, diện tích ước chừng phải bằng hai sân bóng đá gộp lại.

“Bằng phẳng thế này, vừa thấy đã biết có người động tay qua.” Thước Thừa Huân giẫm chân xuống mặt đất.

Xung quanh đó cũng có vài khóm cỏ thưa thớt ngắn ngủn, cũng có rất nhiều cỏ khô, rõ ràng là cỏ tình sắp xếp chứ không phải tự nhiên mà có.

Thước Cầm mệt phờ ngồi bệt xuống, thuận tay bốc một nắm đất lên, “Sao đất ở đây lại màu đỏ? Hoàn toàn không giống cấu tạo và tính chất đất chung của ngọn núi này, chất đất còn rất xốp.”

“Là đất đỏ?” Yến Tây Như hỏi.

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Xem ra nơi này từng được dùng để nuôi dưỡng.”

“Nuôi? Nuôi cái gì?” Thước Cầm cảnh giác đánh giá bốn phía.

Thiều Khuynh Tri không trả lời, chỉ nói: “Không cần sợ, cho dù là thứ gì thì cũng đã rời đi cả rồi.”

“Quái xà hôm qua xuất hiện là muốn ngăn cản chúng ta đi vào khu vực này sao?” Thước Thừa Huân đột nhiên hỏi.

“Rất có khả năng. Con đường hôm qua chúng ta đi và đường vào núi hôm nay, cả hai đều có thể thông đến nơi này.” Thiều Khuynh Tri nhặt lên một vài cọng cỏ trên đất, “Xem ra là sợ bị phát hiện, chạy cũng nhanh thật.”

Thước Thừa Huân nhíu mày: “Người của tôi đã phát hiện ra nơi này từ trước rồi, sao bây giờ chúng mới sợ bị phát hiện?”

“Các người?” Thiều Khuynh Tri cười nhạt, “Các người vốn dĩ không có tính uy hiếp, bọn chúng lo sợ cái gì?”

Vài binh lính đi cùng đều là thanh niên đang tuổi khí huyết phương cương, nghe những lời này cực kỳ không lọt tai, thậm chí có người không kiềm chế được nóng nảy muốn xông đến chỗ y.

Thước Thừa Huân ngược lại không quá để ý vấn đề này, “Các cậu biết rất rõ về thứ này sao?”

“Cũng không chắc, để xem thể nào đã.” Thiều Khuynh Tri qua loa đáp.

Mọi người tản ra khắp nơi, mỗi người đều có một binh sĩ đi theo bên cạnh, cẩn thận kiểm tra khắp các bụi cỏ và đất đá.

“Mùi thật khó ngửi.” Ninh Cửu Nguyệt nhăn nhó bịt chặt mũi.

“Có mùi gì à?” La Vũ hoàn toàn không cảm giác được gì.

“Mặc dù rất nhạt, nhưng có lẽ Cửu Nguyệt vẫn ngửi được. Mùi hương này có vẻ cũng khá quen thuộc đúng không?” Thiều Khuynh Tri hỏi.

Ninh Cửu Nguyệt gật đầu.

“Ồ đây có thứ gì này!” Mạc Lam nhô lên khỏi bụi cỏ, trong tay cầm một cái giỏ trúc. Cô lấy từ trong giỏ ra vài cọng cỏ héo rũ, đột nhiên kích động nói, “Tôi biết cái này, đây là tuân thảo!” (1)

“Có công dụng thần kỳ gì à?” Thước Cần ghé vào.

Mạc Lam cầm chặt nắm cỏ: “Đương nhiên rồi, ăn vào sẽ trở nên vô cùng xinh đẹp!”

“Còn nữa,” Ninh Cửu Nguyệt tiếp lời, “Trong này còn có cả dao thảo, ăn vào có thể khiến người khác thích mình.”

Còn có mấy loại cỏ công dụng ảo diệu thế này nữa?! Thước Cần tò mò nhòm vào giỏ, đột nhiên cũng kích động giơ một quả gì đó nhỏ như trứng chim cút lên: “Này này, cái này tôi biết, Đỗ Khâm dạy tôi rồi, đây là Mễ Cốc.” (2)

Yến Tây Như khó hiểu: “Dùng nhiều loại cỏ thần như thế để làm gì?”

Một binh sĩ ở đằng xa kêu lên: “Thiều chủ tịch, phiền ngài qua bên này một chút.”

Thiều Khuynh Tri buông nhánh cỏ trong tay xuống, đứng dậy đi qua.

Mấy binh sĩ đang ngồi xổm ven một con suối cạn vắt ngang qua thung lũng, thấy y đi sang đều đồng loạt đứng dậy. Một người trong số đó chỉ vào lớp bùn còn đọng dưới lòng suối: “Bùn ở đây hình như hơi lạ.”

Người nọ nói xong muốn dùng tay sờ thử, lập tức bị Thiều Khuynh Tri kéo lại, “Không được nhúc nhích.”

Đỗ Khâm rút một nhánh cỏ cứng chọc vào lớp bùn, chờ tới khi rút ra, nhánh cỏ nguyên bản màu xanh biếc lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần chuyển sang màu nâu, sau đó nát vụn thành bụi phấn.

“Bùn này có tính ăn mòn?” Thước Thừa Huân có chút giật mình.

“Là Phi?!” Mạc Lam đứng phía sau kinh hoàng kêu một tiếng.

Thị phi? (3) Những người khác hiển nhiên đều không hiểu.

Thước Thừa Huân nhìn chăm chăm Thiều Khuynh Tri, yên lặng chờ y giải thích.

“Phi (4) là một loại quái thú, nhìn qua rất giống trâu. Những chỗ nó đi qua, nước cạn cây chết, ôn dịch lan tràn.”

“... Đừng có đùa.” Sắc mặt Thước Thừa Huân âm trầm, những người còn lại cũng tỏ vẻ không tin.

Thiều Khuynh Tri đảo mắt nhìn nhóm ‘thường nhân’ xung quanh: “Đùa? Đàn phi đi trên núi đêm qua có phải là đùa không? Tất cả chúng đều là thượng cổ linh thú, tồn tại cùng đất trời, hấp thu thiên địa linh khí, nhưng tà khí quá nhiều, qua mấy vạn năm đã biến thành thú mang điềm xấu. Nếu bây giờ tôi bảo chúng là động vật nhiễm xạ bị biến dị, có phải các người sẽ dễ chấp nhận hơn không?”

“Nghe thế có vẻ, hợp lý hơn...” Một binh sĩ nhỏ giọng đáp.

“Con người đều như vậy, luôn trốn tránh lịch sử, vọng tưởng tương lai.” Thiều Khuynh Tri thở dài.

“Cái thứ đó có sống theo bầy không?” Thước Thừa Dụ hỏi.

“Không, số lượng cũng không nhiều.”

“Vậy cứ để người của anh cả cho nó một phát lưu đạn là xong.”

“Tôi nói rồi, không khó để đối phó với chúng, cái khó đối phó nhất chính là hậu họa khôn lường mà chúng mang lại. Hơn nữa có thứ còn đáng lo hơn,” Thiều Khuynh Tri chỉ vào giỏ trúc, “Thu thập nhiều loại thảo dược mang linh khí như thế, nếu chỉ dùng vào mấy con dị thú, mọi người nghĩ mục đích của những kẻ này là gì?”

Tất cả mọi người đều trầm mặc tự hỏi.

“..... Dùng tình yêu vô bờ bến cảm hóa?” Thước Cần sờ sờ đầu.

“Cứ sống với cái niềm tin nội tâm đầy của cậu đi.”

“.....”

“Lẽ nào dùng thảo dược điềm lành để tạm thời cản đi tà khí trên người chúng?” Yến Tây Như nói.

“Tóm tắt lại một chút. Nơi này lúc trước có một kẻ hoặc một số kẻ nào đó dùng để nuôi dưỡng mãnh thú quy mô lớn, còn sử dụng rất nhiều thảo dược để che giấu, hoặc có thể còn dùng nơi này làm những chuyện khác nữa mà chúng ta không biết. Sau đó những kẻ đó dẫn theo tất cả đám mãnh thú kia, hoàn toàn biến mất giữa rừng rậm.” Thiều Khuynh Tri quét mắt nhìn một vòng, “Họ đã đi đâu?”

Thước Thừa Huân vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn La Vũ: “Mấy con quái vật đó cũng có thể biến hóa giống như cậu ta sao?”

La Vũ hiển nhiên đối với việc có người so mình với đám thú kia cảm thấy khó chịu vô cùng, “Làm sao tôi biết được? Tôi cũng không phải quái vật!”

“Có thể. Không phải tất cả, nhưng đến cấp bậc nhất định đúng là có thể biến thân thành hình dạng con người.” Thiều Khuynh Tri gật đầu.

“Anh, ý của anh là, nếu như bọn chúng ăn thảo dược, che giấu được tà khí, sau đó biến thành người, rồi, rồi...” Thước Cần càng nghĩ càng kinh hãi.

“Rồi lặng lẽ trà trộn vào thôn dân.” Ánh mắt Thước Thừa Huân như lưỡi dao sắc bén, lạnh lẽo nhìn về phía chân núi.

“Nếu như bọn họ sống tách biệt, việc hòa nhập cùng cuộc sống của con người không phải là vấn đề, cái quan trọng là trước đó vì sao phải gây ra động tĩnh lớn như thế, mục đích của những việc này là gì.” Ninh Cửu Nguyệt nhún vai

Thước Thừa Huân trầm giọng, “Có khả năng nào, bọn chúng cải trang thành con người nhưng không tách biệt mà hoạt động có tổ chức để chuẩn bị cho thứ gì đó?”

“Đúng rồi, nếu không tự đứng kéo đàn kéo lũ vào thâm sơn cùng cốc này quần cư làm cái gì?” Thước Cần phụ họa gật đầu, “Nhìn kiểu gì cũng thấy có tiết tấu như phần tử khủng bố chuẩn bị đe dọa chính phủ.”

Thước Thừa Huân trầm mặc trong chốc lát, sau đó phất tay với người của mình: “Quay về doanh địa, liên lạc gấp với trung ương!”

Trở lại doanh địa, mọi người còn chưa vào đến nơi đã nhìn thấy một dáng người cao gầy đứng ở cửa. Đó là một cô gái mặc quân trang, quân trang trên người hoàn toàn không có cảm giác thô cứng mà còn rất mềm mại và hiện đại, khiến cho Thước Cần tò mò nhìn đến không chuyển mắt.

Thiều Khuynh Tri đột nhiên bước tới trước một bước, dùng thân hình cao lớn của mình chặn kín tầm mắt hẳn lại

“Thế này thì làm sao nhìn được.....”

Thiều Khuynh Tri quay đầu lại, thản nhiên nhìn Thước Cầm: “Không nhìn được cái gì?”

“Không nhìn được ——” Thước Cầm trong cái khó ló cái khôn, “Bờ ngực rộng lớn rắn chắc, tràn ngập cảm giác an toàn của anh!”

Vẻ mặt Thiều Khuynh Tri có chút quái dị, sau đó lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh mỉm cười, “Cậu cảm thấy như vậy thật à? Vậy hôm nào chúng ta tìm cơ hội thử nghiệm một chút đi.”

Th... Thử nghiệm?! Thử nghiệm cái gì cơ?!!! Thước Cầm hoàn toàn không dám nào bổ tiếp nữa, boss à ngài làm ơn đừng lên cơn tuyệt đối đừng lên cơn!!!

“Đại tá!” Nữ quân nhân xinh đẹp giơ tay chào theo nghi thức quân đội.

Thước Thừa Huân gật đầu đáp lễ.

“Bác sĩ Văn!” Tất cả các binh sĩ khác đều vô cùng vui vẻ, đồng loạt kêu một tiếng, vừa nghe đã thấy tình cảm chan chứa dạt dào!

Cũng khó trách, thâm sơn rừng già thế này, lại toàn một đám đàn ông vai u thịt bắp, đột nhiên có một nữ quân y, cô gái này lại còn xinh đẹp đáng người tiêu chuẩn, khiến cho quần chúng quân nhân hạnh phúc đến mù mắt chó! Từ khi Văn Viện đến đây, tỉ lệ ốm đau bệnh tật lạm phát kinh hoàng, tỉ lệ nhức đầu hoa mắt hắt hơi phải lên đến gần 100% đầu người, quả thật là ốm yếu đến không thể bệnh tật hơn! Lúc trước vì chuyện này mà Văn Viện bị tạm điều đi một tháng, hôm nay trở lại là để đưa tin.

Trời ạ, anh hai đã cong vòng vèo rồi, anh cả lại còn suốt ngày ở trong núi hoang rừng rậm với tình trạng âm dương mất cân bằng trầm trọng kiểu này, xem chừng nguyện vọng muốn ôm cháu nội của cha già còn xa mới thực hiện được...

“Anh, không giới thiệu vị mỹ nữ này chút sao?” Thước Cầm cảm thấy vì đường tình mờ mịt của anh cả không biết mùi khói lửa nhân gian, vì tương lai không bị cha già ép lấy vợ sinh con, hẳn phải lợi dụng thời cơ này lấy việc công làm việc tư xử lý triệt để!

Thước Thừa Huân còn chưa kịp nói gì đã thấy Văn Viện mở to mắt giật mình nhìn Thiều Khuynh Tri.

“Ngài, ngài là ——”

Thiều Khuynh Tri đưa tay ra, lộ ra một nụ cười vô cùng tiêu chuẩn vô cùng thương nhân lực sát thương vô cùng cao: “Tôi là Thiều Khuynh Tri.”

“Tôi là Văn Viện.” Nữ quân y kinh hỉ vô cùng, vội đưa tay ra bắt lại.

Thước Thừa Huân và Thước Cần lập tức đen mặt.

Tay vừa mới bắt xong, Thước lão đại sắc mặt âm u đang muốn mở miệng, lại thấy Văn Viện kích động che miệng hít sâu một hơi, hai mắt lấp lánh như bắn ra tia lazer nhìn về người tiếp theo.

Yến Tây Như chỉ có thể bất đắc dĩ khách khí gật đầu: “Tôi là Yến Tây Như, rất vui được gặp cô.”

Văn Viện kích động ôm ngực, dùng sức lắc đầu: “Tôi có nằm mơ cũng không ngờ ở nơi này lại gặp được ngài, hạnh phúc quá đi mất!”

Lần này đến mặt Thước Thừa Dụ cũng đen luôn.

...

~~~*Thế giới nội tâm đầy giông bão của ba anh em nhà họ Thước*~~~

Thước lão đại: Hai cái mặt này đúng là tai họa, vì an ninh nhân dân, lát nữa phải gặp riêng ân cần thăm hỏi một chút!

Thước nhị thiếu: Cái cô này tự xưng chui ở đâu ra!!! Sao cô lại dám dùng cặp mắt hồ ly kia để thị dâm Tây Như nhà tôi!!! Có tin tôi móc mắt cô không!!!!!!

Tiểu Cần Cần: Thật khó chịu... Nhưng mà vì cái lông gì lại thấy khó chịu... Thôi dẹp cmn đi!!!

Chú thích:

(1) Tuân thảo ( ): mọc trên núi Thanh Yêu , hình dạng như cỏ gian, cộng thẳng, hoa vàng quả đỏ, gốc như gốc cỏ cỏ o (, một loại cỏ thơm), người nào ăn vào sẽ trở nên xinh đẹp.

(2) Mê Cốc: một loại cây tránh lạc đường (xem chú thích 4 chương 7)

(3) Là Phỉ phát âm là shǐfēi, đọc giống như “thị phi” shìfēi.

(4) Phỉ ( ): thú cổ trong truyền thuyết Trung Hoa, bắt nguồn từ núi Thái Sơn, hình dạng như con trâu, đầu

trắng, chỉ có một mắt, đuôi rắn, đi xuống nước thì nước cạn, đi vào cỏ thì cỏ chết, thấy được thì thiên hạ có bệnh dịch lớn.

31. Quyển 3 - Chương 31

“Nếu anh đã báo cáo lên trên thì ở đây chắc cũng không còn chuyện của bọn tôi nữa. Bây giờ bọn tôi trở về thị trấn, ngày mai sẽ rời khỏi đây.” Thiều Khuynh Tri nói.

Thước Thừa Huân gật đầu: “Vất vả cho các cậu rồi, cảm ơn, không tiễn.” Sau đó quay sang hai đứa em nhà mình, “Hai đứa có muốn ở thêm vài ngày không?”

Thước Thừa Dụ và Thước Cần cùng nhau lắc đầu, một người dính chặt lấy Thiều Khuynh Tri, một người yên lặng nhìn Yến Tây Như. Da đầu Thước Thừa Huân co giật, trên trán nổi đầy gân xanh, “Hy vọng về sau không cần làm phiền đến các cậu nữa.”

“Tôi cũng mong thế. Về Thước Cần, tôi sẽ chăm sóc tốt cậu ấy.” Thiều Khuynh Tri xoa xoa đầu trợ lý nhà mình, “Anh có thể yên tâm.”

Cái này là đang uy hiếp nhau đấy à!!! Thước Thừa Huân gương mặt nhìn Thiều Khuynh Tri, ánh mắt lạnh liệt sắc mùi thuốc súng.

Này này lại làm cái gì đấy mẫu thân cứ sến ra là phải nhìn nhau ánh mắt hình viên đạn kiểu này à!!! Hai người làm ơn rụt rè một chút lại cho tôi được không, đàn ông mấy chục tuổi rồi đừng có hở ra là liếc mắt đưa tình nữa!!!!

Đáng tiếc không ai nghe được tiếng lòng của Thước Cần, hắn chỉ có thể tự mình xuất trận, dùng 36 chiêu ăn vạ làm nũng nửa ngày mới khiến cho Thước lão đại mềm lòng.

“Cũng lớn rồi, làm việc phải có chừng mực, biết đúng sai, biết nhìn người. Có một số người, tốt nhất nên bảo trì khoảng cách, đừng quá cả tin.” Thước Thừa Huân giáo dục em út, thuận tiện tiếp tục dùng ánh mắt cảnh cáo Thiều Khuynh Tri.

Thước Cần bắt lực ôm mặt, màn đấu mắt này thật sự là quá đủ rồi!

Cho đến tận lúc bọn họ rời đi, Văn Viện vẫn còn mang theo vẻ mặt sùng bái đứng ở cửa vẫy vẫy tay. Thước Cần xoa cằm, lẽ nào là fan nào tàn của Yến Tây Như? Nhưng fan nào tàn của Yến đại giáo sư thì sao lại sùng bái cả boss nhà hắn?!

“Boss, anh quen bác sĩ Văn à?”

“Hôm nay là lần đầu tiên gặp.” Thiều Khuynh Tri thản nhiên đáp, sau đó y đột nhiên bật cười, “Nhưng mà nhà cậu cũng hay thật đấy, không hiểu vận khí thế nào mà toàn gặp được...”

Thiều Khuynh Tri đang nói thì ngừng lại.

“Gặp được cái gì?” Thước Cần nghiêng đầu sang, tò mò nhìn y

Hai mắt Thiều Khuynh Tri cong lên, nhẹ nhàng xoa đầu hắn, không nói nữa.

Nói nửa chừng rồi dừng là cái tật xấu chó má gì! Thước Cần ôm đầu, khó chịu quay về chỗ ngồi.

***

“Anh, đến đằng trước thì cho em xuống nhé. Nghe nói mọi người tìm thấy mấy người mất tích rồi, em đi xem thế nào, biết đâu lại hỏi ra được chuyện gì.” Mạc Lam nói.

Yến Tây Như gật đầu, “Cũng được, nếu có chuyện gì phải lập tức liên hệ với bọn anh, đừng cậy mạnh làm liều.”

“Anh yên tâm.” Mạc Lam mang theo Tiểu Cát mở cửa xuống xe, đột nhiên quay đầu lại nhìn Thước Thừa Dụ, “Anh tôi không phải nhân vật người bình thường có thể xứng đôi được đâu, vậy nên anh phải cứng ảnh như cứng trứng...”

“Tiểu Lam!” Yến Tây Như khẽ quát.

Mạc Lam cười ha ha đóng cửa xe lại, vui vẻ chạy ùa đi như một cơn gió.

Thước Thừa Dụ sờ sờ cằm, “Tây Như, cậu xem mắt nhìn người của người nhà cậu tốt hơn cậu bao nhiêu, cậu phải tin tưởng vào sự đánh giá khách quan của em mình chứ!”

Yến Tây Như cong khóe miệng, trào phúng cười: “Vậy người nhà anh thì sao? Nếu bọn họ cũng cảm thấy mắt nhìn người của anh tốt, có lẽ tôi sẽ suy xét lại.”

“.....” Thước Thừa Dụ im lặng không đáp. Anh cả mặc dù không nói nhưng thái độ xem ra cũng không mấy ủng hộ, còn chưa kể đến cha già, chỉ riêng qua vụ “come out” bất đắc dĩ của Thước Cần là đủ biết tương lai tối tăm rồi, có lẽ phải tiến hành giải quyết người nhà trước mới được.

“Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ không để cậu phải chịu ảm ức đâu. Tôi đảm bảo với cậu, bọn họ sẽ vui vẻ chấp nhận chúng ta thôi.” Thước Thừa Dụ cam đoan.

Nội tâm Yến Tây Như âm âm đỏ máu, não người này rốt cuộc làm bằng cái gì thế hả...

Cho đến tận lúc về thành phố, Thước Thừa Dụ hoàn toàn không thắc mắc gì về hành vi hay thân phận của Yến Tây Như, dường như toàn bộ sự việc xảy ra trên núi đều bị anh ném ra sau đầu. Nhưng càng như thế Yến Tây Như càng thấp thỏm không yên, không biết trong lòng người này rốt cuộc đang suy nghĩ gì về mình.

***

Tiểu đội văn phòng chủ tịch mệt mỏi chạy xe về đến trà lâu, cách thật xa đã thấy một bóng người đứng lù lù.

“Đấy có phải Đường Đường không?” Ninh Cửu Nguyệt nghi hoặc.

Thước Cần khoát tay: “Không thể nào, sao mà gãy thế được.”

Xe dừng ở cửa, bóng người nọ lao tới, vẻ mặt vô cùng khổ bức: “Cuối cùng mọi người cũng về rồi!”

“Meow——” Phú Quý bị người nọ ôm trong lòng bất đắc dĩ kêu một tiếng.

“Mạch Đường Đường?! Cái đêch, cậu uống thuốc giảm béo đấy à, sao lại gãy thế này!” Thước Cần kinh hãi chỉ vào người trước mặt.

Mạch Đường Đường quệt quệt nước mắt tưởng tượng, khóc lóc kể lể: “Cậu không biết đâu, mọi người đi mấy hôm nay, tôi mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, sợ đến mức sắp bị trầm cảm rồi, huhuhu.....”

Nhìn thấy La Phú Quý bị cậu ta ôm trong ngực vuốt vuốt đến cả lông cũng sắp rụng, Thước Cần vô cùng tin tưởng Mạch Đường Đường đã phải chịu đủ kích đến mức nào.

“Còn Anh Chiêu cơ mà?”

“Quản lý không chịu ở đây trông quán với tôi.” Mạch Đường Đường ủy khuất cực kỳ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mạch Đường Đường đi theo mọi người vào cửa, rất gương mẫu dẫn đầu đi vào phòng bếp, chỉ vào bên trong nói: “Đêm nào trong bếp cũng có tiếng động kỳ lạ, kinh khủng lắm!”

Thiều Khuynh Tri nhú mày, ra hiệu cho Đỗ Khâm. Đỗ Khâm đi vào, mở tủ bát ra kiểm tra.

Mạch Đường Đường nép sát vào tường, run rẩy, “Ngay ở đây đây!”

Đỗ Khâm dường như cũng cảm giác được gì đó, lui ra phía sau từng bước, làm tư thế phòng ngự, đập nát cửa tử.

“Chíp?” Con chim bên trong dáo dác ngẩng đầu, trong mỏ còn ngậm mấy hạt khô.

“.....” Đỗ Khâm cầm nín nhìn chằm chằm nó.

Mọi người cũng bắt đầu khó hiểu dồn lại xem, chỉ thấy sau lưng con chim khuyên nọ còn có vài ba con chim non chưa đủ lông đủ cánh, vẽ mặt dáo dác hơn hỏ nhô đầu ra.

“.....” Thiều Khuynh Tri nhắc tổ chim ra, bắt lực nhìn Mạch Đường Đường, “Tôi đã dặn cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có nhét thức ăn khắp nơi, kết quả con chim này mò vào ăn hạt, còn làm tổ để con luôn rồi!”

Một màn bi hài kịch qua đi, một nhà mẹ con chim khuyên bị di dời về một cái cây nào đó trong vườn sau, còn Mạch Đường Đường trực tiếp bị trừ thưởng, quả thực không thể thảm hại hơn!

Thiều Khuynh Tri thả cho mọi người trở về nghỉ ngơi, bản thân cũng cầm chìa khóa xe chuẩn bị về nhà, kết quả lại phát hiện Thước Cần tò tò đi theo sau lưng mình.

“Cậu cần gì à?”

“Ha ha, boss à, có thể cho tôi đi nhờ xe được không?”

Thiều Khuynh Tri do dự một chút, sau đó nở nụ cười: “Có thể.”

Thước Cần lập tức sung sướng mở cửa chui vào trong xe, tự giác đeo dây an toàn. Dọc đường đi còn tán dóc dăm ba câu cùng Thiều Khuynh Tri, không khí vô cùng hài hòa vui vẻ.

“À, boss, có phải anh đi nhầm đường rồi không?” Nửa tiếng sau, Thước Cần bắt đầu phát hiện có gì đó sai sai.

“Không nhầm, đi một đoạn nữa là đến nhà tôi rồi.” Thiều Khuynh Tri tập trung nhìn đường phía trước.

“..... Nhưng tôi muốn về nhà tôi mà!”

“Nhà cậu? Tôi đi về nhà tôi liên quan gì đến nhà cậu?”

“Nhưng anh bảo cho tôi đi nhờ xe.....”

“Thì tôi cho cậu đi nhờ đấy còn gì.” Thiều chủ tịch vô cùng thản nhiên.

Muốn ăn dép có phải không! Thước Cần kiên trì giải thích: “Ý tôi là muốn đi nhờ xe anh để về nhà tôi.”

“À, lúc trước cậu không nói đoạn này.”

“.....” Mẹ nó, đây là công khai bắt cóc người!

Cuối cùng, Thước Cần thập phần đau khổ bị boss mang về nhà.

“Mấy ngày nay cũng vất vả rồi, lên nhà đi, tôi làm đồ ăn ngon cho cậu.” Thiều Khuynh Tri dừng xe trước cổng khu.

Vừa nghe có cơm ăn, Thước Cần nháy mắt sống lại, vui vẻ mở cửa xe chạy lên tầng.

Thiều Khuynh Tri ở phía sau nhìn bóng dáng vui vẻ của hắn, quyết định vấn đề rửa bát và ngủ lại cứ để lát nữa ăn xong lại nói đi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, gần đây y nhìn người này cà tưng cà tưng mãi cũng thành quen, mấy ngày nay đi ra ngoài phát hiện cả ngày lẫn tối đều có thể nhìn thấy cậu ta cảm giác rất tốt, đột nhiên trở về chu trình chỉ gặp nhau có 8 tiếng đi làm thật sự là không quen chút nào!

Thước Cần “Sao tôi lại phải ngủ lại đây?”

“Bởi vì khuya rồi. Tôi ăn no buồn ngủ không muốn hoạt động nữa, không đưa cậu về được.” Thiều Khuynh Tri rất đúng lý hợp tình.

“..... Tôi không cần anh đưa, tôi có thể tự gọi xe về.”

“Cậu không biết kẻ địch của chúng đã bắt đầu xâm nhập vào xã hội loài người rồi à? Bọn chúng nhất định sẽ không tha cho thành phần ngáng đường cho chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới thôi. Đêm hôm khuya khoắt để cậu một mình ra ngoài tôi không yên tâm.”

Thước Cần đảo mắt hừ hừ: “Cho dù có tìm đến thì cần gì phải tìm tôi! Tôi rõ ràng chỉ là một nhân loại vô cùng bình thường không có sức chiến đấu!”

“Đấy mới chính là vấn đề. Cậu là một thành viên trong hàng ngũ, nhưng lại là thành viên yếu nhất, ra tay từ cậu càng dễ hơn.”

Nội tâm Thước Cần mãnh liệt trào dâng, tôi gia nhập hàng ngũ cùng các người lúc nào! Tôi rõ ràng chỉ là nhân viên tạm thời thôi! Vì cái quần gì chuyện tốt thì không đến lượt, chuyện xấu kiểu gì cũng dính chương đầu tiên, các người còn có lương tâm không QAA

“Cậu đang nghĩ gì?” Thiều Khuynh Tri đột nhiên hỏi.

“Tôi —— không có gì.....”

Cuối cùng, Thước Cần bất đắc dĩ ngủ ở cái gọi là phòng cho khách, thật ra chính là cái xô pha được kéo rộng ra mà thôi. Tuy rằng Thiều Khuynh Tri đã chuẩn bị đầy đủ chăn ga gối, xô pha cũng to, nhưng Thước tam thiếu vẫn cảm thấy một đêm này ngủ quá thê thảm, đến ngay cả cái giường mà nằm cũng không có, hẳn nhất định phải đòi tăng tiền thưởng để bù đắp cho tổn thất giấc ngủ suốt một đêm!

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Thiều Khuynh Tri cuối cùng cũng ân chuẩn cho hắn về nhà.

“Nhớ đi đâu cũng phải mang theo Thước Tiểu Cần, ngủ cũng phải đặt cạnh gối, nhớ chưa?” Thiều đại boss dặn dò.

Đặt ở cạnh gối để mơ ác mộng à! Thước Cần trong lòng oán thăm, ngoài miệng vẫn vô cùng ngoan ngoãn đáp ứng.

***

“Thừa Dụ,” Đầu bên kia điện thoại phát ra tiếng cười, “Nghe nói gần đây cháu đang gây sóng gió gì à?”

“Cậu, người ta còn đang đấu đá nhau đến sứt đầu mẻ trán, ai như cậu lại còn rảnh rang đi nghe ngóng tin đồn.”

“Ta có không muốn nghe thì tin tức vẫn đập vào mặt. Bình thường cháu là đứa làm việc biết tính toán, luôn có chừng mực, ta chưa bao giờ lo lắng, nhưng chuyện lần này đùa có hơi quá rồi.” Ngừ khí Lý Mục mang theo vài phần nghiêm khắc.

Giọng Thước Thừa Dụ cũng trầm xuống: “Cậu, cháu chưa bao giờ đùa cả, mọi chuyện đều là thật.”

“Cháu còn nói là thật? Ba mẹ cháu bây giờ còn chưa biết chuyện, chuyện của Tiểu Cần ầm ĩ lên vừa mới lắng xuống, cháu làm anh lại tiếp tục muốn hòa theo nó làm loạn đến gà bay chó sủa mới được à? Nghe lời cậu, buông tha cho người kia, tìm một cô gái đi.”

“Cậu, vấn đề không phải là trai hay gái, mà vấn đề là cháu chỉ thích cậu ấy. Hơn nữa cậu không cần lo lắng phía ba mẹ cháu, Tây Như tốt như thế, bọn họ nhất định cũng sẽ thích cậu ấy.” Thước Thừa Dụ vô cùng tự tin.

“..... Đừng bảo là cháu định dùng tình yêu cao cả của hai đứa cảm hóa ba mẹ đấy nhé.” Lý bộ trưởng hiển nhiên không thể tiếp thu nổi tư tưởng lạc quan quá đà của cháu mình.

“Làm ơn đi, đây là ba mẹ cháu mà, bao nhiêu năm rồi cháu còn không biết tính nữa. Được rồi, cậu cứ yên tâm chờ uống rượu mừng của cháu đi.”

“..... Tạm bỏ qua chuyện này. Người lần trước ta nhờ cháu điều tra có tiến triển gì không?”

“Vẫn không có. Người tên Tiểu Liêm này giống như chui từ trong không khí ra, không có hộ tịch, không có hồ sơ, không có thân phận, không có tài khoản ngân hàng, không có tư liệu nhập cảnh, cháu nghi người này có thể là nhập cư trái phép.”

Lý Mục trầm mặc: “Triệu Quân Thực cùng một người không rõ lai lịch qua lại, thậm chí hầu như đều là lén lút gặp mặt, rốt cuộc muốn làm gì? Tốt xấu gì cũng là phó bộ trưởng bộ tài chính bộ, chuyện gì mà khiến cậu ta phải đích thân ra mặt? Chẳng những mất mặt còn dễ khiến kẻ khác nắm được yếu điểm.”

“Cậu muốn nhân cơ hội này loại bỏ Triệu Quân Thực?”

“Người này không có quá nhiều uy hiếp, ta cũng không muốn tự tìm phiền phức cho bản thân. Chỉ lo Triệu Quân Thực có quan hệ với phía quân đội, bây giờ lại giao du với thành phần lai lịch bất minh, thậm chí còn ngang nhiên không sợ bị phát hiện. Nếu bọn họ muốn làm chuyện nguy hiểm, chúng ta vẫn nên có phòng bị.”

Thước Thừa Dụ cười nhạo, “Nguy hiểm? Có thể nguy hiểm đến mức nào? Chống chính quyền chắc?”

“Có lẽ không đến mức đó... Quên đi, có thể là ta nghĩ nhiều rồi. Cháu báo với thằng cả một tiếng, dặn nó nhớ chú ý. Chúng ta chờ xem tiếp rồi tính sau.”

“Được rồi cậu, cứ lo lắng cả ngày sớm muộn gì cũng sinh bệnh. Cậu cứ thả lỏng tinh thần, nhà chúng ta không phải ai muốn động vào là động. Máy chuyện thế này ông ngoại còn bắt thông tin nhạy hơn cậu nhiều, cậu cứ chờ được chúc mừng thăng chức đi.”

***

“Tiểu tiên sinh, chúng tôi tìm được chỗ đó rồi.” Một người đàn ông gầy yếu đứng trong góc gọi điện thoại.

“Hành động phải nhanh, thứ chúng ta cần là bắt được người, nếu chẳng may đụng phải thứ khác, không cần ham chiến, lập tức rút về.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên ở đâu bên kia.

“Ngài yên tâm đi, ha ha.....” Người đàn ông gầy yếu ngắt điện thoại, phất tay với bóng đen phía sau, đột nhiên thân thể ông ta bắt đầu vặn vẹo, sau đó lập tức biến mất tại chỗ.

***

Thước Cẩn nhìn “hàng xóm” nhà đối diện đang chuẩn bị mở cửa vào nhà, hóa đá tại chỗ.

“Đây không phải Thước trợ lý sao? Trùng hợp thật đấy!” Trịnh Mân một tay cầm áo khoác, một tay xách vali kiện, mỉm cười chào hỏi, “Chúng ta hóa ra lại ở đối diện nhà nhau.”

Thước Cẩn cầm túi rác, khước miệng điên cuồng co rút: Trùng hợp? Trùng hợp cái đầu! Từ khi nhìn thấy anh ở Vạn Vật ông đây đã không tin vào loại chuyện gọi là trùng hợp nữa rồi!

“Trịnh đồng, không ngờ ngài lại là hàng xóm đối diện. Ha ha, Trịnh đồng bỏ biệt thự đến ở chung cư để thể nghiệm cuộc sống sao?” Thước Cẩn nghiêng răng.

“Biệt thự to quá, một người ở cũng chán, hơn nữa còn xa công ty. Khu nhà này ở nội thành, đến công ty gần, thiết kế tôi cũng khá thích, bây giờ lại có hàng xóm quen thế này, thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa.” Trịnh Mân dường như cũng không để ý đến giọng điệu châm chọc của hắn.

“Được rồi, vậy hy vọng ngài vui vẻ với căn hộ của mình, tôi buồn ngủ rồi, ngủ ngon.” Thước Cẩn mở cửa vào nhà.

“Không phải cậu định đi vứt rác sao?” Trịnh Mân liếc mắt nhìn cái túi to trong tay hắn.

“..... Mất hứng rồi, không đi nữa.” Cực kỳ hung tàn!

Thước Cẩn vào nhà, đặt túi rác ở cạnh cửa. Trịnh Mân tới đây chắc chắn không đơn giản chỉ để ở, nhưng cũng không phải là nhằm vào thành phần không mấy quan trọng như hắn. Chẳng lẽ muốn đánh đòn tâm lý, thông qua hắn để dẫn dắt anh hai, giành giật chị dâu?!

Thước Cẩn suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu nổi, quyết định dẹp hết tâm tư đi ngủ. Lăn qua lộn lại mấy vòng, hắn lại ngồi dậy. Ngồi như thế tiếp nửa ngày, cuối cùng Thước Cẩn ôm chăn leo xuống giường, mở tủ moi ra Thước Tiểu Cẩn bằng cỏ xanh mượt.

Được rồi, mặc dù nhìn qua vừa xấu lại vừa ngu, nhưng boss cũng có công dụng trong mấy vụ trừ tà lắm, thử một chút cũng không chết được. Nhìn hình nhân bằng cỏ nho nhỏ, Thước Cẩn trong lòng kiên định hơn, cẩn thận đặt nó cạnh gối, lúc này mới an tâm ngủ say.

Ở căn hộ đối diện, Trịnh Mân tựa vào đầu giường đọc sách, đã gần hai giờ đêm vẫn không ngủ. Đột nhiên anh ta ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm về phía cửa sổ.

Dường như có thứ gì đó khiến người ta rất không thoải mái đang đến gần đây.

Trịnh Mân nhìn di động đặt trên bàn, tính toán xem có nên đánh một cuộc điện thoại báo tin cho người nào đó không. Anh ta đảo mắt hai vòng, cuối cùng lại ngã người dựa vào thành giường. Bỏ đi, cứ để xem trò hay trước đã...

32. Quyển 3 - Chương 32

Thước Cẩn còn đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên trước ngực có cảm giác bị đè nặng, y như bóng đè. Hắn khó chịu xoay người, nhưng không được bao lâu cảm giác quái dị kia lại tới nữa.

Phát điên mất thôi, cứ thế này làm sao ông đây ngủ được! Thước Cẩn vò một cái gối bật dậy, kéo kéo chăn.

Ầy —— hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, ánh mắt dần quen với bóng tối.

Trước giường có vài cặp mắt mở trừng, trong đêm đen sáng quắc đến rùng mình, còn tản ra sắc xanh nhàn nhạt, cứ thế nhìn chăm chăm theo dõi hắn...

.....

“A!!!”

Trong đêm tối vang lên tiếng gào thét kinh người. Thước Cẩn ngã lăn xuống khỏi giường, vội vàng sờ soạn cầm lấy thứ gì đó trong tay, run rẩy chỉ ra trước mặt “Tôi, tôi nói cho các người biết, thế lực nhà tôi rất lớn, boss của tôi cũng không phải người! Các người đừng hòng dọa được tôi!”

Mấy vị khách không mời này hiển nhiên không quá quan tâm đến vấn đề rườm rà như thế lực này nọ, một trong số đó trầm giọng: “Ngoan ngoan đi theo bọn tôi, cậu sẽ được bình an vô sự.”

Lừa trẻ con hả má! Đổi lời thoại dùm cái có được không! Đi với các người mới càng có sự!

Hai bên cứ thế giằng co vài phút, phía đối phương hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, bước gần về phía giường.

“Đừng đừng đừng có lại đây! Tôi có vũ khí đấy! Các người dám qua đây tôi sẽ.....”

Thước Cẩn cúi đầu nhìn thứ trong tay mình, khóc không ra nước mắt. Đời ngu si thế nào lại đi để quả cam ở tủ đầu giường! Cam thì trừ tà thế quái nào được, ít nhất là hoa quả thì cũng phải là mấy loại có tiên khí như đào này nọ chứ QAA

Hắn bất ngờ vùng tay ném quả cam sang, tranh thủ lúc kẻ địch phân tâm định chạy xuống khỏi giường.

“Aaa! Đừng có túm chân tôi!” Thước Cần ở trên giường liều mạng giãy dụa.

“.....” Quần chúng đột nhập vô cùng hoang mang.

“Hửm?” Thước Cần cũng phát hiện hình như có gì đấy sai sai. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy chân mình bị cuộn vào trong chăn.

“..... Ha ha, nhầm rồi. Mấy người cứ đứng đấy, đừng qua đây.”

Đáng tiếc đối phương hiển nhiên không có kiên nhẫn chờ hắn bò xuống lần hai, hai tên tiến lên giữ chặt chân hắn.

“Cmn, boss anh đúng là cái đồ miệng quạ đen!!!” Thước Cần bị phần gào lên, hai tay quờ quạng trên giường túm được thứ gì đó ném vào một tên đang túm chân mình.

Tên kia đột nhiên kêu thảm một tiếng, bùm mặt lui về sau vài bước. Thước Cần kinh ngạc nhìn tay mình, thứ ban nãy cầm vào có hơi mát mát cứng cứng, hình như là —— Thước Tiểu Cần!

Những kẻ khác có lẽ bị một màn vừa rồi ảnh hưởng, không dám tiếp tục manh động, chậm rãi tản ra. Thước Cần nhân cơ hội lao về phía đầu giường, gạt công tắc đèn. Ánh đèn chói mắt vụt sáng giữa bóng đêm khiến hắn vội vàng nhắm mắt lại.

Chờ đến khi mở mắt ra, khoảng không phía trước đã có thêm một bóng lưng thẳng tắp rộng lớn.

Khoảng khắc nhìn thấy tấm lưng kia, Thước Cần thật sự rất muốn khóc. Còn tưởng anh bỏ ông đây chết một mình ở đây rồi QAQ

“Tị Lang, mấy trăm năm nay được sống an ổn không muốn, bây giờ lại muốn quay về núi hoang sao?” Giọng Thiều Khuynh Tri vẫn đều đều, nhưng Thước Cần lại cảm thấy y đang cực kỳ tức giận.

Đối phương hiển nhiên cũng bị khí thế của y uy hiếp, không còn dám vẽ hù dọa nữa. Một kẻ trong số đó kiên trì tiếp tục hỏi: “Người là ai?”

“Ngay cả ta là ai cũng không biết mà còn dám bán mạng cho kẻ khác, muốn động vào người của ta? Về hỏi chủ nhân của các người xem nếu chống lại ta thì có hậu quả gì, rồi tự quyết định xem có nên tiếp tục không.”

Tên gầy gò cầm đầu do dự một lúc, nhú mào quay đầu, “Đi!”

Không khí xung quanh đám người nọ bắt đầu vẩn vọ, tất cả biến mất giữa hư không.

Thiều Khuynh Tri dường như cũng không có ý định đuổi theo. Y cúi người nhặt Thước Tiểu Cần bằng cổ dưới đất lên, ngồi xuống mép giường, đưa nó cho Thước Cần vẫn còn chưa bình tĩnh lại được: “Bùa hộ mệnh, cất kỹ vào.”

Thước Cần theo bản năng đưa tay nhận lấy, căng thẳng vuốt vuốt mặt, một lúc sau mới xác nhận mình được cứu rồi.

“Boss, tôi chỉ là một phàm nhân thôi, cứ thế này không tâm thần thì sớm muộn gì cũng nhồi máu cơ tim chết mất!”

Thiều Khuynh Tri cúi người ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng giống như đang dỗ trẻ con: “Ngoan, đừng sợ. Lần này là tôi sơ suất, từ bây giờ sẽ không để cậu gặp phải nguy hiểm như thế này nữa.”

Thước Cần được an ủi cũng chẳng thấy khá hơn tí nào, ngược lại Thiều Khuynh Tri đột nhiên thay đổi thái độ càng khiến hắn bất an hơn, chỉ sợ câu tiếp theo của y mới là đòn tử. Vì thế Thước Cần không dám nhúc nhích, chỉ có thể cứng ngắc ngồi im để y ôm.

“Được rồi.” Thiều Khuynh Tri buông hắn ra, đứng dậy, “Thu dọn ít đồ dùng quan trọng, chúng ta về nhà nhanh cho cậu ngủ bù.”

“Hả? Về nhà? Tôi đang ở nhà mà? Về nhà nào?” Đại não Thước Cần hoàn toàn không bắt kịp thông tin của Thiều chủ tịch

“Về nhà tôi chứ nhà nào. Nơi này không an toàn, cậu ở cùng tôi tôi mới có thể bảo đảm an toàn cho cậu.”

Biết ngay kiểu gì cũng chết mà! Ở cùng nhà với sếp áp lực quá lớn làm ơn buông tha cho hắn đi!

Thước Cần cố gắng tìm lý do: “Chuyện này... nhà anh cũng không nhiều phòng, cũng chỉ còn thừa phòng làm việc, ngủ trong đây cũng không tiện. Dù sao anh cũng là chủ tịch, có rất nhiều sự vụ cơ mật, tôi ở đây có vẻ không tốt lắm đâu.”

Thiều Khuynh Tri nhướn mày: “Sự vụ cơ mật của tôi có cái gì mà cậu còn không biết?”

Thước Cần: “.....” Đừng có làm như chúng ta cùng hội cùng thuyền! Tôi cái gì cũng không biết!

Thiều Khuynh Tri đề nghị: “Nếu không cậu ngủ phòng tôi cũng được mà. Tôi không để ý đâu.”

“.....” Thế cũng không được, quá cực chiếm thước sào rồi...”

“Tôi nói rồi, tôi không để ý.”

“Nhưng mà.....”

“Tóm lại là có đi không?”

“Đi.”

Bị ngược đãi mãi cũng thành quen, Thước Cần đau khổ nhận mệnh đem đồ đạc cần thiết nhét vào một cái túi, cứ thế bị Thiều Khuynh Tri tha lời đi.

Lúc hai người ra khỏi cửa, cửa nhà đối diện vô cùng đúng lúc mở ra.

“Tôi nghe thấy có tiếng động lạ, bên đó có chuyện gì sao? Sao Thiều chủ tịch lại đến nhà Thước trợ lý lúc đêm hôm khuya khoắt thế này?”

Thiều Khuynh Tri đối với việc Trịnh Mân ở đối diện nhà Thước Cần dường như cũng không ngạc nhiên, thần nhiên quét mắt nhìn đối phương, “Chất lượng giấc ngủ của Trịnh đồng có vẻ không tốt lắm thì phải. Đừng tự áp lực bản thân, lúc cần phải ngủ thì nhớ đừng thức.” Nói xong liền lôi Thước Cần đáng thương đi xuống lầu.

“..... Ở đây có thang máy mà.”

“Vận động nhiều mới tốt.”

“.....”

Trở lại nhà Thiều Khuynh Tri, Thước Cần đứng ở cửa phòng ngủ nhìn y lấy trong tủ thêm chăn gối đặt lên giường.

“Thế anh ngủ ở đâu?”

“Ở đây.”

“Hả? Để tôi ra phòng làm việc.” Thước Cần bị chèn ép đến chai luôn rồi, chẳng buồn phản kháng rất nghe lời xách túi quay ra.

“Không phải tôi bảo cậu ngủ phòng tôi sao?” Thiều Khuynh Tri nhú mày.

“Nhưng anh ngủ ở đây còn gì.” Thước Cần hoàn toàn không nắm được tình hình.

Thiều Khuynh Tri khoanh tay nhìn hấn.

“..... Nhìn tôi làm gì? Anh ngủ ở đây thì tôi đương nhiên... Khoan đã, ý anh là gì? Đừng bảo là... chúng ta ngủ hết ở đây?!” Mẹ mẹ mẹ ơi cái tiết tấu gì đây!

“Thôi tôi về nhà đây. Bây giờ tôi cảm thấy lang cái gì đây ban nãy cũng đáng yêu lắm ha ha ha.....” Thước Cần yên lặng nhắc túi muốn chuồn ra ngoài.

Thiều Khuynh Tri đột nhiên nói: “Cởi quần áo!”

Thước Cần hoảng sợ ôm ngực.

“Thay đồ rồi ngủ mau lên!”

Một bộ quần áo ngủ mới bị ném lên đầu hấn, chờ đến lúc Thước Cần khôi phục thần trí, Thiều Khuynh Tri đã nằm lên giường đắp chăn, nhắm mắt.

Ở cùng nhà đã khủng bố lắm rồi bây giờ lại còn ngủ cùng giường sớm muộn gì cũng giảm thọ!!!

Thước Cần trần trọc không yên, liên tục xoay người, nhưng lại sợ đụng đến Thiều Khuynh Tri nên cũng không dám động mạnh, chỉ có thể chậm rãi nhẹ nhàng lật đi lật lại.

“Không ngủ được?” Thiều Khuynh Tri đột nhiên mở miệng.

“Có hơi không quen.”

“Cần tôi giúp không?”

Thước Cần vội vàng lắc đầu, “Tôi ngủ rồi.”

Hấn một chút cũng không muốn biết người này định giúp kiểu gì, tuyệt đối không muốn!

Trong bóng đêm, khoe miệng Thiều Khuynh Tri khê cong lên. Lần đầu tiên có người ngủ bên cạnh, cảm giác cũng không khó chịu như y tưởng tượng, ngược lại còn có chút an tâm. Cái người này, quả nhiên cứ phải đặt trong tâm mắt thì mới yên tâm được.

33. Quyển 3 - Chương 33

Sáng sớm tỉnh dậy thấy đại boss ngồi bên cạnh mỉm cười, cảnh tượng này quả thực là kinh dị đến không dám nhìn thẳng!

Thiều Khuynh Tri khoanh tay tựa vào đầu giường, cười đến xuân phong dạt dào, “Chào buổi sáng.”

Thước Cần cứng ngắc mở miệng, “..... Chào.”

Đột nhiên cùng một người không mấy thân thiết cùng giường chung gối, không đúng, nói sai rồi, bọn họ chỉ ngủ ở trên cùng một cái giường thôi, đối lại là ai cũng sẽ thấy không thoải mái.

Cũng may đồ ăn Thiều Khuynh Tri làm ăn coi như ngon, tạm bù đắp cho tâm hồn bị đả kích nặng nề của hắn. Thước Cần được cho ăn no rồi tinh thần lại sung sướng vui vẻ, thái độ với vị boss mắc chứng cuồng không chế nhà mình cũng trở nên hòa ái dễ gần hơn nhiều.

“Hai người đi chung xe đến đây à?” La Vũ híp mắt nhìn hai người từ đầu đến chân lại nhìn cái xe.

“Ừm.” Thước Cần ậm ừ đáp.

“Hiện tại cậu ấy ở nhà tôi, một thời gian dài sau chắc cũng vẫn sẽ tiếp tục ở.” Thiều Khuynh Tri cẩn thận giải thích.

Mọi người: “.....”

Một lúc lâu sau, Ninh Cửu Nguyệt hồi phục lại tinh thần, tri kỷ vỗ vỗ vai Thước Cần: “Không sao, mặc dù tiến triển có hơi nhanh, nhưng tôi vẫn ủng hộ hai người. Thế nào? Boss của chúng ta là người đàn ông rất ưu tú mà, phải không?”

La Vũ hừ một tiếng, “Chắc, boss à, bình thường ngài cũng có đến nỗi nào, sao trong khoản này mắt nhìn người lại kém thế!”

Đỗ Khâm từ chối cho ý kiến.

Mạch Đường Đường chớp chớp mắt: “Tôi đi nấu cơm đậu đỏ nhé?” (*nấu cơm đậu đỏ ăn mừng tân hôn* =))))))))))

Cái gì mà tiến triển với chả cơm đậu đỏ cơ? Thước Cần ngớ người, hoàn toàn không hiểu mọi người đang

nói cái gì.

Nói chung hẳn vẫn cảm thấy có gì đấy sai sai, nhưng rốt cuộc là sai chỗ nào thì lại không biết.....

Thiều Khuynh Tri đơn giản đem chuyện tối hôm qua kể lại ngắn gọn một lượt, mọi người lúc này mới không trêu chọc Thước Cần nữa, tập trung thảo luận sự việc.

“Quả nhiên là trà trộn vào xã hội loài người. Nhưng mà cũng lạ thật, bọn chúng dám ngang nhiên chủ động tới cửa khiêu khích chúng ta?” Đôi lông mày thanh mảnh của Ninh Cửu Nguyệt sắp đánh vào một chỗ.

“Lúc trước tôi cũng chỉ đặt giả thiết có thể chúng sẽ nhằm vào Thước Cần, không ngờ bọn chúng ra tay còn nhanh hơn chúng ta tưởng tượng.” Thiều Khuynh Tri nói.

La Vũ hừ lạnh: “Cũng chỉ là mấy con Tị Lang, chẳng có tính uy hiếp.”

“Tị Lang? Là sói sao?”

“Tị lang (1) không phải sói, là giống hồ.” Đỗ Khâm giải thích.

Hồ? Thước Cần yên lặng nhìn về phía Ninh Cửu Nguyệt. Đại tỷ à, tộc của cô thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp người sau đờ người trước mà...

“Phải rồi, tại sao Trịnh Mân lại ở đối diện nhà cậu?” Thiều Khuynh Tri dường như đã quên luôn thái độ thần nhiên của bản thân hôm qua, vô cùng nghiêm túc chất vấn Thước Cần.

“Tôi làm sao biết được!” Cực kỳ tai bay vạ gió!

“Người này hình như rất hứng thú với cậu.” Về mặt Thiều Khuynh Tri có chút cổ quái.

“Anh ta đối với ai mà không cảm thấy hứng thú? Tôi nghe nói anh ta còn hứng thú với chị dâu, à, với Yến đại giáo sư hơn, sùng bái đến độ muốn quỳ lạy luôn kia kìa.” Thước Cần nhún vai.

Thiều Khuynh Tri không tiếp tục này đề tài này nữa. Ý cảm giác được Trịnh Mân không có tính uy hiếp, nhưng người này dường như luôn theo sát bọn họ, quan sát những chuyện xảy ra xung quanh.

Tạm thời cứ để Trịnh Mân thoải mái một thời gian. Không có chuyện gì là tốt nhất, nếu phát hiện người này có hành động gây rối, vậy thì cũng không thể trách y ra tay được.

“Đây là thời gian căng thẳng, cậu không được đi đâu một mình hết, lúc nào cũng phải đi cùng tôi.” Thiều

Khuynh Tri dặn dò.

Thước Cần : “Thế còn đi vệ sinh?”

Thiều đại boss rất bình tĩnh: “Đi cùng nhau.”

“..... Nhưng lúc tôi có nhu cầu đâu có nghĩa là anh cũng có nhu cầu, sao mà đi cùng được?!” Thước Cần cố gắng khai thông tư tưởng.

“Không vấn đề, tôi có thể đứng ở một bên chờ.”

Ai cần anh chờ! Đi vệ sinh còn có người đứng cạnh, anh muốn ông đây bị thận hư có phải không!!!

Thước Cần đột nhiên cảm thấy bản thân gần đây dường như đã già đi rất nhiều, có thể nhìn thấu hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền.....

“Buổi chiều tôi đến trường đưa có được không? Tôi muốn đưa Phi Tinh của anh hai về đó nuôi, tiện thể đi xem Thước Trùng luôn.”

Thiều Khuynh Tri suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra Thước Trùng là ai, gật đầu: “Tôi đi cùng cậu.”

***

Sau khi Phi Tinh được đưa đến, Thước Cần vô cùng phấn khích đi vòng quanh nó. Mặc dù nghe nói Phi Tinh đã tính rất lớn, khó thuần phục, nhưng nhìn bảo mã uy phong như thế, trong lòng hẳn vẫn có chút rục rịch.

Thước Cần kéo dây cương, dẫn nó đến cái chuồng được chuẩn bị riêng.

Hắn chỉ vào chuồng bên cạnh: “Phi Tinh, nhìn kia, mỹ nữ kia là hàng xóm của mày đấy!”

“Hàng xóm” Thước Trùng ở chuồng bên cạnh vươn đầu nhìn sang.

Phi Tinh hí dài một tiếng.

Thước Trùng yên lặng nhích ra xa, nhích nhích mãi về phía bên kia chuồng, dán sát vào tường không quay đầu lại.

“..... Xem ra mỹ nhân không nhất kiến chung tình với mày rồi. Nhưng mà không sao, mày uy phong lẫm liệt thế này, ở cạnh lâu ngày kiểu gì cũng sinh tình thôi!” Thước Cầm vỗ vỗ Phi Tinh, ra sức cổ vũ nó.

Phi Tinh nhìn Thước Trùng quay lưng rời đi, có chút thất vọng: Đã lâu rồi không được ăn thịt, cái cục trắng trắng kia trông cũng ngon miệng thật đấy...

Thiều Khuynh Tri đi theo sau bất đắc dĩ lắc đầu, có ai lại đi mai mối cho một con Cát Lượng (2) với một con Bác (3) không cơ chứ...

“Đừng có ghép chúng nó với nhau, mất mạng đấy.” Thiều Khuynh Tri hảo tâm nhắc nhở.

“Tại sao?”

“Bởi vì thứ anh cậu nuôi không phải ngựa, mà là một con Bác.”

“...” Thước Cầm mất năm giây tiêu hóa thông tin, đau đớn ôm mặt, “..... Sao xung quanh tôi không có lấy thứ gì bình thường thế này! Người đã không bình thường đến động vật cũng không bình thường nữa huhu...”

“Tôi có chỗ nào không bình thường?” Thiều chủ tịch vô cùng bất bình.

“Anh có phải là người không?!”

“Chúng ta hỏi lại đi.”

Biết ngay mà! Cái thế giới thối nát này, con ngựa lại bảo không phải ngựa mà là Bác! Bác là cái con động vật gì, làm ơn nói tiếng người đi!

“Nhớ đừng cho nó ăn cà rốt nhé, nó chỉ ăn thịt thôi.” Trước khi ra khỏi cửa, Thiều Khuynh Tri còn hảo tâm quay lại nhắc nhở.

Ăn thịt..... Thước Cầm dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đóng cửa chuồng Phi Tinh lại, vội vội vàng vàng lôi bảo bối Thước Trùng nhà hần sang một cái chuồng khác, đau đớn vuốt vuốt bộ lông trắng mượt của nó, “Mày chịu khó một chút nhé, cái chuồng kia rất tốt, nhưng mà người ta là động vật ăn thịt, chúng ta đánh không lại đâu. Vì tính mạng của hai ta, tốt nhất mày cứ ở đây thôi...”

Thiều Khuynh Tri đứng phía sau cười đến không dừng lại được.

***

“Tiểu Liêm, ngoài miệng thì ba hoa khoác lác, nhưng cuối cùng ông làm được gì ra hồn không? Tôi đã nói rồi, nếu không đảm bảo thành công 80% thì đừng có làm!” Người đàn ông trung niên gầy gò ngồi trên ghế bành, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm người trước mặt.

Tiểu Liêm cười lạnh: “Ngài Triệu, bản thân ngài cũng biết năng lực của chúng tôi ở mức nào, đã vượt xa tưởng tượng của con người rồi, ngài cần gì phải băn khoăn nhiều như thế.”

Triệu Quân Thực trào phúng cười: “Ông rời xa xã hội này quá lâu rồi. Biết chút pháp thuật thì sao, cũng chỉ đến thế mà thôi. Song quyền nan địch tứ thủ, quân đội có hàng ngàn hàng vạn người, cộng thêm vũ khí nóng, các ông có phần thắng ở đâu? Kể cả cho dù có hạ được quân đội, còn hơn mười triệu người dân trên đất nước này thì sao, sao có thể đàn áp tất cả bắt bọn họ chấp nhận sự thống trị của các người? Thật đúng là người si nói mộng!”

Sắc mặt Tiểu Liêm trầm xuống: “Con người càng ngày càng phá hỏng cân bằng vạn vật, không coi thần ra gì. Bọn họ cần phải biết, thế giới này do thần sáng tạo ra, đương nhiên cũng phải do thần thống trị!”

Nói xong, hắn phát tay áo, một con đại điều tung cánh lao lên, như lưỡi kiếm xé toạc bầu trời.

“Đồng thì sao? Cho dù có đồng hơn nữa, con người trong trời đất cũng chỉ là thứ sinh vật nhỏ bé vô dụng mà thôi! Thần thì khác, thần có thể hô phong hoán vũ, khống chế vạn vật!”

Tiểu Liêm vừa dứt lời, ngàn dặm trời quang đột nhiên vang lên một tiếng sấm. Không đến vài phút sau, sắc trời đã tối đen như mực, u ám mịt mù. Mưa lớn như đá đổ xuống, nước ngập trắng trời.

Triệu Quân Thực đứng bật dậy khỏi ghế, hoảng hốt chạy ra cửa.

“Thỉnh các vị thần linh, xin hãy thu hồi sự trừng phạt đối với con người đi.” Tiểu Liêm đột nhiên lớn tiếng nói với không trung.

Không lâu sau, cơn mưa nhỏ dần, tiếng sấm vang trời cũng không còn, mây đen dần tan đi, bầu trời lại quang đãng trong xanh, giống như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Triệu Quân Thực siết chặt nắm tay, trong mắt lóe lên ánh sáng điên cuồng.

***

“Đại tá!” Văn Viện ngay cả cửa cũng chưa kịp gõ đã vội vàng xông thẳng vào phòng Thước Thừa Huân.

Thước Thừa Huân đang huấn luyện thể lực, nửa thân trên để trần.

“Có chuyện gì?”

Văn Viện nhìn anh cả người đều là mồ hôi, ánh mắt nhất thời không biết nên nhìn vào đâu mới phải.

“Đại tá, xin lỗi, tôi quên gõ cửa.”

“Có việc gấp?” Thước Thừa Huân cũng không so đo.

Sắc mặt Văn Viện đột nhiên trở nên nghiêm trọng: “Đại tá, tôi biết thế này là không đúng, nhưng xin ngài lập tức chấm dứt huấn luyện, quay về quân khu thành phố.”

Thước Thừa Huân nhíu mày: “Lý do?”

“Tôi không có chứng cứ cụ thể, nhưng tôi dám đảm bảo hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn.” Văn Viện cứng rắn đáp.

“Cô có biết mình đang nói gì không?”

“Tôi cũng không muốn có chuyện xảy ra, nhưng đây là sự thật, tôi có thể cảm ứng được.”

Thước Thừa Huân lạnh giọng, “Tôi không thể chỉ vì trực giác của một vị quân y mà quyết định hủy bỏ nhiệm vụ. Trừ khi cô cho tôi một lý do thích đáng.

Văn Viện hít sâu một hơi, kéo ghế ngồi xuống, “Vây những chuyện tôi sắp nói đây, mong ngài có thể tin tưởng.”

***

“Cái thời tiết gì thế này, giữa tháng mười hai lại có mưa, còn mưa lớn như vậy.” Thước Cần và Thiều Khuynh Tri rời khỏi trường đua ngựa không bao lâu, đột nhiên trên đường gặp phải một cơn mưa lớn, giống tổ sấm chớp ầm ầm như bão.

Kết quả Thước Cần còn chưa oán giận được vài câu, cơn mưa kia đã y như van nước bị tắc, cứ thế chả nói chả rằng dừng là dừng luôn.

Trời lại trong xanh, mây trắng bay bay...

“Cái quần gì thế này.....” Thước Cần hạ cửa kính xe, định thò đầu ra ngoài nhòm.

“Ngồi yên.” Thiều Khuynh Tri đưa tay xách gáy hấn lại, một tay rút điện thoại ra nghe.

“Khuynh Tri, cậu có thấy cơn mưa vừa nãy không?” Giọng Yến Tây Như có chút khẩn trương.

“Thấy. Kinh thiên động địa như thế, muốn không thấy cũng khó.”

“Lần này còn vượt ra cả dự liệu của chúng ta. Chỉ e thứ ngủ say bao lâu nay đã bắt đầu thức tỉnh.” Yến Tây Như thở dài, “An ổn nhiều như vậy năm, tôi còn tưởng có thể im lặng mà sống đến ngày thiên địa tiêu vong. Xem ra cho dù có muốn cũng không được rồi.”

Thiều Khuynh Tri không trả lời, quay đầu nhìn Thước Cần còn đang nhấp nhòm nhòm ra ngoài kính xe, sắc mặt trầm xuống.

---

(1) Tị lang ( ): Thú cổ trong truyền thuyết, sống ở Xà Sơn , hình dáng giống cáo, đuôi trắng tai dài, mang điềm báo nội chiến, thấy nó là có chiến tranh loạn lạc.

(2) Cát Lượng ( ): thân trắng, bờm và đuôi đỏ thẫm, mắt vàng kim, cưỡi lên có thể trường thọ (xem chú thích số 9 chương 12).

(3) Bác ( ): Thú cổ, sống ở núi Trung Khúc , bề ngoài giống như ngựa, thân trắng đuôi đen, một sừng, răng và chân giống hổ, tiếng kêu như đánh trống, ăn thịt cả hổ báo, có thể phòng ngự việc binh đao tai ương.

34. Quyển 3 - Chương 34

Yến Tây Như vừa hết giờ dạy, đi ra đến cổng trường, từ xa đã thấy một dáng người cao cao nhìn thì có vẻ điềm tĩnh thực ra là cực kỳ muộn tao đang đứng tựa vào Land Rover, thu hút sự chú ý của vô vàn sinh viên và mọi người xung quanh.

“Tây Như, bây giờ mới xong sao?” Thước Thừa Dụ nhiệt tình sẵn đón.

Yến Tây Như cầm nín vuốt mặt, “Anh tìm tôi có việc gì?”

“Đưa cậu đi ăn cơm thôi.”

“Chúng ta có hẹn ăn cơm à?”

“Không có, cho nên tôi mới đến đón cậu đi mà.” Thước Thừa Dụ rất đương nhiên.

Đúc rút kinh nghiệm từ những lần trước, Yến Tây Như biết rõ Thước nhị thiếu là kiểu người mình thích thì mình làm thôi, có đứng đây đôi co nữa cũng chỉ càng khiến người ta chú ý, đành phải ngồi lên xe.

“Thực ra buổi tối tôi thường không ăn được nhiều.”

“Không sao, tôi đặt vài món nhẹ Quảng Đông rồi.”

Về vấn đề có đặt thật hay không ấy hả? Cho dù Yến Tây Như nói muốn ăn cái gì, anh đều có thể nói đã đặt rồi, cực kỳ chuẩn mực, vô cùng ân cần! Thước Thừa Dụ nhin không được ở trong lòng âm thầm dựng thẳng ngón cái tự khen ngợi bản thân một phen.

Lúc ăn cơm, Yến Tây Như cũng không quá tập trung, dường như đang lo lắng chuyện gì đó.

Thước Thừa Dụ làm như vô tình nói: “Cuối tuần này công ty tiến hành thí điểm resort mới ở một làng du lịch, chỉ cho nhân viên công ty và người thân đến. Chúng ta cũng đi nhé?”

“Ừm.....” Yến Tây Như chọc chọc con tôm trên đĩa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thước Thừa Dụ cười đến không khép miệng lại được, “Quyết định vậy nhé. Cậu không cần chuẩn bị gì hết đâu, trang thiết bị ở đó rất đầy đủ.”

Từ từ, cái gì cơ? Quyết định cái gì cơ?! Yến Tây Như lúc này mới bắt đầu hồi thần, hoàn toàn không biết trong lúc lơ đãng đã đồng ý cái gì.

***

Thước Thừa Dụ chết lặng nhìn tình cảnh trước mắt, hoàn toàn không hiểu tại sao rốt cuộc sự tình lại biến thành thế này.

“Hừm, nơi này không tồi đâu, có sông có núi, phong cảnh thanh u. Boss à, sao công ty chúng ta không kiếm được chỗ tốt thế này?” Ninh Cửu Nguyệt vừa đi vừa đánh giá xung quanh.

“Vì chúng ta không có người chống lưng, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay này mà leo lên thôi.” Thiệu Khuynh Tri thở dài.

Thước Cần liếc mắt nhìn y, trong lòng điên cuồng phỉ nhổ: Hôm trước người anh ăn cơm cùng có phải Cục trưởng không?! Người anh uống rượu cùng có phải Bộ trưởng không?! Người cùng anh uống trà có phải phó bộ trưởng không?! Còn dám nói mình không có ô dù hả tên điêu toa!!!

Đỗ Khâm mặt không biểu cảm đi bên cạnh, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống khách du lịch.

Mạch Đường Đường thường xuyên bị vớt ở nhà, hiếm hoi lắm mới có một lần được cùng anh em tham gia hoạt động ngoại khóa, cực kỳ kích động ôm Phú Quý nhìn trước ngó sau.

Sao tự dưng lại chòi ra một đám người không liên quan thế này!!! Thước Thừa Dụ nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể dùng mắt trừng Thiều Khuynh Tri ra hai cái lỗ, đến cả em trai mình cũng thấy chướng mắt luôn.

“Thừa Dụ, ngại quá, tôi chỉ nghĩ nhiều người đi thì sẽ vui hơn thôi, có phiền anh không?” Yến Tây Như thấp giọng hỏi.

“Phiền cái gì chứ, bạn cậu cũng là bạn tôi mà, còn có cả Tiểu Cần nữa, tôi vui còn không kịp.” Thước Thừa Dụ vô cùng rộng lượng hiểu khách mĩm cười.

Yến Tây Như thật ra có chút áy náy, không thể tiếp tục dây dưa nhưng cũng không từ chối được, cuối cùng bất đắc dĩ mới phải dùng đến hạ sách này để làm rào cản.

Mọi người lên một du thuyền nhỏ, đi ra đảo giữa hồ.

“Tuyết rơi kìa!” Thước Cần thò đầu ra ngoài khoang thuyền, đưa tay đỡ lấy bông tuyết, “Đây là đợt tuyết rơi đầu tiên của mùa đông năm nay đây!”

“Chỉ là tuyết thôi mà, có phải mưa đá đâu, cậu kinh ngạc như thế làm gì?” La Vũ không cho là đúng.

Thước Cần nghĩ nghĩ, cũng phải. Không biết từ khi nào, hắn bắt đầu quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhiều hơn, trời nắng nhiều một tí mưa nhiều một tí cũng ảnh hưởng đến tâm tình, y như bị bệnh.

“Thiên nhân ninh hứa xảo, tiền thủy tác hoa phi...” (1) Yến Tây Như ngẩng đầu nhìn tuyết bay trời.

Thước Thừa Dụ ở bên cạnh vui vẻ đến sắp ngất, vợ mình đúng là tài hoa chết mất!

“Kinh tuyết của Lục Sướng?” Thiều Khuynh Tri quay sang, “Cậu mà cũng biết đọc thơ cơ à?”

“Chúng ta sống bao lâu rồi, cậu còn dám hỏi tôi câu đấy?”

Hai người nhìn nhau cười.

Thước Cần lặng lẽ nhích ra xa khỏi chỗ Thước Thừa Dụ, nhích nhích đến bên cạnh boss nhà mình. Mẹ ơi

sao quanh người anh hai lại tỏa ra toàn khí lạnh thể này.....

“Buổi tính hàn, trời lạnh đừng ăn nhiều.” Thiều Khuynh Tri y như có mắt bên cạnh, rõ ràng không quay đầu lại, nhưng vẫn rất chuẩn xác thò tay lấy mất miếng bưởi từ trong tay Thước Cần.

Thước Cần bấu môi, đành phải chọn hoa quả khác để ăn.

Thước Thừa Dụ nhìn hai người bọn họ, đột nhiên lâm vào trầm tư, sau đó hai mắt phát sáng lập lòe.

“Anh hai, anh đừng có nhìn em bằng ánh mắt kinh dị đấy. Mỗi lần anh nhìn em thể này kiểu gì cũng có chuyện không ổn.” Thước Cần kinh hãi rụt cổ.

Thước Thừa Dụ lập tức biến thân thành hình mẫu anh trai từ ái, sờ sờ tóc hắn, cười tủm tỉm: “Gạo kê nhà chúng ta cũng lớn rồi...”

Da đầu Thước Cần run lên, da gà da vịt thi nhau nổi như điên.

Tuyết càng ngày càng lớn, mặt hồ trắng xoá một mảnh, xuyên qua làn tuyết có thể nhìn thấy hòn đảo nhỏ xanh mướt phủ đầy tuyết trắng yên lặng nằm giữa hồ. Không gian yên tĩnh đến độ dường như có thể nghe được cả tiếng bông tuyết chạm vào mặt nước, mọi người im lặng tựa vào mạn tàu ngắm nhìn cảnh tượng kỳ mỹ bên ngoài.

Thước Thừa Dụ cho dừng du thuyền ở giữa hồ, đầu bếp bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Mạch Đương Đương vừa ăn vừa nhìn trời, “Nhưng mà lạ thật đấy, hôm nay dự báo thời tiết có báo là có tuyết rơi đâu, chỉ nói trời nhiều mây thôi. Dạo này tiết trời càng ngày càng kỳ lạ...”

“Dự báo cũng chỉ là phán đoán thôi, thời tiết thay đổi ai mà nói chắc được!” La Vũ phẩy phẩy tay, đầu óc còn đang chuyên tâm vào mùi thơm ngào ngạt bay ra từ phòng bếp. La Phú Quý nằm vắt vẻo trên đầu vai La Vũ, chủ nào tớ nấy vô cùng chờ mong nhìn chằm chằm nhà ăn. Trời lạnh lại có tuyết lớn, được ăn thức ăn nóng mới là chân ái!

Thiều Khuynh Tri vươn tay đón lấy vài bông tuyết, khẽ miết nhẹ trong lòng bàn tay cảm thụ, không có gì bất thường. Y cũng không hy vọng êm đẹp ngày nghỉ của bọn họ bị phá hỏng, khó khăn lắm mới được một lần có không khí đi chơi thể này.

Thước Cần ghé vào cửa sổ, ngửa đầu nhìn ra xa, hai chân vô thức nhịp nhịp xuống đất.

“Thích tuyết đến vậy sao?” Thiều Khuynh Tri nghiêng người đến gần hắn.

“Ha,” Thước Cần cúi đầu cười khẽ, “Lúc còn học trung học, thầy giáo bắt viết một bài văn tả cảnh tuyết. Lúc ấy tôi vất hết óc nghĩ nửa ngày xem nên viết thế nào, lại phát hiện ra ký ức của bản thân về tuyết rơi chỉ có lần tôi bị trượt chân ngã trên tuyết đập mặt xuống, còn bị rách môi, cả miệng đều là máu, chẳng có cái gì tốt đẹp để mà tả cả. Đến hôm nay tôi mới phát hiện ra, thì ra tuyết cũng có thể đẹp đến thế. Ày, tự dừng sao hôm nay lại văn chương lai láng thế này, ha ha...”

Khóe mắt Thiều Khuynh Tri cong lên: “Gạo kê nhà chúng ta lớn rồi.”

Da mặt Thước Cần co giật. Này này, hôm nay mấy người tự dừng đồng bộ bật phụ-huynh-mode-on là thế quái nào?! Vì sao nghe hai chữ “lớn rồi” lại mờ ám như thế?!!!

“Cái này ăn ngon thật đấy!” La Vũ đem miếng thịt quơ quơ trước mặt Phú Quý, sau đó dưới ánh mắt thêm thường của nó, bỏ thẳng vào miệng mình.

“Cứ thế có ngày nó lại cào cho.” Ninh Cửu Nguyệt dở khóc dở cười.

La Vũ ngạo kiều nhìn trời, ai bảo nó không cho tôi ôm, đáng đời!

Cuối cùng để tránh thảm trạng người mèo tàn sát, vẫn phải có nhân viên phục vụ đứng lột tôm cắt thịt vào bát cho Phú Quý. Phú Quý đem cả đầu cắm vào trong bát, vừa ăn vừa muốn khóc: Vì cái gì đồ ăn ngon lại luôn đi kèm với một đám chủ nhân vô lương tâm, ta sống nhiều năm như thế chưa chết đói thật đúng là kỳ tích!

Thước Cần hôm nay cũng được một lần ăn cho xả láng, ăn đến không biết trời đất gì nữa. Hắn đang chiến đấu với một cái càng cua thì bị Thiều Khuynh Tri lấy đi, thay vào đó là một bát thì cua đã lột sẵn trắng nõn, “Ăn cái này đi.”

Thước Cần nghi ngờ nhìn y, sao hôm nay boss lại săn sóc thế, lại phân liệt rồi?

“Không ăn?” Thiều Khuynh Tri nhú mày, giơ ngón tay lên, nặn ra một giọt máu bé tí tẹo, “Tôi lột mất bao nhiêu lâu, trên tay bị vỏ cua móc rách rất nhiều.”

“Ăn chứ, ăn ngay đây!” Thước Cần cầm lấy đĩa, nặn ra một vệt mặt vô cùng cảm động, chỉ thiếu điều quỳ luôn xuống đất vái lạy y.

Thiều Khuynh Tri yên lặng nhìn hắn một lúc, vừa lòng quay đi tiếp tục công cuộc lột cua.

“Au ——” Yên Tây Như bị vỏ cua chọc vào tay, buột miệng kêu đau một tiếng.

“Sao lại không cẩn thận thế?” Thước Thừa Dụ vội vàng kéo tay đối phương sang, dùng khăn tay dè chà xuống.

“Làm gì thế, chỉ xước có một ít thôi mà ——”

Thước Thừa Dụ không nói nhiều, trực tiếp ngậm ngón tay vào miệng.

Yến Tây Như: “.....?!!!”

“Nướu bọt tiêu độc.”

“.....”

“Thấy chưa, cầm máu rồi.” Thước Thừa Dụ cười cười.

Yến Tây Như dùng sức hít vào thở ra, phải bình tĩnh, bình tĩnh, không thể kích động, không thể đánh người, bình tĩnh...

Thước Cần ở bên cạnh vừa ăn vừa xem kịch vui, thỉnh thoảng còn chớp mắt với anh hai Thước một cái, chỉ sợ cho thiên hạ không đủ loạn. Đang chơi đến vui quên trời đất, mắt hần đột nhiên giật một cái, nhìn chăm chăm vào cửa sổ trên mạn tàu phía sau lưng Thước Thừa Dụ.

“Sao vậy?” Thiều Khuynh Tri nhanh chóng nhận ra thái độ khác lạ của hần.

Thước Cần vươn ngón tay bóng nhẫy chỉ về phía cửa sổ: “Hình như lúc này tôi nhìn thấy cái gì đó phun lên từ đỉnh núi, xong lại rơi xuống, như kiểu đài phun nước ấy.”

Thiều Khuynh Tri nhìn theo hướng hần chỉ, là đỉnh núi đã bị tuyết phủ trắng xóa, tĩnh lặng như một bức tranh, “Tôi có thấy gì đâu.”

Thước Cần cau mày, “Có lẽ là tôi nhìn nhầm thôi.” Nghĩ thế, hần lại cúi đầu vui vẻ chuyên tâm tiếp tục ăn nốt cua trong bát.

Thiều Khuynh Tri neho mắt, im lặng nhìn chăm chăm về đỉnh núi trắng toát phía xa.

***

Sau khi ăn cơm xong, lúc mọi người đang dùng món tráng miệng thì một thuyền viên chạy vào, “Thước đồng, lưới đặt bên thuyền có cá vào.”

Thước Cần hứng thú ngẩng đầu lên.

Khung lưới đặt bên thuyền vốn là để cung cấp cho khách muốn câu cá trong lúc rảnh rỗi để giải trí, nhưng vì đang là mùa đông nên không dùng tới, nhân viên trên tàu mới đem treo sang bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ có tôm nhỏ hay vài con rùa linh tinh bơi vào.

“Thời tiết này mà cũng câu được cá?” Thước Thừa Dụ kinh ngạc.

“Để em đi xem!” Thước Cần ăn no rồi chỉ muốn đi chơi.

Mạch Đương Đương cũng muốn đi cùng.

“Mặc vào.” Thiều Khuynh Tri đưa áo lông cho Thước Cần.

Thước Cần vừa khoác vội áo vào vừa chạy, hưng phấn y như đứa trẻ con.

Thước Thừa Dụ nhấp một ngụm trà, đột nhiên nói, “Gạo kê nhà chúng tôi rất đáng yêu hoạt bát, người gặp người thích. Chỉ có điều nó được nâng như trứng mà lớn, không phải ai cũng nuôi được.”

Thiều Khuynh Tri nhướn mày: “Không phải tôi vẫn đang nuôi được sao?”

Trong khoang thuyền rơi vào trầm mặc.

Xuyên qua làn tuyết dày đặc đến không mở được mắt, Thước Cần cẩn thận ngồi xuống cạnh một thuyền viên đang cúi người kéo lưới, “Đưa đây nào, để tôi kéo giúp cho.”

“Nặng thật đấy!”

Hai người dùng sức kéo lên, kéo mãi không xong, hì hục mãi mới lên được. Bên trong ngoài một tấm nhựa lớn thì chỉ có một con cá, nhìn không rõ lắm là cá gì.

“To thật đấy, nhìn hơi giống cá chép.” Mạch Đương Đương xoa xoa tay.

Thước Cần ngồi xổm xuống, nhấc lưới ra, con cá bên trong lập tức nhảy ra ngoài.

“Mẹ ơi!” Thước Cần kinh hãi nhìn nó.

Con cá kia lắc lắc cái đuôi đầy lông chim của mình, sáu cái chân nhỏ lạch bạch lạch bạch chạy loạn trên sàn tàu phủ đầy tuyết, vừa chạt vừa kêu âm ỉ “Cáp cáp! Cáp cáp!”

Thuyền viên sợ hãi ngã ngồi xuống, Mạch Đường Đường trực tiếp ôm chặt lấy cổ Thước Cần, chỉ hận không thể leo thẳng lên người hắn.

“Cái đêch, cậu định siết chết tôi phải không! Cậu không phải Đường Khang à! Một con cá cũng sợ!”

“Tôi tôi tôi, tôi sợ thì cứ sợ thôi, ai nói Đường Khang thì không được sợ hãi!” Mạch Đường Đường hốt hoảng kêu lên.

Thế mà cậu còn dám ăn nhiều hơn tôi, đúng là lãng phí ngân sách! Thước Cần căm giận không thôi.

Mọi người trong khoang thuyền nghe động tĩnh cũng bắt đầu chạy ra, nhìn thấy con cá đang chạy ì ạch trên sáu cái chân ngắn ngủn đều kinh hãi.

“Đây là.....” Yến Tây Như nhất thời không nhớ ra được cái giống này.

“Là Cá pác.” (2) Thiều Khuynh Tri liếc mắt một cái đã nhận ra.

Thước Cần nhìn không được trợn trắng mắt. Được rồi, lại thêm một con tự giới thiệu nữa, lâu không gặp đã quên mất thiết lập kỳ diệu của mấy giống loài này rồi, ha ha...

“Đây là... cá biển ư?” Thước Thừa Dụ nhớ đến mấy con rắn nhiều chân có cánh trên núi, tìm một cách nói khoa học hơn để tránh nhân viên trên thuyền bàn tán nhiều.

“Ồ lớn thế này, sinh ra vài con vật kỳ dị cũng không có gì lạ.” Đỗ Khâm đi qua, túm lấy đuôi Cá pác, dùng sức quăng nó về trong nước.

Thước Thừa Dụ dặn vệ sĩ xử lý nốt. Một màn ẩm ỉ cứ thế nhạt nhẽo kết thúc.

Thước Cần nhích đến bên cạnh Thiều Khuynh Tri, thấp giọng hỏi: “Boss, con cá kia có pháp lực không?”

“Không có.”

“Ặc..... Thế có công dụng gì không?”

“Có thể lấp đầy bụng.”

“..... Nghe cũng không tệ...”

“Cậu vẫn chưa no?” Thiều Khuynh Tri đưa tay giúp hắn phủi sạch tuyết bám trên mũ và áo khoác.

“Ha ha, cái gì hiếm thì quý thôi.”

Mọi người lục đục vào khoang thuyền.

Trên đỉnh núi xa xa phía sau đột nhiên có một dòng nước lớn phóng mạnh lên, sau đó lại nhanh chóng hạ xuống không thấy tăm hơi.

Thiều Khuynh Tri quay mạnh đầu lại. Xa xa một mảnh yên tĩnh, chỉ có tuyết rơi đầy trời. Làn tuyết dường như có chút tán loạn, nhưng chỉ một thoáng sau đã khôi phục lại như ban đầu. Vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?

Thiều Khuynh Tri lắc đầu, yên lặng để Thước Cầm kéo vào khoang thuyền.

Chú thích:

(1) Thiên nhân ninh hứa xảo, tiền thủy tác hoa phi: hai câu thơ trong bài Kinh tuyết của Lục Sướng:

Quái đắc bắc phong cấp,

Tiền đình như nguyệt huy.

Thiên nhân ninh hứa xảo,

Tiền thủy tác hoa phi.

Dịch nghĩa (thivien.net):

Lạ một cái là gió bắc thổi gập như vậy,

Mà ở sân trước như có ánh trăng.

Ông thợ trời quả là khéo tay,

Đã cắt nước thành các cánh hoa bay.

(2) Cáp cáp ( ): ở núi Kỳ Chung, thân và đầu giống như cá chép, có sáu chân, đuôi chim.

35. Quyển 3 - Chương 35

“Tuyết rơi được hơn ba tiếng rồi, nếu cứ tiếp tục thế này giao thông trong thành phố sẽ tê liệt mất.” Yến Tây Như bất an nhìn trời.

Thước Thừa Dụ nhìn tuyết trắng từng lớp từng lớp nối nhau không dứt, cũng nhú mày, “Đây là vùng ngoại thành, ở nội thành tuyết chưa chắc đã lớn thế này. Nếu trường hợp xấu nhất là không về được, trong làng du lịch có khách sạn, dịch vụ rất đầy đủ, chúng ta nghỉ ở đây tạm một đêm cũng được mà.”

Yến Tây Như nhìn hai mắt lập lòe cùng vẻ mặt chờ mặt chờ mong của Thước nhị thiếu, nhin không được vỗ một phát lên mặt anh: “Anh tỉnh táo lại đi, lúc nào rồi mà còn nghĩ mấy thứ linh tinh!”

Thiều Khuynh Tri thần nhiên vắt chân: “Xem tình trạng này, ít nhất hôm nay chắc chắn không về được rồi.”

Thước Cần lấy điện thoại ra định gọi cho Hồ Diệu hỏi xem tình hình ở nội thành thế nào, ai ngờ một vạch sóng cũng không có.

“Có phải do thời tiết không?” Ninh Cửu Nguyệt hỏi.

Thước Thừa Dụ lắc đầu: “Đây là khu du lịch, tín hiệu nếu không tốt làm sao đáp ứng được nhu cầu của khách?”

Thiều Khuynh Tri đột nhiên đứng lên: “Cập bờ, ngay lập tức.”

“Có chuyện gì thế?”

“Tôi không biết, nhưng ở trong nước rất bị động, thời tiết này nếu rơi xuống nước cũng không an toàn.”

Thước Thừa Dụ gật đầu, cho quay đầu thuyền trở về bến.

Đi hơn nửa tiếng, mọi người bắt đầu nhận ra tình hình không ổn. Lúc đi ra chỉ mất mười phút, một cái hồ nhỏ thế này, cho dù bão tuyết cũng không thể đi hơn nửa tiếng vẫn không thấy đến nơi.

Thuyền trưởng từ bên ngoài hót hải chạy vào: “Thước đồng, không ổn rồi. Rõ ràng đã đi đúng hướng, nhưng không hiểu sao lâu như vậy vẫn không tới bờ!”

Thiều Khuynh Tri chỉ ra ngoài cửa sổ, “Hòn đảo kia vẫn luôn ở ngoài cửa sổ, chúng ta vốn dĩ chỉ chạy quanh nó mà thôi.”

Thước Cần nhích lại gần nhìn theo hướng y chỉ, âm thầm thở dài, xuống nước cũng gặp quỷ đánh tường, cái thế giới này đúng là càng ngày càng huyền huyền rồi...

Thước Thừa Dụ suy nghĩ một chút, gật đầu với thuyền trưởng, “Vậy đi tới hòn đảo đó đi.”

Thiều Khuynh Tri không phản đối, ít nhất với tình hình hiện tại cũng không nên tiếp tục ở trong nước.

Vài phút sau, du thuyền tiến sát đến hòn đảo giữa hồ, mọi người đi ra ngoài khoang thuyền xem tình hình xung quanh.

Thước Cần bị quán đến chỉ còn hai con mắt đen láy thò ra bên ngoài, nhìn ngó khắp nơi, “Chỗ này dị thật đấy, đến một cọng lá cây cũng không thấy.”

“Ở đây căn bản không hề có thực vật chứ đừng nói đến lá cây!” Mạch Đường Đường ôm Phú Quý run cầm cập.

Thước Thừa Dụ nhíu mày, “Không thể nào. Các mùa khác trên đảo cây cối rất rậm rạp, đều là loại sinh trưởng tự nhiên cả!”

“Khoan đã,” Ninh Cửu Nguyệt xen vào, “Mọi người có nghe thấy tiếng ù ù không?”

Tất cả im lặng lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng động âm âm từ trong đảo truyền ra.

“Là máy móc à?” Thước Cần chen được mồm ra ngoài áo lông.

“Không, là tiếng nước. Thước đồng, cho thuyền chạy về phía bên trái đi.” Sắc mặt Thiều Khuynh Tri có

chút nghiêm trọng.

Du thuyền một lần nữa khởi động, men theo ven bờ đi về phía mặt sau của hòn đảo. Tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn dần.

Đến khi du thuyền đi qua hết sườn núi che khuất, phía bên kia hòn đảo cuối cùng cũng lộ ra đáp án. Một thác nước bạc trắng treo trên vách núi, mang theo băng tuyết ầm ầm đổ xuống hồ sâu, bọt nước trắng xóa bắn tung lên như đang nhảy múa, ma mị mà điên loạn.

Thước Cầm kinh ngạc đến độ quên cả hô hấp, những người khác cũng không nhúc nhích.

Thước Thừa Dụ lắc đầu, giọng nói hòa tan trong tiếng nước đình tai nhức óc: “Không thể nào! Ở đây không thể có thác nước được!”

Yến Tây Như ngẩng đầu nhìn một lúc, đồng tử mắt đột nhiên co lại, “Nơi này không phải làng du lịch, cũng không phải đảo giữa hồ, đây là ——”

“Núi Thân Thủ (1).” Giọng nói trầm thấp của Thiều Khuynh Tri xuyên qua tiếng nước, rơi vào tai mọi người.

La Vũ ngửa đầu, mở miệng mắng một câu “Mẹ nó!” rồi quay đầu vào trong khoang thuyền.

Vào khoang thuyền, Thước Thừa Dụ nắm chặt tay Yến Tây Như kéo ra sau lưng, khó chịu nhìn Thiều Khuynh Tri, “Cậu giải thích rõ ràng cho tôi, đừng cố làm ra vẻ thần bí.”

Thiều Khuynh Tri không quá để ý thái độ của Thước Thừa Dụ, nhàn nhạt đáp: “Thuyền của chúng ta có lẽ đã bị kéo vào thượng cổ huyền cảnh. Nơi chúng ta đang đứng là núi Thân Thủ, quanh năm tuyết rơi, không một ngọn cỏ, chim muông tuyệt tích. Trên núi có thác nước lớn, vĩnh viễn không bao giờ ngừng chảy.”

Cơ mặt Thước Thừa Dụ điên cuồng co giật: “Ý cậu là chúng ta xuyên qua rồi?!”

“Không phải xuyên qua, chỉ là ảo cảnh thôi. Nhưng đối với người đã tiến nhập ảo cảnh như chúng ta, tất cả ở đây, từng bông tuyết từng giọt nước, đều là thật.”

“Mấy người theo cậu ai cũng kỳ lạ như thế, chắc phải có cách để ra ngoài chứ?” Thước Thừa Dụ khoanh tay đưa mắt nhìn một lượt.

“Với tình huống hiện tại thì chỉ âm thanh của Minh Thạch mới có thể phá giải ảo cảnh, vấn đề là chúng ta không có.”

“Tức là chúng ta phải ở đây chờ chết?!”

“Boss thần thông quảng đại như thế, anh nhất định có cách mà phải không?” Thước Cần tràn ngập chờ mong nhìn Thiều Khuynh Tri.

Thiều Khuynh Tri sờ sờ đầu hắn, “Không có.”

“.....” Thước Cần câm nín quay đi. Haha cái đui vàng này hôm nay còn biết lừa đảo nữa!!!

“Được rồi, đừng làm loạn. Tôi không có cách, không có nghĩa là người khác không có cách.” Thiều Khuynh Tri kéo hắn lại, như cười như không nhìn về phía người đứng sau lưng Thước Thừa Dụ.

Thước Thừa Dụ lập tức che kín Yến Tây Như: “Cậu nhìn Tây Như nhà tôi làm gì!”

“Ảo cảnh này cũng có nhược điểm, nó chỉ giới hạn được chúng ta ở một khoảng cách nhất định dưới này, bên trên thì không.”

“Bên trên?”

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Phải. Theo cách nói hiện tại thì có lẽ là tầm khoảng ở tầng bình lưu, chỉ cần qua tầng bình lưu sẽ không chịu ảnh hưởng của ảo cảnh nữa.”

Khóe miệng Thước Thừa Dụ co giật: “Cậu đùa nhau với tôi đấy à? Đến máy bay còn không lên đến nổi tầng bình lưu, có tên lửa thì may ra!”

Yến Tây Như vỗ vỗ vai anh, chen lên phía trước, “Thừa Dụ, cậu ấy không đùa đâu.”

Thước Thừa Dụ kinh hãi: “Không đùa? Không đùa thì lên thế nào? Đừng bảo tôi là cậu bay lên đấy?!”

Yến Tây Như cười cười coi như trấn an, sau đó hỏi Thiều Khuynh Tri: “Tìm Minh Thạch ở đâu?”

“Không biết. Có lẽ đang ở trong tay Tam Thanh Điểu (2) của Tây Vương Mẫu.”

“Nếu như bay đến độ cao đó, tôi phải trở về nguyên thể. Chỉ sợ sẽ làm nhiễu loạn thiên khí, ảnh hưởng không tốt.”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười: “Vậy thì gọi Tam Thanh Điểu vào.”

Yến Tây Như thở dài.

Thước Thừa Dụ cảm giác sắp hồng mắt: “Hai người rốt cuộc đang nói cái gì thế?!”

Yến Tây Như âm thầm siết chặt tay, nếu như để Thước Thừa Dụ nhìn thấy nguyên thể của y, có lẽ người này sẽ biết khó mà lui. Nghĩ đến đây, Yến Tây Như cũng không cảm thấy nhẹ nhõm được bao nhiêu, ngược lại tâm trạng càng thêm nặng nề.

“Thừa Dụ, anh chuyển mọi người đến khoang lái được không?”

Thước Thừa Dụ trầm mặc một lúc lâu, phất tay ra hiệu cho vệ sĩ ra ngoài, Đỗ Khâm im lặng theo sát bọn họ.

Trong khoang thuyền chỉ còn lại mấy người Thiều Khuynh Tri, Thước Cần, Thước Thừa Dụ và hai vệ sĩ lần trước lên núi cùng bọn họ gặp phải đàn Phỉ đi.

“Nếu cậu không nói rõ ràng thì đừng mong tôi cho cậu đi đâu!” Thước Thừa Dụ giữ chặt Yến Tây Như, trong lòng vô cùng bất an.

Yến Tây Như bật cười, “Yên tâm đi, tôi chỉ truyền tin cho bọn họ đến cứu chúng ta, không bay ra khỏi trái đất đâu.”

Thước Thừa Dụ căn bản không cười nổi.

“Đừng lo, nếu có nguy hiểm bọn họ cũng không đồng ý để tôi đi.” Yến Tây Như tránh khỏi tay anh, đi lên boong tàu. Thước Thừa Dụ theo sát phía sau.

Mọi người đi lên boong tàu, nhìn Yến Tây Như đi đến bên mép thuyền, không nói một tiếng thả người nhảy ra ngoài.

Tim Thước Thừa Dụ sắp nhảy lên tận họng, đang định xông đến thì một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên lóe lên.

Yến Tây Như ở giữa không trung được vô số vầng sáng hoa lệ mà nhu hòa vây quanh. Trong không khí dường như có một cảm giác ầm áp lên lỗ, làm dịu đi gió tuyết rét lạnh, khiến lòng người bình lặng đến khó tả.

Quang hoa rực sáng rồi chậm rãi rơi xuống, để lộ ra một con chim lớn màu kim sắc, lông đuôi nhiều màu rực rỡ thật dài.

“Đây là..... Phượng Hoàng?” (3)

Mẹ ơi sống đến từng này tuổi còn có thể nhìn thấy vua của bách điều, Phượng Hoàng cao quý thần thánh trong truyền thuyết, Thước Càn quả thực muốn quỳ lạy.

Phượng Hoàng ở giữa không trung xoay một vòng, mở rộng hai cánh bay về phía đỉnh núi phủ trắng tuyết, sắc vàng nhu hòa sáng rực giữa tuyết bay bốn phía ngập trời.

Thước Thừa Dụ đứng bất động, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi thứ ánh sáng mềm mại kia như đang dôi theo tín ngưỡng sâu thẳm nhất trong tâm hồn mình.

Đột nhiên, Phượng Hoàng ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu như tiếng trời, du dương vang vọng bên tai mãi không dứt.

---

(1) Núi Thân Thủ ( ): Từ núi Tiền Lai, Hoa Sơn hướng tây bắc đi 300 dặm là núi Thân Thủ, không có cây, mùa đông mùa hạ đều có tuyết, có sông Thân Thủy chảy ra từ trên núi, dưới hồ có nhiều bạch ngọc (trích Tây Sơn Kinh – *Sơn Hải Kinh*).

(2) Tam Thanh Điều ( ): Thần điều trong truyền thuyết, có ba con nên xưng là Tam điều, là sứ giả của Tây Vương Mẫu, tương truyền Tây Vương Mẫu đi đến đâu đều có chim xanh đi trước báo tin. Người đời sau coi Tam Thanh Điều như thần vật mang điềm báo cát tường, gọi là Tam thần sứ.

Tây Vương Mẫu và Tam Thanh Điều tọa hạ

(3) Phượng Hoàng ( ): thần điều trong truyền thuyết của người Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn minh Trung Hoa, ngự trị trên tất cả các loài chim khác. Trước đây, con trống được gọi là Phượng còn con mái được gọi là Hoàng, nhưng ngày nay thì sự phân biệt được, cái đã gần như không còn và gọi chung tất cả là Phượng Hoàng, thường được miêu tả có 5 màu, cao 6 thước, lông của nó đại diện cho màu sắc ngũ hành: đen, trắng, đỏ, xanh và vàng

36. Quyển 3 - Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phượng Hoàng kêu to một tiếng, bắt đầu xoay quanh tại chỗ, dường như đang chờ đợi điều gì.

“Con Phượng Hoàng kia đang làm gì thế? Đây là Yến giáo sư phải không? Biết trước thế này trước đây đã không theo tên Hồ Diệu kia đi chọc vào anh ta rồi, không biết có bị trời phạt không nữa.....” Thước Càn kinh hãi nhìn trời, lăm bầm lâu bầu tự thao thao bất tuyệt.

Thiều Khuynh Tri kéo hần ra trước người, khom lưng thay hần chặn tuyết, tiện tay phủi sạch tuyết bám trên mũ và quần áo hần: “Bây giờ bắt đầu hồi hận lúc trước nói năng không suy nghĩ rồi?”

Thước Cầm khổ sở mếu máo: “Mấy người lừa đảo như thế, có ai chịu nói cho tôi đâu, không biết thì không có tội!”

“Không nói là vì muốn tốt cho cậu. Nếu không phải hôm nay chúng ta gặp phải tình huống đặc biệt, phượng hoàng cũng sẽ không dễ dàng hiện nguyên thân, đến lúc đó cậu cứ coi cậu ấy như người bình thường không phải tốt hơn sao?”

Thước Cầm trộm liếc về phía anh hai nhà mình vẫn giữ nguyên tư thế ngửa đầu 75 độ không nhúc nhích, trong lòng âm thầm thở dài, chị dâu này sợ là không chịu bay vào Thước gia mắt.....

“Đến cũng nhanh thật.” La Vũ ngửa đầu lên.

Trên không trung xuất hiện ba luồng ánh sáng xanh, xa xa dường như có một mùi hương kỳ lạ truyền tới, ánh sáng tản đi để lộ ra ba thân ảnh phiêu dật, là ba con chim xanh thật lớn, phi thẳng từ trên cao xuống dưới.

“Chắc, nơi này xảy ra chuyện gì thế?” Một giọng nói thanh thúy từ không trung truyền đến.

“Anh, không ngờ anh mà cũng có ngày bị nhốt ở nơi thế này cơ đấy.” Đây là giọng nói của một cô gái khác, sang sảng âm vang.

Con chim xanh còn lại không nói gì.

Phượng Hoàng bay lơ lửng một lúc liền vòng trở về, mở rộng hai cánh, lông đuôi ngũ sắc kéo thật dài, bay về phía mạn thuyền. Ba con chim xanh bay theo phía sau, mặc dù không đến mức quang hoa động lòng người, nhưng lại mang theo cảm giác thánh khiết kỳ lạ. Trong gió tuyết trắng trời, cảnh tượng kia dường như không còn là cảnh tượng nơi trần gian nữa.

Phượng hoàng nhẹ nhàng đậu xuống, thu hồi cánh lại. Ba con chim xanh cũng theo sát, ngay lúc chúng hạ xuống, ánh sáng rực rỡ tràn lan, chói mắt dị thường.

Khi ánh sáng biến mất, trên boong tàu đã có ba cô gái đang đứng, phong cách tương đương nhưng mỗi người lại có một nét đặc trưng riêng, trên người họ mặc ba chiếc áo lông màu khác nhau, thanh xuân tịnh lệ.

Một vệ sĩ đột nhiên kích động hét lên: “Aaaa!!! Blue wings!!! Nữ thần của tôi!!!!”

Thước Cầm lúc này mới nhận ra, đây là nhóm nhạc nữ nổi tiếng nhất hiện nay Blue wings, ba người họ là chị em ruột, có rất nhiều fan trên khắp cả nước. Nghe nói chỉ một buổi biểu diễn nhỏ cũng có đến mấy chục nghìn người. Không hiểu nếu fan của họ biết được thân tượng của mình thực ra không phải người thì sẽ cảm thấy thế nào? Mà cứ nhìn anh giai vệ sĩ kia xem, chắc chắn có cảm tưởng gì đâu, thế giới của fan nào tàn phúc tạp quá đi...

“Thiều tiên sinh.” Ba cô gái cung kính cúi người.

Thiều Khuynh Tri gật đầu, đi thẳng vào vấn đề: “Mang theo Minh Thạch (1) chứ?”

Nhóm trưởng tên là Đại Dao, là người tương đối trầm ổn, cô lấy trong túi áo ra ba khối ngọc xanh biếc, đặt trong lòng bàn tay cho Thiều Khuynh Tri xem.

“Làm phiền các cô rồi.” Thiều Khuynh Tri quay đầu ra hiệu cho mọi người, “Vào trong khoang thuyền. Tiếng động Minh Thạch gây ra rất lớn, nhớ tiến hành biện pháp an toàn.”

Thước Cầm hiểu kỳ: “Biện pháp an toàn gì?”

“Đội mũ lên, bịt tai lại.”

“.....” Có phải hơi sơ sài rồi không...

Thước Cầm bịt chặt lỗ tai, không nhận được ghé vào cửa sổ rướn cổ ra bên ngoài xem. Thước Thừa Dụ yên lặng ngồi xuống, không nói một lời, cũng không bịt tai, tâm trí không biết đã bay đi đâu rồi.

“Được rồi.” Phương Hoàng lần đầu tiên mở miệng, là giọng nói ôn hòa của Yến Tây Như.

Chị em Thanh điều gặt đầu, mỗi người cầm trong tay một khối Minh Thạch, thấp giọng niệm chú, sau đó giơ tay lên, đem ba khối đá đập mạnh vào nhau, tiếng nổ vang trời.

Thước Cầm mặc dù đã bị chặt tai nhưng sóng âm kinh khủng kia khiến cho cả đầu ong ong, những người khác trừ Thiều Khuynh Tri ra cũng không khá hơn là bao, đặc biệt là mấy ‘người thường’ giống hần.

Thiều Khuynh Tri kéo Thước Cầm vào trong ngực, một tay giữ đầu, một tay đặt ở bên tai hần. Áp lực trong màng nhĩ được giảm đi đáng kể, Thước Cầm nhẹ nhàng thở ra một hơi, chân lý đúng là chân lý, ở đâu có boss ở đó không lo chết.

Âm vang dần dần tiêu tán, trên bầu trời lộ ra ánh mặt trời rực rỡ, tuyết bay trắng trời cứ thế nháy mắt biến mất, núi Thân Thủ cũng mờ dần rồi tan biến, thay vào đó là bờ sông trắng mờ tuyết đọng và khu biệt thự ven hồ cách đó không xa.

“Cuối cùng cũng thoát rồi!” Thước Cầm kích động ôm boss nhà mình một chút, “Tôi biết mà, làm gì có chuyện gì anh không làm được chứ ha ha!”

Thiều Khuynh Tri thản nhiên tiếp nhận sự sùng bái của hần, yên lặng đem sự thật rõ ràng mình cái gì cũng không làm ném ra sau đầu.

“Vất vả rồi. Gần đây tình hình không ổn, nhớ phải tự cẩn thận.” Yến Tây Như dặn dò Tam Thanh Điều.

“Anh yên tâm, bọn em tự lo được mà. Lúc nào anh cần thì cứ gọi, bây giờ bọn em phải về đây, lúc này len lút trốn ra khỏi khách sạn, bây giờ chắc người đại diện đang đi tìm nháo nhào lên rồi. Đi trước nhé!”

Ba cô gái biến thành ba con chim xanh giương cánh bay lên, chỉ chốc lát đã biến mất ở cuối chân trời.

“Tôi còn chưa kịp xin chữ ký mà QAQ.....” Vệ sĩ thương tâm ngồi xổm trên boong tàu, nhìn về phía xa xa.

Thấy Đỗ Khâm chỉ đi ra một mình, Thước Thừa Dụ lập tức hỏi: “Người của tôi đâu?”

“Đang ngủ ở phòng điều khiển, khi tỉnh lại bọn họ sẽ không nhớ gì hết.”

“Cấp bờ rồi, mọi người rời thuyền nghỉ ngơi đi. Mặc dù tuyết không lớn như ban nãy, nhưng trên đường tuyết đọng cũng rất dày, hôm nay cứ nghỉ lại đây.”

Thước Thừa Dụ nói xong, đi về phía đầu thuyền, lẳng lặng nhìn con chim lớn đang cúi đầu dùng mỏ rỉa lông.

Yến Tây Như có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Thước Thừa Dụ, ngẩng đầu lên, lại không biết phải nói gì. Một người một chim cứ thế yên lặng nhìn nhau.

Thước Cầm đứng nhìn cảnh này, khẽ thở dài, nghĩ xem phải an ủi Thước Thừa Dụ thế nào. Hần biết anh hai rất thích Yến Tây Như, thích vô cùng. Ai ngờ thần thể người ta lại lớn đến vậy, chẳng cần rào cản gia đình xã hội hay cái gì khác, chỉ riêng chuyện khác biệt giống loài cũng đã đủ đập nát đoạn tình duyên còn chưa kịp chớm nở của bọn họ rồi.

Thước Thừa Dụ cứ như vậy ngây ngốc nhìn không chớp mắt vào thứ xinh vật cao quý hoa lệ trước mắt, lần đầu tiên cảm thấy khó tả, nhìn một con chim rỉa lông mà tim cũng đập thành thịch được thế này.

“Anh hai.....” Thước Cầm do dự mở miệng.

Đáng tiếc anh hai của hần bây giờ cái gì cũng không nghe được, hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm phía trước. Thước Thừa Dụ đột nhiên bất ngờ chạy đến trước mặt Yến Tây Như, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai khiêng người ta lên cấp vào vách, y như đi ăn trộm gà cứ thế chạy biến về biệt thự của mình, về mặt với biểu cảm đúng là không khác gì sơn trại đại vương đi cướp vợ!

“..... Thước Thừa Dụ! Anh làm cái gì thế! Thả tôi xuống!” Yến Tây Như điên cuồng kêu gào.

Người nào đó cố tình mất diếc tai ngơ, một đường chạy thẳng vào biệt thự chuyên dụng của mình, đóng cửa khóa chặt.

Mọi người: “.....”

Thước Cầm: “.....” Cái đm! Anh hai à tỉnh táo lại đi! Đây là một con Phượng Hoàng đấy! Anh có thể chữa lại cho người ta chút cảm giác uy nghiêm thần thánh có được hay không?! Cái ánh mắt chết đói kia của anh là muốn thế quái nào, người ta hiện tại đang là một con chim đấy, nhân thú cái gì khẩu vị anh có cần nặng đến thế không?! Orz

Thước Cầm : “Liệu có vi phạm thiên quy không thế.....”

“Trẻ con không cần quan tâm chuyện người lớn.” Thiều Khuynh Tri kéo tay hắn, đụng đến bàn tay lạnh ngắt, y khẽ cau mày, “Vào nhà tôi làm canh gừng cho cậu, nếu không lại cảm lạnh mắt.”

“A.....” Thước tam thiếu hiễn nhiên vẫn chưa hồi phục lại được từ một màn bạo phát của anh trai mình, ngoan ngoãn để Thiều Khuynh Tri nắm móng vuốt dắt vào biệt thự.

“Này, liệu Yến giáo sư có cào mặt anh tôi thành ba vạch không?” Thước Cầm uống xong bát canh gừng, lại bắt đầu trào dâng niềm hưng phấn bát quái bồng bồng.

Thiều Khuynh Tri quét mắt nhìn hắn: “Cậu là đang quan tâm anh trai hay là đang muốn xem kịch?”

“Khụ khụ ——” Được rồi, loại chuyện như cười trộm anh trai mình tốt nhất không nên nói ra.

Hai mắt Thước Cầm đảo loạn một vòng, đột nhiên rướn người ra trước, dùng một loại ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Thiều Khuynh Tri.

“Muốn đánh lén?”

“..... Giá trị vũ lực của tôi không cao đến mức đấy.”

“Cậu có thể dùng cái này, tôi sẽ không phản kháng.” Thiều Khuynh Tri nhướn mày, nghiền ngẫm chỉ chỉ miệng mình.

“.....”

Thằng điên này là ai? Tên khốn nói thoại như nhảy ra từ truyện ngôn tình ba xu này là ai?! Các người giấu boss nhà tôi đi đâu rồi, trả boss lại cho tôi!!!

Thước Cầm trợn mắt há hốc mồm, “Anh bị người ta đánh tráo đấy à?”

Thiều Khuynh Tri mỉm cười, “Sao cậu không tự mình nghiệm chứng xem?”

Thước Cầm nổi da gà khắp người, liệu mạng lác đầu, loại chuyện nghiệm chứng gì đấy tuyệt đối không cần!

Hắn yên lặng nhích ra sau, lại bị Thiều Khuynh Tri kéo trở về.

“Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

Cuối cùng bình thường rồi... Thước Cầm thở phào, hai mắt phát sáng: “Boss, Yến Tây Như với anh là bạn bè lâu năm rồi đúng không?”

“Phải.”

“Anh ta là Phượng Hoàng, vậy..... anh là cái gì?”

Thiều Khuynh Tri nhìn ánh mắt chờ mong của hắn, mỉm cười: “Nhìn cậu mong chờ như thế, tôi quyết định..... không nói cho cậu biết”

“..... Sao anh lại có thể ăn ở như thế!”

“Anh ta là Phượng Hoàng, anh.....” Thước Cầm đột nhiên vỗ đùi, “Đừng bảo là rỗng nhé?!”

Mẹ ơi Long phượng trình tường! Kiểu này anh hai bị hạ knock-out mất thôi QAQ!

“Anh là rỗng có đúng không? Có phải Long vương không? Ở biển nào? Biết tạo mưa không?”

Thiều Khuynh Tri nhúm mày: “Tạo mưa? Bất bừa một con chim chóc cá tôm thời thượng cổ ra cũng có thể tạo mưa được, tôi trong mắt cậu chỉ là loài cấp thấp thế sao?”

Ai mà biết chim chóc cá tôm tùy tiện con nào cũng tạo mưa được hả?! Thước Cần bữu môi, trong đầu đột nhiên lóe lên một suy đoán: “Nhìn anh khốc như thế, chim thú gì cũng cúi đầu khom lưng..... Chẳng lẽ là Bàn Cổ (2)? Hay là Thần Nông?! (3)”

“Trông tôi xấu như bọn họ à?”

“..... Tôi biết đâu được là bọn họ có xấu hay không!”

Cuộc tranh luận về việc Thiệu Khuynh Tri rốt cuộc là cái gì, cứ thế rối rắm tiếp tục, rồi lại rối rắm kết thúc...

Chú thích:

(1) Minh Thạch ( ): đá trong suốt như ngọc thạch, có ở núi Thạch Bồ Tát, tiếng vang có thể vọng đến mây xanh.

(2) Bàn Cổ ( ): được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc (xem lại chú thích 4 chương 16).

Bàn Cổ

(3) Thần Nông ( ): thường được biết với tên gọi Viêm Đế, là một vị thần huyền thoại của các dân tộc. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cày bừa.

氏 古 盤

37. Quyển 3 - Chương 37

Phượng Hoàng đậu ở mép giường, trong mắt tràn ngập cảnh giác. Mặc dù bản thân là thần thú, đối diện với một đôi mắt như sói đói đang nhìn mình chằm chằm, giống như chỉ một giây sau sẽ đem mình nuốt vào bụng, Yên Tây Như vẫn có cảm giác kinh hoàng.

Ánh mắt Thước Thừa Dụ đột nhiên dịu lại, nhẹ giọng hỏi: “Tây Như, tôi có thể sờ cậu một chút không?”

Yên Tây Như sửng sốt, đầu chậm rãi nghiêng xuống, xem như đồng ý.

Thước Thừa Dụ vươn tay cẩn thận vuốt ve lớp lông vũ hoa lệ rực rỡ, trong lòng mềm nhũn. Đây thật sự là Phượng Hoàng sao?

Tay Thước Thừa Dụ chậm rãi di chuyển lên, nhẹ nhàng gỡ gỡ lông tơ mềm mại dưới cằm Phượng Hoàng.

Yến Tây Như chấn kinh, vội vàng giãy cánh tránh thoát.

Thước Thừa Dụ neho mắt, mẫn cảm sao.....

“Anh lại đang nghĩ linh tinh cái gì?!” Thanh âm Yến Tây Như có chút tức giận.

Thước Thừa Dụ ngược lại rất vui vẻ: “Cậu đang làm nũng với tôi à?”

“..... Ai làm nũng với anh!” Yến Tây Như có cảm giác bản thân sắp bị bức cho phát điên luôn rồi.

“Được rồi, đừng tức giận.” Thước Thừa Dụ đưa tay muốn vuốt lông, lại bị Yến Tây Như né tránh.

Thước Thừa Dụ thở dài: “Đây là nguyên nhân cậu vẫn từ chối tôi sao?”

Yến Tây Như hiểu ý anh muốn nói, cũng không phản bác: “Hai chúng ta, cho dù là tuổi tác hay chủng tộc, khác biệt quá nhiều.”

Thước Thừa Dụ đột nhiên hỏi: “Nếu bây giờ tôi làm cậu, cậu có sinh ra một đám trứng không?”

“Làm —— đầu óc anh toàn suy nghĩ cái gì thế hả! Tôi là con Hoàng trong Phượng Hoàng, là giống đực! Trứng cái đầu anh ấy mà trứng!” Yến Tây Như rút cuộc triệt để bùng phát.

“..... Nếu sinh được thì đúng là sinh ra trứng còn gì.....”

“Anh ——”

“Được rồi mà, đùa cậu một chút không được sao?” Thước Thừa Dụ thu hồi nét mặt tươi cười, “Tôi chỉ không thích nhìn cậu cứ che giấu cảm xúc của bản thân, cố tỏ ra trầm ổn cường đại.”

“Nếu anh đã không thích thì...”

“Tôi rất đau lòng.”

Yến Tây Như kinh ngạc ngẩng đầu.

“Là phượng hoàng thì sao, cậu đã sống mấy ngàn năm, đã nhìn hết sự đời, chẳng lẽ một chút tâm tư tình cảm cũng không có? Sao cậu dám khẳng định bản thân không cần người khác che chở quý trọng? Cậu dựa vào cái gì mà không cho phép bản thân được dựa vào người khác? Bởi vì cậu có thể biến thành một con

chim sao?!”

Vàng sáng nhu hòa nhẹ nhàng bao quanh thân thể Phượng Hoàng, Yến Tây Như trở về hình dạng con người, cúi đầu im lặng ngồi bên mép giường, nhìn không rõ vẻ mặt.

“Sống uống phí nhiều như thế, còn sợ phải đối diện với cảm xúc của bản thân sao?” Thước Thừa Dụ đem người kéo vào trong lòng, hai tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy đối phương.

Yến Tây Như dựa vào đầu vai Thước Thừa Dụ, giọng nói mang theo bi thương, “Tôi sống rất lâu rồi, xem bao nhiêu thế hệ sinh sôi rồi lại tàn, sinh mệnh nhân loại trong mắt tôi quá mức ngắn ngủi. Tôi không muốn thân thiết với con người, bởi vì bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bỏ tôi lại mà đi.....”

“Cậu sợ sau này phải trở mặt nhìn tôi biến thành một ông già tóc bạc, sau đó xuống mồ để lại cậu một mình? Với tính cách của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ để chuyện đó xảy ra sao?” Thước Thừa Dụ vỗ nhẹ lưng Yến Tây Như, “Ban đầu tôi vốn định phải sống thật lâu, chúng ta cùng nhau già đi rồi cùng nhau chôn xuống đất... Không ngờ thế sự vô thường, cậu lại bất tử, vậy nên tôi chỉ có thể cố gắng lúc nào bị diêm vương gọi phải kéo cậu theo cùng.”

Yến Tây Như giãy ra, kinh ngạc nhìn anh.

“Như thế nào, không tin? Bắt đầu luyện tiếu cuộc sống bất tử?” Trong mắt Thước Thừa Dụ hiện lên một tia ngoan lệ, “Tôi chính là người như thế, tôi chết rồi cũng tuyệt đối không để lại vợ mình còn sống. Nếu cậu đau lòng, tôi nằm dưới mồ cũng không an tâm. Nếu cậu dám quên tôi đi tìm một người khác, tôi càng chết không nhắm mắt.”

Viên mắt Yến Tây Như nóng lên, lần đầu tiên chủ động vươn tay ôm lấy người trước mặt: “Ngu xuẩn, anh già vờ ngoan độc làm gì, tôi biết dù thế nào anh cũng sẽ không làm tôi bị thương, tôi biết mà....”

“Tức là cậu đồng ý?” Thước Thừa Dụ cứng ngắc cả người không dám nhúc nhích, chỉ sợ sẽ nhận được đáp án không mong muốn.

Qua hồi lâu, Yến Tây Như cười khê: “Thật ra, nếu có thể cùng chết với nhau cũng không phải là không tốt.”

Thước Thừa Dụ quả thực muốn ôm mặt khóc rống. Thế là qua rồi? Thế là qua rồi phải không? Mỗi ngày khổ sở chạy theo người ta, cuối cùng cũng ôm về được một con phượng hoàng, thật sự là không phụ công liệt tổ liệt tông mà!

“Cảm ơn em.” Thước Thừa Dụ vuốt ve gương mặt Yến Tây Như, nhẹ nhàng đặt môi xuống...

...

Mãi cho đến giờ cơm chiều, Thước Cần mới nhìn thấy anh hai mình đi ra. Tinh thần hăng hái, trên mặt không bị cào thành ba vạch, chỉ có cái miệng là cười đến tận mang tai, không khép lại được.

Yến Tây Như đi cạnh, ôn hòa cười cười với mọi người, ánh mắt nhìn về phía Thước Thừa Dụ còn mang theo nhu tình.

Mẹ ơi Ngũ! Lôi! Oanh! Đỉnh!

Chẳng lẽ anh hai thật sự làm ra chuyện nhân thần cộng phẫn, đem người ta đường đường là một con phượng hoàng cứ thế đè ra ooxx???!!!

Thiều Khuynh Tri vỗ đầu hấn: “Há miệng làm gì, ăn cơm đi.”

“A? A.....”

“À, muốn tôi dứt phải không? Đến đây.” Thiều Khuynh Tri bóc vỏ tôm, “Há mồm.”

“Không, không cần!” Thước Cần cúi đầu dùng sức xúc cơm.

Vì sao nhìn anh hai với Yến Tây Như mất đi mây lại show ân ái, hấn lại cảm thấy lời nói mọi khi của boss đột nhiên trở nên mờ ám sắc mùi nguy hiểm thế này...

Thước Cần lén lút đưa mắt nhìn Thiều Khuynh Tri, chỉ thấy y đang nâng cằm cười tủm tỉm nhìn mình, giống như đang nhìn một khối thịt béo thơm ngào ngạt.

Thước Cần cảm thấy cả người đều không khỏe.

Nhất định là bị màn show ân ái của hai người kia khiến cho bị ảo giác! Nhất định thế!

***

“Nghĩ thông rồi?” Thiều Khuynh Tri đứng ở ban công, cười đến vô cùng thiếu đánh.

“Đừng có mà ghen ăn tức ở. Tôi chỉ muốn nghe theo tâm ý của bản thân thôi, thật ra cũng không khó.”

“Thế là tốt rồi. Mặc dù tư tưởng người nhà Thước gia cũng không quá thoáng, nhưng mà đem cậu gả ra nhà khác tôi cũng không yên tâm.”

Yến Tây Như trợn mắt, “Này, đừng có nói như kiểu tôi là con gái cậu!”

Thiều Khuynh Tri sờ sờ cằm: “Cảm giác cũng gần giống thế mà. Bây giờ con gái gả đi rồi, tôi cũng nên lo đến chuyện của bản thân thôi.”

Yến Tây Như nhìn về phía đại sảnh, “Cậu định ——”

“Thông qua sai lầm của cậu, tôi rút ra được một vấn đề. Chúng ta tự nhận là phụ trách giữ gìn trật tự nhân gian, thế nhưng sự thật là nếu không có chúng ta, con người vẫn hoàn toàn có thể tồn tại và phát triển. Cái được gọi là sứ mệnh của thần thật ra cũng không còn quan trọng nữa, vì xã hội vẫn luôn vận động theo một quỹ đạo riêng của nó. Cuộc sống của bọn họ ngắn ngủi, vì ngắn ngủi mà trở nên đẹp đẽ. Chúng ta cứ sống mãi thế này, có phải là quá bất hạnh rồi không? Từ khi có cậu ấy bên cạnh, tôi đột nhiên có cảm giác,” Thiều Khuynh Tri ngẩng đầu, “Có lẽ đã đến lúc chúng ta biến mất rồi.”

Yến Tây Như kinh ngạc, “Ý cậu là...”

Đúng lúc này, có người đẩy cửa đi ra chỗ bọn họ.

Thước Thừa Dụ vô cùng bất mãn nhìn Thiều Khuynh Tri, “Mặc dù cậu là bạn của Tây Như, nhưng bây giờ cậu ấy là người của tôi rồi, cậu phải biết rụt rè một chút chứ!”

Yến Tây Như trừng mắt nhìn sang, Thước Thừa Dụ vô cùng hạnh phúc vui vẻ tiếp nhận, cực kỳ M!

“Nếu sự tình đã phát triển đến giai đoạn này rồi, tôi nghĩ các cậu cũng không cần giấu nữa. Tình huống cụ thể thế nào, có thể công khai nói rõ với mọi người chứ?” Thước Thừa Dụ cũng chưa đến mức bị tình yêu làm cho ngu dốt, quên mất chuyện quan trọng.

Yến Tây Như gật đầu với Thiều Khuynh Tri.

“Được rồi, vậy chúng ta đến phòng khách nói chuyện.”

38. Quyển 3 - Chương 38

“Tôi muốn biết toàn bộ thông tin, đừng có đem mấy thứ lung tung ra nói để lừa tôi.” Thước Thừa Dụ một tay vòng qua thắt lưng Yến Tây Như, một tay khoát lên thành ghế sofa.

“Sao tôi phải cung cấp toàn bộ?” Thiều Khuynh Tri hỏi lại.

“Vì em tôi là trợ lý của cậu, vợ tôi là bạn cậu.” Thước Thừa Dụ rất đúng tình hợp lý.

Yến Tây Như nhích sang bên cạnh muốn tránh, kết quả cái tay trên thắt lưng cũng chạy theo.

“Được rồi, tạm chấp nhận.” Thiều Khuynh Tri cũng không bắt bẻ nhiều, “Chuyện này phải nói đến thời Bàn Cổ khai thiên lập địa...”

“..... Có thể chọn trọng điểm không?”

“Đây là trọng điểm.”

“....”

Thước Cần lén lút chen vào phòng, “Boss, anh lại giảng cái bài tiến hành huấn luyện nhân viên đấy à?”

Thiều Khuynh Tri kéo hần lại đặt xuống sô pha: “Lúc đó cậu nghe không đến nơi đến chốn, bây giờ ngồi nghe bù đi.”

Thước Cần bấu môi, cầm hoa quả trên bàn lên bắt đầu ăn.

“Thiên địa chi sơ, một mảnh hỗn độn, Bàn Cổ nhỏ xuống một chiếc răng nanh của mình, hóa thành búa lớn, khai thiên tích địa, thân thể hóa thành rừng rậm, hồ nước, núi cao, sông lớn, chim muông, tạo nên nhân gian thuở ban sơ. Ban đầu tất cả các sinh vật đều là do thân thể của Bàn Cổ đại thần biến thành, sau đó vạn vật bắt đầu có linh tính, hấp thụ linh khí thiên địa, có thể cảm thụ được ảnh hưởng của đất trời hoặc có khả năng hô phong hoán vũ, dự báo thiên tai họa phúc, cũng chính là cái mà con người gọi là pháp lực. Để giữ gìn trật tự các giới, thời điểm tạo ra nhân giới, các vị chư thần đã giao cho những thần thú cường đại hơn sức mạnh của trời đất, để khi bọn họ ẩn thân vào hư vô, những thần thú này sẽ thay họ duy trì cân bằng vạn vật, đề phòng trường hợp có kẻ lợi dụng pháp lực mưu toan phá vỡ quỹ đạo tuần hoàn của nhân gian.”

“Thần ẩn vào hư vô?” Thước Thừa Dụ bắt được mấu chốt, “Tức là hiện tại không còn thần tiên nữa?”

“Là không có đại thần. Các vị đại thần như Bàn Cổ, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Ngũ phương Thiên đế, Phục Hy, Chúc Dung,... Sứ mệnh của bọn họ là khai thiên lập địa, tạo ra nhân gian. Khi nhân gian đã hình thành, nó tự có chu trình vận động biệt lập, không cần đến họ nữa, vậy nên họ tiến vào thời kỳ thần ẩn. Còn đại đa số tiểu thần và thần thú đều dùng hình dạng con người để tiếp tục tồn tại, bọn họ bắt tử bắt diệt cùng thiên địa, không ngừng tìm kiếm ý nghĩa sinh tồn của bản thân.”

“Vậy mọi người thì sao?” Thước Cần nhin không được hỏi.

“Bọn tôi?” Thiều Khuynh Tri cười nhạt, “Chúng tôi chỉ cố gắng để làm cho bản thân sống vui vẻ hơn thôi.”

Lúc trước mỗi người cũng thử sống trong nhiều hoàn cảnh khác nhau để phá vỡ cuộc sống nhàm chán này, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thay đổi được gì. Bọn tôi không thể cảm nhận được cảm giác của con người, bởi vì bọn tôi không chết. Đương nhiên không phải là tồn tại không, chúng tôi vẫn có trách nhiệm giúp đỡ những thần thú khác và đề phòng ngăn cản các thế lực nổi loạn. Trà lâu Vạn Vật bắt đầu mở từ khi tôi đến nhân gian, ngày qua ngày cũng bớt rảnh rỗi.” Thiều Khuynh Tri nhún vai, “Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ muốn dành thời gian làm gì đó cho bản thân, nhưng lại không biết phải làm gì.”

“Tức là các sự kiện kỳ lạ gần đây xảy ra là do vị tiểu thần hay thần thú nào đó rảnh rỗi sinh nông nổi chán quá làm liều?” Thước Thừa Dụ cũng đoán được đại khái.

“Đúng vậy. Ban đầu tôi cũng tưởng đối phương chỉ muốn nghịch một chút giải khuây, ai ngờ kẻ đó lại có thể mở ra khe hở vào hư vô, chủ động khiêu khích chúng ta, xem ra dã tâm cũng không nhỏ. Hiện tại tôi chưa thể xác định chính xác mục đích của bọn chúng, nhưng chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.”

Thước Thừa Dụ nhìn Yến Tây Như, sau đó hai mắt sáng quắc đảo sang Thiều Khuynh Tri: “Tạm thời bỏ qua vấn đề mục đích. Trước hết cậu phải nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc là cái gì?”

Thước Cần nghe vậy cũng tha thiết trông mong nhìn sang.

Thiều Khuynh Tri thở dài: “Chuyện này quan trọng lắm sao?”

“Đương nhiên quan trọng! Những người đó, không phải, mấy vị đó trước khi thực hiện kế hoạch phải ra tay với các cậu trước, chứng tỏ các cậu là thứ cản đường họ, không thể không diệt trừ. Tây Như nhà tôi thần thánh như thế mà còn nghe theo cậu, chứng tỏ cậu cũng phải là đại nhân vật, không đúng, đại động vật?!” Thước Thừa Dụ không biết dùng từ gì cho thích hợp, “Hay là đặc phái viên của thần?”

“Đặc phái viên? Nói vậy cũng không đúng, thần không phái tôi đến đây, mà bản thân tôi từ khi sinh ra đã mang số mệnh này. Nhưng đó là trong quá khứ, còn hiện tại, có tôi hay không có tôi, thế giới này vẫn sẽ vận động.” Thiều Khuynh Tri cúi đầu nhìn Thước Cần, “Xử lý xong chuyện này, tôi sẽ tự sống cuộc sống của bản thân mình.”

Thước Thừa Dụ có dự cảm không ổn, nhưng nhìn em trai mình lúc nào cũng ngơ ngơ như bò, Thước nhị thiếu chỉ có thể nghiêm giọng dặn dò: “Dù thế nào cũng đừng làm liên lụy đến Tiểu Cần, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Không có việc gì đâu, anh yên tâm, mấy việc này em rất có kinh nghiệm!” Thước Cần kích động siết chặt tay, cái cảm giác y như người được lựa chọn giải cứu thế giới này! Làm một người bình thường nhiều năm, Thước tam thiếu chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại siêu việt đến thế!

“Trẻ con biết cái gì mà ầm ỹ?” Thước Thừa Dụ có chút đau đầu. Em trai cả ngày lêu lổng của mình bị người này rèn thành thanh niên chăm chỉ cố gắng tự lập thoát khỏi gia đình, nhưng mà thế này có phải là thoát hơi quá đà rồi không?!

Thiều Khuynh Tri mỉm cười: “Chuyện này không phiền đến Thước đồng lo lắng. Tôi nếu ngay cả người của mình cũng không bảo vệ được thì lấy tư cách gì giữ gìn trật tự nhân gian suốt mấy ngàn năm qua?”

Thước Thừa Dụ khó chịu cau mày, em tôi là người của cậu từ bao giờ?!

Yến Tây Như vỗ vai anh: “Thừa Dụ, chuyện này tốt nhất anh đừng nên tham gia vào, cho dù có tham gia vào cũng không giải quyết được.” Nói tóm lại là nhân loại thì né ra đi!

Thước Thừa Dụ trong thâm tâm có chút bất mãn, nhưng lấy về một con phượng hoàng thì biết phải làm sao..... Lúc lên giường nhất định phải đòi lại uy nghiêm!

“Từ bây giờ chúng ta không thể tiếp tục bị động nữa, tôi sẽ cho người đi tra xét rõ ràng. Hơn nữa có lẽ cũng sẽ có vài người dính líu đến chuyện này, tới lúc đó mong Thước đồng có thể giúp đỡ.”

“Không vấn đề.”

***

Suốt một đường hai người trở về phòng, Thước Cần đều cố gắng đào móc tin tức: “Này, sao anh vẫn không chịu nói anh là cái gì....”

Đáng tiếc Thiều Khuynh Tri mềm không ăn cứng không ăn, thản nhiên nhìn hắn: “Nếu không phải tình thế bắt buộc, tôi hy vọng cả đời này cậu cũng không biết. Ở trong mắt cậu, tôi chỉ cần là một người bình thường giống như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là tốt rồi.”

Thước Cần âm thầm cười tà: Ha ha, trong mắt tôi từ lần đầu tiên anh đã không bình thường rồi... Anh không nói thì tôi không biết chắc, cái kim trong bọc sớm muộn gì cũng có ngày lòi ra thôi.

***

“Sao em lại không cho anh ngủ ở đây?!” Thước nhị thiếu khóc lóc ôm sòm sòng chết không chịu đứng dậy khỏi giường.

“Thế tôi sang phòng bên cạnh ngủ.” Yến Tây Như kéo túi hành lý ra cửa.

“Tây Như!” Thước Thừa Dụ lập tức xông đến quắp chặt, “Em ghét bỏ anh là con người phải không QAQ”

“Không phải thế!” Yến Tây Như đỡ khóc đỡ cười, “Tôi chỉ là một thầy giáo, anh là thiếu gia nhà họ Thước, anh không ghét bỏ tôi thì thôi, sao tôi dám bỏ anh.”

“Chúng ta vừa mới xác lập quan hệ, em lại để anh một mình chần đờn gối chiếc, không phải ghét bỏ thì là gì?!” Thước Thừa Dụ đột nhiên cả kinh, “Lẽ nào em không thể, không thể ——”

“Không thể cái gì?” Yến Tây Như khó hiểu.

“Không thể làm?!” Thước Thừa Dụ trực tiếp bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Yến Tây Như mất năm giây để xác định “làm” ở đây là chỉ cái gì, đang muốn phản bác, đột nhiên linh quang chợt lóe, gật đầu: “Đúng vậy, phượng hoàng nếu động tình sẽ mất đi thần cách!”

Thước Thừa Dụ không nói hai lời trực tiếp kéo thẳng người về giường, vui vẻ vô cùng.

“Anh làm cái gì thế!”

“Mất đi thần cách càng tốt, chúng ta đều là người thường, mọi thứ càng dễ giải quyết.”

“.....” Yến đại giáo sư triệt để chết lặng. Đúng là tự lấy đá đập chân mình!

“Nói chung là anh mặc kệ, anh chỉ muốn ngủ cùng em thôi. Anh không làm gì hết, chúng ta chỉ ngủ thôi.”

Yến Tây Như im lặng một lúc, không phản đối nữa.

Năm phút sau.

“..... Không phải anh bảo không làm gì à?”

“Không làm gì thật mà, chỉ ôm thôi, ôm cho ấm.”

Yến Tây Như biết nếu còn tiếp tục tranh cãi với Thước Thừa Dụ thì chuyện tiếp theo phát sinh chắc chắn sẽ càng mất kiểm soát, đành phải cắn răng coi cái tay đang ôm mình là không khí, trong lòng điên cuồng mặc niệm ngủ thôi ngủ thôi ngủ thôi...

***

“Đại đội số 25 hiện đang thao luyện, ngoài việc hay đến vùng ngoại thành ra thì không có động tĩnh gì khác.”

“25? Đại đội trưởng có phải tên là Quách Tu không?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao cậu?”

Lí Mục do dự một chút, hạ giọng: “Lần trước ta có nói với cháu rồi đấy, Triệu Quân Thực thường xuyên tiếp xúc với bên quân đội, người mà cậu ta gặp chính là Quách Tu.”

“Cậu có chắc không? Hiện tại là thời kỳ khoa học kỹ thuật hóa chiến tranh, người trong ngành mỗi bước chân đều bị theo dõi gắt gao, sao có thể ngang nhiên thế được.” Thước Thừa Huân lắc đầu.

“Ta cũng không chắc, chỉ là vẫn luôn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Người của cháu là lực lượng chủ chốt, giai đoạn này nhớ phải cẩn thận.”

“Cậu yên tâm, cháu biết rồi.”

Thước Thừa Huân ngắt điện thoại, bắt đầu lo lắng về những chuyện Lí Mục vừa nói. Dù sao sau khi trải qua một vài sự kiện kỳ dị gần đây, Thước Thừa Huân hiểu rõ, trên thế giới này có một số thứ tồn tại mà con người không thể không chế được.

Đúng lúc này có người gõ cửa.

“Vào đi.”

Văn Viện đi vào phòng, sắc mặt trắng bệch.

“Cô sao thế? Bị bệnh sao?” Thước Thừa Huân vội vàng đứng dậy, đưa tay muốn đỡ Văn Viện ngồi xuống.

“Không phải tôi bị bệnh.” Văn Viện khoát tay, đứng trước mặt Thước Thừa Huân, dường như hạ quyết tâm rất lớn mới dám mở miệng, “Đại tá, có chuyện này tôi không thể không nói với anh, tôi nghĩ chỉ có mình anh chịu tin tôi thôi.”

“Chuyện gì?” Thước Thừa Huân càng ngày càng có cảm giác, vị nữ quân y xinh đẹp này đang cất giấu rất nhiều bí mật.

Văn Viện thấp giọng nói, “Chúng ta, sắp có họa binh đao.”

Thước Thừa Huân nhú mày: “Trung úy, cô có biết cô đang nói gì không!”

39. Quyển 3 - Chương 39

Thước Cẩn bước vào công ty, tâm trạng căng thẳng y như đi nghe tuyên án tử. Sở dĩ thế giới nội tâm của hắn mới sáng sớm giông bão cuồn cuộn, nguyên nhân là vì lúc đang ngồi trên xe đến công ty, Thiều Khuynh Tri đột nhiên nói với hắn: “Chờ sau khi chuyện này ổn rồi, tôi cần nói rõ ràng với cậu về chuyện tương lai của chúng ta. ”

Thước Cẩn cảm thấy cái gọi là “Tương lai của chúng ta” trong miệng Thiều Khuynh Tri chắc chắn không phải vấn đề phát triển định hướng nghiệp vụ giữa chủ tịch và trợ lý, nhưng càng thế hắn lại càng không dám nghĩ tiếp. Chuyện tương lai ai biết trước được thế nào, chờ chuyện này chấm dứt, có lẽ Thiều Khuynh Tri cũng chẳng nhớ y đã nói những lời này đâu.

“Thước trợ lý, tôi đã dặn bên tiếp tân chuẩn bị phòng hội nghị lớn nhất rồi, chiều nay chúng ta có một cuộc họp khẩn cấp, thành viên ban giám đốc yêu cầu tất cả mọi người tham gia. Cậu soạn giúp tôi email gửi gấp cho tất cả mọi người, càng nhanh càng tốt.” Thiều Khuynh Tri nhìn thấy hắn đi vào, ngay cả chào buổi sáng cũng chưa nói, trực tiếp phân công nhiệm vụ.

Thước Cẩn vội vàng lấy giấy bút: “Tập đoàn có chuyện gì sao?”

“Chuẩn bị cho tương lai thôi. Sắp tới cả văn phòng chủ tịch sẽ tạm rời khỏi đây, tôi muốn điều chỉnh lại cơ chế điều hành và phân công nhiệm vụ xuống các cấp quản lý.”

Thước Cẩn hiện tại vô cùng miễn cảm với hai chữ “tương lai”, hắn lấy cớ phải gửi thông báo cho mọi người vội vàng chạy khỏi phòng chủ tịch, chỉ để lại bóng lưng hoảng hốt sợ hãi cho người phía sau.

Thiều Khuynh Tri đắm chiêu nhìn theo, xem ra không phải là không hiểu, mà là muốn giả ngu...

Buổi chiều, sau khi tan họp, tập thể nhân viên phòng chủ tịch di chuyển sang trà lâu, Anh Chiêu thường xuyên trốn việc hôm nay cũng đặc biệt đến sớm, treo biển tạm dừng buôn bán bên ngoài.

“Anh hai, sao anh lại ở đây?” Thước Cẩn ngạc nhiên nhìn Thước Thừa Dụ.

“Chị dâu em ở đây đương nhiên anh cũng phải ở đây chứ.” Thước Thừa Dụ vừa nói vừa ân cần rót trà cho Yến Tây Như.

Yến Tây Như bất đắc dĩ cười cười với Thước Cẩn.

“Dù sao đều là người một nhà, thường xuyên qua lại gia tăng tình cảm cũng tốt.” Thiều Khuynh Tri như cười như không.

Thước Cẩn nghi ngờ nhìn y, càng ngày càng cảm thấy mỗi câu boss nói ra cực kỳ thâm sâu khó dò.

“Anh Chiêu, cậu đã liên lạc với những người khác chưa?” Thiều Khuynh Tri ngồi xuống.

Anh Chiêu mệt mỏi ngáp một cái: “Tôi cho người đi rồi, nhưng chắc sẽ chưa có tin ngay đâu.”

“Sao cậu không tự đi? Như bây giờ quá chậm.”

“Chậm được bao nhiêu lâu. Tôi chỉ có một mình, chạy đông chạy tây thì cũng tốn gần ấy thời gian. Còn nữa, tôi gọi Lục Ngô rồi, có sẵn cậu ta đấy mà không dùng thì đầu tôi để trang trí à?”

Thiều Khuynh Tri cười nhạo: “Cũng chỉ có mỗi Lục Ngô mới chịu được cái tính vô trách nhiệm của cậu.”

“Tôi cũng biết mình rất hoang phí một suất lương thiên đình, đáng tiếc Hoàng Đế đại thần không chịu tha người, tôi cũng là bất đắc dĩ mới phải nhận cái chức thần này mà.” Anh Chiêu nhún vai.

Thước Cẩn cảm thấy hình như hắn vừa mới nghe được tin tức quan trọng nào đó, “Khoan đã, hai người vừa nói gì cơ? Anh Chiêu là thần sao???”

“Làm ơn đi, thứ quái dị gì cũng gặp rồi, bây giờ cậu còn kích động cái gì, diễn đến nghiện rồi à?” La Vũ chỉ tiếc rên sắt không thành thép, tức giận hừ lạnh.

“Đúng vậy, cho dù Bàn Cổ đại thần xuất hiện trước mặt, cậu cũng phải giữ vững khí thế của Thước tam thiếu gia cho tôi, phải nhìn ông ấy bằng ánh mắt ‘Cũng thường thôi’.” Ninh Cửu Nguyệt tiếp tục cổ vũ.

“..... Hai người có chắc là đang nói về tôi không đấy? Tôi rõ ràng là thành phần bị bắt nạt mà!”

Bàn Cổ đại thần..... Thước Cẩn lẩm bầm vài tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Thiều Khuynh Tri, dùng vẻ mặt vô cùng kỳ quái đánh giá y.

“Đừng nhìn tôi như thế. Tôi đã bảo rồi, tôi không vừa già vừa xấu như ông ấy đâu.” Thiều Khuynh Tri lập tức phủi sạch quan hệ không tiếc dìm hàng Bàn Cổ đến cùng.

Thước Cẩn lặng lẽ nhích ra xa. Anh nói đại thần người ta như thế cũng được à? Chẳng may ông ấy nổi giận quăng lời đánh cho tan xác thì toi đời...

“Tây Như, bên chỗ cậu thế nào rồi?”

“Tôi đã cho Mạc Lam đi thu thập tin tức. Chim chóc có ở khắp nơi, tin tức gì cũng khó tránh thoát được tầm mắt chúng, rất nhanh sẽ tin báo về thôi.”

“Cái chúng ta cần bây giờ là tin tức hữu dụng.”

Yến Tây Như tựa vào sô pha, “Yên tâm đi, tôi còn ở đây, tất cả chim chóc đều sẽ dốc toàn lực để bảo hộ vua của chúng, gọi đến gọi đi đơn giản như phát tay thôi mà.”

Chị dâu uy vũ! Cái khí thế này quả thật khiến người ta muốn quỳ lạy. Thước Cần đồng tình nhìn anh hai nhà mình, ngộ ra được một chân lý sống còn: Muốn đề được người mạnh hơn mình rất nhiều lần thì phải làm gì? Đáp án chỉ có một: Mặt dày!

Xem ra trước giờ hần vẫn coi thường anh hai rồi. Có can đảm ôm được Phượng Hoàng về, đây mới chính là đỉnh cao nhân sinh!!!

“Có điều hôm qua tôi nhận được một tin xấu.” Yến Tây Như nói tiếp, “Là Văn Viện báo.”

Lỗi tai Thước Thừa Dụ lập tức dựng thẳng, Văn Viện? Là cái cô nữ quân y ở chỗ anh cả suốt ngày đi liếc mắt tằm bậy với Tây Như nhà mình?!

“Văn Viện là ai?” Thiều Khuynh Tri hiển nhiên mới vài ngày đã quên luôn người ta là ai.

Thước Cần nghe y hỏi vậy, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác thỏa mãn khó tả.

Yến Tây Như thở dài: “Là con Ngụ ấy (1).”

Thiều Khuynh Tri bưng tỉnh đại ngộ, “À, là cô ta. Tin tức cô ta mang đến đương nhiên không phải chuyện tốt rồi.”

Yến Tây Như gật đầu: “Văn Viện đang tìm cách thuyết phục Thước Thừa Huân, nhưng Thước Thừa Huân có xuất nhân lực được hay không quyền quyết định còn ở trong tay lãnh đạo trung ương. Chuyện này không phải cứ tìm vài lời giải thích qua loa là trót lọt được.”

Thiều Khuynh Tri day day thái dương: “Chuyện này để tôi ra mặt. Cậu nói với Văn Viện, dốc toàn lực giúp Thước đại úy xử lý quân khu Kinh Bắc. Chúng ta sẽ cung cấp một tấm kim bài miễn tử, việc còn lại là của bọn họ.”

Thước Cần cảm giác sắp hỏng mắt: “Văn Viện cũng là ——”

Yến Tây Như thở dài: “Chắc là tổ tiên Thước gia có căn duyên sâu xa gì đó với thần vật.”

Thiều Khuynh Tri giải thích: “Văn viện là Ngụ, một loại thần diệu, có khả năng dự báo được hòa bình đao, giúp phòng ngừa chiến tranh xảy ra.”

“Thế này mà ở trong thời chiến thì khác quái gì có bàn tay vàng siêu cấp vô địch?!”

“Phải, cho nên cứ để cô ta đi theo bên cạnh Thước đại thiếu là tốt nhất. Đúng rồi, lần trước bộ trưởng Lí có nhắc đến một kẻ không rõ lai lịch lén lút qua lại với Triệu Quân Thực, tôi muốn nhắm vào người này trước.” Thiều Khuynh Tri nói với Thước Thừa Dụ.

“Cậu nghĩ đó là tên đầu sỏ đứng sau lưng hỗ trợ Triệu Quân Thực đoạt chính quyền?”

“Không, đó chỉ là con tốt chịu trận, còn kẻ đứng sau, chỉ sợ đến trời đất cũng có thể thay đổi, huống hồ là loại chuyện cón con như thay đổi chính quyền của một quốc gia?”

Thước Cần và Thước Thừa Dụ nhìn nhau, đối với người sống trong thời bình như bọn họ, tranh đấu quyền lực gần như diễn ra trên chính trường. Nhưng còn lần này, chỉ sợ bọn họ sẽ phải đối diện với cái gọi là chiến tranh thật sự.

Chuyện của Vạn Vật đều đã được Thiều Khuynh Tri sắp xếp ổn thỏa. Mạch Đường Đường phụ trách hậu cần được giao ở lại công ty làm đơn vị liên lạc khẩn cấp, những người còn lại toàn bộ chuyển sang tạm trú dài hạn ở trà lâu.

Đỗ Khâm phân loại và kiểm kê các loại vậ phẩm, dược phẩm cần thiết. Thiều Khuynh Tri đem tất cả các vật phẩm có tác dụng trừ tà hộ thân, trị liệu bệnh tật, v.v nhét hết vào một cái túi nhỏ tròng vào cổ Thước Cần, thậm chí còn không quên nhét cả Thước Tiểu Cần bằng cỏ vào.

“Lúc nào cũng phải đeo, không được tháo xuống.”

“..... Có thể đổi vị trí không? Đeo trên lưng cũng được mà.....” Treo trên cổ thế này rất có cảm giác cái bang đấy Orz

“Tùy cậu, miễn sao không rời khỏi người là được.” Thiều Khuynh Tri phá lệ khoan dung một lần.

“Đúng rồi, sao anh không để tôi về Thước gia? Giữ tôi ở đây làm gì?” Bây giờ ở đâu đâu cũng có thể cảm nhận được áp lực của trận chiến sắp tới, nhưng Thước Cần thật sự không thể hiểu nổi, như Mạch Đường Đường còn bị nhét lại công ty, sức chiến đấu hệ số âm như hấn vì cái gì lại bị tha lôi theo?! Chẳng lẽ hấn thật sự là người được chọn để giải cứu thế giới!!!!

“Vì cậu quá yếu, chỉ có dẫn theo bên cạnh tôi mới yên tâm được. Nếu có thể, thật ra tôi còn muốn đem cậu nhét vào túi cho chắc ăn, nhưng có chút vấn đề về thể tích nên tạm thời bỏ qua ý tưởng này.”

“..... Tôi nên vì chuyện cơ thể mình quá to không nhét vừa túi của anh mà cảm thấy có lỗi sao?”

“Không sao đâu, tôi không trách cậu.”

“.....” Tôi đến ạ anh!

Thước Cần mang theo tâm hồn bị đả kích nặng nề ngồi vào một góc xem túi “đồ nghề” Thiều Khuynh Tri soạn cho mình. Cái loại lời thoại hung tàn như kiểu “đem nhét vào túi” sao có thể thần nhiên mà nói ra thế hả?! Loại thoại ba xu này không phải xuất hiện đầy rẫy trong mấy quyển truyện hồ to như ổ gà ổ voi kiểu “đại tổng tài ôn nhu và tiểu thư ký ngốc manh” à?!!!

Nhưng mà nhắc đến tổng tài và thư ký..... Không đúng! Hắn là trợ lý cơ mà! Không liên quan! Chết tiệt lại suy nghĩ cái cmn gì thế này!!! Thước Cần vội vàng đem ý nghĩ vừa mới lóe lên trong óc ném ra sau đầu. Nhất định là bị anh hai và chị dâu show ân ái đầu độc đến hỏng đầu rồi!

“Tiểu Cần, sao mặt cậu lại đỏ thế? Bị cảm sao?” Ninh Cửu Nguyệt thân thiết hỏi han.

“Ha ha, chắc là do nóng quá thôi, điều hòa ở đây chẳng mát gì cả, ha ha.....”

Thiều Khuynh Tri ngồi sau quầy ngẩng đầu nhìn hắn, khóe môi khẽ cong lên.

Thước Cần bị nhìn đến phát điên. Anh nhìn cái quái gì, ông đây chỉ nóng thôi! Còn lâu mới đỏ mặt!!!

Chú thích:

Ngự ( ): Thượng cổ thần diệu, hình dạng giống con chuột nhưng có cánh chim, tiếng kêu giống tiếng con dê, có thể dự báo nạn binh đao, giúp ngăn chặn chiến tranh.

40. Quyển 3 - Chương 40

Đỗ Khâm đi từ lầu hai xuống dưới, “Boss, có cần lấy thứ kia về không?”

Thiều Khuynh Tri cân nhắc một lúc, gật đầu, “Để phòng ngừa, mang về cũng tốt.”

“Cái gì thế?” Thước Cần lại bị chọc cho nổi máu tò mò..

“Tôi phải đi lấy đồ, ngoan ngoãn ở đây đợi.”

“Tôi cũng đi!”

“Cậu đi làm gì?”

“..... Tôi giúp anh trông cửa!”

Thiều Khuynh Tri dở khóc dở cười: “Tôi đi lấy đồ chứ không phải đi trộm đồ, cậu trông cửa làm gì.”

“.....” Thước Cần bấu môi, ngồi xồm xuống đất.

Thiều Khuynh Tri xoa đầu hắn: “Ở đây an toàn nhất.”

Thước tam thiếu quay đầu úp mặt vào tường, đặc biệt cao lãnh!

“Tôi đi lấy xe, cậu mặc thêm áo vào.” Thiều Khuynh Tri với lấy áo khoác đi ra cửa.

Phía sau lập tức truyền đến âm thanh lục đục, sau đó là tiếng bước chân nhỏ vun chạy theo. Thiều Khuynh Tri khẽ cong khóe miệng.

Thước Cần nhìn xe dừng lại trước cổng trường đua, có hơi khó hiểu: “Anh đến trường đua lấy cái gì? Muốn đem hai con ngựa về sao?”

“Không phải, tôi cất vài thứ quan trọng ở đây. Cậu đến chuồng ngựa tìm Cát lượng và Bác chơi đi, lúc nào về tôi sẽ gọi.”

Thước Cần híp mắt nhìn y: “Đừng hòng điều tôi đi, tôi theo đến đây là để xem cái anh định lấy cơ mà.”

“Lát nữa lấy ra xe không phải vẫn xem được sao?”

“..... Cũng đúng.” Thước Cần ngây (ngu) thơ (si) cứ thế bị Thiều đại boss lừa gạt tống cổ đi, vô cùng vui vẻ chạy đến chuồng Thước Trùng quắp chặt cổ nó.

“Trùng Trùng! Tao đến thăm mày này! Mày có nhớ tao không???”

Thước Trùngờ đồ dẫn nhai nhai cỏ, bình tĩnh đảo mắt nhìn chủ nhân mình một cái, sau đó tiếp tục đồ dẫn nhai nhai cỏ.....

Thước Cần: Sao mày có thể giẫm đạp lên tình yêu nồng nhiệt của tao như thế QAQ

Thước Cần còn đang ôm cổ Thước Trùng cọ đến cọ đi kể lể nhớ nhưng này nọ, đột nhiên bên ngoài truyền

đến tiếng vó ngựa không nhanh không chậm, càng lúc càng tới gần.

Thước Cần quay đầu nhìn về phía cửa, một con bảo mã uy phong lẫm lẫm lọc cọc lọc cọc đi vào chuồng của Thước Trùng.

Thước Trùng trên cổ vẫn đeo theo Thước tam thiếu, yên lặng nhích nhích về góc tường.

“Mày là..... Phi Tinh?!” Thước Cần kinh ngạc nhìn Phi Tinh, mới có bao lâu không gặp, nó đột nhiên như ăn phải thuốc tăng trọng tăng cơ, cả người tản ra một loại dã tính hiếm thấy ở ngựa thường.

Phi Tinh nhìn về phía hắn, mũi hừ hừ vài tiếng, cái đuôi phía sau nhẹ nhàng quơ quơ.

Đây là đang chào hỏi à? Thước Cần vui vẻ chạy tới sờ sờ lưng nó, “Cứ y như vừa đi phẫu thuật thẩm mỹ về thế này..... Này, tao cưới mày được không?” Nếu là thần mã, chắc là có thể nghe hiểu tiếng người hả?

Đáng tiếc Phi Tinh hoàn toàn không thêm quan tâm về mặt chờ mong của hắn, chỉ chăm chú trừng mắt nhìn Thước Trùng đang dựa sát vào tường.

..... Lẽ nào mày dám nổi tà tâm với Trùng Trùng bé nhỏ của tao?! Tuyệt đối không thể tha thứ được!

Thước Cần y như ông bố có con gái bị giai theo đuổi, trong lòng lửa giận ngút trời: Trông ngông cuồng thế kia, cậu có xe không, có nhà không, có cà rốt không mà dám nhìn Thước Trùng dịu dàng cao quý xinh đẹp nhà tôi bằng ánh mắt đấy hả!!!

***

Thiều Khuynh Tri đi đến một đoạn tường bị cây cối dây leo phủ kín rậm rạp trong cánh rừng phía sau chuồng ngựa, đặt tay lên bức tường.

Dây leo trên tường chậm rãi rút đi, để lộ ra một cánh cửa nhỏ, y đẩy cửa bước vào.

Trên một gốc cây đại thụ cành lá sum xuê truyền ra âm thanh xôn xao nhốn nháo. Một lúc sau, một con chim trông gần giống như cú mèo thò đầu ra, kinh ngạc kêu lên: “Đại nhân, sao ngài lại đến đây?”

Xen giữa các tán lá, từng cái đầu chim to nhỏ giống nhau như đúc đồng loạt chui ra nhìn ngó riu rít, khung cảnh tĩnh lặng bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Thiều Khuynh Tri cũng thừa biết đức hạnh của vua bát quái Hoàng đế (1) nổi tiếng lắm chuyện trong giới thần thú, phát tay ra hiệu cho chúng im lặng: “Ta đến lấy thuốc bất tử.”

Con Hoàng điểu cầm đầu vỗ cánh bay xuống đất, biến thân thành một thanh niên cao gầy, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ bà tám: “Gần đây có chuyện gì sao đại nhân? Tôi thấy rất nhiều chim chóc đất bầy đất đàn như đi chạy nạn!”

“Có kẻ gây chuyện, vậy nên ta cần thuốc bắt tử để đề phòng.”

“Ngài cần bao nhiêu?”

“Tất cả đi.”

Thanh niên kinh ngạc há to miệng: “Ngài tính toán sẽ chết khoảng bao nhiêu người mà cần nhiều thế?”

“Không phải là chết nhiều, chỉ là ta lo lắng bọn chúng cũng nhào vào thuốc bắt tử, để lại đây không an toàn cho đàn của cậu.”

Về mặt thanh niên trầm xuống, cuối cùng thở dài: “Hoàng điểu chúng tôi trông coi thần dược cũng là theo ý của Thiên Đế mà làm, bình thường tôm tép còn có thể đánh lại, chứ loại cao cấp hơn thì cũng đến chịu chết. Ngài mang đi đi.”

Thanh niên thét dài một tiếng, mấy con Hoàng điểu trên cây nhanh chóng cắp một cái hòm bay xuống.

“Tất cả thuốc bắt tử đều ở trong này.”

Thiều Khuynh Tri nhận lấy: “Cảm ơn. Thời gian này tốt nhất đừng ra khỏi kết giới, chú ý an toàn cho cả đàn.”

Thanh niên gật đầu, giúp Thiều Khuynh Tri mở cửa.

Thiều Khuynh Tri vừa bước một chân ra ngoài, đột nhiên dừng khựng lại, đem cái hòm nhét vào tay thanh niên: “Quay trở về giữ chặt kết giới!”

Thanh niên còn chưa kịp phản ứng, y đã biến mất tại chỗ, cánh cửa trên bức tường cũng đóng chặt lại chìm sâu dưới đám dây leo.

Trên bầu trời xanh thẳm, từng đám mây đen dùng tốc độ mắt thấy di chuyển dần về phía bên này. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ nhận ra đó không phải mây đen, mà là một đàn chim đầu trắng móng hổ hung ác đang điên cuồng lao đến.

Thiều Khuynh Tri nhíu mày, lấy điện thoại ra, “Tây Như, chỗ tôi xảy ra chuyện rồi. Cậu điều người đến đi.”

Cùng lúc đó, Thước Cần ở trong chuồng ngựa đang chuẩn bị dạy dỗ “con rể” thì đột nhiên Phi Tinh giơ cao hai chân trước lên, tiếng hí vang như tiếng trống trời, xoay người nhìn chăm chăm ra cửa.

Thước Cần bị nó làm giật mình ngã ngồi xuống đất, may mà có cỏ khô, nếu không xác định mông nở hoa rồi.

Đm, ban này có phải hấn hoa mắt không thể, sao lại thấy trong miệng Phi Tinh toàn răng nanh thể này?!

Phi Tinh nôn nóng mài móng ngựa xuống đất, trong mũi phun ra từng luồng nhiệt khí, trên đỉnh đầu có thứ gì đó chậm rãi nhô lên.

Thước Cần trợn mắt há hốc mồm nhìn trên đầu nó mọc ra thêm một cái sừng màu trắng bạc. Cái đêch! Unicorn??? Có nhầm kịch bản không thể?! Sao đang ở truyền thuyết huyền huyền phương Đông lại nhảy sang tiết tấu thần thoại phương Tây ma huyền thể này.....

Phi Tinh quay đầu lại hí một tiếng với Thước Trùng, Thước Trùng chớp chớp mắt, chạy đến cúi đầu cắn cổ áo Thước Cần xách lên, dùng sức tha hấn đi.

“Này, mày làm gì thế?” Thước Cần cũng cảm giác được không ổn, ngoan ngoãn để Thước Trùng tha mình ra phía sau rào chắn, một người một ngựa thò đầu ra ngoài xem.

“Phi Tinh, mày không trốn sao?”

Đúng lúc này, khung cửa sổ gỗ bên hông chuồng ngựa đột nhiên rầm một tiếng vỡ nát, một cái đầu đỏ như máu dính đầy vụn gỗ thò vào.

“..... Chó?! Không, không đúng, là sói!” Giờ phút này trong đầu Thước Cần ngoài hai chữ mẹ nó thì hoàn toàn trống rỗng.

Con sói kia há rộng miệng, hàm răng sắc nhọn ánh lên sắc đỏ chết chóc. Lần đầu tiên, hấn phải trực tiếp mặt đối mặt với loài quái thú hung tàn như đến từ thế giới khác này, không người bảo vệ, không có cứu viện, xong rồi, lần này toi thật rồi...

“Thiều Khuynh Tri!!! Anh ở đâu rồi hả tên khốn?!!!”

Con sói phát ra tiếng hú quái dị, nhảy dựng lên lao về phía Thước Cần. Còn chưa đến nơi đã bị trúng một đập bay ra ngoài, đầu đập mạnh vào tường, bức tường cứ thế thủng ra một cái lỗ. Không đợi nó đứng lên, móng ngựa dưới chân Phi Tinh không biết từ khi nào đã biến thành móng vuốt, xé toang bụng sói, máu văng khắp nơi.

Thước Cần nhìn cảnh tượng rùng rợn trước mắt, cố nén cảm giác rờn rợn trong cổ họng, đưa tay sờ sờ cái

túi nhỏ đeo bên hông.

Trải qua một màn vừa rồi hấn cũng dần tỉnh táo lại. Tình huống này không thể bị động chờ Thiều Khuynh Tri từ trên trời rơi xuống cứu giá được, phải tự lo mà giữ mạng thôi.

Cũng may sức chiến đấu của Phi Tinh tương đối trâu bò, Thước Cần tranh thủ thời gian lục lọi trong túi bảo bối Thiều Khuynh Tri cho mình, lấy ra một ít đồ ốc rắc xung quanh chỗ mình và Thước Trùng, sau đó lại lấy ra vài hòn đá cầm chắc trong tay, chuẩn bị tinh thần nhìn chăm chăm ra cửa.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, lần này người ta không vào bằng cửa, mà hai cái đầu sói chen nhau chui vào từ lỗ thủng trên tường, điên loạn gầm gừ với Phi Tinh.

Có cửa lại không đi! Vừa nhìn đã biết là nhân vật phản diện!

Thước Cần bám vào hàng rào gào lên: “Phi Tinh cố lên! Xử lý chúng nó đi! Ngày mai tao nhất định sẽ tổ chức đám cưới cho mày và Trùng Trùng!”

Thước trùng: “.....”

Đáng tiếc hiện giờ Phi Tinh không còn tâm trạng đâu mà nghe hấn cổ vũ, bởi vì ngoài hai con sói kia còn có một con trâu điên lao từ cửa chính vào, trong miệng đầy răng nanh, tình thế đã không còn đơn giản như ban nãy nữa rồi.

Thước Cần trong lòng căng thẳng nhìn chăm chăm Phi Tinh. Lúc nó đang mải đối phó với hai con sói, con trâu phía sau đột nhiên xông lên muốn đánh lén. Hấn cắn răng lấy hết can đảm hai mươi năm qua đem cục đá trong tay ném mạnh về phía đầu trâu.

Con trâu bị hòn đá đập trúng đầu, dừng khựng lại, chậm chậm xoay người nhìn Thước Cần, trong miệng phát ra tiếng khàn khàn quái dị.

Thước Cần run rẩy ôm lấy Thước Trùng: “Chết chết chết cha rồi! Aaaaaa!!!! Boss cứu mạng!!!!”

Chú thích:

Hoàng điều ( ): hình dạng giống như cú vọ, đầu trắng, sống ở núi Hiên Viên.

41. Quyển 3 - Chương 41

Lúc Thước Cần đang cùng con trâu mắt to trừng mắt nhỏ, từ cửa sổ cửa chính dồn dập xuất hiện thêm vài con sói đầu đỏ Cát thư (1), tính ra cữn phải đến bảy tám con.

Trong lòng hần hiện giờ chỉ có hai chữ: Tạch rồi.....

Phi Tinh cố gắng chống đỡ, lùi dần về phía sau. Thước Cần cũng hiểu được tình thế này không thể tiếp tục kéo dài, số lượng hai bên quá chênh lệch, Phi Tinh cho dù có mạnh đến đâu, nhưng lấy ít địch nhiều cuối cùng cũng sẽ mất sức.

Hần cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, chỉ có mặt tường sau lưng là còn nguyên vẹn, cũng không có cửa sổ. Thước Cần đảo mắt, ôm cổ Thước Trùng, ghé sát vào tai nó: “Ngoan, mày nghe được tao nói đúng không? Mày có thể đá nát bức tường sau lưng chúng ta được không?”

Thước Trùng nhìn nhìn tường gỗ, bình tĩnh gật gật.

“Vậy mày truyền đạt lại với Phi Tinh, bây giờ tao sẽ leo lên lưng mày, mày đá nát tường rồi chạy ra ngoài, bảo Phi Tinh theo sau bọc hậu, ba chúng ta nhanh chóng chạy khỏi đây, được không?”

Thước Trùng hừ hừ mũi với Phi Tinh, nhẹ nhàng kêu hai tiếng. Phi Tinh vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm đàn sói không quay đầu lại, chỉ phẩy phẩy đuôi coi như đồng ý.

Thước Cần đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, hạ giọng nói tiếp: “Trùng Trùng, lát nữa đập tường xong mày nhớ ngồi xổm xuống nhé, không thì tao không leo lên được.”

“.....” Thước Trùng đối với việc chủ nhân nhà mình một chút tiến bộ cũng không có cảm thấy vô cùng bất lực, câm nín xoay người lùi lại vài bước lấy đà.

Thước Cần căng thẳng nhìn chằm chằm bức tường, cổ lên! Sắp sống rồi!

***

Thiều Khuynh Tri đứng bất động tại chỗ, gương mặt nhìn đàn Kỳ tước (2) che kín trời diên cuồng lao xuống, đập vào kết giới kêu tán loạn.

Đàn Hoàng điều từ khi nhận mệnh Thiên Đế bảo hộ thần được đến nay chưa từng gặp phải cảnh tượng thế này, không tránh khỏi hỗn loạn bất an.

“Trật tự hết đi! Thuốc bắt tử ở đây, mười hộ vệ đi theo tôi, những người khác chuẩn bị sẵn sàng phòng thủ, đề phòng trường hợp kết giới không giữ chân được bọn Kỳ tước thì lập tức hành động. Tôi mang thần

được đến chỗ Thiều đại nhân, không có nó ở đây Kỳ tước sẽ không tiếp tục tấn công nữa. Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chú ý an toàn, tránh để xảy ra thương vong!”

Dưới sự chỉ đạo của Hoàng điều đầu đàn, cả rừng cây lập tức yên tĩnh lại, dựa theo mệnh lệnh hành động. Thanh niên nhẹ nhàng thở ra một hơi, mang theo mười con Hoàng điều bay đến cạnh cửa gỗ. Thiều Khuynh Tri chắc chắn đang ở bên ngoài, chỉ cần y còn ở đây, sẽ không có nguy hiểm.

Thiều Khuynh Tri nhíp nhíp ngón tay, đã vài phút rồi, Yến Tây Như quá chậm.

Đột nhiên đàn chim trên đỉnh đầu tản dần ra, lấy con Kỳ tước cầm đầu ở giữa làm trung tâm, bắt đầu xoay quanh có quy luật theo chiều kim đồng hồ, dần dần tạo thành một lỗ xoáy khổng lồ giữa không trung, dị phong xuyên qua lỗ xoáy mang theo sức gió kinh người quét thẳng xuống dưới. Ngay cả Thiều Khuynh Tri cũng phải lùi lại một bước mới đứng vững được.

Chân mày Thiều Khuynh Tri nhíu chặt, trận pháp này quá tà đạo, xem ra hôm nay không ra tay không được, nếu cứ tiếp tục thế này, kết giới sớm muộn gì cũng sẽ bị gió xoáy phá nát. Thiều Khuynh Tri giờ tay lên, đầu ngón tay hướng thẳng về phía con chim đầu đàn.

Đúng lúc này, trận pháp đột nhiên hỗn loạn, tiếng kêu vang vọng khắp chân trời, đàn Kỳ tước như rần rập đầu bay khắp nơi.

Thiều Khuynh Tri buông tay xuống, khe thở dài, cuối cùng cũng chịu mò đến rồi.

Quả nhiên không lâu sau từ trên cao lao xuống hàng vạn con Hạt điều (3) nâu sẫm. Hạt điều bản tính hiếu chiến, không chết không ngừng, từng con điên cuồng lao vào xâu xé lũ Kỳ tước đang hoảng loạn. Lông vũ bay đầy trời, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Giữa làn mưa bay đạn lạc, một con điều trắng muốt chậm rãi bay xuống, đậu trước mặt Thiều Khuynh Tri. Yến Tây Như nhảy xuống khỏi lưng nó, vô tội cười cười: “Chim chóc bây giờ lên núi hết rồi, gọi xuống hơi lâu.”

“Đã dặn cậu phải chuẩn bị trước đi, còn bảo cái gì mà đơn giản như phẩy tay, bây giờ thì sao?”

“Chim chóc cũng cần có đời sống cá nhân chứ. Chẳng qua lâu rồi mới về, lời nói của tôi cũng không có trọng lượng như trước nữa thì phải.” Yến Tây Như thần nhiên cười cười, nhưng Thiều Khuynh Tri biết anh ta đang rất khó chịu.

Nếu Yến Tây Như đã tới rồi, vậy cục diện ở đây cũng không cần tới y nữa.

“Thuốc bắt tử ở chỗ Hoàng điều, cậu giúp tôi dọn dẹp nốt đám Kỳ tước. Tôi phải đi đây.” Thiều Khuynh Tri chỉ bỏ lại một câu này, sau đó nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Yến Tây Như lần đầu tiên thấy Thiều Khuynh Tri vội vã như vậy, chẳng lẽ Thước Cần...

***

Thước Trùng không phụ sự kỳ vọng của quần chúng, giơ chân lên đạp tan hoang cả mảng tường. Nó cũng không quên lời dặn dò lúc trước, hạ thấp chân sau xuống cho Thước Cần leo lên.

Thước Cần phải dùng hết cả tay chân mới leo lên được, ôm chặt cổ nó: “Được rồi, chạy mau Trùng Trùng!”

Thước Trùng nhảy ra khỏi chuồng, tung vó chạy ra ngoài bãi cỏ.

Thước Cần quả thực chỉ muốn ôm mặt khóc rống, quay đầu lại gào lên: “Phi Tinh, Mặc kệ chúng nó, chạy ra đây mau lên! Chúng ta ——”

Còn chưa nói hết câu, Thước Trùng đột nhiên phanh gấp lại, suýt nữa đã hất văng cả hấn xuống đất.

“Mày muốn phanh thì cũng phải bảo tao trước chứ!” Thước Cần cố gắng ổn định cơ thể, đến khi nhìn rõ tình cảnh phía trước thì triệt để câm nín.

“.....” Trời muốn diệt ta!!!!

Trước mặt bọn họ phải có đến hơn mười con Cát thư, ở giữa còn chen thêm vài con trâu hung tợn đầy răng nanh. Một đám quái thú ăn thịt nhìn một con người và một con Cát lượng trợ trợ y như nhìn thịt tươi, trong mắt lóe lên tia hung ác, chậm rãi tiến dần về phía bọn họ.

Thước Cần cân nhắc tình huống, kéo Thước Trùng quay lại chuồng ngựa.

Phi Tinh vẫn còn ở trong chuồng ngựa tiếp tục chiến đấu. Trên mặt đất đã có thêm bốn năm cái xác, nhưng tình hình Phi Tinh cũng không tốt lành gì, trên lưng và dưới chân đã chằng chịt vết thương, máu chảy đầy người.

Thước Cần hoảng sợ gọi nó: “Phi Tinh, quay lại đây, đừng cố nữa!”

Mấy chục con bên ngoài càng ngày càng đến gần, trong chuồng hiện tại vẫn còn bốn con. Hấn không có sức chiến đấu, coi như vứt đi rồi. Thước Trùng chạy nhanh, có thể tranh thủ chạy thoát, nhưng với tình trạng hiện tại của Phi Tinh thì không có khả năng chạy được, tuyệt đối không thể bỏ nó lại một mình.

Làm sao đây làm sao đây? Thước Cần cực kỳ khủng hoảng, lần đầu tiên có cảm giác vô cùng tuyệt vọng. Hấn bắt đầu hoảng loạn lục túi, hi vọng tìm được thứ gì đó có thể thay đổi cục diện hoặc ít nhất cũng hồi máu được cho Phi Tinh.

Đang loay hoay lục lọi, Thước Cần đột nhiên giật mình nhớ ra, hấn thê mà quên mất Thước Tiểu Cần! Lần trước sau khi cầm nó lên, Thiều Khuynh Tri lập tức y như siêu nhân từ trên trời rơi xuống xuất hiện lù lù trong phòng!

Thước Cần mò mẫm moi ra được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, trong lúc luống cuống lại làm rơi xuống đất.

Chết cmn rồi! Thước Cần leo xuống khỏi lưng ngựa, còn chưa tìm được Thước Tiểu Cần thì lại bị Thước Trùng cần cổ áo tha đi. Một con Cát thư nhe răng lao về phía bọn họ, bị Phi Tinh dùng vuốt cào rách mặt.

Thước Cần hoảng hốt đến mức không biết phải làm gì, hai mắt mờ dần, thần trí cũng không còn tỉnh táo nữa. Sống nhiều năm như thế, lần đầu tiên hấn cảm thấy bản thân thật vô dụng, ngay cả ngựa của mình cũng không cứu được.....

Trước mắt Thước Cần tối sầm lại, cả người rơi vào một vòng tay ấm áp, trong mũi tràn ngập mùi hương quen thuộc.

“Xin lỗi, tôi đến muộn. Đừng sợ, đừng sợ.....” Thiều Khuynh Tri đưa tay vỗ vỗ lưng hấn, cố gắng trấn an cơ thể đang run rẩy trong lòng.

Thước Cần nửa ngày cũng không thấy mở miệng, Thiều Khuynh Tri có chút hoảng hốt, chỉ sợ hấn bất tỉnh luôn rồi.

“Ha —— anh đến rồi à, tôi còn tưởng mình chết rồi chứ, cứ như đang nằm mơ ——” Thước Cần thở hổn hển, đem hết nước mũi chùi lên áo Thiều Khuynh Tri.

Nhìn hấn cả mặt đều là nước mắt nước mũi, hai mắt lơ lơ, Thiều Khuynh Tri thở dài, dùng tay áo lau mặt cho hấn, “Là tôi không tốt, đáng lẽ phải dẫn em đi theo bên cạnh mới đúng.”

“Bây giờ anh mới biết nhân phẩm mình không tốt sao, có dùng ba nghìn từ để mắng cũng không hết ấy chứ. Nhìn xem, suýt nữa thì tôi toi luôn rồi.....” Thước Cần càng nói càng nhỏ dần, đến cuối cùng thì im luôn, vì mặt Thiều đại boss đã đen không khác gì cái dít nổi.

“Em cảm thấy tôi rất phiền phức?”

“.....” Thước Cần rứt đầu vào cổ áo không dám ngẩng lên, cảm miệng là thượng sách.

“Này! Bây giờ là lúc nào rồi mà còn ở đây liếc mắt đưa tình hả!” La Vũ tức giận phun ra một đám lửa, tư thế như thể sắp đốt luôn cả trái đất, “Hai người có thể kiềm chế một chút được không!”

Đám quái thú bên ngoài đã bị La Vũ và Đỗ Khâm xử lý gần hết. Ninh Cửu Nguyệt đang ngồi xổm trên

đất, rửa vết thương và bôi thuốc cho Phi Tinh.

Thiều Khuynh Tri ngẩng đầu nhìn ra ngoài: “Một con cũng không chừa lại!”

Mấy nghìn năm nay y giữ trọng trách quản lý hầu hết thượng cổ thần thú, chưa từng có ai dám khiêu khích đến vị trí này. Nhưng xem ra y đã quá nhân từ rồi. Nếu đã muốn phá vỡ trật tự thế giới, vậy thì không được phép tồn tại trên đời!

Thước Cần cẩn thận kéo kéo vạt áo Thiều Khuynh Tri. Y quay đầu lại, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ lãnh liệt tàn khốc tràn ngập sát ý. Thước Cần lần đầu tiên trông thấy y như vậy, sợ hãi lùi lại vài bước.

Nhìn gương mặt hoảng sợ dính đầy nước của hắn, Thiều Khuynh Tri thu lại sát ý trong mắt, khẽ thở dài, “Đúng là nghiệp chướng mà.”

Y đưa tay vuốt vuốt tóc Thước Cần, bàn tay nhẹ nhàng luồn vào lớp tóc mềm, cẩn thận hôn lên trán hắn.

Thước Cần ngơ ngác sờ sờ trán, cảm giác nào không còn ở trong đầu mình nữa.

Thiều Khuynh Tri nhắc hắn lên, cả hai lập tức biến mất tại chỗ.

Chú thích:

(1) Cát thư ( ): Đông Kinh, núi Bắc Hiệu, hình dạng như con sói, đầu đỏ, mắt chuột, kêu như heo, ăn thịt người.

42. Quyển 3 - Chương 42

Đến lúc Thước Cần phục hồi lại tinh thần, hai người họ đã ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn trong phòng nghỉ của Thiều đại boss ở trà lâu.

..... Đây là dịch chuyển tức thời trong truyền thuyết sao.....

“Uống chút trà cho ấm.” Thiều Khuynh Tri rót cho hắn một chén hồng trà.

Thước Cần ngoan ngoãn nhận lấy, dùng hai tay bọc lấy chén trà, ngơ ngẩn nhìn làn khói mờ ảo lượn lờ bay

lên trong không khí.

Thiều Khuynh Tri búng trán hấn: “Đưa cho em để uống, không phải để ủ tay.”

Thước Cần xoa xoa trán, hoảng hốt nhớ lại một màn vừa rồi. Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì thế, sao lại không bình thường thế này?!

Thiều Khuynh Tri nhìn hấn xoắn xuýt, nhin không được bật cười: “Đừng sờ nữa, nếu thích thì hôn thêm cái nữa.”

“..... Anh hôn tôi làm gì?!”

“An ủi. Có tác dụng điều chỉnh tâm trạng, trấn an tinh thần.”

“An ủi..... Ha hã, an ủi à.....” Thước Cần bắt đầu cố gắng nhớ lại xem phong tục nước mình từ bao giờ lại mọc ra thêm cái vụ hôn trấn an ủi này.

Thiều Khuynh Tri cười cười: “Thật ra nếu không phải sợ em chưa tiếp nhận được, tôi vốn dĩ không định hôn trán đâu. Bây giờ bỏ sung được không?”

Thước Cần im lặng nhìn nhìn y, nhìn đến mức Thiều Khuynh Tri còn tưởng hấn bất tỉnh lâm sàng luôn rồi, mới thấy hấn run rẩy chìa một tay ra, bí tráng nói: “Được rồi, nếu anh không chê thì tôi cũng không ngại. Nhưng mà nói trước, tay tôi bao nhiêu năm nay ngoài mẹ tôi ra chưa ai được hôn đâu, anh đừng có.....”

Còn chưa nói hết, Thiều Khuynh Tri đã giữ chặt tay hấn, kéo cả người Thước Cần vào lòng mình, cúi đầu quyết đoán chặn cái miệng làm tức chết người kia lại.

Trên môi cảm nhận được giác lạnh lẽo mà mềm mại, Thiều Khuynh Tri khẽ cọ cọ một lúc, nghiêng đầu muốn đưa đầu lưỡi vào. Thước Cần lần đầu tiên bị tiến hành tiếp xúc thân mật kiểu này, trong khoang miệng đột nhiên có dĩ vật khiến hấn kinh hãi giật lùi lại, ngậm chặt khớp hàm. Thiều Khuynh Tri cũng không ép buộc, ở bên ngoài chà đập hai cánh môi mềm mại kia một lúc lâu mới lưu luyến buông ra.

Thước Cần y như cá chết ngửa đầu há mồm đớp không khí.

Thiều Khuynh Tri bóp mũi hấn: “Không biết dùng mũi để thở sao?”

Thước Cần đột nhiên ngồi bật dậy, đem hết sức lực đẩy văng y ra, vẻ mặt cực kỳ bi thương: “Đồ khốn nạn nhà anh!!! Nụ hôn đầu của tôi!!!!”

Thiều Khuynh Tri vô cùng vui vẻ, “Rất tốt. Chứng tỏ trước đây em chưa thích phụ nữ.”

“Anh anh anh anh muốn gì?” Thước Cần bị ánh mắt của Thiều Khuynh Tri dọa cho chết khiếp, hai tay giữ chặt quần áo trên người rút lùi về sau, “Tôi cảnh cáo anh, nhà tôi mà biết là giết không tha đấy!”

“Không tha? Không tha cái gì?”

“.....”

Thiều Khuynh Tri đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt cũng chuyển sang trạng thái nghiêm túc: “Thước trợ lý.”

Thước Cần theo thói quen giật mình dựng thẳng lưng. Mẹ nhà anh tự dừng lại đổi sang office-mode-on là thế nào? Anh lại phân liệt rồi phải không?!!!

“Tôi hỏi em, từ bé đến giờ, em đã bao giờ thích phụ nữ chưa?”

Mặc dù đây rõ ràng là việc riêng tư, nhưng Thiều Khuynh Tri lại dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc như đang nói chuyện công ty thế này, Thước Cần muốn phản đối cũng không có gan, chỉ có thể trả lời: “Tạm thời là thế, vì tiêu chuẩn của tôi cao thôi!”

“Tức là không có.”

“..... Đúng! Nhưng mà không có nghĩa là tôi thích đàn ông, anh đừng có suy diễn!” Ý trên mặt chữ ý trên mặt chữ anh đừng có mà như cha già nhà tôi chứ

“Nam nữ đều không có là tốt nhất. Giấy trắng sạch sẽ, có thể bắt đầu từ đầu.” Thiều Khuynh Tri hài lòng gật đầu.

Thước Cần cảnh giác nhìn y.

“Tôi hỏi lại lần nữa, phải nói đúng lương tâm, tôi đối với em thế nào?”

“..... Có thể bỏ qua vụ đúng lương tâm được không?”

Thiều Khuynh Tri từ chối cho ý kiến.

Được rồi, ăn ở có lương tâm cũng tốt mà QAA

“Anh đối xử với tôi rất tốt, dạy tôi rất nhiều thứ, cho tôi môi trường để phát triển, rất tin tưởng tôi, lúc nào có nguy hiểm cũng xuất hiện cứu tôi.....” Nói xong, Thước Cần cảm giác hình như mình hơi bị có lương

tâm quá đà, nhanh chóng bổ sung, “Nhưng mà tôi gặp nguy hiểm cũng đều tại anh, thỉnh thoảng anh lại còn như phần liệt, dọa tôi sợ chết khiếp!”

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Đoạn trước nhận xét rất tốt.”

Thước Cần phát diên: “Đoạn sau mới là mấu chốt!”

“Nhân thân thì sao?”

“Không chế cường, tự đại cường, phần tử bạo lực, phúc hắc, không phải người!”

Thiều Khuynh Tri mặt không đổi sắc: “Tiếp tục.”

“..... Mặt mũi cho qua, năng lực cho qua, sự nghiệp cho qua, chỉ số thông minh cho qua nốt, nấu ăn coi như không tệ.” Thước Cần cực kỳ trái lương tâm nói.

“Em thấy chưa, tôi diện mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, sự nghiệp thành công, thông minh trí tuệ, còn biết làm việc nhà, biết bảo vệ em, em còn bất mãn cái gì?”

“.....” Thước Cần nháy mắt sợ ngây người. Cái anh này anh tự luyện cmnr à?! Còn có thể quang minh chính đại bề cong sự thật hơn nữa hay không?!

“Nhưng anh là đàn ông!”

Thiều Khuynh Tri nhú mày: “Thế bây giờ em muốn tìm một người phụ nữ về, phải đi làm bục mặt kiếm tiền về nhà còn phải ân cần hỏi han nấu cơm rửa bát một tháng ba lần đưa đi mua sắm nâng như nâng trứng che gió chắn mưa chiều chuộng nhần nhịn cô ta, hay là muốn có người thay em kiếm tiền thay em nấu cơm, em chỉ việc phụ trách ăn uống ngủ nghỉ ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón, cả đời làm tam thiếu gia vô lo vô nghĩ?”

Sao càng ngày càng cảm thấy không đúng thể này..... Hắn không muốn cung phụng người khác, hắn chỉ muốn tự làm tổ tông thôi.....

Thước Cần lén lút nhìn Thiều Khuynh Tri, người này thực ra cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi vấn đề không phải là người. Nhưng mà anh hai đã dắt một người đàn ông về rồi, nếu hắn tiếp tục dắt thêm một người nữa, cha già không biết chừng lại lên cơn nhồi máu cơ tim mất...

Không đúng! Sai rồi! Sao tự dừng lại muốn dắt anh ta về nhà!!!

Thước Cần cắn cắn môi, trên môi hình như vẫn còn hơi ươn ướt.

Aaa!!!! Hấn phát điên ôm đầu: “Anh bỏ thuốc vào trà đúng không! Tôi muốn báo cảnh sát!”

“Nhưng em đã uống trà đâu.”

“..... Không bây giờ thì trước kia! Anh cho tôi ăn bao nhiêu thứ rồi còn gì! Chấn chấn món nào cũng bỏ, đề tiện vô sỉ hạ lưu!”

Thiều Khuynh Tri gạt đầu: “Đề tiện vô sỉ có thể đã làm rồi, nhưng hạ lưu thì chưa. Nếu không hiện tại làm nốt cho đủ nhé?”

“..... Không cần! Đừng manh động, để tôi đi rót trà cho anh nhé?” Thấy tình hình bắt đầu có xu hướng không ổn, Thước tam thiếu lập tức rút cổ âm mưu đảo tấu.

“Thước Cần, những lời tôi đã nói sẽ không rút lại. Tôi có thể cho em thời gian thích ứng, nhưng từ chối thì tuyệt đối không được.”

“Anh đừng qua đây, bảo trì khoảng cách an toàn! Có gì chúng ta từ từ thương lượng!”

“Đây là quyết định, không thương lượng.”

“Bây giờ là xã hội dân chủ, anh không thể ép mua ép bán thế được!”

“Nếu tôi không ép mua ép bán, em có chịu nghe lời không?” Sắc mặt Thiều Khuynh Tri dịu xuống, “Tôi thích em, em cũng thích tôi, cuộc sống chính là như vậy, đừng kháng cự nó.”

Thước Cần chết lặng, khóc không ra nước mắt: “Ba à, đều tại ba hết! Tự dưng dở chứng miệng quạ đen làm cái gì, bây giờ trời phạt đầy thấy chưa QAQ!”

***

Mấy người Ninh Cửu Nguyệt còn ở lại trường đua xử lý nốt tình hình, vừa về đến trà lâu đã thấy Thước Cần như cá chết dờ dẫm ngồi trên sofa.

Ninh Cửu Nguyệt chọc chọc hấn: “Sao thế? Vẫn bị dọa à?”

Thiều Khuynh Tri quét mắt nhìn sang: “Cứ từ từ mà thích ứng, chấp nhận sự thật đi.”

Thước Cần chỉ muốn ôm mặt khóc rống: Tôi không muốn thích ứng! Cả đời phải ở cùng một tên biến thái phân liệt thỉnh thoảng lại cần thuốc biến hình như anh, còn gì là nhân sinh cao đẹp nữa QAQ.....

“Cửu Nguyệt, cô có em gái không?”

“Hả?”

“Thước trợ lý, vào phòng đi, tôi có chuyện phải nói rõ ràng.” Thiều Khuynh Tri đứng dậy xách cổ áo hắn.

“..... Anh thả tôi ra! Tôi muốn tìm em gái xinh đẹp! Tôi không muốn đàn ông!!!!”

La Vũ khó hiểu nhìn theo hai người họ: “Này, không phải bị boss dọa cho ngu luôn rồi đấy chứ?”

Ninh Cửu Nguyệt nhún vai, từ chối cho ý kiến.

43. Quyển 3 - Chương 43

Yến Tây Như mang theo thuốc bắt tử trở lại trà lâu, vừa vào cửa đã thấy một màn thế này: Thiều Khuynh Tri y như xách cổ gà đi đến đâu tha Thước Cần theo đến đấy, Thước Cần mang theo vẻ mặt như vừa bị ngược đãi ị ạch đi theo, thỉnh thoảng còn ai oán nhìn Thiều Khuynh Tri, giống như chỉ hận không thể dùng ánh mắt khoét ra hai cái lỗ.

Yến Tây Như kinh ngạc: “Hai người đang làm gì thế?”

“Chuyện nội bộ nhà tôi cậu hỏi làm gì? Sao hả, chỉ cho quan đốt pháo không cho dân đốt đèn?”

“Ai dám không cho cậu đốt đèn.”

“Yến Tây Như hôm nay cũng biết nói đùa cơ đấy, đúng là yêu vào có khác.”

“Này, đừng có nói như thế bao nhiêu năm qua tôi bị thiếu năng!”

“Hai người đừng tưởng tôi không biết hai người đang nói cái gì.” Thước Cần đột nhiên chen vào, cảm giận nói, “Hai người cấu kết với nhau âm mưu xâm nhập vào Thước gia để chiếm đoạt thế giới đúng không!”

Thiều Khuynh Tri thở dài, đưa bát canh cho hắn, “Ngoan, uống hết rồi chúng ta về nhà.”

“Anh lại định cho tôi uống cái gì?! Về nhà?” Thước Cần sợ hãi, “Anh định làm gì?! Anh không thể hủy hoại sự trong sạch của tôi!”

Thiều Khuynh Tri nhướn mày: “Có ăn không?”

“..... Ăn.”

Thước Cần lệ rơi đầy mặt ôm bát canh, cái thế giới thối nát này, hẳn muốn về hành tinh mẹ QAA

Buổi tối, tại nhà Thiều Khuynh Tri.

“Tôi muốn ngủ ở phòng khác!” Thước Cần ôm ngực kêu lên.

“Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ.”

“Tôi nằm dưới đất!”

“Không có đệm chần thưa.”

Cuối cùng, sau bao nỗ lực tranh đấu, Thước Cần bị Thiều Khuynh Tri quần thành cái bánh chưng tha lên giường.

Mặc dù hẳn cố gắng mở tròng mắt nhìn trần nhà thề sống thề chết không ngủ để bảo vệ sự trong sạch của bản thân, thế nhưng rốt cuộc vẫn không chống cự được tiếng gọi cám dỗ của Chu Công, ngủ đến không biết trời trăng mây gió gì, thậm chí còn rất quen cửa quen ngõ lẫn sang chỗ có hơi ấm.

Thiều Khuynh Tri vô cùng hưởng thụ ôm người vào lòng, sướng khoái ngủ một giấc thật ngon.

Sáng hôm sau khi Thước Cần tỉnh lại, Thiều Khuynh Tri đang ngồi bên giường gọi điện thoại, bật loa ngoài, âm thanh đầu bên kia rất rõ ràng.

Thước Cần vừa nghe đã giật mình, là anh cả.

Giọng Thước Thừa Huân trầm xuống: “Bên trên có lệnh xuống rồi. Cậu dùng thủ đoạn gì mà trót lọt nhanh như thế?”

Thiều Khuynh Tri nhàn nhạt đáp: “Tôi không dùng thủ đoạn, tôi chỉ báo với bọn họ, để bọn họ tự biết phải làm thế nào thôi.”

Thước Thừa Huân ở đầu bên kia trầm mặc một lúc, nhịn không được hỏi: “Cậu rốt cuộc là ai?”

“Đến lúc cần mọi người sẽ biết thôi.” Thiều Khuynh Tri không muốn nói về chuyện của mình, chuyển chủ đề, “Quân đoàn số 25 là đội quân thép, hơn nữa quân nhân không thể bị mua chuộc, khả năng lớn nhất là bị dị thuật khống chế. Số người bị khống chế tương đối lớn, cần phải thận trọng. Anh lặng lẽ dẫn quân tấn công vào trong, chúng ta nội ứng ngoại hợp.”

“Đối thủ không phải nhân loại?”

“Tạm thời đối thủ của anh là người, đừng làm họ bị thương. Kẻ đứng sau có lẽ sẽ trực tiếp đến tìm tôi, anh không cần xen vào. Phải rồi, nếu Văn Viện nói gì, phải nghe theo cô ấy.”

“Văn Viện..... Được rồi, tôi tự có cách. Còn một chuyện nữa, những thứ khác tôi mặc kệ, nhưng cậu phải bảo vệ tốt em tôi.”

“Đương nhiên rồi.”

Chờ Thiều Khuynh Tri cúp điện thoại, Thước Cần lặng lẽ nhích đến cạnh y: “Chỗ anh cả không có chuyện gì chứ?”

“Yên tâm, tôi đảm bảo Thước đại thiếu sẽ bình an. Anh ấy dù sao cũng là anh vợ mà.”

Một câu trước cảm động dạt dào cứ thế bị một câu sau triệt để bóp chết.

Giữa trưa, sắc trời tối đen u ám bất thường, mây đen giăng kín khắp bầu trời thành phố.

“Lại sắp có tuyết sao?” Thước Cần ghé vào cửa sổ, “Lần này có bị đưa vào núi không thể, nếu tuyết lại rơi lớn như lần trước, hoạt động của cả thành phố sẽ tê liệt mất, đúng là dè tiện!”

Thiều Khuynh Tri kéo hần vào, đóng cửa sổ lại: “Em ngồi ngoan đi.”

Thước Cần trong lòng điên cuồng phun tào: Mẫu thân anh, bây giờ đã bắt đầu quân tôi, anh nghĩ anh là ai hả!

“Lần trước là ảo cảnh, chỉ có thể ảnh hưởng đến một không gian nhất định, cả một thành phố lớn thế này không thể làm được.” La Vũ vừa soi gương sửa tóc vừa nói.

“Đánh nhau đến nơi rồi còn chỉnh tóc cái gì!” Ninh Cửu Nguyệt thuận tay lấy đi cái gương, “Lo làm chính sự đi.”

La Vũ bức xúc quay đầu lại: “Boss, lần này thật sự phải đánh nhau à? Chúng ta có mấy người thôi, lao vào quần ẩu với đám hạ cấp kia làm gì? Chúng ta có thể ở phía sau đốc chiến mà.”

Đỗ Khâm lạnh lùng nhả ra một câu: “Đốc chiến? Đốc cho ai chiến?”

La Vũ gõ gõ ngón tay, được rồi, đúng là không có quân dự bị.

“A? Trời mưa rồi này.....” Thước Cần ngơ ngác chỉ vào cửa kính, “Lạnh thế này mà cũng mưa được, xuống đến đất không thành đá hết mới lạ.”

Quả nhiên trận mưa nhỏ bên ngoài không quá năm phút sau đã biến thành mưa tuyết.

“Cái thời tiết ma quỷ này!” Thước Cần than thở một câu, đột nhiên hắn đem mặt dán sát vào mặt kính, căng mắt nhìn chằm chằm ra ngoài, ngay cả mũi cũng sắp bị ép đến biến dạng.

“Em lại làm gì thế?” Thiều Khuynh Tri kéo hắn ra.

Thước Cần quay đầu lại, chỉ ra ngoài cửa sổ, “Trên trời hình như có cái gì vừa bay qua, thật đấy!”

Thiều Khuynh Tri nhú mày đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy trên nền trời đen kịt có một vệt sáng đỏ cổ quái như nét bút mực xé ngang bầu trời.

“Chúng đi đâu thế?” Ninh Cửu Nguyệt kỳ quái nhìn theo, “Nếu muốn thực hiện dã tâm, hắn là phải trực tiếp tấn công vào cơ quan đầu não chính quyền chứ?”

“Đi theo dấu vết kia. Đừng đánh rần động cỏ, chúng ta lái xe đi.”

Dẫn dò xong, Thiều Khuynh Tri lên lầu hai lấy chìa khóa, lúc xuống đã thấy Thước Cần đem bản thân quần thành cục bông, chỉ lộ ra hai con mắt đen láy, vẩy vẩy hai cái găng tay bông tròn xoe với mình.

Thiều Khuynh Tri đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như được thứ gì đó lấp đầy, vô cùng ấm áp.

“Em tích cực thật đấy, vũ trang đầy đủ.”

Thước Cần kéo kéo khăn quàng cổ, bĩu môi: “Tôi chỉ là nhân loại có xương có thịt, ai biết các anh định đánh nhau đến lúc nào. Nếu không chuẩn bị kỹ, chưa chết trong tay địch có khi đã chết công rồi!” Vừa nghe đã thấy cực kỳ ngu si!

Thiều Khuynh Tri gian nan ôm lấy “cục bông” tròn vo nhà mình, vỗ vỗ: “Có tôi ở đây rồi, ai cũng không thể động đến em.”

Thước Cần kéo khăn lên che kín gương mặt nóng bừng.

***

Thước Thừa Dụ bắt mãi kéo người về: “Chờ sau khi chuyện này xong rồi, anh nhất định phải làm em ba ngày không xuống giường được!”

Nói xong, Thước nhị thiếu còn hung tợn cắn môi Yến Tây Như một lúc, thỏa mãn rồi mới chịu buông ra.

Yến Tây Như xoa xoa đôi môi bị cắn cho sưng vù, trợn mắt: “Ba ngày cái đầu anh mà ba ngày! Bây giờ là lúc nào mà còn động dục!”

“Ai bảo em không cho anh ôm!”

“..... Chúng ta mới xác định quan hệ được vài ngày, anh không thể rứt rề một chút sao?!”

“Anh rõ ràng là đàn ông, sao phải rứt rề làm gì?” Thước Thừa Dụ rất không đồng ý.

“Dọn đồ đi, không phải anh đòi đi theo còn gì! Anh mà còn lằng nhằng nữa tôi bay đi luôn cho anh tìm mòn mắt bây giờ.” Yến Tây Như khoanh tay nhìn anh.

Thước Thừa Dụ tâm không cam tình không nguyện trèo xuống giường đi dọn đồ. Lấy một người vợ biết bay thật sự là khổ vô cùng QAQ

Hai người đang chuẩn bị ra ngoài, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Yến Tây Như kỳ quái nhìn ra, ai lại đến lúc này, chẳng lẽ là Thiều Khuynh Tri?

“Anh đi xem ai đi.”

Thước Thừa Dụ lĩnh chỉ ra cửa nhìn qua mắt mèo, vừa nhìn một cái sắc mặt đã đen sì.

Thằng oắt fan nảo tàn này còn dám mò đến tận nhà vợ mình!!!

Thước nhị thiếu tháo hết khuy áo vừa cài ra, cào loạn tóc lên, sau đó vô cùng bình tĩnh mở cửa.

“A, đây không phải Trịnh đồng sao?”

Trịnh Mân khách khí gật đầu: “Tôi đến tìm Yến giáo sư, anh ấy có nhà không?”

Thước Thừa Dụ giữ chặt cánh cửa, không có vẻ gì là định mời khách vào: “Cậu tìm cậu ấy có chuyện gì?”

“Ai đến thế?” Yến Tây Như vừa cài cúc áo vừa đi ra, nhìn thấy Trịnh Mân đứng ở cửa thì có hơi giật mình.

Trịnh Mân nhìn thấy Yến Tây Như đi ra đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau khi nhìn đến đôi môi sưng đỏ đầy khả nghi của Yến Tây Như và phong cách ăn mặc của Thước Thừa Dụ thì vẻ mặt lập tức thay đổi.

Thước Thừa Dụ sung sướng đến phát điên. Hừ! Dám có ý đồ với vợ anh à, lần này chú chết tâm đi nhé!

Thước nhị thiếu thân thiết dán đến, vòng tay qua thắt lưng Yến Tây Như: “Bảo bối, người còn đang khó chịu sao lại xuống giường làm gì? Sao không ngủ thêm một lúc.”

Yến Tây Như nhú mào vỗ bay cái tay đang sờ lần mò trên eo mình: “Đang có khách anh nói linh tinh cái gì đấy.”

Trịnh Mân cau mày: “Tây Như, anh ta không xứng với anh.”

Thước Thừa Dụ nheo mắt, triệt để bạo phát. Dám công khai lý gián vợ chồng người ta, phải tiêu diệt!!!

Sắc mặt Yến Tây Như trầm xuống: “Trịnh đồng, chúng ta cũng không quá quen biết, xin đừng xen vào việc tư của người khác.”

Thấy không, vợ tôi không quen cậu đâu!

Trịnh Mân giật mình, vội xua tay: “Là tôi cư xử không đúng, anh đừng để ý. Hôm nay tôi đến là có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Có tà khí xâm nhập vào khu đất phượng minh, tôi cần anh giúp đuổi mấy tên không biết tốt xấu đó đi.”

Yến Tây Như sửng sốt, Thước Thừa Dụ cũng kinh ngạc nhìn Trịnh Mân.

Phượng Tê, chẳng trách sao lại đặt cái tên như thế, hóa ra người này đã sớm biết thân phận thật của Yến Tây Như.

Thước Thừa Dụ bước lên chắn trước mặt Trịnh Mân: “Cậu rốt cuộc là ai? Có ý đồ gì với vợ tôi?”

***

Xe chạy dọc theo vệt khói màu đỏ trên trời, mãi cho đến khi ra tới ngoại ô thành phố.

“Đây không phải khu đất chúng ta hợp tác cùng Trịnh đồng mua được sao?” Thước Cần chỉ ra ngoài cửa sổ xe.

Làn khói xám đỏ đến đây thì biến mất.

Đỗ Khâm dừng xe lại, mọi người lần lượt đi xuống.

Thiều Khuynh Tri vừa ra khỏi xe đã cảm nhận được một cỗ tà khí dày đặc, nhú mào: “La Vũ, kiểm tra xem. Ở đây có kết giới, bên trong có kẻ đang điều động rất nhiều năng lượng.”

La Vũ lập tức biến thân vũ cánh bay lên, không lâu sau đã đáp xuống trở về hình người.

“Không nhìn được cụ thể tình huống, nhưng năm phương đều có thần khí chắn trụ kết giới.”

Thiều Khuynh Tri gật đầu: “Gọi người đến đi, đến lúc vén màn rồi. Hôm nay chúng ta sẽ chấm dứt toàn bộ tại đây.”

44. Quyển 3 - Chương 44

“Chúng ta chờ ở đây sao?” Ninh Cửu Nguyệt hỏi.

Thiều Khuynh Tri lắc đầu: “Không, vào trong kết giới.”

Thước Cần yên lặng mở ba lô, lấy từ bên trong ra một con mèo, nghiêm túc ôm nó trước ngực. Con mèo này còn được mặc quần áo đội mũ nghiêm chỉnh.

Thiều Khuynh Tri giật mình: “..... Em đang làm gì thế?”

“Mấy người đều là thần thú, tôi đương nhiên phải mang theo bùa hộ mệnh chứ! Nghe nói Phú Quý không phải mèo mà là giống loài thần thánh gì đấy có khả năng trấn an tinh thần, ôm nó rồi thì cóc sợ ai hết nữa!” Thước Cần ngửa đầu cười to, “Ha ha ha! Tôi đúng là thông minh chết mất thôi!”

La Phú Quý yếu ớt phát phát móng vuốt: “Tôi không muốn đi đâu, bị cậu ta bắt cóc tới đây!”

Thiều Khuynh Tri bắt đặc dĩ nhìn Thước Cần, đột nhiên ôm ngang người hắn, bay thẳng lên không trung.

“Aaaaa!!!! Anh muốn bay thì phải bảo tôi trước chứ!!!!” Thước Cần sợ tới mức gào thét không ngừng, hai tay ôm chặt lấy cổ Thiều Khuynh Tri.

Phú Quý bị thả ra hoảng hốt xòe móng vuốt quắp lấy cổ Thước Cần: “Móew!!!! Các người tha tôi đến đây rồi quăng tôi thế này à!!!!”

“Đây là phản ứng bản năng! Không phải lỗi của tao!”

Hai mắt Thước Cần bị gió thổi cay xè không mở ra được. Hắn còn chưa kịp kêu ca thì Thiều Khuynh Tri đột nhiên ngừng lại.

Hửm? Tới rồi? Thước Cần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hé mắt nhìn. Dưới chân trống rỗng, xa xa phía dưới là đất bụi mù mịt.

“Mẹ ơi! Dừng đỗ ngoài phạm vi mặt đất là phạm pháp đấy có biết không!!!”

Thiều Khuynh Tri đối với việc hắn ôm mình chặt thêm vô cùng hưởng thụ, hoàn toàn không có ý định đi xuống dưới.

Thước Cần quay đầu lại nhìn mấy người La Vũ, bọn họ giống như đang dẫm trên đất bằng, còn đi đi lại lại xung quanh.

“Boss, ngài xem bốn góc đi.” La Vũ chỉ vào phía dưới.

Thước Cần nhìn theo hướng La Vũ chỉ, phát hiện ở bốn góc của thửa đất dường như có ánh sáng ẩn hiện. Màu sắc ánh sáng cũng không giống nhau, có vàng có đỏ, có xanh và cả lam đậm.

Thiều Khuynh Tri sắc mặt hơi đổi, “Chúng ta đã coi thường chúng quá rồi, không ngờ trong tay chúng còn có cả thượng cổ thần khí.”

“Là cái gì?” Thước Cần tò mò hỏi.

Những người khác cũng không xác định được lai lịch của những món thần khí này.

“Là Tứ đại thần khí, đỉnh Thần Nông, ấn Không Động, kính Côn Lôn và cung Xạ Nhật.”

Mọi người chấn động.

“Thần Nông?! Xạ Nhật?!! Án Không Động là thần vật hộ thân do Ngũ Phương Đế ban cho long tộc, còn kính Côn Lôn chẳng phải là do Tây Vương Mẫu ——”

“Xem ra em cũng biết nhiều thứ thật đấy.”

Thước Cầm kinh hãi: “Cái này trong truyền thuyết cổ với trong game đâu đâu cũng viết nhan nhản!”

Thiều Khuynh Tri thân nhiên gật đầu: “Tôi cũng có trong truyền thuyết mà.”

“..... Đại ca à, ngài là thần thánh phương nào thế? Có phải một trong mấy vị đại thần trâu bò không???”

“Tôi không phải thần.”

Thước Cầm cười như mèo: “..... Ha ha, nếu thế chúng ta về nhà đi, được không, nhường nhiệm vụ cứu vớt thế giới này lại cho mấy vị đại thần kia đi.....”

“Dùng tứ đại thần khí để hộ kết giới có phải là hơi khoe khoang rồi không, vào kiểu gì bây giờ?” Ninh Cửu Nguyệt dậm dậm chân.

“Không, tứ đại thần khí không phải để chống đỡ kết giới.” Thiều Khuynh Tri lắc đầu, “Chúng chỉ là yêu thú tiểu thần, nào bị nước vào mới dùng thần khí chỉ để dựng một cái kết giới. Tứ đại thần khí đặt ở bốn góc để mở tâm trận, ở chính giữa chắc chắn vẫn còn thứ gì đó.”

“Tâm trận?” Thước Cầm khịt khịt mũi, “Tôi nói này, anh có cảm nhảm kịch bản không, sao đang truyền thuyết lại bay sang tu tiên rồi?!”

Thiều Khuynh Tri đột nhiên hô lớn: “Hạ!”

Tất cả lập tức rơi thẳng xuống. Có kinh nghiệm vài phút trước, lần này Thước Cầm rất bình tĩnh nhắm mắt lại, cũng không hò hét nữa, thót tim vài lần cũng quen rồi, chỉ là hơi chóng mặt thôi...

Phía trên đột nhiên lóe lên ánh sáng, giữa hư không hiện ra một tấm lưới bao bọc lấy mảnh đất, chớp đỏ sáng rực bốn phía, sau đó cả ánh sáng và tấm lưới cứ thế đột ngột biến mất, tất cả lại quay về vẻ yên tĩnh ban đầu.

Thiều Khuynh Tri đã đưa mọi người vào trong kết giới, bốn phía xung quanh vẫn trống trải như trước đây, chỉ có vài mảng tường vỡ nát nhăm nhở chưa kịp dỡ bỏ.

Hai chân được chạm đất, tim Thước Cầm cuối cùng cũng thả về trong ngực. Hắn hít sâu vài hơi, bắt đầu đánh giá xung quanh, “Sao ở đây không có gì hết?”

Vừa dứt lời, trong ánh sáng mờ nhạt đột nhiên xuất hiện vô số bóng đen, càng lúc càng nhiều, bao vây bọn họ ở chính giữa.

Trong lòng Thước Cần đang căng thẳng, bên hông tự dừng lại bị thứ gì đó quấn lấy. Hắn trừng mắt nhìn Thiều Khuynh Tri, Thiều Khuynh Tri quay đầu mỉm cười với hắn.

“Dám đến đây cơ à?” Một người đàn ông cao gầy niên đi ra từ trong bóng tối, âm trầm hung ác, đi theo sau lưng người nọ còn có một người đàn ông trung niên nữa, rất béo.

Thiều Khuynh Tri đến liếc mắt nhìn cũng lười, hiển nhiên không để vào mắt.

“Chắc? Vị này chắc là Tiểu Liêm phải không? Mê hoặc nhân loại rồi dùng họ làm vật hi sinh để qua mắt chúng ta?” La Vũ cười nhạt, “Tình tiết này có hơi nhàm chán quá rồi.”

“Là quá ngu xuẩn chứ không phải nhàm chán. Hơn nữa hình như có quen biết thì phải.” Ninh Cửu Nguyệt phẩy phẩy tay trước mũi, nhăn mặt, “Mùi hôi thật đấy!”

“Vào đây hết rồi sao? Xem ra con Phượng hoàng kia đi trợ giúp con người rồi. Hừ, các người mới chính là lũ ngu xuẩn! Nhân loại chẳng qua chỉ là con kiến trong thế gian, các người lại đại đột phân tán binh lực đi giúp đỡ chúng, đúng là quá buồn cười!” Người đàn ông mập mạp nhìn về phía Thiều Khuynh Tri, “Người tốt cuộc là ai?”

Ninh Cửu Nguyệt nhin không được ngửa đầu cười lớn: “Đúng là hết thuốc chữa, ngay cả ngài ấy là ai cũng không biết, còn dám đứng ở đây nói nhăng nói cuội? Chủ nhân của các người đã không nói ra, chúng tôi cũng chỉ coi các người như hạng tôm tép bị thất sủng thôi.”

Cả Tiểu Liêm và mập mạp đều bị chọc giận, ra hiệu cho đám bóng đen xung quanh động thủ.

Thiều Khuynh Tri chậm rãi nói, “Cùng Kỳ, Hồn Độn, các người từ thời thượng cổ đã sát hại sinh linh, lệ khí quá nặng. Các vị đại thần không xóa bỏ sinh mệnh các người, cho các người cơ hội được cải tà quy chính tu thân dưỡng tính, hóa giải lệ khí. Kết quả các người vẫn không biết hối cải, trợ Trụ vi ngược, giúp kẻ xấu làm điều ác, đồ thần sinh linh. Nếu các người vẫn không chịu quay đầu, ta chỉ có thể khiến các người biến mất.”

Mập mạp, cũng chính là thượng cổ mãnh thú Hồn Độn, đột nhiên có dự cảm xấu: “Người, người tốt cuộc là ai…….”

“Quan tâm chuyện đó làm gì, chúng chỉ muốn làm chúng ta phân tâm thôi!” Tiểu Liêm vung tay, “Xông lên, diệt sạch chúng cho ta!”

Hàng trăm bóng đen theo lệnh xông lên, lộ ra nguyên hình xấu xí hung ác, tấn công về phía mấy người Thiều Khuynh Tri.

Thước Cầm nhét Phú Quý vào trong ba lô, sau đó lục lọi trong túi bảo vật Thiều đại boss cho mình lấy ra một cái búa, nắm chặt trong tay, căng thẳng nhìn chăm chăm quân địch bốn phía.

Thiều Khuynh Tri sờ sờ đầu hắn, thấp giọng cười: “Rất có tinh thần.”

“Anh im đi, đâu thể lúc nào cũng chờ anh đến bảo vệ. Tôi cũng là đàn ông mà, chẳng lẽ đến bản thân cũng không tự lo được?” Thước Cầm trừng mắt liếc y.

“Chọn vũ khí rất tốt, thứ này có thần lực.”

Búa là Thiều Khuynh Tri đưa, không cần y nói Thước Cầm cũng biết đây không phải thứ bình thường.

Ninh Cửu Nguyệt, La Vũ và Đỗ Khâm ở bên kia đã bắt đầu giao chiến với đám ác thú, thủy hỏa gặp nhau, tinh phong huyết vũ. Thước Cầm bị máu đỏ đầy đất dọa cho kinh hồn táng đảm, tay vô thức bắt đầu run rẩy.

Thiều Khuynh Tri nắm chặt tay hắn: “Có tôi ở đây, không cần sợ.”

Y giơ tay lên, ngón tay ở trên không trung vạch ra một hình vòng cung, nhắm thẳng về phía trước, “Tiêu tán!”

Giữa không trung vang lên từng trận tiếng động ồn ào, tầng tầng bóng đen bao phủ, lao thẳng xuống mặt đất. Thước Cầm nheo mắt nhìn lên, đi đầu là một nhân mã nhưng lại có vằn như hổ, hai phiến cánh trên lưng gang rộng, khuôn mặt kia không ai khác chính là đồng chí quản lý thường xuyên trốn việc của trà lâu, Anh Chiêu. Bên cạnh Anh Chiêu là một con hổ chín đuôi, gương mặt lạnh lùng, chưa gặp qua bao giờ.

Thiều Khuynh Tri ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Anh Chiêu, Lục Ngô, nơi này giao cho hai người. Chúng thiết hạ trận pháp, ở trung tâm còn thứ gì đó, tôi đi xử lý.”

Anh Chiêu đáp xuống đất, uể oải gãi gù, “Tôi ghét nhất là phải đánh đánh đấm đấm, mệt mỏi quá!”

Lục Ngô không lên tiếng, chỉ im lặng gật đầu với Thiều Khuynh Tri.

“Chúng ta đi thôi.” Thiều Khuynh Tri ôm lấy Thước Cầm, lao vào trung tâm trận pháp. Bọn họ đi đến đâu, quái thú dạt ra tới đó, không con nào dám lại gần. Ninh Cửu Nguyệt đã biến về nguyên thân Cửu vĩ hồ, đi theo phía sau hai người.

Cùng Kỳ và Hồn Độn thấy vậy muốn xông sang ngăn cản, nhưng lại bị Anh Chiêu và Lục Ngô giữ chân.

Anh Chiêu chặc chặc lưỡi: “Bàn tử, bao nhiêu năm rồi mà sao vẫn béo thế, mấy ngàn năm qua không giảm

được cân nào à? Ta biết chỗ bán thuốc giảm cân cấp tốc đó, muốn giới thiệu không?”

Hỗn Độn then quá hóa giận, rống lên xông tới. Cùng Kỳ và Lục Ngộ không nói hai lời cũng bắt đầu động thủ. Song phương không ai nhường ai, trong kết giới chiến loạn khắp nơi, tiếng gầm thét rung trời. Mà ở bên ngoài, bóng đêm vẫn như cũ yên lặng, thành phố về đêm đã yên giấc ngủ say.

Giữa trung tâm khu đất có một vùng sáng lập lờ lúc ẩn lúc hiện, giữa vòng sáng mờ ảo mơ hồ có một người đang ngồi.

Thiều Khuynh Tri dừng lại, “Thì ra là ngươi.”

Ngồi ở chính giữa vòng người là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, người nọ mở mắt: “Đến rồi sao?”

“Thật không ngờ chuyện lần này lại do ngươi khơi mào. Trước đây ngươi làm phản đem quân thiên ma đánh thiên giới, cùng Chuyên Húc tranh đoạt đế vị, húc đổ núi Bất Chu, làm sập trụ trời, làm nước thiên giới đổ xuống gieo tai họa cho nhân gian. Tam Hoàng Ngũ Đế xóa bỏ thần tịch đầy ngươi xuống nhân giới để chuộc tội, ngươi lại chứng nào tật nấy âm mưu thâm độc tóe máu vào tay mình. Trận pháp ngươi đang lập rốt cuộc nhằm vào đâu?” Thiều Khuynh Tri chỉ vào chiếc hộp nhỏ bằng đồng đặt giữa tâm trận.

Húc đổ núi Bất Chu? Thước Cẩn âm thầm hít vào một hơi. Gần đây do hoàn cảnh cuộc sống đưa đẩy, hắn bắt đầu đi nghiên cứu thần thoại truyền thuyết nhiều hơn, húc đổ núi Bất Chu làm sập trụ trời chẳng phải là Thủy thần Cộng Công sao?! Cái phần tử hung tàn như thế...

Cộng Công nhìn về phía hai người, cao giọng hỏi: “Ngươi là ai?”

Thước Cẩn suýt nữa thì cắn phải lưỡi, cái gì cơ?! Ông chú này cũng không biết boss là ai luôn?! Thân là đại boss cuối cùng, có thể có ý thức tự giác một chút không, ngay cả đối thủ là ai cũng không biết còn có thể qua loa hơn nữa không! Cái tiết tấu như thần này! Mà rốt cuộc thì boss à ngài là cái gì thế....

Thiều Khuynh Tri không trả lời mà hỏi ngược lại: “Ngươi không có sức chiến đấu, tay chân thân tin bên người hiện giờ cũng chỉ còn lại Cùng Kỳ và Hỗn Độn, cố gắng làm chuyện vô ích để làm gì? Chúng ta đừng dài dòng nữa, lật nốt con bài cuối cùng trong tay ngươi đi, kết thúc chuyện này.”

Cộng Công giữa đầu cười lớn, “Ngươi cùng lắm cũng chỉ là một cái ống loa Bàn Cổ, Nữ Oa phái xuống nhân gian để truyền đạt cái gọi là thần dụ, quản lý mấy con thần thú nho nhỏ. Nếu các ngươi đã muốn chết, vậy hôm nay ta thành toàn cho các ngươi!”

Dứt lời, Cộng Công hô to một tiếng: “Tĩnh lại đi!”

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, tĩnh lặng đến chết chóc. Trong lòng Thước Cẩn có dự cảm không lành, Ninh Cửu Nguyệt và mọi người cũng ngừng lại, đứng bất động tại chỗ.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân rung mạnh, tiếng động đình tai nhức óc từ lòng đất vọng lên như tiếng kêu gào của ma quỷ. Thước Càn bịt chặt tai, khiếp sợ nhìn cái bóng khổng lồ chậm rãi trườn lên khỏi mặt đất, dùng chính thân thể nó vây hãm bọn họ bên trong.

Chú thích: (hôm nay gấp quá tôi chưa kịp làm chú thích chi tiết mai làm bù nhé)

(1) Cộng Công: chú này làm sập trụ trời xong mới có vụ Nữ Oa vá trời đấy ạ

(2) Cùng kỳ:

(3) Hỗn Độn:

(4) Anh Chiêu:

(5) Lục Ngô:

45. Quyển 3 - Chương 45

Đó là một con quái thú dài hơn trăm mét, thân rắn vẩy rồng, quấn một vòng thân đã kín cả mặt đất, thân rắn cuộn tròn lại thành một bức tường cao ngất, ngăn cách tất cả với bên ngoài. Hai mắt nó nhắm chặt, cái đầu rồng mặt người trên cao từ từ ghé sát xuống chỗ Thiều Khuynh Tri.

Thước Càn đứng cạnh y cứng đờ cả người, chết lặng nhìn thứ sinh vật mang thứ kích thước y như quái thú ngoài hành tinh trước mặt, đến khi Thiều Khuynh Tri nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, hắn mới giật mình hồi thần, run rẩy nói: “Boss à, cổ nhân có nói, núi xanh còn đó không sợ thiếu củi đốt, anh suy nghĩ lại đi, tẩu vi thượng sách, chúng ta về nhà được không?”

“Là Chúc long?!” Ninh Cửu Nguyệt cảnh giác thủ thế.

Thước Càn nhìn về phía Thiều Khuynh Tri.

Thiều Khuynh Tri xác nhận: “Chúc Long, thần cai quản Chung Sơn, thân dài ngàn dặm. Mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, hít vào là mùa hạ, thở ra là mùa đông, có thể hô phong hoán vũ.”

Thước Càn phát điên: “..... Không tính đến hô phong hoán vũ, chỉ riêng cái kích thước này cũng đủ đè chết chúng ta rồi!”

Thiều Khuynh Tri siết chặt tay hắn, cười khẽ, “Cuối cùng cũng vẫn phải để em nhìn thấy nguyên thân rồi, hy vọng không dọa em chạy.”

Thước Cần yên lặng oán thầm, vốn đã sợ chết khiếp rồi!

Thiều Khuynh Tri buông tay hắn ra, bước lên trước vài bước, trên người y bắt đầu xuất hiện một tầng bạch quang bao phủ.

Thước Cần nhìn y chằm chằm không chớp mắt, đến lúc này mới hiểu ý của Thiều Khuynh Tri là nói nguyên thể của bản thân y, trong lòng vừa kích động lại vừa bồn chồn không yên.

Từ trước đến giờ hắn mắc chứng nhan không, chẳng may nguyên thể của boss xấu quá..... Sai rồi, sao lại có thể nông cạn đem tiêu chí xấu đẹp của con người áp cho giống loài sinh vật thần thánh như boss được QAA

Luồng bạch quang bạc trắng lạnh lẽo mà diễm lệ bao lấy Thiều Khuynh Tri, nuốt chửng thân ảnh y. Một khắc sau, trong quang sáng bước ra một con cự thú trắng muốt, bộ lông dày mềm mại sạch sẽ như tuyết, hai chiếc sừng gai góc mà tinh xảo như gỗ đàn chạm khắc, đôi cánh trên lưng mở rộng, tao nhã thánh khiết cao quý đến khó tả.

Thước Cần vô thức bước đến gần cự thú, nhìn nó đến thất thần.

Cự thú quay đầu lại, “Có hài lòng không?”

“Hài lòng, hài lòng.” Thước Cần chùi chùi nước miếng, được rồi, ngoài nhan không hắn còn bị bệnh cuồng động vật có lông, “Tôi sờ được không?”

Đôi mắt màu lam xinh đẹp của cự thú tràn ra ý cười: “Đương nhiên.”

Thước Cần tháo găng tay, đem bàn tay vui vào lớp lông trắng dày mềm mại. Mẹ ơi cái cảm giác này!!!

Cộng Công đột nhiên kêu lên: “Người là —— Bạch Trạch!”

Bạch Trạch? Bảo sao nhìn lại thấy quen thế, hóa ra chính là thú cưỡi siêu cấp Bạch Trạch trong game! Aaa!!!

Lúc trước khi còn chơi game Thước Cần vẫn luôn ao ước mua nó nhưng mãi không được, bây giờ lại xuất hiện một con hàng thật giá thật trước mặt, nhất định là tổ tiên tích đức, phải thắp hương ba ngày ba đêm!

“Thiên Khải thần thú Bạch Trạch, đúng là không ngờ.” Trái với lời nói, Cộng Công dường như cũng không

mấy ngạc nhiên, “Nhưng Bạch Trạch thì sao? Người cuối cùng cũng chỉ là thần thú, Chúc Long đã được thăng lên thành thần, người chống lại được nó sao? Cứ cho là được, thì cũng không chống được Tứ đại thần khí! Hahahaha!” Cộng Công ngửa mặt lên trời cười dài, cực kỳ cuồng vọng.

Bạch Trạch trừng mắt, hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại dặn dò: “Gạo kê, ngoan, sang chỗ Cửu Nguyệt đi. Tôi phải làm việc rồi.”

Thước Cầm cực kỳ lưu luyến rút tay ra, đi ba bước lại quay đầu nhìn một cái.

“Được rồi, lúc nào rồi mà còn diễn mười tám lần đưa tiễn hả!” La Vũ rống lên, “Boss à ngài nhanh nhẹn lên một tí được không!”

Bạch Trạch vỗ cánh, cuồng phong bạo phát, bay lên không trung, đứng đối diện với gương mặt khổng lồ của Chúc Long.

“Chúc Long, tỉnh lại đi!” Thanh âm Bạch Trạch vang khắp trăm dặm, biến ảo khôn lường.

Chúc Long vốn đang đứng yên đột nhiên chuyển động, khiến cho cả mặt đất bắt đầu chấn động. Mí mắt khổng lồ của nó chậm rãi mở ra, hào quang bắn ra tứ phía. Trong nháy mắt, ngày đêm luân chuyển, bóng đêm tiêu tán, nắng sớm hiện ra, trời xanh rực rỡ.

Thước Cầm há hốc mồm, Chúc Long thật sự có thể điên đảo ngày đêm, người thì to skill thì trâu bò, thế này thì còn đấu đá cái gì?!

Hai mắt Chúc Long mặc dù đang mở, nhưng lại đại ra không có tiêu cự, mờ dần nhìn về phía trước.

“Trời đất có linh, ban cho người thân thể, để người giữ vững thiên quy, duy trì trật tự vạn vật. Đừng để cái ác trong lòng chế ngự, đừng để kẻ khác lợi dụng làm điều xấu. Đến từ đâu thì nên về đó. Trở về thôi!” Thanh âm của Bạch Trạch không ngừng vang vọng, dư hưởng không dứt.

Chúc Long dường như đang đấu tranh nội tâm, thân thể điên cuồng vặn vẹo, mặt đất rung chuyển ầm ầm, tất cả mọi người đều ngã trái ngã phải. Một lúc sau, nó dần dần yên tĩnh lại, chậm rãi khép mí mắt, thân thể khổng lồ chìm dần xuống lòng đất.

Cộng Công hét lớn: “Chúc long! Người đã ngủ say hàng vạn năm, rõ ràng có khả năng thống lĩnh thiên hạ, bây giờ lại cam tâm trở về sao!”

Đáng tiếc Chúc Long hoàn toàn không nghe được, tiếp tục trầm mình xuống, trong tiếng ầm ầm định tai nhức óc từ từ khảm sâu thân thể khổng lồ vào mặt đất. Tất cả diễn ra quá nhanh, giống như một màn hiện thân vừa rồi chỉ là ảo giác của mọi người.

Sắc trời lại trở tối, đêm đen một lần nữa bao phủ đất trời.

Cộng Công tức giận nhìn chăm chăm Bạch Trạch vẫn còn lơ lửng trên không trung.

Bạch Trạch vỗ cánh bay xuống, “Thủy thần Cộng Công, Chúc Long đại diện cho trật tự của luân hồi, nó chính là nhật nguyệt luân hồi, là bốn mùa luân phiên, ngay cả thần tiên cũng không có năng lực khống chế, huống hồ là một kẻ bị tước bỏ thần tịch như ngươi.”

Cộng Công cười lạnh: “Không hổ là Thiên Khải, nhưng một con Chúc Long cũng không thể làm hỏng kế hoạch của ta! Ngươi rút cuộc cũng chỉ có thể trở mắt nhìn ta hoàn thành nghiệp lớn mà thôi!”

Bạch quang lóe lên, Bạch Trạch khôi phục nhân dạng, biến trở về hình người. Thiều Khuynh Tri âm thầm cười: “Ta đúng là không có năng lực phá giải trận pháp do Tứ đại thần khí kết thành. Nếu ngươi muốn thì cứ tiếp tục đi, cố gắng hoàn thành hết mộng lớn trong lòng, nếu không sau này không còn cơ hội nữa đâu.”

Cộng Công nghi ngờ nhìn y, nghĩ có lẽ y chỉ đang phô trương thanh thế, làm lung lạc nhân tâm, vậy nên lại bình thần ngồi xuống, tiếp tục khai trận.

Thước Cầm lập tức bỏ nhào vào Thiều Khuynh Tri, sờ hết từ đầu đến chân y một lượt.

Thiều Khuynh Tri mỉm cười: “Đừng lo, tôi không sao.”

Thước Cầm chán nản thở dài: “Có lông sờ vẫn thích hơn hần.”

“.....”

Cộng Công vẫn đang tiếp tục khai trận, mà bên này Thiều Khuynh Tri lại vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có động tĩnh.

“Anh đang đợi cái gì?” Thước Cầm nhỏ giọng hỏi.

“Ngoan nào.” Thiều Khuynh Tri nhẹ nhàng xoa đầu hần.

“.....” Nói tiếng người đi anh giai, da gà da vịt tôi nổi khắp người rồi!

Không lâu sau, từ chân trời truyền đến tiếng đàn du dương như tiếng trời, âm thanh tựa như có ma lực, khiến cho người ta vô thức bị cuốn theo. Một con chim lớn mang theo quang hoa xé tan màn đêm, phía sau còn có hai con chim ngũ sắc bay theo, sáng rực một góc trời.

“Là Yến Tây Như!” Thước Cần vừa nhìn đã nhận ra chị dâu Phượng Hoàng nhà mình, hai con chim bay theo sau trên lưng còn chở người. Một là Thước Thừa Dụ, người còn lại là Trịnh Mân.

“Khuynh Tri.” Phượng Hoàng đáp xuống đất, trở về hình người, trong tay còn cầm theo một cây mộc cầm cổ.

Trịnh Mân chân vừa chạm đất lập tức chạy đến đứng cạnh Yến Tây Như, lại bị Thước Thừa Dụ ẩn văng sang một bên, còn hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

Cái gì thế này..... Lúc nào rồi mà các người còn diễn vở cả đại chiến tiểu tam ba trăm hiệp hả?!

“Quân khu bên dàn xếp ổn cả rồi chứ?”

Yến Tây Như mỉm cười gật đầu: “Thước Đại tá giải quyết rất gọn gàng, tôi chỉ giúp đỡ dọn dẹp hậu quả thôi.”

Thước Cần thở ra một hơi.

“Nếu bên đó xong rồi, vậy giải quyết nốt chuyện bên này thôi.”

Yến Tây Như nhìn một hàng tiểu thần xếp vòng tròn quanh Cộng Công giúp lão bày trận, chân mày cau lại: “Thân là thần, phải duy trì an ổn cho nhân giới, bây giờ lại vì chút lợi ích phù du mà âm mưu nhiễu loạn nhân gian!”

“Không phải. Mục đích ngay từ đầu của bọn họ vốn không phải là nhân giới. Đại thần đều đã ẩn vào hư vô, thiên giới hiện đang bỏ trống. Cộng Công muốn nhân cơ hội trở về, thôn tước thiên giới, nhưng lại không tìm thấy đường lên trời, vậy nên bọn họ không tiếc bất cứ giá nào, một bên tìm cách gây nhiễu loạn nhân gian đánh lạc hướng chúng ta, một bên âm thầm sử dụng Tứ đại thần khí thiết lập pháp trận, thông qua nó mở ra thông đạo dẫn lên thiên giới.”

Thiều Khuynh Tri vừa dứt lời, không chỉ Yến Tây Như giật mình, mà ngay cả Cộng Công cũng kinh hoàng mở to mắt.

“Ngươi, sao ngươi lại đoán được!”

“Ta không đoán, ta nhìn thấy, cảm nhận được.” Thiều Khuynh Tri chỉ vào hộp đồng, “Bên trong chính là Đá ngũ sắc của Nữ Oa, đúng không?”

Cộng Công sắc mặt đại biến, vẫn cố gắng mạnh miệng: “Phải thì sao? Nếu đã biết đá Nữ Oa, các người còn không mau nhận thua!”

“Từ khi ta xuất hiện trên thế gian này, vốn không biết đến hai chữ nhận thua.” Thiều Khuynh Tri quay về phía Trịnh Mân: “Trịnh đồng, không ngờ lại là đồng minh, cảm ơn đã ra tay hỗ trợ.”

“Tôi chỉ muốn giữ gìn thánh địa gia tộc và dốc sức cho tôn thần, không phải là vì muốn cứu vớt thiên hạ chúng sinh gì đâu, đừng cảm ơn.” Trịnh Mân rút trong người ra một thanh u quang bảo kiếm. Thân kiếm thật lớn, cổ sơ chất phác.

“Hiên Viên kiếm!” Cộng Công sửng sốt, “Ngươi là hậu nhân của Hoàng Đế?!”

“Nói chính xác thì gia tộc chúng tôi là hậu nhân của Bạch Đế Thiếu Hạo.” Trịnh Mân nắm chặt thanh kiếm trong tay, “Mảnh đất này từng là nơi tổ tiên thờ phụng thánh đế Phượng Hoàng, tôi không thể để các người làm ô uế nó được!”

Ngón tay Yến Tây Như khẽ động, một cảm trong tay phát ra âm thanh như ánh sáng xuyên thấu vào lòng người.

“Phục Hy Phượng hoàng cảm?” Cộng Công nghiêng rằng, gương mặt dữ tợn vắn vẹo, “Hiên Viên kiếm cộng thêm cả đàn Phục Hy cũng đừng mong có thể chống lại uy lực của Tứ đại thần khí và đá Nữ Oa!”

“Đá Nữ Oa thần lực khôn cùng, có thể mở ra hư vô, xuyên qua trục thời gian. Nhưng mà Cộng Công, ngươi đã quên mất một thứ rồi.”

Thiều Khuynh Tri cầm lấy cái búa nhỏ từ tay Thước Cẩn, giơ lên.

Cộng Công kỳ quái nhìn chằm chằm cái búa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh hãi chỉ vào nó, “Không thể nào! Tuyệt đối không thể!”

“Thiên địa thuở ban sơ chỉ là một cội hỗn độn, Bàn Cổ cầm búa khai thiên tích địa, phá vỡ hỗn độn, phân ra trời đất, tạo ra sông núi, sinh ra vạn vật. Trên thế gian này không thần khí nào có thể chống lại búa của Bàn Cổ.”

Thiều Khuynh Tri không nhanh không chậm nói. Từng chữ từng chữ rơi vào tai Cộng Công như hòn đá đập mạnh xuống mặt nước, chấn động không dứt.

“Tây Như, Trịnh Mân, ra tay đi.”

Tiếng cổ cầm lập tức vang lên dồn dập, Trịnh Mân vung Hiên Viên kiếm, bổ một nhát thật mạnh xuống kết giới trận pháp.

Kiểm khí bổ ra một đạo ánh sáng, đánh vào tâm trận, tiếng sấm vang trời, kết giới hộ trận hoàn toàn sụp đổ.

Tâm trận càng lúc càng mở rộng, như một vết nứt rạch ngang trên nền đất, phía dưới là vực sâu không đáy. Cộng Công và các tiểu thần đang định nhảy xuống, đột nhiên lại bị một tiếng gầm giận dữ kéo trở về.

Một con quái thú chín đầu đột nhiên xuất hiện, chín cái miệng đồng thời gầm gừ đe dọa.

Cộng Công trợn mắt: “Khai Minh thú! Không thể nào! Sao nó lại xuất hiện ở đây?!”

Sau bao nhiêu kỳ vọng thì anh nhà cuối cùng cũng biến hình rồi ạ. Tôi chỉ muốn nói là các cô đoán anh nhà rất ngẫu nhiên, là rồng với kỳ lân, nhưng sự thật thì ổng chỉ là một con cừu có cánh lông xù.....

Có 1 tỉ phiên bản của anh nhà nhưng tôi nghĩ nếu xét về độ lông dày thịt béo như Cần Cần miêu tả thì nguyên thể của anh nhà chắc là con dưới này cmnr =))))

Chúc Long:

Khai Minh:

46. Quyển 3 - Chương 46

Thiều Khuynh Tri nhướn mày: “Khai Minh là thần thú canh giữ cổng thiên giới, đương nhiên phải xuất hiện, có gì đáng ngạc nhiên?”

Cộng Công đại ra, một lát sau đột nhiên bưng bình, vội vàng ôm hộp đồng chạy ra ngoài. Thiều Khuynh Tri ném búa lên không trung, Bàn Cổ phủ (búa) lập tức biến lớn gấp mười lần, như tảng đá lớn treo trên đầu.

“Sao ngươi có thể điều khiển Bàn Cổ phủ?!”

“Bạch Trạch tinh thông vạn vật, phụng sự cổ thần, ngươi nghĩ bao nhiêu năm qua nhân giới chỉ cần có mình quân là nghiêm nhiên sẽ thái bình? Khi trời đất bị tách ra khỏi cõi hỗn độn, Bàn Cổ phủ bổ đôi trời đất, bổ ra một đạo linh khí, khí nặng xuống thành đất, nhẹ lên thành trời, cung cấp cho vạn vật sinh khí, điều khiển bốn mùa mưa nắng, hình thành quy luật tuần hoàn thế gian. Khi mọi thứ đã tự cân bằng, cổ linh khí kia dần thoát ra khỏi thế gian, tụ lại thành một linh hồn, chính là nguyên thần của Bạch Trạch. Ta là do trời đất vạn vật tạo thành, là trật tự của nhân gian. Trước khi ẩn thân vào hư vô, Bàn Cổ đại thần đã giao Bàn Cổ phủ cho ta, nếu gặp tên nào quá ngông cuồng, thì lấy ra bổ nát đầu hắn.” Thiều Khuynh Tri hờ hững nhìn Cộng Công, trên người ỷ tẩn ra cảm giác áp bức uy nghiêm.

Sắc mặt Cộng Công càng ngày càng vắn vẹo, mang theo cả uất ức và không cam tâm.

“Ta nghĩ nói thế là đủ hiểu rồi. Các người nếu đã không muốn ở lại thế gian, vậy đi vào hư vô, tiếp tục giấc mơ thống trị của mình đi.” Thiều Khuynh Tri giơ cao tay lên, Bàn Cổ phủ theo động tác của y, đập mạnh xuống.

Cộng Công đứng chết trân tại chỗ, run rẩy không biết là vì căm giận hay vì hoảng sợ.

Bàn Cổ phủ không bỏ thẳng xuống mà vạch ra một khe hở giữa không trung. Cộng Công và tất cả thuộc hạ trong nháy mắt đều bị hút vào, chỉ còn lại hộp đồng rơi xuống nằm lẻ loi trên mặt đất. Khai Minh thú thấy không còn chuyện của mình, quay đầu trở về thiên giới, tâm trận cũng tự động khép lại.

Khe nứt dẫn vào hư vô do Bàn Cổ phủ bỏ ra vẫn chưa đóng lại, mà càng lúc càng mở rộng, đen ngòm sâu hun hút, gió lạnh thấu xương, như cánh cổng dẫn tới âm ti. Tất cả mãnh thú, Cùng Kỳ và Hỗn Độn đều bị cuốn vào theo, tiếng kêu thảm thiết vang cứ thế bị tiếng gió nuốt chửng. Đến lúc này, khe nứt mới chậm rãi khép lại, trời đất trở về vẻ tĩnh lặng yên bình vốn có.

Thước Càn ngơ ngác lẩm bẩm: “Cứ thế là xong rồi sao...”

Ninh Cửu Nguyệt cười vỗ vai hắn: “Sao? Thấy đơn quá hay là tiếc vì không có cơ hội lên sàn?”

Thước Càn cúi đầu nhìn tay mình: “Mẹ ơi, tôi vừa mới cầm vào Bàn Cổ phủ.....”

Thiều Khuynh Tri thu hồi Bàn Cổ phủ, dẫn dò mọi người: “Tứ đại thần khí đã trở về nguyên dạng, phiên mọi người thu dọn về, cả đá Nữ Oa nữa.”

Thước Càn vèo một cái xông đến ôm lấy cổ y, ngay cả Thiều Khuynh Tri cũng bị dọa.

Thước Thừa Dụ ho khan một tiếng, em trai gả ra ngoài như bát nước đổ đi! Có biết phải rụt rè một chút hay không!

“Em làm gì thế?” Thiều Khuynh Tri cười.

“Này, anh biến thân đi.”

“Làm gì?”

“Cho tôi cười một lúc, cho mượn cả búa nữa!” Cười thần thú cầm thần khí, cái tình tiết huyền huyền này phải tranh thủ thử một lần, sau này về già mới vui về đi gặp tổ tông được!

Đột nhiên cả người hắn bị nhấc bổng lên. Thiều Khuynh Tri đã biến trở về nguyên thân, khiêng hắn lên lưng.

“Từ từ! Anh làm gì thế!” Thước Cần hoảng hốt giãy dụa.

“Tôi đói rồi, chúng ta về nhà ăn cái gì đi.”

“Giờ này thì ăn cái gì.....”

“Ăn em.”

AAAAAAAAA!!!!!! Cứu mạng!!!!!!

Thước tam thiếu tự tìm đường chết cứ thế bị đại quái thú khiêng đi mất rồi....

.....

Đem Thước Cần đi tắm rửa sạch sẽ rồi nhét vào trong chăn, Thiều Khuynh Tri rốt cục cũng thỏa mãn thở ra một hơi, ôm lấy hắn cọ cọ: “Ngoan nào, nằm yên đi, anh buồn ngủ rồi.” Y vừa nói xong đã dụi đầu vào cổ Thước Cần ngủ luôn.

“.....” Thước Cần mờ mịt nhìn trần nhà, nhất thời rơi lệ đầy mặt, anh ít nhất phải để cho tôi nằm cái tư thế thoải mái một chút chứ QAQ

Hai người cứ thế ôm nhau ngủ thẳng đến tận chiều hôm sau. Lúc tỉnh dậy cổ Thước Cần cũng vẹo luôn, làm thế nào cũng không xoay sang được.

“Đều tại anh hết!”

Thiều Khuynh Tri vô cùng thức thời giúp hắn xoa bóp cổ.

Thước Cần đột nhiên giữ chặt mặt y, nắn nắn bóp bóp, nhìn chăm chăm một lúc lâu, “Chuyện ngày hôm qua quá hoang đường, sao anh có thể uy vũ như thế được, tùy tiện quét một cái bay luôn boss cuối!” Cái tình tiết lãng xẹt như thế mà đem lên phim sẽ bị quần chúng ném đá đó!

Thiều Khuynh Tri cười híp mắt, “Thế em muốn sao?”

Thước Cần cắn môi, “Anh biến thân đi.”

“Nếu em muốn nhân thú thì anh cũng không ngại, chỉ sợ em không chịu được.” Thiều Khuynh Tri xoa xoa lưng hắn.

“Nhân thú?!” Đại não Thước Cần bùng nổ, vội vàng túm chặt quần áo trên người, “Anh dám!!!”

“Có gì mà không dám, chẳng qua là không nỡ thôi.” Thiều Khuynh Tri xoa xoa rồi lại bóp bóp.

Thước Cần cảm lạnh nuốt nước mắt, cái thứ dâm tà này sao có thể là thần thú Bạch Trạch!

Nói thật ra, mặc dù hắn không xác định được mình thích Thiều Khuynh Tri bao nhiêu, nhưng Thước Cần biết, địa vị của người này trong lòng mình là không thể thay thế. Bọn họ cùng nhau đi làm, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nghỉ ngơi, cùng nhau trải qua vô số chuyện kỳ quái, y là người hắn có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng, cũng là người khiến hắn sùng bái nhất. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ kết quả cuối cùng sẽ không thế này.

Thế nhưng cái người này, ở nhà dính như keo chó, đến công ty hờ ra lại đòi trừ lương! Còn có nhân tính hay không! Không đúng, y căn bản có phải người đâu!

Thước Cần cảm giận cắn Thiều Khuynh Tri phát, đổi lại là bị hôn đến không thở được.

Chờ hắn đói đến bụng sôi òng ọc, Thiều Khuynh Tri mới buông ra, thả người đi ăn cơm.

Thước Cần ôm bát vừa ăn vừa hỏi: “Hôm qua cuối cùng thế nào?”

“Tây Như chỉ đạo mọi người thu hồi Thần khí, Anh Chiêu và Lục Ngô giải tán nốt đám thần thú, phá bỏ kết giới, trả lại mảnh đất cho Trịnh Mân.”

“Chỗ anh cả thì sao?”

“Tây Như trước khi sang chỗ chúng ta đã qua giúp anh cả em xử lý Triệu Quân Thực. Thật ra cũng không tốn quá nhiều sức, anh cả em trực tiếp bắt hết chỉ huy quân đoàn 25, Tây Như xử lý đám yêu thú, tương đối nhanh gọn.”

“Cộng Công chết rồi sao?”

“Không, bọn họ bị giam vào hư vô. Nếu thời không chuyển hoá, vật đổi sao dời, có lẽ một ngày nào đó còn có thể hồi phục nguyên hình. Hư vô do Bàn Cổ phủ tạo ra sẽ hút lấy tất cả những kẻ mang dã tâm làm nhiễu loạn trật tự thế gian, còn lại tay chân lâu la đều bị Lục Ngô phong ấn rồi.”

“Này, anh thật sự trâu bò thế à? Cái gì mà là trật tự nhân gian sinh linh vạn vật.....”

“Nói quá lên thôi, thật ra không khoa trương đến mức đấy đâu.” Thiều Khuynh Tri mỉm cười, “Nguyên thần của anh đúng là do linh khí thiên địa tạo thành, nhưng hiện giờ thế giới đã tự có quy luật vận hành, không còn cần đến anh nữa.”

Thước Cần gặt đầu, ngoài mặt cười hì hì tiếp tục ăn cơm, nhưng trong lòng lại bồn chồn không yên.

Phiền toái đã giải quyết xong, tất cả mọi người làm một bữa cơm nho nhỏ coi như ăn mừng.

Mạch Đường Đường bị vớt ở lại trông nhà không được tham gia đại chiến pk quái thú, mất mát vô cùng, bèn dồn hết mất mát trong lòng đem đi làm một bàn tiệc lớn y như Mãn Hán toàn tịch.

“Thần khí tôi cất vào kho rồi, lúc nào rảnh thì đem trả về đi.” Yến Tây Như quay đầu nhìn Thước Thừa Dụ ngồi bên cạnh đang chuyên chú lột vỏ cua, “Em muốn ăn gạch cua.”

Thước Thừa Dụ vội vàng lột mai cua ra, dùng thìa xúc gạch cua dâng đến tận miệng vợ.

Thước Cần khinh bỉ bĩu môi, “Anh hai, bản chất thê nô của anh có cần bại lộ nhanh như thế không hả, ít nhất cũng phải qua vài ba năm hãn phô ra chứ?”

Thước nhị thiếu nhếch miệng cười, có thể hầu hạ vợ da mặt là cái đỉnh!

“Phải rồi, Trịnh Mân có yêu cầu gì không? Dù sao cậu ta cũng giúp chúng ta rất nhiều.” Thiều Khuynh Tri vặn lấy càng cua, bóp nát vỏ, rút ra từng miếng thịt cua trắng nõn đặt vào bát Thước Cần. Người nào đó lập tức một ngụm nuốt luôn, hai mắt dán chặt vào cái càng cua còn lại không dời đi được.

“Cũng chẳng đòi hỏi gì. Lúc trước Trịnh Mân dùng mọi thủ đoạn mua mảnh đất kia chủ yếu là vì không muốn thánh địa gia tộc rơi vào tay kẻ khác, bây giờ ổn thỏa rồi, đất lại về trong tay, còn gì mà yêu cầu nữa.”

Thước Thừa Dụ hừ hừ: “Nếu cậu ta đừng có sáp vào em nữa mới là tốt nhất.”

Yến Tây Như bắt đắc dĩ: “Anh có thể bớt nhỏ nhen đi được không? Hậu nhân của Bạch Đế Thiếu Hạo thờ phụng Phượng hoàng, đây chỉ là tín ngưỡng của người ta thôi.”

“Anh mặc kệ, lần sau mà cậu ta còn nhìn em nữa, anh sẽ trực tiếp chọc mù mắt luôn.” Thước nhị thiếu căm giận đem đầu đũa xiên thủng mai cua.

Thước Cần đột nhiên nhớ tới một người: “Triệu Quân Thực thì sao?”

“Bị bên trên bí mật thanh lý rồi. Âm mưu chống chính quyền, loại tội này cho dù có công khai xử lý thì

cũng đi tù một gông.”

Thước Cẩn thở dài gặm gặm cua, tranh quyền đoạt lợi làm gì, mỗi ngày đi làm rồi về nhà ăn cơm, cuộc sống như thế không phải tốt sao?

Cuối cùng, mọi người ăn đến đi cũng không nổi, Thiều Khuynh Tri quyết định đặc biệt phát cho Mạch Đường Đường một khoản tiền thưởng, coi như để an ủi trái tim bị tổn thương nặng nề do bị cách ly xã hội của thân thú Đường Khang.

***

“Chỗ anh đang ở giao thông cũng tiện, gần khu trung tâm, em đi dạy cũng không xa, nhưng lại hơi nhỏ. Biệt thự ở Tây khu không khí trong lành, nhưng lại quá xa trung tâm. Hay là anh đi mua một cái nhà nữa nhé?”

“Anh nói gì cơ?” Yến Tây Như khó hiểu quay đầu.

“Em nghĩ chúng ta nên ở chỗ nào? Em thích chỗ nào thì chúng ta ở chỗ đó.”

“..... Em muốn ở nhà mình.”

“Nhà em? Quá nhỏ, cách công ty anh cũng xa.” Thước Thừa Dụ lắc đầu.

Yến Tây Như nghi hoặc: “Sao chúng ta lại phải ở cùng một nhà?”

“Em là vợ anh, không ở cùng nhau chẳng lẽ ở riêng?!” Thước Thừa Dụ cảm giác sắp hỏng mất, “Chẳng may lại xuất hiện thêm vài phần tử thờ cúng Phượng Hoàng chạy đến cửa, anh không ở đấy thì ai giải quyết!”

Yến Tây Như dở khóc dở cười: “Chúng ta đều là người trưởng thành, cũng không giống như nam nữ kết hôn, lấy danh nghĩa gì mà ở chung? Hằng ngày gặp nhau là được rồi.”

Hai mắt Thước nhị thiếu lập tức phát sáng lập lòe: “Hóa ra là em muốn kết hôn!”

“Không phải ——”

“Cũng đúng, em là Phượng Hoàng, xuất thân cao quý, dù sao cũng phải cưới hồi đàng hoàng mới được. Chúng ta đi đâu bây giờ? Đi Hawaii? Quá nóng, không có gì mới mẻ. Đi Thụy Sĩ? Phong cảnh đẹp, nhưng đi nước ngoài thì có vẻ không truyền thống lắm. Nếu không chúng ta đi.....” Thước Thừa Dụ thao thao bất tuyệt, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của bản thân.

Yến Tây Như thở dài, mặc kệ người này đi.

***

“Không vui sao?” Thiều Khuynh Tri dụi dụi vào má hấn.

“Ai bảo không vui, vui mà. Lông của anh dài như thế, còn ẩm hơn gấu bắc cực, không vui sao được.” Thước Cần ôm lấy Bạch Trạch, úp mặt vào lớp lông trắng mềm như tuyết.

“Ý em là anh giống gấu Bắc cực?” Thiều Khuynh Tri quay đầu.

“Làm sao mà giống được, gấu Bắc cực có biết bay đâu...”

Thiều Khuynh Tri ghé vào mặt đệm, cái đuôi nhẹ nhàng đảo qua lưng hấn: “Anh biết em không vui, nói cho anh nghe không được sao?”

“Chuyện gì cũng không qua mắt anh được.” Thước Cần cọ cọ vào cái bụng đầy lông tơ mềm mềm trắng muốt, mếu máo, “Anh sống mấy ngàn năm rồi, trường sinh bất lão, còn em sau này sẽ già đi, bụng sẽ phệ ra, lưng sẽ còng xuống, mặt sẽ đầy nếp nhăn, tóc sẽ bạc trắng, cuối cùng quắt lại thành một ông già xấu xí, đến lúc đó anh lại đi tìm thằng khác có phải không?!”

“Em lo lắng chuyện này?” Thiều Khuynh Tri hiển nhiên không nghĩ tới, đôi mắt màu lam khê cong lên, “Chúng ta có thể cùng nhau trường sinh bất lão mà.”

“Em không muốn làm lão yêu quái!” Thước Cần tức giận trừng mắt, “Đến lúc đó mọi người đều già đi, chỉ còn mình mình không già không chết, cả ngày phải trốn trốn tránh tránh. Hơn nữa đến khi người thân bạn bè lần lượt ra đi, có sống nữa thì cũng còn ý nghĩa gì.”

“..... Là anh nghĩ sai rồi.” Thiều Khuynh Tri quay đầu lại, cọ trán vào đầu hấn, “Nếu em muốn già đi, anh sẽ già cùng em. Hai chúng ta sẽ biến thành hai ông lão đầu bạc, khi em tạ thế, anh sẽ tiễn em đi, sau đó trà linh khí về cho thiên địa, biến mất vĩnh viễn.”

Thước Cần mở to mắt nhìn y, vẻ mặt khiếp sợ. Một lúc lâu sau, hấn cúi đầu đem mặt vùi vào lông mềm, rầu rĩ nói: “Anh không cần làm thế đâu.”

“Như em vừa nói, nếu trên thế giới đã không còn lại thứ khiến chúng ta vương bận, sống không có mục đích thì còn tiếp tục sống làm gì.”

“Đều tại anh hết! Rõ ràng ba tôi muốn tôi lấy vợ, bây giờ lại bị anh lừa gạt, tôi phải đi tìm em gái xinh đẹp!” Thước Cần vừa sụt sịt vừa chùi nước mũi vào lông Bạch Trạch.

Thiều Khuynh Tri biến trở về hình, ôm chặt lấy hân: “Ngày mai em vút hết mấy cái tạp chí vợ vắn đi cho anh, về sau em chỉ được nhìn ảnh anh thôi!”

“..... Anh điên à!” Thước Cần nhảy dựng lên, “Anh không thể can thiệp vào sở thích cá nhân của người khác! Tôi nó cho anh biết.....”

“Buổi tối chúng ta sinh hoạt vợ chồng đi.” Thiều Khuynh Tri đột nhiên nói.

Bởi vì vẻ mặt của y quá mức đứng đắn, giọng điệu bình tĩnh nghiêm túc, Thước Cần còn tưởng mình nghe nhầm.

“Anh vừa nói cái gì cơ?”

“Buổi tối, sinh hoạt vợ chồng.”

“..... Bốn chữ này ở thời thượng cổ có phải mang nghĩa khác không?”

“Không có.”

“Em về nhà đây, tạm biệt.” Thước Cần vội vàng vợ lấy áo khoác xông ra cửa.

“Nếu em dám bước chân ra khỏi cửa, anh sẽ lập tức biến em thành yêu quái trường sinh bất lão. Như vậy chúng ta sẽ có rất rất nhiều thời gian để sinh.hoạt.vợ.chồng!” Thiều Khuynh Tri nhấn mạnh từng chữ.

Thước tam thiếu nội tâm đổ máu, sau này hân thật sự phải sống với cái tên dâm tà này sao? Thật sao?!

Thần thoại truyền thuyết cái gì đấy tất cả đều là lừa người hết!

—— Quyển thứ ba • Phần tử khủng bố • hoàn

47. Quyển 3 - Chương 47: Ngoại Truyện

Sống mấy ngàn năm, Yến đại giáo sư lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải như thế này.

Yến Tây Như hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào hay phải nói cái gì trong tình trạng bị người ta lột sạch quăng lên giường, trong lòng thậm chí còn cảm thấy sợ hãi.

Thước Thừa Dụ nhìn thân thể người trước mặt, chỉ hận không thể một phát ăn luôn, nhưng nhìn đến vẻ mặt quần bách của Yến Tây Như lại không đành lòng.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng đi, anh sẽ cẩn thận.” Thước Thừa Dụ vừa dỗ người vừa hoàn thành công tác chuẩn bị, bắt đầu làm chính sự.

Yến Tây Như khẽ rên một tiếng, cả người run lấy bầy.

“Đau không?” Thước Thừa Dụ vội vàng dừng lại.

Yến Tây Như mờ mịt lắc đầu.

Thước Thừa Dụ nhìn người dưới thân khoe mắt đỏ hồng, sống lưng cong lên, ngón chân vô thức gập lại, cả người tản ra một quang sáng mờ ảo...

..... Từ từ! Quang sáng?!

Thước Thừa Dụ hoảng sợ, nhìn kỹ lại, phát hiện quanh người Yến Tây Như bắt đầu phát sáng lên. Mẹ ơi đây là cái tình huống gì?! Chẳng lẽ lúc Phượng Hoàng ấy ấy sẽ biến thân?!!!

Tuy rằng bản thể Phượng Hoàng cũng rất cao quý xinh đẹp, nhưng mà đây là một con chim đấy!!! Ôm một con chim xxoo sớm muộn gì cũng sẽ phát điên mất thôi!!!

Yến Tây Như cố nén cảm giác không khỏe trong người, nhắm chặt mắt chờ Thước Thừa Dụ tiếp tục, ai ngờ chờ mãi cũng không thấy người kia nhúc nhích, vừa mở mắt ra đã thấy đối phương đang rối rắm nhìn mình, vẻ mặt vô cùng kỳ dị.

Chẳng lẽ..... Trong lòng Yến Tây Như run lên, cắn răng nói: “Anh hối hận rồi?! Không làm nữa thì rút xuống cho tôi!”

Hả hả? Thước Thừa Dụ vội vàng ôm người lên, vỗ vỗ lưng cho Yến Tây Như. Sao đang êm đẹp tự dưng lại tức giận?

“Anh mất bao nhiêu công mới đem được em về, sao có thể hối hận được.”

“Vậy anh ngồi im đây làm cái gì ——”

“Em cho anh thời gian, loại chuyện như nhân thú này nọ anh phải chuẩn bị tinh thần một chút.” Thước Thừa Dụ chột dạ nói.

Yến Tây Như phát điên: “..... Ai muốn nhân thú với anh!”

“..... Thế người em tự đứng sáng lên làm gì?”

“Anh im đi, đây là phản ứng tự nhiên! Làm sao tôi kiểm soát được!”

Thoát khỏi bóng ma tâm lý nhân thú, Thước nhị thiếu cuối cùng cũng thả lỏng tinh thần, chuyên tâm làm bậy.

“A —— Từ từ thôi!” Yến Tây Như nghiêng răng, biết thế ban này biến thân luôn cho rồi!

Thế nhưng rất nhanh, thần trí Yến giáo sư bắt đầu mơ hồ, chuyện biến thân hay không biến thân cũng cứ thế ném ra sau đầu luôn.

***

Thước Cần ở bên này còn thảm hơn, y như trai nhà lành bị Sơn trại đại vương bắt về, khổ bức túm chặt chân.

“Còn muốn tắm nữa không?” Sơn trại Đại vương từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Thước Cần liều mạng lắc đầu.

“Em ở trong phòng tắm 1 tiếng 42 phút, ngay cả voi cũng sạch chứ đừng nói là em!”

QAQ Anh rõ ràng không thương tôi!

“Không cần mặc quần áo nữa, dù sao cũng phải cởi.” Sơn Đại vương trèo lên giường.

Thước Cần túm chặt chân, nín nọt cười cười: “Đại vương, à nhầm, Thiều đại chủ tịch, vấn đề trên dưới chúng ta có thể thương lượng lại một chút không?”

Thiều Khuynh Tri đắm chiêu nhìn hấn: “Em chủ động như thế anh rất vui, nhưng mới lần đầu tiên mà em đã muốn dùng tư thế đây thì sẽ dễ bị rách lắm.”

“.....” Thước Cần suy yếu cứu vãn, “Không phải trên dưới như thế! Ý em là không muốn làm! Em sợ đau!”

“Không cần lo lắng, anh đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Thiều Khuynh Tri lôi dưới gầm giường ra một cái thùng, mở ra.

Thước Cần vừa nhìn đã muốn tăng xông, nguyên một thùng đồ dùng tình thú này là thế quái nào! Hấn kinh hãi chạy xuống giường, lại bị Thiều Khuynh Tri kéo trở về.

“Em thích vị gì?” Thiều Khuynh Tri chìa một nắm thuốc bôi trơn ra trước mặt hấn.

“..... Vị đậu phụ thôi!”

“Khẩu vị của em đúng là rất đặc biệt. Không sao, lần sau anh sẽ đi tìm mua cho em!”

!!!

Thước Cần bị đặt xuống giường, cào cấu làm màu vài cái, sau đó oanh liệt bỏ mình.

Hấn đỡ đần nằm trên giường, âm thầm mặc niệm thay cho bản thân. Gãy cmn thất lưng ông đây rồi! Anh là cái máy đóng cọc đấy à! Thân là thần thú sao lại có thể hoang dâm vô độ như thế hả đồ khốn QAQ

“Hừ~~~”

Đêm tối tĩnh lặng, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ ngọt ngào.

***

Thước lão gia mặc dù đã uống hai viên thuốc, nhưng cũng không thể ngăn cản huyết áp tăng vù vù, tức giận trừng mắt nhìn thẳng con bé nhất nhà mình đang trốn sau lưng Thiều Khuynh Tri.

“Thằng nhóc thối, hôm nay tao phải ném chết mày!” Thước Vệ Bình trực tiếp rút dép lê dưới chân, dùng tư thế như vận động viên ném lao phi dép về phía con trai.

Thước Cần nấp sau tấm lưng rộng lớn của boss, cực kỳ an toàn. Vì thế dép lê như dự đoán vô cùng vui vẻ tiếp xúc thân mật với áo khoác của Thiều Khuynh Tri, để lại một dấu dép cực kỳ chói mắt.

“Thằng nhóc thối, lăn ra đây xem nào!”

“Con không ra!” Thước Cần vô sỉ tiếp tục làm rùa đen rụt đầu.

“Bác trai, bác muốn đánh thì cứ đánh cháu đi.” Thiều Khuynh Tri ngăn lại

Đương nhiên phải đánh! Thước lão gia hung hăng trừng mắt, dám lừa gạt con trai ta!

“Bác trai, cháu nghĩ ngài cũng nghe ông ngoại và cậu của Tiểu Cần nói qua rồi. Cháu có thể bảo vệ cậu ấy vô lo vô nghĩ cả đời, trời sập cũng không thành vấn đề, ngài còn lo lắng vấn đề gì?”

“.....” Thước Vệ Bình á khẩu. Lúc trước ông cũng đã nghe bố vợ nhắc vài câu, mấy người này đều không phải người thường, cứ cho là ông có thể chấp nhận, nhưng bây giờ một trong số đó lại biến thành “con dâu” mình, nghĩ thế nào cũng không khỏe nổi.

“Thước Cần không hổ là con trai ngài, cậu ấy rất thông minh, cũng rất có năng lực. Nhưng cháu càng hy vọng cậu ấy có thể đơn thuần không cần lo nghĩ mà sống, chẳng phải ngài cũng muốn vậy sao? Cháu có thể đảm bảo, từ giờ trở đi, Tiểu Cần mỗi ngày đều có thể vui vẻ hạnh phúc, đến tận cuối đời.”

Thước Cần chọc chọc thất lưng y, đừng có quên tôi còn đang đứng đây này!

Thước Vệ Bình căng thẳng chớp mắt, liều mạng sắp xếp lại hệ thống ngôn từ để phản bác “con dâu”. Thước phu nhân tranh thủ kéo Thước Cần ra khỏi han sở nắn con trai từ đầu đến chân.

Thiều Khuynh Tri đưa sang mười mấy gói lớn: “Đây là một chút tâm ý của cháu, hy vọng hai bác sẽ thích.”

“Thích chứ, đương nhiên là thích rồi.” Thước phu nhân cười híp mắt.

Thước lão gia lại bắt đầu tăng huyết áp, vợ mình từ khi nào đã bị tên “con dâu” này mua chuộc rồi?!

Tình hình căng thẳng còn chưa hết, Thước Thừa Dụ đã kéo tay Yến Tây Như đi vào cửa, “Ba mẹ, con dẫn vợ về mừng thọ ba!”

Thước lão gia nhìn thanh niên tao nhã ôn hòa sau lưng con trai, hai mắt trợn trắng. Chúng mày rốt cuộc muốn chúc thọ ba hay là muốn ba giảm thọ đây!!!

Nhưng Thước Thừa Dụ không phải Thước Cần, từ sau khi trưởng thành Thước lão gia đã không quản được nữa rồi. Hơn nữa, Yến Tây Như khiêm tốn lễ độ, không thể lại rút dèp ném người ta được, vì thế Thước lão gia chỉ có thể âm thầm nuốt nước mắt gậm nhấm nỗi buồn có hai người con dâu đều là nam...

Đôi bên cứ thế giằng co, tình hình hiện trường hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, Thước Thừa Huân rất ít khi về nhà cũng xuất hiện: “Ba, mẹ, con về rồi.”

Mọi người nhìn ra cửa, Thước Thừa Huân hiển nhiên hoàn toàn không cảm nhận được tình hình căng thẳng, gật đầu: “Con còn dẫn theo người yêu về.”

Thước đại thiếu vừa dứt lời, một anh giai cao to đen nhưng không hôi cơ bắp cuộn cuộn thậm chí còn cao hơn Thước Thừa Huân nửa cái đầu xuất hiện ở cửa, trong tay mang theo rất nhiều quà tặng, nhe răng cười toe toét.

.....

Thước Cần: Cái đêch, anh cả à anh đây là muốn trực tiếp cho ba nhập viện luôn phải không?! Đã đủ loạn rồi anh còn vào giúp vui!

Thiếu Khuynh Tri yên lặng lục túi, tính toán xem có nên đưa cho nhạc phụ đại nhân một ít thần dược không.

Thước Thừa Dụ: Anh cả à khẩu vị của anh nặng quá rồi...

Yến Tây Như: .....

Thước lão gia trước mắt biến đen, cảm giác như đang nhìn thấy cháu trai cháu gái mập mạp đang yêu vẫy cánh bay mất...

Ngay tại lúc Thước lão gia chuẩn bị lên cơn đau tim, một cô gái đột nhiên nhô lên giữa Thước đại thiếu và anh giai cao to, áy náy cười cười: “Xin lỗi mọi người, giày cháu bị hỏng.” Cô ngượng ngùng cúi người, “Bác trai bác gái, cháu là Văn Viện, là.....”

“Bạn gái con.” Thước Thừa Huân tiếp lời.

Thanh niên cao to phía sau gãi gãi tóc: “Cháu là cấp dưới, đến ăn tiệc ạ!”

Vào một cái, cháu trai cháu gái mập mạp của Thước lão gia lại vỗ cánh bay về.

Thước phu nhân kéo Văn Viện ngồi xuống, càng nhìn càng thích.

Thước lão gia từ ái nhìn con trai lớn, đem hai đứa còn lại vớt ra sau đầu.

Thước Cần bĩu môi. Thước Thừa Dụ cũng không vui vẻ.

Yến Tây Như nhỏ giọng nói: “Anh nên cảm ơn anh cả anh đi, nếu không ngày chúc thọ của bác trai lại biến thành cái gì?”

Thước Thừa Dụ đánh thếp: “Hừ, ba có được người con dâu thông minh hiểu chuyện như em là phúc khí

tám đời tổ tiên để lại!”

Yến Tây Như trợn mắt: “Anh câm miệng!”

Trên bàn cơm, Thước lão gia ân cần hỏi han Văn Viện, nhìn cũng không buồn nhìn hai vị “con dâu” còn lại.

Thước Cần cúi đầu vui vẻ ăn thịt cua được lột sẵn, đem rau xanh và cà rốt gắp hết ra.

Thiều Khuynh Tri nhìn qua, gắp một đĩa lớn rau vào bát hần.

Thước Cần vừa định bỏ ra, thấy Thiều Khuynh Tri trừng mắt, hần vội rụt cổ lại, ngoan ngoãn nhét rau vào miệng.

Yến Tây Như đem chén rượu của Thước Thừa Dụ đặt sang một bên, yên lặng đổi thành nước trà. Thước Thừa Dụ đang tập trung tinh thần lột tôm hùm cho vợ, căn bản không chú ý.

Thước Vệ Bình ngoài miệng không nói, nhưng lại đem tất cả thu hết vào đáy mắt, miễn cưỡng coi như hai người “con dâu” này cũng thuận mắt.

Thước phu nhân ngược lại cảm thấy vô cùng mỹ mãn, con cháu tự có phúc của con cháu, tìm được người quan tâm chăm sóc mình là tốt rồi.

“Khi nào thì hai đứa định tổ chức? Mẹ thấy tháng sau có nhiều ngày đẹp lắm.” Thước phu nhân trực tiếp tiến nhập chủ đề kết hôn.

Văn Viện ngẩn ra, cầu cứu nhìn về phía Thước Thừa Huân.

“Mẹ, bọn con không vội!”

“Hai đứa không vội nhưng cháu nội tao vội!” Thước lão gia phát điên.

“.....”

Thước Cần bưng chén rượu lên: “Anh cả chị dâu, về sau nhờ cả vào hai người, chúc hai người sớm sinh quý tử.”

Thước Thừa Dụ: “Con cháu đầy đàn.”

Thiều Khuynh Tri: “Bạch đầu giai lão.”

Yến Tây Như: “Long phượng trình tường.”

Văn Viện: “.....”

Thước Thừa Huân: “Mấy đứa có phát hiện ra trình tự bị ngược rồi không?!”

***

Về đến nhà, Thước Cần lập tức đu lên cổ Thiều Khuynh Tri.

“Sao?”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật được không?” Thước Cần chớp chớp mắt.

Thiều Khuynh Tri nhìn hấn: “Em muốn đi chỗ nào?”

Thước Cần chột dạ cúi đầu: “Nghe nói có đường dẫn lên thiên giới...”

“Em muốn đi thiên giới?”

“Em chỉ hỏi thế thôi.”

Thiều Khuynh Tri cười cười ôm hấn vào lòng: “Ngày mai đưa em đi.”

“Hả? Đi thật à?”

“Kiến Mộc có thể dẫn lên trời, ở ngay trong vườn sau của trà lâu.”

Thước Cần: = O =

“Em lại chạy đi đâu thế?”

“Đi chuẩn bị hành lý!”

Thieu Khuynh Tri nhìn Thước Cầm sung sướng chạy vào phòng ngủ vui vẻ đóng đồ, lồng ngực trống rỗng cô tịch vạn năm đột nhiên có thứ gì đó ấm áp len lỏi, từ từ lấp đầy, thứ mà người ta vẫn gọi là —— hạnh phúc.

—— TOÀN VĂN HOÀN ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-phong-chu-tich-phi-nhan-loai>